COLECȚIA

Jubiri de poveste

VANESSA KELLY

Bestseller USA Today

O cerere în căsătorie

MARIUS KARIA

Numai o singură femeie măritată să-i afle secretele...

Sunt oameni a căror naștere provoacă un adevărat scandal. Și mai oameni care aleg să ducă o viață scandaloasă. Griffin Steele, fiul secret al ducelui de Cumberland, face parte din ambele categorii. Unul dintre cei mai cunoscuți oameni din Londra și proprietarul unui tripou, Griffin se pregătește să-și lase afacerile și să plece într-o călătorie în Orient, când găsește la ușa lui un bebeluș abandonat și un bilet prin care este avertizat de pericolul în care se află copilul. Dominic Hunter, mentorul lui, îi-o trimite în ajutor pe Justine Brightmore, pentru a se ocupa de îngrijirea micuțului. Nepoată de viconte și totodată fiica unui spion, Justine se angajează să apere cu orice preț copilul abandonat, devenit o țintă din cauza unei presupuse descendențe regale. Cum s-ar putea însă apăra pe ea însăși de libertinul Griffin? Căsătoria cu el îi poate salva reputația, dar îi pune în mare pericol inima, cu atât mai mult cu cât mirele se dovedește a fi un seducător pasional.
Dacă mariajul le e impus de împrejurări, va fi de-ajuns doar pasiunea pentru a clădi împreună o relație bazată pe afecțiune... sau poate chiar pe dragoste?

Vanessa Kelly este o autoare contemporană foarte apreciată, care a fost numită de *Booklist* una dintre „noile stele ale romanelor de dragoste istorice". Cărțile sale plasate în perioada Regenței au câștigat importante premii ale genului, printre care și prestigiosul Maggie Award.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-887-3
9 786067 418873
Alma

VANESSA KELLY

O cerere în căsătorie

Alma

Capitolul 1

Londra, ianuarie 1815

Trecuseră șapte ani lungi, iar Griffin Steele era tot un păcătos, departe de a fi scăpat de piatra de moară care-i atârna greu de gât, cea care îi smulsese până și ultimele fărâme de decență din suflet.

– Sunt sigură că totul a fost conceput astfel încât să corespundă cerințelor tale, zise Madeline Reeves cu vocea ei plină de rezonanțe seducătoare. Eu, Lizzie și Rebecca am parcurs cu atenție toți termenii, și cred că am făcut treabă bună în ce privește problemele pe care le doreai rezolvate.

Buzele ei pline se topiră într-un zâmbet care spulberă orice nuanță critică pe care ar fi putut s-o insinueze cuvintele ei.

Griffin își ridică privirea din acte către femeia care îi administra tripoul și cu care împărțise patul odinioară. Madeline era de o frumusețe statuară, brunetă cu ochi migdalați, și dispunea de o senzualitate languroasă care îi masca mintea pătrunzătoare înclinată spre afaceri și instincte extraordinare de trișoare. Totodată, în ciuda profesiei ei, era un monument de decență și se număra printre puținele persoane în care Griffin avusese încredere în viața lui. Răspunse provocării cu o înclinare a capului.

– Știu că termenii pot părea exagerați, având în vedere relația noastră. De asemenea, știu că înțelegi și motivul pentru care am insistat să fie atât de detaliați. Lăsă documentul să-i cadă pe birou cu un foșnet neliniștitor de pergament. Mă înșel cumva?

Zâmbetul lui Madeline se arcui ușor în colțul gurii.

– Nu, nu te înșeli. Tu nu te înșeli niciodată, nu-i așa?

Griffin își reprimă un surâs amar și își ascunse, printr-un zâmbet languros, emoția produsă de remarca ei.

– Draga mea, mă flatezi, dar sunt convins că înțelegi prea bine de ce am insistat să-ți pui în aplicare talentul pentru a-mi respecta termenii. Cel puțin în situația aceasta specială.

– Înțeleg.

Trăsăturile minunate ale lui Madeline se schimbară aproape imperceptibil, transformând-o din cea mai căutată curtezană din Londra într-o femeie de afaceri șireată.

– Dacă nu suntem în stare să ne demonstrăm capacitatea de a administra Eșarfa Aurie în conformitate cu termenii tăi, atunci nu vom putea niciodată să rămânem independenți din punct de vedere financiar, și nici nu le vom putea trata pe fete cu un minim de decență. Știu cât de important este pentru tine.

Se aplecă și-și sprijini o palmă pe suprafața lustruită a biroului Chippendale, iar rochia ei roșu-închis, foarte frumos croită din mătase scumpă ca să îi scoată în evidență silueta magnifică, foșni.

– Nu voi permite să li se întâmple ceva fetelor, Griffin. Îți dau cuvântul meu de onoare. Știu sigur că pot face asta și-ți sunt recunoscătoare.

Și el era. Madeline și noile ei partenere – femeile care munceau în tripoul lui – constituiau elementul-cheie al planului său de câștigare a libertății.

Griffin intenționase demult să se descotorosească de Eșarfa Aurie. Rămăsese însă aici pentru că nu putuse accepta tratamentul brutal de care avuseseră parte fetele din partea fostului proprietar – nici „om" nu-i putea spune acelui individ, care se numea Paulson. Porcul acela nu făcuse nimic pentru a-și proteja fetele de boli, sarcini nedorite sau bătăi din partea clienților. Tot el deținuse, din păcate, și Cormoranul, prima casă de jocuri pe care Griffin o achiziționase și fusese sursa averii și a influenței lui. Deși Griffin nu-și dorise decât sala de jocuri, se trezise și cu tripoul pe cap. Asta nu însemna că ar fi fost vreun sfânt. Profitase din plin din punct de vedere financiar de această ocazie – sigur, în termenii lui –, dar acum de-abia aștepta să scape de o responsabilitate pe care nu și-o dorise niciodată. Se întâmplase de prea

multe ori, în anii de când sosise în Londra, să vadă femei distruse, tratate rău și apoi aruncate cât colo de tot felul de bărbați care frecventau localuri precum Eșarfa Aurie. Propria mamă avusese un destin asemănător. Tatăl lui Griffin provenise dintr-una dintre cele mai nobile familii din țară, dar părerea lui era că omul nu se ridicase nici măcar la nivelul unei dâre de noroi scuturate de pe o cizmă de călărie.

– Griffin, s-a întâmplat ceva?

Privirea extrem de înțelegătoare a lui Madeline îl zdruncină mai tare decât vorbele ei. Griffin dădu a lehamite din mână și se ridică în picioare pentru a-i sugera că întâlnirea lor luase sfârșit.

– Absolut nimic, draga mea. O să-l rog pe avocatul meu să se uite pe hârtii mai târziu, dar sunt convins că sunt în regulă. O să le putem semna în câteva zile. Zâmbi și ocoli biroul pentru a-i oferi mâna lui Madeline. Îți doresc tot norocul din lume, Mad. Știu că o să reușești.

Se ridică în picioare cu eleganța sinuoasă care îi fermecase pe mulți. Madeline era înaltă, astfel încât putea să-l privească aproape direct în ochi.

– Ți-ar face plăcere, poate, să sărbătorim încheierea afacerii? zise ea mieros, cu privirea ei catifelată sclipind mulțumită în chip de invitație. Încă o dată, de dragul vremurilor trecute?

Vocea ei se undui atingându-i terminațiile nervoase și trezindu-le plăcut la viață. Odinioară ar fi răspuns cu promptitudine cântecului acestuia de sirenă. Abandonase patul lui Madeline cu luni în urmă, atât din cauza plictiselii, cât și a reticenței pe care o resimțea să amestece afacerile cu plăcerea. Meditâ o clipă asupra invitației, bănuind că Madeline ar fi mai mult decât doritoare să ofere singură divertismentul. Dar partea aceea întunecată și nemulțumită din el care împinsese lucrurile atât de departe în ultimul timp, partea care îl mâna să se îndepărteze de viața lui așa cum era acum ieși din nou la suprafață. Nici măcar nu era nevoie să-i spună vreun cuvânt. Madeline, sensibilă ca întotdeauna la schimbările lui emoționale, îi citi răspunsul pe chip.

– Bine atunci, spuse ea pe un ton deloc dezamăgit. Așa credeam și eu. Pe cuvântul meu, Griffin, te transformi într-un călugăr. De trei zile nu te-a mai văzut nimeni vizitând vreo cameră.

Sper că nu ai de gând să te retragi pe vreun vârf muntos în Scoția unde să mori de plictiseală, sau să te pitești prin vreuna dintre mănăstirile ridicole pierdute pe domeniile unchilor tăi. Madeline își lăsă privirea să plutească ușor de-a lungul trupului său. Ar fi o mare pierdere.

Îi zâmbi larg.

–Acum doar mă lingușești, și știi prea bine că sunt imun la astfel de vorbe.

Tocmai se pregătea să-i răspundă, când fu întreruptă de un ciocănit în ușă. Griffin nu mai apucă să-l invite pe respectivul, căci ușa se deschise și năvăli înăuntru Tom Deacon. Griffin ridică din sprâncene întrebător. Administratorul afacerilor lui era cu câțiva centimetri mai înalt și cu vreo douăzeci de kilograme mai greu, dar nu avea obiceiul să dea buzna în biroul lui Griffin fără să i se permită. Acum fruntea lui boantă era plină de riduri, ceea ce sugera că ceva îl tulburase pe individul acesta, care era mâna lui dreaptă.

Tom se opri în fața biroului, aproape călcându-l pe Griffin pe degete. Spațiul era suficient de strâmt, astfel încât Madeline trebui să se așeze ca să nu fie storcită între cei doi bărbați.

Camera în care își avea Griffin biroul, de unde administrase sala de jocuri care înfrumusețase partea aceasta a celebrei Jermyn Street, nu era mare. Închisese Cormoranul cu doar câteva luni înainte, redând clădirii scopul inițial, cel de locuințe private, dar nu găsise că avea vreun rost să-și mute biroul într-una din încăperile mult mai spațioase de la etaj. De aici, Griffin putea monitoriza în continuare intrarea și ieșirea oricui, precum și în tripoul de alături, la care era conectat printr-un pasaj micuț, plasat în mod convenabil chiar lângă ușa biroului. Silueta robustă a lui Tom și agitația sa vădită umplură camera, parcă făcând pereții să se apropie.

Griffin oftă și se mută pe partea opusă a biroului, așteptând. Trebuie menționat că Tom era un om care vorbea puțin, și de cele mai multe ori nu servea la nimic ca vorbele să-i fie scoase cu cleștele. După ce-i privi câteva secunde maxilarul încleștat din pricina unor evidenți stimuli perturbatori, Griffin își pierdu răbdarea.

– Ai de gând să stai acolo ca un neghiob, sau ai de gând să-mi spui ce anume te-a dat așa de tare peste cap? îl întrebă Griffin, ușor enervat.

Tom scrâșni din nou din dinți de parcă ar fi mestecat o bucată de zgârci de oaie, dar catadicsi în cele din urmă să spună ce avea pe suflet.

– E un copil. E un copil în holul de la intrare.

Griffin se blocă o secundă.

– Un copil? repetă el, exact ca neghiobul taman pomenit de el. În casa mea?

Unele dintre fete erau uneori lovite de riscul acesta specific profesiei, dar Griffin le găsea de fiecare dată un loc unde să se ducă pentru a trăi mai departe. În genul acesta de afacere, copiii nu prea aveau ce căuta.

Tom afișă un zâmbet sardonic.

– Da. Și după câte se pare e chiar al tău.

Griffin porni în mare grabă către holul de la intrare.

– Dacă e să fiu sigur de ceva, îi aruncă el peste umăr lui Tom, e că n-are cum să fie copilul meu. Te asigur că am fost extrem de prevăzător în privința asta.

Cunoscând propria descendență lamentabilă, al naibii să fie dacă avea de gând să-și împrăștie sămânța cu o asemenea lejeritate nepăsătoare.

– Eu doar ți-am repetat ce a spus băiatul care l-a adus, ripostă Tom. Doar n-am zis că-i adevărat, nu?

– La naiba, așa speram și eu, bombăni Griffin.

Chiar și așa, tot nu se putea abține să nu treacă în revistă toate paturile pe care le încălzise în urmă cu nouă luni. Câteva momente de reflectare rapidă îi confirmară ceea ce bănuia deja. În perioada aceea se culcase doar cu Madeline, și putea jura pe orice că nu o lăsase gravidă.

Asta nu însemna că nu era posibil să se găsească vreo femeie întreprinzătoare sau disperată care să încerce să-i arunce lui responsabilitatea, în speranța că îl va putea stoarce de bani. Reputația lui Griffin în materie de aventuri amoroase era exagerată. Era mult mai pretențios decât l-ar fi considerat cineva, spre deosebire de Prinny sau alți unchi de sorginte regală care nu se puteau

abține când vedeau vreo mândră nici dacă le-ar fi depins viața de asta. Totodată, Griffin își propusese ca niciodată să nu se culce cu o femeie dacă era băut. Învățase de timpuriu că cine-și pierde controlul va avea parte doar de necazuri. Când se întâmpla să bea un păhărel, o făcea fie singur, fie în cadru restrâns, alături de cei câțiva oameni în care avea încredere.

Ieși pe ușa căptușită cu postav și ajunse în holul de la intrare. În secunda următoare se opri brusc, iar Tom aproape se ciocni de spatele lui.

Da, chiar era un bebeluș. Înfășurat într-o pătură albă, așezat în coșul de paie încăpător pe care cineva îl lăsase în mijlocul podelei din gresie a holului. Griffin nu putea vedea pruncul de unde stătea, dar cu siguranță îi putea auzi scâncetul. Care se transformă cu rapiditate într-un bocet de toată frumusețea, ce se spărgea de tencuiala de pe pereți, făcând pe toată lumea să tresară.

– Are plămâni foarte buni, observă Tom pe un ton acru.

Griffin rezistă impulsului de a-și vârî degetele în urechi și îl studie pe celălalt intrus. Lângă coș se afla un băiețandru care nu avea mai mult de zece ani, cu certitudine un vagabond, ce se foia de pe un picior pe altul și-și mototolea nervos pălăria ponosită. În spatele băiatului stătea Phelps, servitorul și omul bun la toate al lui Griffin, iar trăsăturile lui ascuțite afișau o expresie chinuită.

– Ce mama dracului se întâmplă? întrebă Griffin suficient de tare cât să acopere plânsetele copilului. Pentru numele lui Dumnezeu, Phelps, de ce i-ai lăsat pe ștrengarii ăștia în casă?

– N-am putut să-l opresc pe băiat, domnule Griffin, spuse Phelps, scuturând neajutorat din umeri. S-a strecurat pe sub mâna mea înainte să apuc să suflu vreo vorbă.

Griffin se întoarse spre vagabond. În ciuda mizeriei care îl acoperea, ochii băiatului scăpărau de inteligență și de o curiozitate circumspectă. Nu putu să nu remarce și felul în care privirea puștiului sărea prin toată încăperea, trecând în revistă sfeșnicele de perete temeinic lustruite și alămurile de la uși.

– Nici să nu-ți treacă prin cap, zise Griffin sec.

Băiatul făcu ochii mari, încercând să pară nevinovat.

– N-am idee despre ce vorbești, șefule.

– Ba știi foarte bine. Ia spune-mi tu acum cine ești și de ce ai adus copilul ăsta în casa mea.

Chiar atunci țipătul pruncului atinse cote asurzitoare. Tom își afundă iute degetele în urechi.

– Pe toți dracii și mama lor, Phelps! exclamă Griffin. Ia copilul de acolo și fă-l să tacă. Nici nu-mi aud gândurile de tărăboiul ăsta.

Phelps, de altfel un bărbat capabil ce deținuse la un moment dat o cârciumă cu o activitate extrem de agitată în Covent Garden, se retrase gesticulând ca în fața unui atac.

– Să-mi fie cu iertare, domnule. Mi-e frică să nu-l scap. Nu m-am priceput niciodată la copii.

– Phelps, ai crescut o fiică, ai uitat? Muncește chiar în casa asta. Sigur ai ținut-o în brațe cel puțin o dată.

Griffin răspunse exasperat:

– Da, așa-i, și o iubesc ca pe viața mea, da' la fel de tare mi-a displăcut să o iau în brațe. Cu atât mai puțin când urla ca din gură de șarpe.

– Cre' că vrea să i se schimbe scutecu', observă băiatul cu înțelepciunea tranșantă a cuiva care a avut frați mai mici.

Griffin se întoarse spre Tom, care ajunsese până la ușa capitonată și părea și mai panicat decât Phelps.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Griffin.

Îngenunche lângă coș. Trecuseră ani buni de când ținuse un copilaș în brațe, dar presupunea că nu-și pierduse îndemânarea. Crescuse în casa parohială a unchiului său din sălbaticul Yorkshire și-și petrecuse multe după-amiezi retras în bucătărie împreună cu menajera, doamna Patterson, o femeie bună și singura figură maternă pe care o cunoscuse până atunci. Aceasta dispunea de un număr inepuizabil de nepoți și uneori apela la ajutorul lui când trebuia să aibă grijă de vreuna dintre odrasle. Multe ierni sumbre stătuse lângă foc să legene pe genunchi un copilaș irascibil până adormea, asta în timp ce doamna Patterson se zorea să gătească.

– Zău așa, ce-i cu hărmălaia asta? șopti el în timp ce-i dădea cu grijă păturica pufoasă la o parte.

Din coș îl privi o fețișoară roșie și tare nefericită, cu gurița țuguiată așa cum fac bebelușii când nu le convine ceva. Pruncul

își trase sufletul și-și agită pumnișorii prin aer, pregătindu-se evident pentru o nouă rundă de bocete, așa că Griffin își strecură rapid mâinile pe sub trupul lui mic și îl ridică dintr-o singură mișcare.

– Uite, vezi, n-am, zise el încet în timp ce îl cuibări la pieptul său.

Plânsetul bebelușului se poticni puțin, apoi se opri brusc, fiind înlocuit de câteva suspine adânci care semănau mai degrabă cu niște sughițuri. De genele lui negre stăteau agățate lacrimi care îți puteau sfâșia inima cu tristețea din spatele lor. Bine că măcar nu le mai tortura urechile.

– Hm, mormăi Tom înaintând cu prudență câțiva centimetri, de parcă s-ar fi temut ca bebelușul să nu sară să-l muște. N-aș fi zis că ești prea mămos de felul tău.

– Nu-i chiar matematică avansată, zise Griffin, apoi își reîndreptă atenția către băiatul care livrase pachetul acesta atât de neobișnuit. Cum te cheamă?

– Roger. Pe matale? întrebă băiatul cu o curiozitate neobrăzată care îl duse pe Griffin cu mintea la o veveriță.

– Griffin Steele, la dispoziția dumitale. Acum poate binevoiești să-mi spui și mie despre ce este vorba.

Roger dădu mulțumit din cap.

– Matale ești nobilu' pe care trebuia să-l găsesc. Am un mesaj.

– Nu-s nobil, răspunse automat Griffin.

Dacă era ceva ce nu suporta în viața asta, era să nu fie luat drept aristocrat. Roger se uită de jur împrejur și apoi ridică din sprâncene, analizând încăperea cu un scepticism politicos, deloc nelalocul lui într-unul dintre cele mai respectabile saloane din oraș. Griffin oftă.

– Mă rog, zi ce-ai de zis. Cine încearcă să-mi paseze mie copilul, susținând că eu sunt... Se opri și scutură din cap. Ce este, băiat sau fată?

Băiatul scutură cu nepăsare din umeri.

– Habar n-am, șefu'.

Bombănind în barbă, Griffin dădu cu blândețe la o parte hăinuțele garnisite cu dantelă ale bebelușului și trase delicat de scutec.

Bineînțeles că remarcă faptul că veşmintele erau croite din cel mai fin batist, iar bonețica asortată avea și ea bordură de dantelă.

– E băiat, zise el, trăgând iute pânza la loc peste trupuşorul bine hrănit. Toți cei din încăpere oftară la unison, de parcă aşteptaseră cu sufletul la gură să afle ce e. Acum că am reuşit să aflăm acest detaliu pertinent, poate îmi poți spune ce faci cu el şi de ce l-ai adus aici, zise Griffin, fixându-l cu severitate pe Roger.

Băiatul deschise gura să-i răspundă, dar cuvintele i se stinseră când uşa capitonată cu postav verde se deschise larg, iar în salon intră ca o vijelie Madeline în toată splendoarea ei. Expresia de uluire a lui Roger era aidoma cu cea pe care Griffin o văzuse întipărită de nici nu mai ştia de câte ori pe chipuri mult mai vârstnice.

Îl luă pe băiat pe după umeri.

– Fără d-astea. Eşti mult prea mic să te uiți măcar.

Madeline veni în mare grabă lângă ei.

– Dumnezeule, e adevărat că micuțul e al tău, Griffin?

– Nu, răspunse el, încercând să-şi stăpânească iritarea. Dar dacă ați fi atât de buni încât să nu mă mai întrerupeți, poate aş reuşi să aflu ce-i cu el.

Madeline se holba la bebeluş cu o mină surprinzător de maternală pe chip.

– Eu zic că e foarte drăgălaş, spuse ea şi mângâie obrazul durduliu al copilaşului, care începuse să moțăie.

– Ce bine, atunci poți să-l ții tu.

Griffin îi pasă grabnic copilul în brațe. Îl privi uluită, dar acceptă povara fără să protesteze.

– Carevasăzică, ce ziceai? îl luă el la rost pe Roger.

– Habar n-am cine-i plodu', domnu' Steele, răspunse băiatul. Până acu' juma de oră nici nu ştiam de existența lui. Mi-a zis o doamnă că-mi dă juma' de liră dacă-l aduc aici şi a aşteptat să fie sigură că l-ați primit.

Griffin tresări când auzi ce sumă ridicol de mare primise băiatul.

– Ți-a zis de ce?

– Nț. A zis numa' să livrez coşul doar matale. A insistat cu asta. Roger îşi scărpină nasul murdar de praf cu o mină gânditoare.

Am crezut că sunteți tatăl copilului, de vreme ce a fost așa de stăruitoare.

– Cu alte cuvinte, de fapt n-a spus că eu sunt tatăl băiatului.

– Dacă stau bine să mă gândesc, nu.

– Și cum anume îți iei banii pentru acest mic comision? Urmează să te întâlnești cu ea după aceea?

Cu siguranță femeia misterioasă nu fusese atât de nechibzuită încât să dea bani unui vagabond înainte ca acesta să-și îndeplinească sarcina. Dacă nu-l plătise, atunci putea să se folosească de băiat să-i dea de urmă.

Roger rânji spre el cu gura lui știrbă, înțelegând perfect la ce se gândea Griffin.

– Îmi pare rău, domnule Steele. Doamna mi-a dat banii deja. M-a adus până-n fața ușii și a zis că așteaptă afară până mă vede intrat.

Lui Griffin îi luă un moment să se dezmeticească, dar imediat trecu la acțiune și traversă ca fulgerul holul și deschise brusc ușa. Alergă câțiva metri pe Jermyn Street, destul de liniștită la ora aceasta. Pe stradă treceau hodorogind câteva căruțe, iar niște oameni îmbrăcați cu simplitate, servitori probabil, se grăbeau la treburile lor. Griffin aruncă iute câte o privire în ambele direcții, dar singura pistă care putea duce către femeia misterioasă era un landou închis și negru care se legăna încet pe pavajul pietruit și care, o secundă mai târziu, dădu colțul. Înjură și se întoarse spre casă.

– Cum arăta femeia asta? A venit cu trăsura? se răsti el.

– Nu știu. Purta un văl, răspunse scurt Roger.

– Și era cu trăsura sau nu?

Băiatul încuviință din cap.

– Da. În Piccadilly m-a găsit. Am mers cu trăsura până în capătul străzii, apoi am luat-o pe jos tot restul drumului cu copil cu tot, zise el și căzu pe gânduri. Mă întreb oare de ce n-am mers cu trăsura până la ușa matale.

– Bănuiesc că n-a vrut să fie văzută în trăsură de cineva care se uita pe geam, explică Griffin, în mod evident frustrat.

Oricine ar fi fost femeia misterioasă, avusese mare grijă să-şi ascundă identitatea, iar în acelaşi timp voise să se asigure că pruncul era în siguranţă.

– Ai remarcat ceva special la trăsură? îl întrebă Madeline pe băiat după ce aruncă o privire îngrijorată spre Griffin. Avea vreo emblemă pe portieră sau alte însemne neobişnuite?

– Era neagră.

Griffin se ciupi de spaţiul dintre sprâncene.

– Îţi mulţumesc pentru observaţia perspicace. Altceva?

Băiatul scutură încă o dată nepăsător din umerii lui osoşi.

– Ţi-a luat minţile doamna când ţi-a oferit ditamai pleaşca, şi bănuiesc că n-ai mai fost atent la nimic altceva, zise sarcastic Tom.

– Bănuiesc că aveţi dreptate, rânji Roger. Puteţi să mă învinovăţiţi pentru asta?

– Nu, bănuiesc că nu, zise Griffin. Şi eşti sigur că n-ai mai văzut-o niciodată pe femeia asta?

– Da.

– Şi nu-ţi mai aduci aminte nimic altceva.

Roger clipi des de câteva ori, gest care părea că-l ajută să-şi extragă toate fragmentele de informaţie din creier.

– Da, a zis să mă asigur că citiţi biletul din coş şi că inelul nu s-a pierdut.

Griffin se lăsă pe vine lângă coş şi începu să scotocească pe sub păturicile din lână albă, moi şi frumoase, cu margine satinată. La fel ca şi hăinuţele bebeluşului, erau extrem de curate şi în mod evident scumpe. Se părea că cineva ţinea mult la acest sugar.

Găsi un bilet împăturit, sigilat cu ceară roşie. Îl vârî la brâu şi îşi continuă căutarea, până la fundul coşului. În cele din urmă extrase un săculeţ negru de catifea strâns cu un şnur. Îl desfăcu şi răsturnă conţinutul în palmă.

Un inel. Un inel greu cu pecete, lucrat în aur masiv şi cu un model complicat. Griffin îl roti pe toate părţile pentru a-l examina cu atenţie. Tom fluieră meditativ.

– Cred că a costat mai mult de un şiling, zise el şi se apropie pentru a-l studia mai bine. Ce crezi că-i cu însemnele astea?

Griffin îl ridică, încercând să îl pună în lumina care pătrundea prin fereastra arcuită de deasupra uşii de la intrare.

– Cred că e un blazon de familie, poate din Italia. Nu pot fi sigur până nu-l văd cu lupa.

– De unde ştii că e italienesc? întrebă Phelps în şoaptă, temându-se parcă să nu fie auzit.

Griffin se uită în jur. Cei din micul grup adunat în hol se strânseseră în jurul lor, forţându-se din răsputeri să vadă inelul, captivaţi de întâmplarea aceasta bizară. Până şi Roger părea interesat şi se furişase să se uite la bijuteria scumpă.

Aşa crezu şi Griffin, până simţi o mişcare subtilă în spatele hainei lui.

– Nu prea cred. Îl prinse pe Roger de încheietură şi-l trase înaintea lui. Ai şterpelit destule buzunare pe ziua de azi.

Băiatul oftă teatral.

– Am încercat şi eu, şefu', nu tre' să vă supăraţi pe mine acu'.

– O, ba da, se răţoi Tom şi îl luă de un umăr ca să îl împingă spre uşa de la intrare. Ce-o fi în capul tău să încerci să îl jecmăneşti taman pe Griffin Steele... Dacă nu mai ai nimic altceva de spus, pacoste ce eşti, poţi să îţi iei tălpăşiţa de aici.

Tom se uită spre Griffin, cerându-i tacit permisiunea să îl dea afară.

– Încă ceva, adăugă Griffin. Roger, dacă o mai vezi vreodată pe femeia cu văl, vreau să o urmăreşti până la destinaţie, iar apoi să vii să-mi dai raportul.

Nu erau mari şanse să se întâmple aşa ceva, dar nu strica să încerce să acopere toate pistele.

Îi făcu semn lui Tom, care scoase un şiling din buzunar şi i-l dădu băiatului.

– O să primeşti şi mai mult dacă o să-mi vii cu informaţii utile, zise Griffin.

Roger îşi puse şapca zdrenţuită înapoi pe cap şi le mai rânji o dată cu gura lui ştirbă, după care ieşi.

– Desfă biletul, îi ceru Madeline în timp ce legăna copilaşul în braţe.

Griffin se uită la chipurile nerăbdătoare ale angajaţilor săi.

– Toată lumea e încântată de mistere, murmură el și clătină din cap.

El nu era. Ura misterele și toată drama care le învăluia. Strecură inelul într-un buzunar și apoi scoase biletul de la brâu. Hârtia atârna greu, fiind de bună calitate. Își vârî degetul pe sub ceară și desfăcu încetișor biletul. Scrisul de mâna era citeț și feminin, iar mesajul conținea doar câteva rânduri.

Copilul se numește Stephen. Viața lui este în mare pericol. Te implor, domnule Steele, să ai mare grijă de el până când te voi contacta din nou. Dumnezeu să te aibă în pază!

O prietenă

Bineînțeles că din bilet lipseau alte date de identificare. Ar fi fost mult prea ușor.

– Ce zice? se interesă Tom cu o curiozitate care rareori îl caracteriza.

– Că pe băiețel îl cheamă Stephen și că trebuie să avem grijă de el până la noi instrucțiuni, zise Griffin, stăpânindu-se cu greu să nu înjure.

– Păi ăsta da, mister, nu-i așa, domnule Griffin? rosti Phelps pe un ton mirat.

Era în mod clar un mister pe care angajații lui Griffin îl găseau fascinant. El nu era de aceeași părere.

– Este, da, replică el pe un ton sumbru. Phelps, vreau să-l găsești pe domnul Dominic Hunter. Nu mă interesează dacă va trebui să-l iei pe sus din blestematul lui de birou de pe Whitehall Street sau din cea mai adâncă gaură de șarpe, dar să nu mi te-ntorci aici fără el.

Capitolul 2

Griffin oftă recunoscător și lăsă la o parte registrul când bătăile în ușa de la intrare se auziră până în biroul lui. Îl trimisese

pe Phelps în urmă cu două ore să-l caute pe Dominic, iar înainte să se înapoieze în birou îi ordonase lui Madeline să găsească pe cineva care să se îngrijească de copil. Ce implicau ordinele acestea pe termen scurt, habar n-avea. Pe termen lung însă, se ruga la Dumnezeu ca Dominic să-l scape de copil. Griffin avea destule pe cap ca să-şi permită să mai adauge la asta încă un mister blestemat, şi inoportun pe deasupra.

Bineînţeles că Dominic nu se grăbise să răspundă cerinţelor urgente ale lui Griffin. Phelps reuşise să-l localizeze cu greu, dar fusese trimis înapoi cu un mesaj concis cum că Dominic va veni de îndată ce va putea, după ce-şi va termina treburile personale. După ce-şi înghiţise un blestem la adresa lui, Griffin îl trimisese pe Phelps să vadă ce făceau Madeline şi copilul, iar el se concentrase asupra teancului de hârtii de pe birou. Nu avusese mare spor, fiind prea măcinat de iritare şi curiozitate – iritare pentru că întreaga situaţie se putea complica atât de tare încât îi putea amâna plecarea din Londra, şi curiozitate atât în privinţa copilului, cât şi a enervant de evazivei femei cu văl.

Se vedea obligat să recunoască faptul că simţea un fel de compasiune pentru fărâma de om. Griffin ştia prea bine ce înseamnă să fii abandonat. Îţi deforma sufletul într-o arătare monstruoasă care te marca pe toată viaţa. Oricât şi-ar fi dorit să scape de responsabilitatea aceasta nedorită, ştia că nu o va putea face până când copilul nu ar fi ajuns pe mâini sigure.

În uşa biroului se iţi capul lui Phelps.

– Domnul Dominic este în salonul de primire, şefu'.

Griffin încuviinţă din cap şi se ridică de la birou.

– Du-te şi cheam-o pe Madeline să vină cu copilaşul în salon.

Îşi încuie registrul în scrinul din spatele lui şi îşi strecură cheia în buzunarul vestei, unde se lovi uşor de inelul cu pecete aflat în săculeţul de catifea. O porni apoi la fel de tacticos către salon, vrând cu tot dinadinsul să-l lase pe Dominic să aştepte un minut-două în plus.

Jocul ridicol pe care îl juca Griffin cu cel care îi fusese odinioară mentor, şi de obicei un mentor nedorit, avea mai puţin ca scop enervarea lui Dominic, cât câştigarea unui anumit control asupra relaţiei lor. Dominic încercase ani la rând să îl facă pe Griffin să se

conformeze voinței lui, asta în folosul lui Griffin, după cum afirmase chiar el cu sânge-rece. Lui Griffin însă nu-i plăcea să-și exercite nimeni controlul asupra lui – fie el bărbat sau femeie. Prea multă vreme fusese ținta toanelor și uneori a pumnilor celorlalți, și muncise din greu pentru a-și obține independența. Nu avea nici cea mai vagă intenție să îi permită lui Dominic să îi stîrbească din autoritate, indiferent de cât de bine intenționat era omul.

Din nefericire, Dominic avea un talent deosebit de a-i mai reteza din avânt, dispunând de o capacitate supranaturală de a prezice toate reacțiile și chiar și emoțiile lui Griffin. Acesta era probabil și motivul pentru care bărbatul se învârtea în cercurile înalte ale Serviciului de Informații al Angliei – ba chiar la nivelul Coroanei –, având o influență discretă asupra oricui îi intersecta calea. Se părea că Dominic cunoștea afacerile tuturor mai bine decât respectivii, începând cu prințul regent și până la cea mai asuprită târfă dintr-un bordel oarecare, și că toți îi erau datori cu câte ceva. Cu alte cuvinte, însemna că era unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia și totodată un junghi regal în coastele lui Griffin.

Și asta pentru că, dintr-un motiv absolut dement, Dominic își făcuse un scop în viață din a-l reforma pe Griffin, după cum singur precizase. Aparent, nu dădea doi bani pe faptul că Griffin nu avea nici o dorință de a se reforma. Problema era că, în momentul în care Dominic își punea în cap să facă ceva, nu mai exista nimeni și nimic care să-l facă să se răzgândească.

Când Griffin deschise ușa salonului de primire, Dominic își ridică privirea din carnețelul în care își lua notițe și îl întâmpină cu un surâs vag sardonic.

– Pentru cineva care ardea de nerăbdare să mă vadă, cu siguranță nu te-ai grăbit deloc.

Griffin se prefăcu mirat.

– Mă aștepți de mult? Iartă-mă. Sper că Phelps ți-a oferit ceva de băut. Vrei un ceai?

Zâmbetul aproape imperceptibil al lui Dominic se transformă într-un rânjet larg.

– Dintr-un motiv care-mi scapă, se pare că prezența mea îi creează o stare de nervozitate lui Phelps. Bietul de el de-abia aștepta

să plece din cameră. Din fericire, m-am servit singur cu acest coniac excelent cât te-am aşteptat. Mai am puţin şi mă las convins că l-ai achiziţionat pe căi absolut legale.

– Cred că Phelps se teme că vei aranja să fie arestat. Poate pentru comerţ liber, că altceva nu-mi vine în minte. Trebuie să înţelegi că funcţionarii mei simt o oarecare stare de nelinişte când insişti să îmi tratezi afacerea ca pe una de sorginte criminală.

– Nu că asta te-ar opri în vreun fel, comentă sarcastic Dominic.

Griffin se duse la etajera cu patru rafturi montată între două ferestre, luă o sticlă de cristal şi-şi turnă câteva degete de coniac.

– Nu, dar după cum ai tu obiceiul să subliniezi de fiecare dată, eu nu prea mă enervez. Trebuie să recunoşti că e o calitate utilă pentru cineva care-şi câştigă existenţa aşa ca mine.

– Care şi-o câştiga aşa. Acum că ţi-ai vândut sălile de jocuri cu un profit spectaculos, înţeleg că eşti pe cale să închei un acord pentru a le ceda tripoul lui Madeline Reeves şi altor câteva fete.

Griffin îi aruncă o privire dezaprobatoare. Sigur, aflase despre tranzacţia care urma să aibă loc, deşi Griffin şi personalul său respectau o politică strictă în ce privea păstrarea secretelor de afaceri. Aerul de mister care îl înconjura pe Griffin şi tranzacţiile pe care le efectua îi sporiseră reputaţia şi îi făcuse pe ceilalţi să îl trateze dacă nu cu respect, măcar cu prudenţă.

În unele cercuri era privit ca un fel de lord al crimei. Griffin considerase întotdeauna că era în avantajul lui să întreţină această percepţie, mai ales când era nevoit să îi convingă pe alţii să îi înţeleagă punctul de vedere asupra afacerilor şi finanţelor.

Pe de altă parte, îl ajutase şi faptul că de fiecare dată se răzbunase cu vârf şi îndesat pe oricine fusese atât de nesăbuit încât să-l trădeze. Reputaţia nu însemna mare lucru dacă nu era dublată de voinţă şi de mijloacele de a o menţine cu o mână de fier. Învăţase asta cu mult timp înainte, în anii de sărăcie lucie petrecuţi pe străzile Londrei.

– N-am de gând să te întreb cum ai aflat, zise el în timp ce se aşeză într-unul dintre fotoliile din faţa şemineului.

– Bine faci, răspunse Dominic pe un ton amabil, în total dezacord cu trăsăturile lui sumbre și ascuțite. Și oricum mă îndoiesc că ai vrea să știi.

Griffin nu vru să muște momeala, ci preferă să se delecteze cu coniacul acela într-adevăr excelent – achiziționat fără nici o îndoială pe căi ilicite – și să-i lase arsura catifelată să îi alunece pe gâtlej.

Dominic se așeză pe fotoliul geamăn din fața lui.

– Sunt mulțumit de direcția spre care te îndrepți, Griffin. Ai investit cu cap, iar averea ta – averea ta obținută legal – va continua să crească. Ce nu pot însă să înțeleg este de ce vrei să lași totul în urmă pentru a da fuga în zone ale lumii unde este mai bine să nu pui piciorul, mai ales că acum ți-ai consolidat foarte bine poziția. Se aplecă înainte, cu o privire grăitoare. Sigur știi că nu-i nevoie să faci așa ceva. Cu puțină răbdare și timp investit de partea ta, și cu un oarecare efort din partea mea, sunt convins că vei fi acceptat până și de către cele mai bune familii din oraș.

Deși Griffin de-abia pomenise oricui două vorbe despre planurile lui, Dominic știa de mult timp că își dorea să lase Anglia – precum și trecutul – în urma lui. De îndată ce își încheia toate afacerile, era hotărât să se îmbarce pe prima corabie care pornea spre est, către Orient.

– Eu provin dintr-una dintre cele mai bune familii din oraș, răspunse el. Nu-mi doresc deloc să interacționez și cu celelalte, cel puțin nu dincolo de pereții unei săli de jocuri sau ai unui tripou. Știu, zise Griffin, pufnind batjocoritor. Sunt un chin. Dar nu te-am rugat să vii aici ca să-ți dai cu presupusul despre eșecurile sau călătoriile mele. M-am trezit la ușa casei cu o problemă nefericită și sperам că mă vei putea scăpa de ea.

Dominic se holbă la el câteva secunde, după care se decise pentru o retragere tactică.

– Așa mi s-a părut și mie că am înțeles. Phelps mi-a lăsat un mesaj ridicol despre copii, inele cu pecete și doamne cu văl. Ca o piesă proastă de teatru. Sper că nu e vorba de un copil în carne și oase, nu?

Printr-o întâmplare, chiar atunci se deschise ușa și în cameră intră Madeline cu un pachet înfășurat într-o păturică în brațe. Îi aruncă lui Dominic unul dintre cele mai ispititoare zâmbete ale ei și păși cu grație în cameră, o imagine pe cât se poate de îndepărtată de Fecioara Maria. Madeline încercase ani în șir să îl seducă pe Dominic, dar omul era complet imun la farmecele feminine. Oricum, asta nu o oprise deloc să mai facă o încercare din când în când.

Dominic se ridică încet, cu o expresie de surprindere autentică pe chip. Imediat, privirea îi zbură către Griffin.

– Nu e...

– Sigur că nu e al meu, îl întrerupse Griffin. Doar știi care este părerea mea despre chestiile astea.

Dominic cunoștea circumstanțele venirii pe lume a lui Griffin și fusese un apropiat al mamei lui Griffin. În același timp, amândoi simțiseră același gen de dezgust la adresa tatălui lui Griffin, ducele de Cumberland, fratele mai mic al prințului regent. Dominic îl urâse pe duce pentru că o sedusese pe mama lui Griffin pe când avea doar paisprezece ani, iar Griffin îl urâse pentru că refuzase să-și recunoască fiul, și pentru că nu arătase nici un pic de interes față de acesta sau pentru fata căreia îi greșise.

Nici în acest moment, Griffin nu își dorea vreo relație cu tatăl său. Asta nu însemna că nu putea să îl urască în continuare pe nenorocit. Sursa legăturii ciudate care se înfiripase între el și Dominic de-a lungul anilor se datora mai ales repulsiei trezite în amândoi de Cumberland.

– Atunci, al cui e? întrebă Dominic.

– Al naibii să fiu dacă știu.

Griffin îi făcu semn lui Madeline să se apropie, astfel încât Dominic să poată vedea mai bine copilul. Ea veni între ei, iar când Griffin o văzu cum leagănă pruncul în brațe simți un junghi neobișnuit și nedorit în inimă.

Refuzase cu mulți ani în urmă să mai aibă reacții de afectivitate, știind că nu-i puteau face decât rău. Din punctul lui de vedere, cea mai dăunătoare dintre senzații era compasiunea. Îl făcea să se gândească doar la milă. Înțelegea și aprecia loialitatea, făcea tot ce putea pentru a întreține acest sentiment printre

angajații lui. Asta însemna că avea grijă de ei și era atent la nevoile lor. Nu însemna că trebuia să și simtă afecțiune pentru ei. Trebuia doar să îi înțeleagă, să le ofere cele necesare și să insiste să-i fie loiali. Filosofia aceasta îi prinsese bine toată viața și nu avea de gând să se lase prins într-un sentimentalism ieftin.

Însă copilul ăsta abandonat amenința să miște ceva înlăuntrul lui, să îi aducă aminte de lucruri pe care nu le mai simțise de mult timp. Nu avea rost să răscolească trecutul.

– Are un nume? se interesă Dominic în timp ce trase cu grijă păturica de sub bărbia bebeluşului.

Buzele lui Madeline se arcuiră într-un zâmbet cald când îşi opri privirea asupra copilului. Se comporta de parcă era zăpăcită complet, iar asta pentru prima oară nu avea nimic de-a face cu prezența lui Dominic.

– Stephen, zise tăios Griffin, enervat la culme.

Dominic îşi ridică privirea spre el şi ridică mirat din sprâncenele negre. Gestul îl făcu pe Griffin să scrâşnească din măsele. Indiferent de ce credea Dominic, între Griffin şi copilul ăsta blestemat nu era nici o legătură.

– Stephen are şi un nume de familie? întrebă Dominic cu blândeţe.

Griffin rămase cu privirea pironită spre el.

– Crezi că ți-aș mai fi solicitat prezența impunătoare dacă aș fi știut? Chiar n-ai fost în stare până acum să-ți dai seama că toată situația e învăluită într-un nenorocit de mister?

Dominic îl studie îndelung, apoi zâmbi spre Madeline.

– Doamnă Reeves, eşti bună să faci rost de nişte cafea? Se pare că va dura ceva până vom desluşi această enigmă interesantă, şi pentru asta trebuie să fiu cu mintea limpede.

Griffin se încruntă, remarcând pentru prima dată cât de obosit arăta Dominic. Trăsăturile lui austere erau încordate la maximum, iar ochii îi erau afundați în orbite și pustii. Nu se putu stăpâni să nu se întrebe ce îl rodea. Dominic nu era genul de om care să își manifeste slăbiciunea în nici o circumstanță.

Sigur. Vreți să iau și copilul?

Poți să mi-l lași mie, spuse Dominic și îi luă cu dibăcie copilaşul, pe care îl cuibări în brațele sale.

– N-aş fi zis că ai abilităţi paterne, zise Griffin după ce Madeline ieşi din cameră.

Dominic se aşeză la loc, având grijă să nu zdruncine copilul.

– Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Griffin.

– Sunt sigur de asta, dar aş prefera să nu le aflu azi. Am destule pe cap şi fără să mai fiu nevoit să aud încă un capitol din viaţa lui Dominic Hunter, creierul din spatele Serviciului de Informaţii.

Bărbatul celălalt îi aruncă un rânjet strâmb şi se aşeză confortabil în scaun. Afară, vântul turbat lovea cu putere ferestrele, iar lumina păcloasă a după-amiezii de ianuarie târziu abia răzbătea în cameră. Ziua posomorâtă de iarnă nu îşi putea însă măsura forţele cu căldura jarului din sobă sau cu lumina împrăştiată de candelabrul de sticlă şi de aplicele aurite de pe pereţi.

După o copilărie petrecută într-o casă parohială din sumbrul Yorkshire, urmată de o perioadă când de-abia supravieţuise pe străzile Londrei, Griffin preţuia cu adevărat căldura şi lumina. Asta se reflecta în toate încăperile casei lui. Nu-i trebuiau nuanţe reci de albastru sau verde. Pereţii străluceau în tonuri calde de galben sau roşu, cu muluri aurite fixate peste tot şi draperii groase de catifea prinse cu canafuri aurii. Se înconjurase de frumuseţe şi confort, cu cea mai elegantă mobilă în stil Sheraton amestecată cu Chippendale sculptat şi cu scaune din lemn de santal tapiţate cu mătase în culori vibrante. Amalgamul exotic, poate uneori prea exaltat, îi plăcea la un nivel primitiv, pe care îl găsea profund satisfăcător.

Madeline îi spusese odată lui Griffin că îi aducea aminte de o pisică – întotdeauna era în căutarea unei raze de soare care bătea prin geam, a căldurii ei. Deşi îi dădea dreptate, se întâmplase de multe ori să simtă frigul până în măduva oaselor. Poate că în Italia sau Grecia sau şi mai în est avea să simtă căldura şi lumina după care tânjea. Dumnezeu îi era martor că în Anglia nu avea să găsească aşa ceva niciodată. Încercase şi asta demult, atunci când îşi propusese să-şi găsească mama, dar în cele din urmă lăsase sarcina aceea zadarnică pe umerii lui Dominic.

Dacă Griffin era o pisică, Dominic era un câine mastiff. Dacă prindea ceva în fălci, nici că-i mai dădea drumul.

– Ce-ar fi să-mi povestești cu exactitate ce s-a întâmplat? îl îmboldi Dominic.

Griffin se sprijini în cot pe polița de marmură de deasupra șemineului și îi povesti evenimentele ciudate care avuseseră loc. În timp ce vorbea, în cameră intră Phelps cu cafeaua, urmat de Madeline. Aceasta le turnă în cești, apoi luă pe tăcute copilul și se retrase pe scaunul din colț, în timp ce Griffin își termină povestea cu biletul și inelul cu pecete. Când Dominic îl privi întrebător, scoase bijuteria din buzunar și i-o întinse.

Dominic puse inelul în lumina răspândită de foc.

– *Noli irritare lupum*. Nu deranjați lupul. Sună destul de înspăimântător, zise el sec și se uită mai îndeaproape la inel. Pun pariu că este emblema unei familii regale.

– Poate din Italia? își dădu Griffin cu presupusul.

– Da, probabil una dintre ramurile minore ale dinastiei Habsburgilor, dacă citesc bine. Dar nu-ți pot spune mai multe până nu fac unele cercetări. Pot să-l iau cu mine?

Griffin încuviință din cap, iar Dominic îl vârî într-unul dintre buzunarele interioare ale hainei.

– Și ce-i cu biletul misterios?

Griffin i-l dădu și pe acela, iar Dominic despături peticul de hârtie și îl întinse pe genunchi. După o singură privire aruncată asupra lui, starea i se schimbă dramatic. Până atunci stătuse confortabil pe fotoliu, cu picioarele încălțate întinse spre șemineu, dar acum sări cât colo. Tot trupul îi emana uimire, și rămăsese cu privirea ațintită spre bilet.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Griffin.

Dominic își ridică ochii, iar Griffin ar fi putut să jure că pupilele îi erau dilatate din pricina șocului. Tenul lui oacheș pălise, iar ochii lui verzi părea ieșiți din orbite.

– Și nimeni n-a văzut-o la față pe femeia care a trimis asta, nici măcar băiatul care l-a adus? întrebă Dominic cu vocea stinsă.

Griffin simți că-l ia cu furnicături pe ceafă. Îl văzuse pe Dominic furios, sardonic, îngrijorat, frustrat, dar niciodată nu-l văzuse atât de întors pe dos. Își dădu seama că și lui i se încordaseră toți mușchii, ca o reacție instinctivă.

– Nu. Purta văl.

– Dumnezeule! se răsti Dominic. N-ai putea să-l găsești din nou pe băiat, dacă e nevoie?

– Da și nu. I-am spus să vină la mine dacă o mai vede pe doamna aceea. Dacă vrei, pot să-l trimit pe Phelps să încerce să-l găsească.

Dominic parcă nici nu-l auzi, ci își ridică mâna la falcă vrând să și-o frece, apoi o lăsă pe genunchi cu pumnul încleștat. Privi în gol pe lângă Griffin, fixând parcă un puț extrem de adânc, care atrăgea toată lumina din jur. Griffin nu se impresiona cu una cu două, dar expresia de pe chipul lui Dominic reușise să-l cutremure. Cumva ajunsese să se bazeze pe Dominic într-un mod vag pe care nu se sinchisise niciodată să-l analizeze, iar faptul că îl vedea atât de agitat acum îl tulbura mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Înșfăcă paharul cu coniac al bărbatului și se duse la bufet. Madeline, care trăsese îngrijorată cu ochiul la Dominic, dădu să se ridice, dar Griffin îi făcu semn să se așeze la loc. Apucă una dintre sticlele din cristal de Waterford și turnă niște coniac, apoi se întoarse și îi vârî paharul în mână.

– Sper ca asta să mai îmbunătățească situația, oricare ar fi ea, zise Griffin.

Dominic luă paharul fără să comenteze și îl dădu pe gât fără să clipească. Apoi trase adânc și încet aer în piept. Conduita lui de obicei impasibilă părea că îl învăluie precum o gogoașă de mătase, ascunzându-i emoțiile și transformându-l în agentul de spionaj cu privire de gheață.

Ochii lui verzi erau însă bântuiți de ceva ce aducea a dezolare, iar asta îi comunica lui Griffin că situația cu copilul era mult mai complicată decât sperase el inițial.

Voia să poată evita pe cât posibil această complicație. Se așeză pe fotoliul de vizavi, fără să-l scape din ochi pe Dominic.

– Ai de gând să-mi spui sau mă lași să-mi dau cu presupusul?

Dominic îi răspunse cu un zâmbet abia schițat.

– Nici n-ai putea, așa că mai bine las-o baltă. Și nu. Nu vreau să trimiți pe nimeni după băiat. Dacă însă te caută el, să trimiți de îndată după mine. În afară de asta, nu ai nimic altceva de făcut.

Lui Griffin nu-i veni să creadă.

– Să nu fac nimic? Ce dracu' se întâmplă aici, Dominic? Ce îmi ascunzi?

Bărbatul mai în vârstă privi de-a lungul nasului său arogant.

– Nu pot trage nici o concluzie până nu pornesc o investigație. Trebuie să aflu mai multe despre bilet și despre inel.

Griffin se abținu să nu-și maseze junghiul care i se pusese în ceafă.

– Și cum ai de gând să faci asta?

Dominic ridică biletul în lumină și își mijì ochii.

– Hârtia este de calitate – deși nu-i recunosc tipul –, ceea ce sugerează că femeia misterioasă este o persoană înstărită.

– Păturicile și hainele bebelușului sunt bine croite și din cele mai bune materiale, interveni Madeline. Și a fost foarte bine îngrijit și sănătos.

Dominic își duse absent biletul la nas pentru a-l mirosi.

– Asta este și părerea mea. Copilul era iubit, ceea ce ridică întrebarea de ce a fost părăsit, și încă într-un mod atât de bizar.

– Pentru că este în pericol, evident, răspunse sarcastic Griffin în timp ce gesticula din mâini. Dacă e să mă întrebați pe mine, totul nu-i decât o aiureală. Cum să fie un bebeluș într-un asemenea pericol de moarte încât să trebuiască ascuns într-un tripou? Cu mine, cu toți oamenii ăștia?

Dominic căzu pe gânduri.

– Poate pentru că tripoul este ultimul loc în care ar căuta cineva un bebeluș bogat. Iar tu ai o reputație de om periculos. O reputație câștigată pe drept, aș putea să adaug, își termină el propoziția, ușor sardonic.

– Presupun că se voia a fi un compliment, răspunse Griffin.

– Ce mă interesează pe mine, meditâ Dominic cu voce tare, ignorând împunsătura lui Griffin, este de ce anume te-a ales femeia pe tine. Este clar că te cunoaște.

– Pe mine mă cunosc multe femei, izbucni Griffin. Adevărata întrebare care se pune este de ce mama dracului ar lăsa un nou-născut smiorcăit la ușa mea?

– Pentru că bănuiește că știi ce înseamnă să fii abandonat?

Griffin tresări în scaunul lui, apoi încremeni pe măsură ce cuvintele se ciocniră de furia oarbă care mocnise în adâncul lui.

Emoția era ca un curent subtil și monoton care îi contura fiece parte a vieții. Se străduise ani întregi să îi stăpânească puterea, și reușise într-o bună măsură. Cei care îl cunoșteau bine știau însă că erau anumite subiecte care nu puteau fi aduse niciodată în discuție. Cei care făceau greșeala de a le provoca o dată nu mai apucau să o facă și a doua oară.

Firește, cu excepția lui Dominic. Știa prea multe despre Griffin, și nu avea nici un fel de scrupul să utilizeze acele informații în avantajul lui.

– Te sfătuiesc să ai grijă, prietene, spuse Griffin pe un ton blând.

Dominic dădu nepăsător din umeri.

– Am zis ce-aveam de zis.

– Și îți sugerez să te oprești aici.

Amândoi înclinară din cap în semn de retragere.

– Ca să revenim la problemă, zise Griffin pe un ton amar, ți-aș fi profund recunoscător dacă mi-ai putea lua copilul ăsta blestemat de pe cap. Înainte să i se întâmple ceva.

– Nu cred. Acum Dominic părea de-a dreptul amuzat. Este necesar ca micuțul Stephen să rămână aici.

Griffin rămase cu gura căscată.

– Sunt sigur că glumești.

– Nu glumesc. Dominic se ridică în picioare. Sunt înclinat să-i dau dreptate femeii cu văl. Se opri din vorbit, iar pe chip îi apăru o umbră curioasă. Scutură din cap pentru a o alunga. Localul tău este un loc foarte sigur pentru un copil care este în mod evident în pericol. Stephen poate rămâne ascuns aici cât timp mă ocup eu de investigații. Cu puțin noroc, o să descopăr cine-i sunt părinții în câteva săptămâni.

Griffin sări în picioare.

– În câteva săptămâni? Cum naiba crezi că pot să am grijă de un copil atât de mult timp? Nici nu știu dacă e suficient de mare să fie înțărcat. Cine o să se ocupe de detaliul acesta, pot să știu și eu?

– Nu-ți face griji, zise Madeline pe un ton enervant de binedispus. Se opri ca să gângurească înspre copil, care se trezise și căsca somnoros. Rose tocmai își înțarcă fiul. Mai are o grămadă

de lapte. Dominic o privi întrebător, iar Madeline îi explică. Rose e una dintre fetele de la Eşarfa Aurie.

– Mi se pare de-a dreptul scandalos să creştem copilul ăsta într-un tripou, înconjurat de prostituate, zise Griffin, deja disperat de situaţie.

Dominic pufni.

– Pentru un presupus lord al crimei şi patron de tripou eşti un pic cam mofturos, nu crezi?

Griffin îşi trecu degetele prin păr plin de frustrare, scoţându-l pe jumătate din coada prinsă la spate cu o fâşie din piele.

– Nu sunt lord al crimei, şi nici patron de tripou n-o să mai fiu în scurt timp. Dar nu asta era discuţia. Şi oricum, nu putem să-i cerem lui Rose să aibă grijă de doi copii în acelaşi timp. Şi aş vrea să ştiu mai exact cum se poate îngriji un copil într-un tripou, mai ales un copil secret? Aţi luat-o amândoi razna dacă vă închipuiţi că un asemenea plan nebunesc ar putea funcţiona.

– O, dar nu ar sta chiar în tripou, nu? O să stea aici, cu tine. Şi după cum ştim amândoi, nu-ţi intră nimeni în casă fără permisiunea ta specială, zise Dominic în timp ce se îndrepta spre clopoţelul din colţul camerei.

– Nimeni cu excepţia vagabonzilor şi a bebeluşilor, se răsti Griffin.

– Acum serios, Griffin, zise Madeline cu toată convingerea, pe Rose n-o deranjează să ne dea o mână de ajutor, iar eu sunt dispusă să ajut. Şi în afară de asta, dacă nu cumva mă înşel, copilaşul are aproape patru luni, deci poate fi înţărcat în curând. Asta o să simplifice mult lucrurile.

– Da, acum m-am mai liniştit, replică ironic Griffin. Era clar că nu mai stăpânea deloc situaţia, lucru care se întâmpla de multe ori atunci când era implicat şi Dominic. Şi, între timp, înseamnă că Rose trebuie să se mute aici cu mine, împreună cu bebeluşul ei? Ce mama dracului, mai bine-mi trag un glonţ în cap şi termin cu toate acum.

Rose era una dintre cele mai populare fete din tripou, apreciată mai ales pentru firea ei extrem de veselă. În acelaşi timp, era însă şi foarte zgomotoasă şi vorbea o grămadă, iar Griffin

nu putea petrece mai mult de cinci minute în compania ei, după care nu mai rezista și trebuia să plece neapărat.

– Sigur exagerezi, declară Dominic pe un ton pseudoprietenos.

– Ba nu, crede-mă pe cuvânt.

Griffin își stăpâni impulsul de a înjura din nou când privirea îi alunecă spre copilul din brațele lui Madeline. Pacostea mică se trezise de-a binelea și-și agita brațele durdulii, dând din picioruşe în păturică. Ochii lui erau căprui-închis, în nuanța boabelor de cafea. Se uită la Griffin cu ochii mari și cu obrajii lui rozalii, iar la un moment dat gurița lui se deschise într-un zâmbet știrb.

Griffin se întinse să îi atingă un pumnișor. Degetele i se desfăcură imediat precum petalele unei flori și se strânseră în jurul degetului mare al lui Griffin. În mod surprinzător, îl strângea destul de tare.

Oftă și se predă. Dominic îl cunoștea prea bine. Lui Griffin i-ar fi fost la fel de greu să-l abandoneze pe bietul copil cum ar fi fost să-și taie brațul. Pentru că știa precis cum era să fii abandonat, și înțelegea toate consecințele amare care decurgeau din asta.

Copilul era mult prea mic pentru a înțelege ce se întâmplă, dar era cald, uscat și hrănit, și cineva îl îngrijise cu mare atenție. Griffin cunoscuse lipsa acestui răsfăț în diverse etape ale vieții lui. Suferise de foame și frig, cunoscuse teroarea îngrozitoare care domnea pe străzile din St. Giles.

Desprinse cu grijă degetele bebelușului de pe degetul lui mare. Micuțul Stephen își strânse ochișorii și începu să pufăie și să gâfâie, pregătindu-se să izbucnească în plâns. Imediat, Madeline începu să-l legene, dar apucă să îi arunce o privire urâtă lui Griffin.

– Bine atunci, poate rămâne, îi spuse Griffin lui Dominic. Am însă o singură condiție. Trebuie să...

Fu întrerupt de un ciocănit, după care capul lui Phelps se iți în ușă.

– Ați sunat, șefu'?

– Nu, Phelps, eu am sunat, răspunse Dominic. Vrei, te rog, să-mi aduci haina și pălăria?

– Într-o clipă, mai apucă Phelps să zică înainte să se facă nevăzut.

– Griffin, cred că ar fi cazul să-ți faci rost de un majordom adevărat, spuse Dominic. Sunt sigur că Phelps are multe calități prețioase, dar nu este absolut deloc cizelat.

Griffin se abținu să nu îi spună să se ducă învârtindu-se.

– N-am nevoie de un majordom, cum n-am nevoie nici să discut la nesfârșit despre eforturile tale de a mă reforma. Ce vreau eu este să îți spun despre condiția pe care vreau să o pun pentru ca acest copil să poată rămâne în casa mea.

– Bănuiesc că vrei o dădacă în adevăratul sens al cuvântului, zise Dominic.

– Da, și cât de repede se poate! se răsti el. Toată situația asta este din cale afară de inoportună și de perturbatoare. E fix ultimul lucru de care aveam nevoie, în special acum.

– O să mă ocup imediat de asta, zise Dominic pe un ton calm, menit să mai liniștească nervii încordați ai lui Griffin. Știu cât de tare te tulbură orice schimbare bruscă în casa ta.

Madeline făcu schimb de priviri cu Dominic. Amândoi se stăpâneau cu greu să nu izbucnească în râs. Griffin se uită la ei și se întrebă dacă nu cumva începuse să se poarte ca o bătrână cârcotașă și nicidecum ca un bărbat stăpân pe propriul destin.

Capitolul 3

Justine Brightmore coborî din trăsură și se uită spre casa impozantă din fața ei. Temerile i se mai domoliră puțin când remarcă porticul din marmură și ferestrele venețiene minunate ale casei elegante de pe Jermyn Street. Cu siguranță nu așa crezuse ea că arată un tripou sau o fostă sală de jocuri, deși cunoștințele ei despre asemenea locuri erau în mod evident limitate. Și cum localurile domnului Steele asiguraseră servicii cremei înaltei societăți, nu mai trebuia să se mire de fațada luxoasă a casei. Răsuflă ușurată în sinea ei, pentru că asigurările pe care i le dăduse Dominic că nu încerca să o afunde într-o hrubă nefastă a păcatului

erau adevărate. Colțul gurii nașului ei se arcuise într-un zâmbet atotștiutor în timp ce o ajutase să urce pe trotuar.

– Justine, să fii sigură că nu ți-aș încredința niciodată o sarcină căreia n-aș fi convins că îi poți face față cu brio.

Tresări. Sperase să-și poată ascunde emoțiile în momentul în care se angajase în această misiune nedorită, dar nu reușise.

– Da, știu. Știu că e o prostie din partea mea să fiu atât de tulburată, dar o să dau vina pe nervii încordați din pricina oboselii și pe lipsa informațiilor. La urma urmei, am ajuns în Londra foarte târziu azi-noapte, iar dumneata ai fost foarte zgârcit cu detaliile.

Cu câteva zile în urmă, primise o telegramă de la Dominic, trimisă la moșia lui Lady Hester Belgrave situată în apropiere de Cambridge. Justine fusese angajată de peste un an și jumătate drept însoțitoarea lui Lady Belgrave, în conacul de modă veche, dar confortabil, al contesei văduve. Fusese fericită acolo. Lady Belgrave o tratase mai mult ca pe nepoata preferată decât ca pe o servitoare plătită, iar Justine se bucurase de tihna zilelor liniștite. Totul era calm, așezat și binecuvântat de respectabil, și avea să ducă dorul acelui trai în fiece clipă pe care trebuia să o petreacă în Londra.

Îi era însă extrem de îndatorată lui Dominic, iar dacă acesta avea nevoie de ajutorul ei trebuia să i-l acorde. Lady Belgrave insistase la rândul ei să accepte această slujbă temporară, susținând că venise vremea să aibă parte de puțină aventură în viața ei. Opinia lui Justine referitoare la lăsarea unui copil misterios în casa unui bărbat precum Griffin Steele – și într-un tripou, nu oriunde – era că genul acesta de aventură era un pic cam prea mult pentru ea.

Justine avusese parte de suficientă melodramă în viața ei pe vremea când tatăl ei trăia încă. Nu-i făcuse nici o plăcere să se întoarcă în orașul în care locuiseră, și doar simțul datoriei și afecțiunea sinceră față de nașul ei reușiseră să-i înfrângă imensa repulsie.

Dominic îi aruncă un zâmbet drept scuză și o conduse pe treptele de marmură către ușa mare și neagră cu inelul din alamă foarte bine lustruit.

– Da, sunt o brută să te trimit aici fără să te fi lăsat să te odihnești, dar ultimul bilet al lui Griffin era scris pe un ton foarte alarmat, iar el nu este genul care să exagereze de obicei. Deși pare imposibil ca un bebeluș să provoace haos într-o casă, în cazul acesta pare că așa s-a întâmplat.

„Haos." Ura haosul mai mult decât orice. Cu toate acestea, tot n-avea nici un rost să se plângă. Cel mai bine era să preia slujba și să se lupte să instaureze ordinea cât mai repede cu putință.

Justine îl bătu împăciuitor pe braț.

– N-ai de ce să-ți faci griji, unchiule Dominic. Știi foarte bine că sunt persoana ideală în această situație. Și, oricum, nu mă aștept să am parte de prea multă odihnă, mai ales că trebuie să am grijă de un prunc.

– Nici tu să nu-ți faci griji, răspunse Dominic în timp ce bătea la ușă. O să ai ajutoare.

– O, da. Doamnele care locuiesc vizavi, spuse ea, încercând să nu pară prea impresionată de faptul că avea să lucreze cu niște prostituate. Sunt sigură că totul va fi bine.

Justine își spunea de multe ori că totul va fi foarte bine, chiar și când era evident că nu va fi așa. Însă, din câte se părea, o ajuta să-și limpezească mintea și să prindă curaj în fața unei situații intimidante. Avusese de-a face cu mai multe situații de acest fel în cei douăzeci și patru de ani ai ei, dar aceasta părea să se contureze într-una cu mult mai provocatoare decât și-ar fi dorit.

Ușa se deschise larg. Fură întâmpinați de un bărbat vânjos cu o față ascuțită și nas lung, îmbrăcat în pantaloni negri simpli și o cămașa albă peste care purta o vestă din stofă gri. În mod inexplicabil, aruncă o privire spre Dominic și se retrase imediat, plecându-și capul ca o pasăre cenușie care ciugulește semințe.

– Sir Dominic, domnul Griffin vă așteaptă. Este în toane bune.

Ciudatul bărbat aruncă o privire nervoasă peste umăr, ca și cum s-ar fi așteptat ca din camerele din fundul casei să apară ceva alarmant.

– Așa speram și eu, Phelps, în ciuda faptului că situația pare destul de calmă acum, răspunse Dominic și îi făcu semn lui Justine să intre în fața lui.

Aceasta aruncă o privire fugară când păși în holul micuț. Podeaua, într-o nuanță minunată de crem, nu era mânjită de nici un strop de noroi. Pereții erau zugrăviți într-un galben-auriu, ornat cu muluri elegante maro, lustruite. Din ce mai văzuse ea până acum, era ca și cum ar fi păşit în casa de la oraș a oricărui membru al aristocrației sau a oricărui boier înstărit, nu în bârlogul unuia dintre cei mai faimoși ticăloși din Londra.

Phelps o studie cu o curiozitate suspicioasă pe Justine, după care își reîndreptă atenția către Dominic.

– Acum puteți vorbi așa, dar dacă ați fi fost aici noaptea trecută ați fi zis altceva.

– O, dar ce s-a întâmplat noaptea trecută? îl iscodi Dominic.

– Colici, răspunse morocănos Phelps în timp ce lua pălăria și paltonul lui Dominic. După spusele lui Rose.

Când Phelps trânti lucrurile lui Dominic pe un scaun și porni pe coridor, Justine se încruntă. Acest bărbat nu era nici pe departe majordom sau valet personal. Însă unica reacție a lui Dominic fu să-i facă cu ochiul, gest necaracteristic lui, și să-i facă semn să îl urmeze pe servitor.

Justine se luă după Phelps. Deși exteriorul casei dădea aparența unui interior cu podele lustruite și finisaje elegante, era într-adevăr o casă neconvențională, după cum îi explicase deja Dominic.

Oricât ar fi încercat, nu putea ignora senzația de gol în stomac. Și era foarte sigură că nu ardea deloc de nerăbdare să îl întâlnească pe stăpânul casei. Până și ea auzise zvonurile despre Griffin Steele – cu ani în urmă, pe când trăia încă în Londra. Nici unul dintre acele zvonuri nu îl prezenta pe domnul Steele într-o lumină favorabilă.

Phelps deschise ușa cu șase paneluri, vopsită în același maro bogat ca și mulurile de pe marginea podelei, și se retrase pentru a le face loc. Justine se opri în pragul ușii, tresărind în fața culorilor vibrante care sclipeau în lumina aplicelor aurite de pe pereți, poziționate de-o parte și de alta a căminului, a candelabrului din cristal și a sfeșnicelor asortate, precum și a celor marca Wedgwood împrăștiate prin cameră. Pe un gheridon erau așezate

chiar două porțelanuri de colecție Coalport, pentru un efect și mai spectaculos.

– Dumnezeule, abia îngăimă ea.

Dominic o atinse pe umăr, iar ea avansă încet spre ceea ce părea a fi salonul oficial de primire, dar foarte deosebit de ce mai văzuse până atunci. O bună parte din mobilier era în nuanțe bogate de galben și roșu, la fel ca și draperiile de catifea strânse în dreptul ferestrelor cu canafuri mari aurii.

Camera era înțesată cu câteva mese de diferite dimensiuni, iar în mijlocul ei trona o măsuță extraordinar de frumoasă din lemn de trandafir, ornată cu incrustații din alamă. Tăblia părea că se odihnește pe ceva ce semăna cu un grifon, a cărui labă cu gheare impresionante forma baza mesei. În mod evident, domnul Steele avea o înclinație spre partea dramatică, precum și un simț al umorului cam arogant.

Restul mobilierului consta în divane, sofale și două fotolii tapițate cu o pânză scumpă brodată cu garoafe roșii și violet-deschis. Amestecul de stiluri și culori aprinse, departe de orice logică de design cunoscută de Justine, ar fi trebuit să fie lipsit de armonie. Cumva însă se potriveau într-un fel de modă ciudată, dând camerei căldură și lumină într-o dimineață mohorâtă de iarnă. Întotdeauna preferase un stil mai discret și mai elegant, cu culori palide și liniștitoare, dar încăperea aceasta o uimi cu... tihna pe care i-o inspira, acesta fiind singurul cuvânt care îi venea în minte. Era ridicol, având în vedere obiectele decadent de luxoase din cameră, dar nu se putea opri să nu se gândească ce minunat ar fi să se ghemuiască leneșă cu o carte în fața jarului strălucitor din sobă, înconjurată de atâta confort și căldură.

Dominic o atinse pe cot și o conduse către un divan din catifea roșie așezat în fața măsuței din lemn de trandafir, apoi îi făcu semn să se așeze. Luă și el loc în fața ei, într-unul dintre fotolii.

– Phelps, zise el cu fermitate, vrei, te rog, să îl informezi pe domnul Steele de sosirea noastră?

Servitorul, care până atunci o inspectase pe Justine cu o mutră mai degrabă dezaprobatoare, își mută rapid privirea către Dominic.

– O, îmi cer scuze, sir Dominic. Imediat.

– Şi să aduci ceai pentru domnişoara Brightmore.

– Sigur că da, domnule. Imediat, băigui Phelps în timp ce se retrăgea spre uşă.

– Doamne sfinte, ce om ciudat. Mi s-a părut că se cam teme de dumneata, observă Justine. Toţi servitorii din casa domnului Steele sunt aşa de... hm, neobişnuiţi?

Dominic îşi întinse mâinile la căldura focului.

– Nu. Phelps face parte dintr-o categorie aparte. Dintr-un motiv inexplicabil, prezenţa mea îi dă o stare de nelinişte. Griffin susţine că este din cauză că se teme ca nu cumva să aranjez să fie arestat.

Justine se încruntă.

– De ce ai face una ca asta?

– N-aş face aşa ceva, răspunse el. Dar se pare că Phelps pune la inimă remarcile mele vizavi de legăturile stăpânului lui cu viaţa periculoasă. Griffin nu e un lord al crimei, deşi nu a fost întotdeauna de partea legii. În prezent încearcă să se descotorosească de cele mai dezgustătoare afaceri ale lui pentru a investi în proiecte respectabile.

Dominic nu-i împărtăşise până acum această informaţie pertinentă.

– Mă întreb care a fost motivul pentru o asemenea schimbare radicală.

Încruntarea frunţii lui în timp ce medita la răspuns stârni curiozitatea lui Justine. Cunoştea foarte puţine despre relaţia dintre el şi domnul Steele şi se întrebase de multe ori de ce naşul ei era prieten cu un om cu o reputaţie atât de dezonorantă. Când îl întrebase, îi răspunsese doar că pe vremuri fusese un apropiat al mamei domnului Steele şi că încă se simţea răspunzător pentru fiul ei.

– Este o întrebare complicată, draga mea, răspunse el într-un final. Mă întreb dacă Griffin cunoaşte cu adevărat răspunsul.

Era obişnuită cu genul acesta de răspunsuri criptice. La urma urmei, tatăl ei, Edward Brightmore, fusese, până când îşi găsise moartea în bătălia de la Salamanca, unul dintre cei mai de încredere agenţi ai lui Dominic. Justine se ocupase de afacerile tatălui

ei şi chiar de corespondenţa secretă. Tatăl ei avusese încredere deplină în ea, la fel ca şi Dominic.

Pe când avea şaisprezece ani, Justine aflase că anumite informaţii îi vor fi mereu ascunse. Tatăl ei se scuzase de multe ori pentru asta, dar nu o deranjase niciodată. Deşi ar fi făcut orice ca să-şi ajute tatăl, Justine ura stilul de viaţă al acestuia – îi displăcea profund faptul că dispărea perioade lungi, şi nu avea nici o garanţie că se va întoarce acasă la ea şi la fratele ei mai mic, Matthew. Învăţase cu mult timp în urmă că metoda cea mai bună de a-şi administra îngrijorările şi temerile – şi viaţa în general – era să nu pună întrebări şi să pretindă că totul era liniştit şi sub control, precum slujba de duminică dimineaţa într-un sat.

Trebuia însă să recunoască şi că era din ce în ce mai curioasă în privinţa lui Griffin Steele. Din nefericire, înainte de a mai apuca să-l chestioneze pe Dominic, uşa se deschise şi în cameră intră un bărbat – în mod evident stăpânul casei – şi orice gând coerent îi dispăru din minte. Privirea lui, întunecată şi lucitoare precum un obelisc egiptean, se fixă asupra ei. Simţi cum căldura îi urcă pe gât şi îi înroşeşte obrajii şi se văzu nevoită să îşi controleze puternic senzaţia care îi gâdila nervii.

Domnul Steele îşi continuă mersul tacticos, iar Justine încercă să nu se holbeze la el. Eşuă lamentabil, dar de vreme ce bărbatul se uita la ea fără nici o tentativă de a-şi ascunde curiozitatea, se decise să facă şi ea la fel.

Deşi nu la fel de înalt sau lat în umeri ca Dominic, Steele era o prezenţă ce domina încăperea – şi, ţinând cont de excesul de culori şi de texturi din salon, asta era chiar o ispravă remarcabilă. Era îmbrăcat cu pantaloni negri, ghete foarte lustruite, o haină şi vestă negre. Ţinuta întunecată era echilibrată doar de cămaşa albă din pânză. Justine îşi simţi pulsul accelerându-se când îşi dădu seama că nu purta o eşarfă clasică, ci doar un petic alb de pânză legat lejer în jurul gâtului. Nu-şi aducea aminte când fusese ultima dată când văzuse un gentleman fără o eşarfă legată corect la gât, nici măcar la moşia de la ţară a unchiului ei, unde îşi petrecuse multe luni de vară.

Trăsăturile lui erau aristocratice şi arogant de plăcute, cu o gură expresivă şi frumos conturată, pomeţi înalţi şi un maxilar

puternic și hotărât. Era parcă tot tăiat în unghiuri ascuțite, fără să piardă nimic din aerul mai degrabă elegant. Ba chiar se deplasa cu o grație mlădioasă care o duse imediat cu gândul la o pisică. O pisică neagră și probabil sălbatică, ce sigur punea ceva rău la cale.

Ceea ce o făcu însă să tresară fu părul lui, negru ca pana corbului. Era lung și pieptănat pe spate, prins cu o panglică subțire din piele pentru o aparență ordonată. Așa, cu veșminte negre și ghete din piele, părea un pirat dintr-o altă epocă. Impresia era susținută și de o cicatrice subțire și palidă care pornea de la tâmpla stângă până pe obraz.

Griffin Steele avea atât un aer exotic, cât și rău famat, iar pe măsură ce se apropia de ea, o călca și mai tare pe nervi. Doar un orb n-ar fi sesizat pericolul inerent emanat de acest bărbat, iar Justine numai oarbă nu era.

Iar Steele o analiza cu mare atenție. Din înălțarea uluită a sprâncenelor și din arcuirea fină a gurii, se vedea că și el era la fel de impresionat de prezența ei cum fusese și ea el.

Dominic se ridică în picioare, iar Justine ar fi putut să jure că schițase un zâmbet zeflemitor.

– Ah, Griffin, ai venit. Permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Justine Brightmore. Se va îngriji de Stephen în perioada următoare. Sunt sigur că voi doi vă veți înțelege de minune.

O, da. Era sigură că nașul ei îl lua peste picior pe Steele. Își alungă gândul acesta și se aplecă într-o reverență respectuoasă. Nu conta că gazda ei era un nemernic și un ticălos, asta nu era o scuză să fie nemanierată.

– Bună dimineața, domnule. Sunt încântată să te cunosc.

Sprâncenele lui negre se arcuiră într-o expresie elegantă de dispreț, ceea ce ea suspecta a fi răspunsul lui standard la situațiile care nu-i erau pe plac.

– Permite-mi să-mi exprim îndoiala, domnișoară Brightmore, zise el tărăgănat. Nu că te-aș putea învinovăți pentru asta, având în vedere circumstanțele.

În timp ce făcea eforturi să nu se zbârlească toată, nu putu să nu remarce că, deși vocea lui avea inflexiunile aspre ale unui scandalagiu, tonul era cel al unui om cult. Primul element

nu o surprinse, pe cât vreme al doilea, da. O avertiza să nu se grăbească să tragă concluzii în ceea ce-l privea.

Nu mai apucă să îi dea un răspuns pe măsură, pentru că Steele își întoarse mutra dezgustată către Dominic.

– Dumnezeule mare, ce-ai făcut? Mi-ai adus o domnișorică abia ieșită de pe băncile școlii. Chiar ai înnebunit de tot?

– Nu chiar de pe băncile școlii, răspunse Dominic și se așeză la loc. Justine este extrem de potrivită pentru îndeplinirea acestei sarcini. Dădu din cap în direcția ei. Am dreptate, draga mea?

Se așeză și ea și-și netezi poalele mantalei îmblănite de culoarea mustarului cu mâinile înmănușate.

– Sunt sigură că da, unchiule Dominic, pentru că altfel nu m-ai fi solicitat pe mine. Nu se putu abține să nu-i arunce lui Steele o privire provocatoare. Iar pentru corecta dumneavoastră informare, domnule, am douăzeci și patru de ani. Nu mai sunt demult elevă, să fiți sigur de asta.

El o săgetă iarăși cu privirea și trase sonor aer în piept.

– Dominic, ți-ai adus nepoata să se ocupe de asta? Părea de-a dreptul îngrozit, iar apoi o încruntătură de nedumerire îi brăzdă fruntea. Nici măcar nu știam că ai o nepoată sau orice alt membru al familiei în viață, așa, ca fapt divers.

Dominic îl studie pe Steele cu un interes calculat. Era evident că avea un plan bine ticluit, unul care îi scăpa pe moment, dar care îl implica neîndoielnic pe Steele și poate și pe ea. Dominic îi spusese lui Justine că nu putuse găsi pe nimeni altcineva care să se ocupe de copil – cel puțin nu pe cineva în care să aibă încredere. Puținele femei agent pe care le-ar fi putut convoca pentru o asemenea sarcină erau indisponibile momentan. Justine nu se număra printre agentele lui – nici pomeneală. Cu toate acestea, Dominic știa că putea avea încredere în ea și, din ce-i descrisese până acum, înțelesese că situația se baza foarte mult pe încredere și discreție.

Instinctele ei însă, cizelate bine după anii petrecuți alături de tatăl ei, o țineau în alertă. Dominic punea ceva la cale, iar Justine trebuia să țină cont de asta în comportamentul ei, atât în ceea ce-l privea, cât și pe Steele.

– Justine nu este nepoata mea. Este fina mea, răspunse Dominic. Tatăl ei a fost Edward Brightmore.

Privirea întunecată a lui Steele zbură înapoi la ea în timp ce se apropie de fotoliul de lângă Dominic. Se tolăni în el cu o mișcare neglijentă, dar elegantă a membrelor, fără să-și ia privirea de la ea.

– Ned Brightmore? A murit acum câțiva ani la Salamanca, nu?

Justine încuviință din cap și i se păru că detectează o doză de compasiune în ochii lui.

– Condoleanțe, domnișoară Brightmore. Cu siguranță a fost unul dintre cei mai destoinici bărbați care mi-au trecut pragul.

– L-ai cunoscut pe tatăl meu? întrebă ea cu o înflăcărare care o surprinse și pe ea.

De obicei evita să vorbească despre tatăl ei. Rana era încă vie.

– Vei descoperi că Griffin cunoaște pe aproape toată lumea din Londra, replică Dominic.

– Da, și majoritatea au fost mai mult decât doritori să se lase jecmăniți de mine, fapt pentru care le sunt profund recunoscător, zise Steele pe un ton acid.

Justine încercă să se hotărască dacă să fie oripilată sau nu de ideea că tatăl ei beneficiase de deliciile dubioase disponibile în cluburile și bordelurile lui Steele, dar fu scutită de luarea unei decizii de apariția tăvii cu ceai. Din ce știa ea, tatăl ei nu jucase niciodată la cazinou. Iar dacă într-adevăr trecuse pragul bordelului vecin, nu voia să știe.

Phelps așeză tava pe măsuța din fața lui Justine, iar ea se văzu în postura de a-i servi pe toți.

Stranietatea situației îi făcu capul să se învârtă, dar de vreme ce avea să locuiască cel puțin câteva săptămâni în casa lui Steele, era mai bine să se facă utilă.

Gazda refuză printr-un gest, dar Dominic acceptă oferta ei de a-i turna o ceașcă de ceai. După ce se servi și ea, iar Phelps se retrase, Steele reveni la subiectul gradelor de rudenie.

– Deci dacă ea este fiica lui Brightmore, înțeleg motivele pentru care ai încredere în ea, dar nu asta era ideea. Steele își reîntoarse privirea spre ea, și orice urmă de simpatie se risipi precum

fumul. Este al naibii de nepotrivit ca o fată de rangul ei să stea aici, și știi și tu asta.

De data aceasta Justine nu mai făcu nici un efort să-și mascheze iritarea. Lăsă cu zgomot ceașca pe masa din lemn de trandafir.

– Și la ce anume te referi mai exact când spui „o fată de rangul ei", domnule? Te asigur că sunt în măsură să am grijă de sugar cu toată discreția și competența necesare.

Steele o pironi cu privirea, apoi comentă în derâdere:

– Ești la fel de țăcănită ca și Dominic. În caz că n-ai remarcat până acum, ești ceea ce se cheamă o „lady". Asta înseamnă că ești total nepotrivită pentru a presta servicii în casa mea.

Pronunțase cuvântul „lady" cu genul acela de dezgust rezervat la adresa șobolanilor sau a insectelor care înțeapă.

– Acum câteva zile te plângeai că prostituatele au grijă de copil, interveni Dominic. Acum nu-ți convine că ți-am adus o lady? Nu mai știe omul cum să-ți facă pe plac.

Justine avu din nou senzația că Dominic trata întreaga situație în primul rând cu amuzament.

Nu și Steele, al cărui maxilar se încordase la maximum, ca și cum ar fi scrâșnit din dinți.

– Dacă o vede cineva – cineva respectabil – chiar poți să pretinzi că reputația nu-i va fi distrusă? Privirea lui mânioasă se transformă într-o încruntătură prevestitoare de furtună. Și de când mama naibii a ajuns fata lui Brightmore să facă pe dădaca? Omul ăsta a murit servindu-și țara, Dominic. Chiar n-ai găsit altceva mai bun pentru ea decât să facă pe slujnica?

Declarația aceasta pompoasă păru că-i ia prin surprindere atât pe Dominic, cât și pe Justine.

Steele nu părea genul de bărbat căruia să-i pese de cineva ca ea. Dominic se uită la ea, vrând ca ea să decidă cum să-i răspundă.

– Domnule Steele, îți apreciez îngrijorarea, spuse ea cu un zâmbet. Dar nu pot decât să te asigur că este neavenită. A fost alegerea mea să îl ajut pe unchiul Dominic și, repet, sunt în măsură să am grijă de un bebeluș.

– Domnișoară Brightmore, vreau să fiu bine înțeles, zise Steele pe un ton calm și letal care îi dădu fiori. Chiar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de poziția sau reputația dumitale. Dar dacă

ești expusă, eu nu-mi pot asuma responsabilitatea pentru consecințe.

Justine tresări, luată prin surprindere. Omul ăsta își schimba dispoziția atât de rapid, încât nu putea ține ritmul cu el.

– O, prea bine, aici ai dreptate. O să am mare grijă să nu fiu văzută.

De-abia acum începea să priceapă cât de oneroasă avea să se dovedească această misiune. Nu-i trecuse deloc prin cap că nu va putea ieși afară din casă până când se rezolva situația bietului copil. Justine nu-și făcea iluzii că se va mai mărita vreodată, mai ales la vârsta ei. Dar asta nu însemna că îi surâdea ideea să își distrugă reputația. Iar adevăratul ei unchi, mult prea cuviinciosul viconte Curtis, ar fi fost îngrozit dacă ar fi aflat ce făcea. Nu trebuia în nici un caz ca acesta sau oricine altcineva să descopere unde se afla.

– Și nu ai nici un fel de obiecție referitoare la faptul că vei locui într-o casă de toleranță? o întrebă Steele cu o politețe ironică.

– O, păi n-o să locuiesc chiar în tripou, nu? întrebă ea, încercând să nu pară îngrozită.

– O să stai aici, în casa lui Griffin, zise Dominic cu fermitate. Încetează s-o mai sperii pe domnișoara Brightmore, Griffin. Te asigur că n-o să-ți meargă.

Justine schiță un zâmbet înspre nasul ei. Adevărul era că Steele se pricepea de minune să o bage în sperieți. Trebui să apeleze din plin la autodisciplină pentru a nu fugi mâncând pământul din casă, ca să se întoarcă în obscuritatea liniștită a vieții ei binecuvântat de plictisitoare din Cambridge.

Steele pufni neîncrezător și se ridică din scaun.

– Doi nebuni, asta sunteți! Atunci, să nu dați vina pe mine când totul va exploda fix în nasul vostru. Traversă camera până la clopoțel, de care trase nervos, în timp ce îi mai aruncă o privire lui Justine. Bănuiesc că ești pregătită să îți vezi obiectul muncii?

– Da, ar fi minunat, zise ea, simulând un ton încrezător.

Chiar dacă își spusese în sine că totul va fi bine, Justine avea un sentiment îngrozitor că își semna singură condamnarea.

Capitolul 4

Griffin se tolăni în scaun și-și întinse picioarele în față. Pentru un observator obișnuit, nu părea decât o persoană relaxată pe punctul de a adormi. Ar fi vrut el să fie adevărat. Frustrarea îi întinsese nervii la maximum, reverberându-i în creier, și depusese eforturi supraomenești pentru a se abține să iasă din cameră ca să-și tune toată această frustrare asupra lui Dominic, care refuzase să-l ajute cu adevărat. Adică, de exemplu, să-l fi scăpat de copilul ăsta blestemat.

Trebuia să admită că o parte a indispoziției se datora nopții nedormite. Nu avea el multă nevoie de somn, dar când era obosit, trebuia să doarmă mult și bine. Nu să aibă un copil cu colici în casă, care să plângă ore în șir. În afară de asta, Rose tropăise într-una între bucătărie și dormitorul ei, și nimeni nu închisese un ochi. Griffin ar fi stat bucuros treaz toată noaptea cu o femeie dezbrăcată și o sticlă de coniac bun alături, dar nu și în alte condiții.

În afară de oboseală și frustrare, mai era ceva care îl deranja, ceva ce avea o mare legătură cu fata bătrână dichisită care stătea vizavi de el și-și sorbea ceaiul cu o grație sclivisită. Fiece mișcare a ei îi răsuna cu putere în creier, în ciuda oricărei rațiuni și a bunului-simț. Griffin nu avea vreo preferință ciudată pentru fetele bătrâne și nici nu-l interesau fecioarele inocente și pure. Justine Brightmore avea câte ceva din fiecare, și combinația asta nefericită era exacerbată și de faptul că îl displăcea la fel de mult cât o detesta și el. Asta nu însemna că nu-i găsea circumstanțe atenuante. La urma urmei, era o fată de familie bună care n-avea ce căuta în apropierea lui sau a Eșarfei Aurii. În ciuda refuzului lui cinic din urmă cu câteva minute, Griffin nu avea nici o intenție ca fata să sufere în vreun fel. De ce o alesese Dominic pe ea pentru treaba asta – și de ce acceptase domnișoara Brightmore – era peste putința lui de înțelegere. Iar acum amândoi stăteau calmi și-și beau ceaiul

ca două bătrânele care-şi clăteau ochii cu un vals potolit la clubul Almack.

Îi era clar că amândoi erau nebuni, mai ales Dominic care îşi pusese fina într-o situaţie plină de pericole la adresa reputaţiei şi a siguranţei ei, dacă temerile lui Dominic legate de copil erau întemeiate. Iar asta reuşise să-i trezească toate instinctele pline de circumspecţie. Dominic avusese întotdeauna mare grijă să nu expună persoane inocente pericolelor sau bârfei, iar domnişoara Brightmore era în mod cert o inocentă. Era limpede că Dominic fusese într-o situaţie fără ieşire, dar asta urma să reiasă la un moment dat, deşi Griffin şi-ar fi putut paria jumătate din avere că avea o legătură directă cu domnişoara Brightmore.

Îşi miji ochii şi îşi concentră atenţia asupra fetei. În ciuda mantoului absolut oribil şi a bonetei şi mai urâte, era bucălată şi nurlie, o bucăţică pe cinste, asta pentru cineva căruia îi plăcea genul ăsta de fată. Avea douăzeci şi patru de ani, dar Griffin îşi petrecuse o bună parte din viaţă în lumea femeilor întreţinute. Ştia când o femeie era experimentată şi când nu. Domnişoara Brightmore n-avea decât să susţină că era o femeie matură, însă ştia el mai bine. Adevărat, era fiica lui Ned Brightmore – ceea ce fusese alt şoc –, dar era la fel de necoaptă şi de novice ca orice altă fată de familie bună din oraş crescută la fel de modest. Era gata să-şi parieze şi cealaltă jumătate de avere pe asta.

Oricum, în pofida tuturor acestor lucruri, trebuia să fi fost orb să nu-i remarce chipul, la fel de plin şi de frumos conturat ca al oricăreia dintre femeile care lucrau vizavi. Era un contrast ciudat – tot ce ţinea de manierele şi de atitudinea ei urla a inocenţă, dar cu toate acestea, avea trup de curtezană tânără. Asta pentru cine prefera curtezanele pitice, pentru el în nici un caz.

Deşi parcă şi asta o favoriza, scoţându-i în evidenţă curbele generoase. Combinat cu ceea ce putea vedea din şuviţele ei roşu tiţian, ochii de culoarea albăstrelelor şi tenul ivoriu pătat de pistrui. Domnişoara Brightmore se asemăna cu o figurină Dresda din secolul trecut. Genul acela care părea că cedează seducţiei în spatele celui mai apropiat paravan de protecţie, aşa i se părea. Îi plăcea mult mai mult decât ar fi vrut, mai ales că avea să locuiască în casa lui.

Tentantă sau nu, domnișoara Brightmore era ultimul gen de femeie cu care ar fi vrut să aibă de-a face. Griffin nu avea deloc de gând să se însoare sau să se implice în nici un fel de relație romantică, mai ales acum, când planul lui îndelung pus la cale de a pleca din Anglia mai avea puțin și se îndeplinea.

Din fericire, tentațiile oferite de chipul sau corpul domnișoarei Brightmore erau oricum anihilate de faptul că îl privea cu suspiciune. De fapt, o suspecta că îl detesta și că în mod sigur nu avea încredere în el. Umerii ei încordați și felul în care stătea pe marginea scaunului – de parcă mai avea puțin și o lua la sănătoasa – îi spuneau asta. Era însă în siguranță cu el, iar Dominic o știuse prea bine. Griffin îi proteja pe cei pe care îi avea în grijă, iar domnișoara Brightmore era acum, din nefericire pentru amândoi, sub aripa lui protectoare.

Își lăsă ceașca și își fixă privirea asupra lui cu niște ochi prudenți și suspicioși. Încercă totuși să îi zâmbească amabil.

– Domnule Steele, ești sigur că nu dorești o ceașcă de ceai? Se pare că durează ceva timp până e pregătit copilul.

Îi cercetă expresia onestă, apoi renunță la tentația de a o lua în zeflemea.

– Pentru că mai întâi a trebuit ca Phelps să se ducă să o ia pe Rose de vizavi. Cine știe cum o fi găsit-o îmbrăcată la ora asta?

Adevărul era că Rose dormise până târziu, și nu o putea învinovăți pentru asta. Se trezise cu puțin timp în urmă și se dusese la bordel să-și ia câteva lucruri, lăsând copilul adormit sub supravegherea celorlalte fete.

Domnișoara Brightmore își țuguie buzele, făcând un botic mic și drăguț. Până în momentul acela, Griffin nu remarcase cât de roz și de pline erau.

– Cine e Rose? întrebă ea.

– O, una dintre târfe, răspunse Griffin cu un gest a lehamite. Ea a avut grijă de copil până când s-au făcut alte aranjamente.

Dominic bombăni ceva deloc măgulitor în barbă, dar se abținu să facă vreun comentariu. Griffin se uită spre el și constată că acesta o privea pe domnișoara Brightmore cu o expresie de expectativă calmă. Chipul domnișoarei Brightmore deveni inexpresiv.

– Copilul este în tripou. Cu una dintre femei.

Griffin se ridică încet și se aplecă în față ca să-i intercepteze privirea.

– Dar cine altcineva să fi avut grijă de el? Rose tocmai își încarcă pruncul și s-a oferit cu amabilitate să îl alăpteze pe musafirul nostru venit pe nepusă masă. Continuă pe un ton ușor sarcastic: Doar știi că și târfele rămân gravide, în pofida tuturor măsurilor de precauție.

Obrajii domnișoarei Brightmore se făcură la fel de roz ca și buzele ei. Acum arăta și mai tânără și chiar mai încântătoare decât s-ar fi așteptat Griffin, deși îl plictiseau de moarte fecioarele rușinoase.

Apoi îi zări însă privirea, care îl săgetă cu o flacără rece și albastră care l-ar fi înghețat pe loc dacă n-ar fi fost în același timp și plini de căldură.

– Știu că și prostituatele rămân gravide, domnule Steele. În ciuda părerii dumitale despre mine, nu-s idioată.

– Atunci ai ceva de obiectat la faptul că este alăptat de una dintre fetele mele? Crezi cumva că laptele îl va contamina pe copil cu depravare?

Întrebarea, cu care intenționase să o tachineze, sună mult mai dur decât voise. Ceva din această conversație îi readuse în memorie o amintire veche... una care răsuna precum tonul aspru al unchiului său învinuind-o pe mama lui Griffin. O reprimă fără nici o milă, așa cum făcea de fiecare dată cu toate ecourile trecutului său.

Domnișoara Brightmore făcu ochii mari, apoi scutură din cap și îi închise pentru câteva secunde. Când îi deschise din nou, aceștia erau încărcați cu mesajul că îl considera sărac atât din punct de vedere al intelectului, cât și al caracterului.

– Bineînțeles că nu am nimic de obiectat la faptul că una dintre femeile dumitale îl alăptează. A fost un gest nobil din partea ei să își asume o asemenea povară într-un timp atât de scurt, mai ales pentru că tocmai era ocupată cu încărcarea propriului copil.

Griffin se încruntă la ea.

– Și atunci ce anume ai de obiectat, domnișoară Brightmore?

– Am înțeles că acest copil este în pericol. Consider că ar trebui să îl ții aici, aproape de dumneata, spuse ea indignată. Nu în vecini, unde poate intra oricine, fără știința dumitale.

Griffin se enervă și mai tare. Bineînțeles că îl ținuse prin preajma lui, dar acum nu mai putea spune nimic în apărarea lui, de vreme ce chiar el sugerase altceva. Voise să o scoată din minți pe Domnișoara-Plină-de-Ifose, să îi distrugă fațada aceea super apretată. Ei bine, reușise, dar nu la modul la care se așteptase.

– Sunt sigur că bebelușul este în siguranță, zise Dominic. Nu avem nici un motiv de îngrijorare, nu-i așa, Griffin? Și sunt aproape convins că și-a petrecut noaptea în casa asta, nu vizavi.

Termină de vorbit cu un zâmbet binevoitor care nu păcălea pe nimeni.

– N-am nevoie să-mi sari în apărare, izbucni Griffin. Și te asigur, domnișoară Brightmore, că nu se întâmplă nimic în localurile mele fără ca eu să știu. De îndată ce copilul mi-a călcat pragul, nu a mai fost în nici un fel de pericol.

Ea își încrucișă brațele sub sâni, pe care îi împinse în sus. Dacă Griffin n-ar fi fost atât de enervat, ar fi investit câteva momente să se bucure de priveliștea pe care o ofereau. Acum însă era prea ocupat să-și alimenteze furia împotriva acuzațiilor ei subtile cum că nu-și cunoștea afacerea și nu se preocupa de siguranța oamenilor lui.

– Dă-mi voie să am îndoielile mele, domnule Steele, spuse ea pe un ton trufaș, care îl făcu să-și dorească nespus să o pună pe genunchi și să-i ardă vreo două la fundul ăla rotunjor.

Din nefericire, odată imaginea ivită în creier, se văzu nevoit să admită că disciplinarea domnișoarei Brightmore ar fi putut constitui o experiență peste măsură de plăcută pentru amândoi. Ea își continuă predica dezaprobatoare, fără să aibă habar de turnura lascivă pe care o luaseră gândurile lui.

– Nu mi se pare că tripoul este locul potrivit pentru a ascunde un copil care nu trebuie găsit. Își întinse arătătorul prin aer mai ceva ca o directoare de școală. Și cu siguranță le expui și pe fetele dumitale. Sunt surprinsă, domnule Steele. Unchiul Dominic m-a

lăsat să cred că, în pofida tuturor aparențelor, ești un om foarte grijuliu, dar până acum n-am remarcat absolut deloc acest lucru.

Împins de furie amestecată cu uimire, Griffin se ridică în picioare. Aproape fără să se gândească, își lăsă trăsăturile să se metamorfozeze în cea mai mortală dintre expresii, renumită pentru că-i băgase în sperieți pe mulți. Cu toate acestea, domnișoara Brightmore nu făcu decât să-și arcuiască buza de sus și să îl privească semeață cu dispreț. Cu toate că era absolut revoltat, ceva dinlăuntrul lui îi admira această atitudine neînfricată. Deși era foarte probabil ca domnișoara Brightmore să nu știe ce-i putea pielea cu adevărat, știa suficient. Și iată că totuși avea curaj să-l înfrunte.

– Hei, copii, zise Dominic amuzat, nu trebuie să vă luați la harță. Justine, sunt sigur că situația e sub control. Griffin, să-nțeleg că ți-ai luat toate măsurile de precauție?

– La naiba, răspunse Griffin, nevenindu-i să creadă. Chiar mai e nevoie să întrebi?

– Domnule Steele, îți mulțumesc pentru că îți controlezi limbajul în prezența mea, zise domnișoara Brightmore cu o demnitate ofensatoare.

Îl lăsase fără cuvinte. Din fericire, fu scutit de a mai da un răspuns – unul pe care ea nu l-ar fi apreciat deloc – de intrarea intempestivă a lui Rose cu copilul. Faptul că era fericit să îi vadă ilustra pe deplin starea în care reușise domnișoara Brightmore să îl aducă.

Rose îl strânse pe bebeluș la piept.

– Scuze că am întârziat așa mult, dragule, îi zise ea lui Griffin. De când m-am trezit, n-am făcut altceva decât să mă ocup de Sammy al meu și de micuțul ăsta. Râse zgomotos. Mă simt ca o viță, ăsta-i adevărul.

În mod normal, tonurile ascuțite ale vocii lui Rose l-ar fi făcut pe Griffin să sară ca ars. Acum însă nu se mai sătura să contemple expresia uluită de pe trăsăturile fine ale domnișoarei Brightmore privind-o pe Rose Crenshaw în toată splendoarea ei. Recunoștea cu mâna pe inimă că era meschin din partea lui să se bucure de așa ceva, dar nu pretinsese niciodată că e vreun sfânt.

Rose era o tânără înaltă, cu păr bogat castaniu și un trup proporționat ireproșabil, alcătuit din linii generoase. În prezent, trupul îi era acoperit de o rochie galben aprins, cu decolteu voluptuos, care nu lăsa prea multe pe seama imaginației. Deși nu era la fel de frumoasă precum celelalte fete de la Eșarfa Aurie, Rose avea un chip senin și un zâmbet atrăgător care îi trăda bucuria de a trăi. Și, spre deosebire de majoritatea fetelor care trudeau în bordeluri de nevoie, lui Rose chiar îi plăcea ce făcea. Griffin făcuse tot ce-i stătuse în puteri să mai amelioreze din aspectele neplăcute ale muncii, dar rareori întâlnise o târfă care să nu prefere să facă altceva sau chiar să aleagă un om bun cu o slujbă decentă, gata să o ia de nevastă. Rose era însă excepția fericită de la regulă. Avea un bărbat care o iubea în ciuda profesiei ei – și care muncea într-una din sălile de jocuri pe care tocmai le vânduse Griffin – și îi plăcea că își câștiga ușor banii. De asemenea, radia o sexualitate năvalnică, evidentă pentru orice bărbat care nu era cu un picior în groapă. În plus, mai avea și o fire veselă, și toate acestea îi sporiseră popularitatea la Eșarfa Aurie.

Absentă pentru câteva luni după nașterea fiului ei, Rose ardea de nerăbdare să se întoarcă la muncă. Și fără îndoială și clienții lui Griffin o așteptau cu nerăbdare. Fiind însă obligată să alăpteze, asta nu avea să se întâmple prea curând. Griffin îi făcu semn tinerei să se apropie.

Vino aici, Rose. Te așteptam.

Se întoarse cu spatele și surprinse privirea lui Dominic. Griffin își înghiți un rânjet când îl văzu că își dă ochii peste cap.

Domnișoară Brightmore, zise el cu o politețe diavolească, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Rose Crenshaw, cea care i-a fost doică acestui copil. Rose, iat-o pe domnișoara Brightmore, care de aici încolo va fi bona micuțului Stephen.

Iată însă că Domnișoara-Plină-de-Ifose îl surprinse din nou când se ridică în picioare cu un surâs blând și primitor pe buze.

Domnișoară Crenshaw, plăcerea e de partea mea. Sper că pruncul nu te-a solicitat prea tare.

Rose transferă cu abilitate copilașul adormit, din fericire, pe un braț și dădu mâna cu domnișoara Brightmore.

– Dumnezeule, scumpo, poți să-mi spui Rose. Nimeni nu-mi spune domnișoară Crenshaw, nici măcar cei mai caraghioși pușteni care vin la mine pentru prima dată. Deși mă gândesc că ar fi distractiv să le spun tuturor să mi se adreseze așa de-acum încolo, mai ales domnilor și lorzilor cei mai mari și tari.

Se porni iar pe hohote de râs, dar de data asta Griffin sări ca ars, temându-se ca nu cumva să trezească copilul. După ce pățise noaptea trecută, trăsese concluzia că nimic în viață nu-i mai îngrozitor decât un copil cu colici. Din fericire, Dominic interveni și de data asta la timp.

– Rose, ce bine-mi pare să te văd, zise el. Arăți din cale-afară de bine, ca de obicei adică.

– Și dumneata, domnule Dominic, zise ea și-i făcu cu ochiul. Ca de obicei.

Domnișoara Brightmore scoase un sunet slab, ca și cum s-ar fi înecat, în timp ce îl privi pe Dominic cu o groază fascinată. Griffin o înțelegea perfect. Deși știa sigur că Dominic nu era genul care să alerge după fuste, era evident că fina lui n-avea de unde să știe acest lucru. Griffin era convins că acea zi se dovedise educativă pentru ea. Iar dacă încă mai era dispusă să își preia sarcina de a avea grijă de copil, acesta era doar începutul.

– Și fiul tău cum se simte? zise Dominic, făcând eforturi curajoase de a deturna conversația pe căi mult mai prietenoase.

Ochii lui Rose sclipiră de mândrie.

– Sammy s-a făcut băiat mare, domnule, foarte adevărat vă spun. Omul meu, Bill, dacă vă aduceți aminte de el, e mai mândru ca niciodată.

La invitația lui Griffin, Rose se așeză lângă domnișoara Brightmore, care îi turnă cu amabilitate un ceai, după care toți stătură la taifas câteva minute, discutând despre copii în general și despre Sammy în particular. O scenă pe cât de domestică, pe atât de bizară, iar Griffin trebui să o laude în gând pe domnișoara Brightmore pentru că o trata pe Rose ca pe o egală, și nu ca pe o creatură demnă de milă. Dar scenele domestice îl plictiseau de fiecare dată, așa că aduse discuția înapoi la problema acută.

– Rose, se pare că bebelușul va mai sta aici o perioadă. Știu că vrei să te întorci la muncă, acum când fiul tău e aproape înțărcat, dar copilul ăsta încă mai are nevoie de tine. Corect?

Femeia făcu o grimasă.

– Așa-i, domnule Griffin. Din ce mi-am dat eu seama, are aproape cinci luni, deși e cam firav, bietul micuț. Poate să mănânce terci cu lingurița sau cu biberonul, o să-i prindă bine, dar părerea mea e că nu poate fi înțărcat mai devreme de o lună.

Domnișoara Brightmore, care între timp trăsese păturica să se uite la fețișoara lui, își ridică privirea îngrijorată spre Rose.

– Crezi că e micuț pentru vârsta lui? Crezi că e bolnav?

Rose îi zâmbi liniștitor.

– Nu, dragoste. S-a atașat de mine ca un soldat la prima lui vizită, și sigur are o poftă de mâncare sănătoasă. N-o să susțin că nu are probleme cu colicile...

– Nu-mi aduce aminte, bombăni Griffin.

– Dar o să scape și de ele în curând, zise Rose. Unii bebeluși sunt mai micuți și mă gândesc că și el o fi dintre ăștia.

– Îți suntem extrem de recunoscători pentru ajutor, Rose, zise serios Dominic. Vei fi recompensată cu larghețe, se înțelege de la sine.

Rose îi aruncă un rânjet obraznic.

– Nu m-am îndoit de asta nici o clipă, dragoste.

Când o văzu cum își flutură genele spre Dominic, Griffin era cât pe aci să scoată un geamăt. Până și Dominic începea să dea semne de încordare în jurul ochilor. Rose era o femeie cu o inimă mare și se putea avea încredere în ea că va avea grijă de copil, dar trebuia să pună răbdarea la încercare oricui.

– Da, zise Griffin, ți-am fi recunoscători dacă ai rămâne în casă atâta vreme cât e necesar, Rose. Bineînțeles că poți să-l ții și pe Sammy cu tine, iar domnișoara Brightmore va avea și alte responsabilități în afară de a-l hrăni. Poate sta în dormitorul vecin ca să te poată ajuta noaptea. Restul personalului va ajuta și el la nevoie, dar bunăstarea copilului va cădea în primul rând în responsabilitatea domnișoarei Brightmore. Poate că ea se va ocupa și de alte aranjamente, oricare ar fi acestea.

Își fixă o privire sardonică asupra Domnișoarei-Pline-de-Ifose, așteptându-se ca ea să se zbârlească din cauza tonului lui imperativ. Ea părea însă complet absorbită de copil și își odihnea ușor mâna pe trupul lui împachetat în scutece, cu privirea pe chipul lui mic de gâză.

– Domnișoară Brightmore, ridică Griffin vocea, m-ai auzit? Ești de acord cu cele spuse de mine?

– Poftim? întrebă ea cu mintea absentă.

Îi aruncă o privire fugară, de parcă atunci constatase că e și el acolo. Asta îl enervă iar pe Griffin. Nu-i plăcea să fie eclipsat de un copil, dar la fel de caraghios era să se gândească măcar la asta.

– Te-am întrebat dacă îți convin aranjamentele propuse de mine.

– O, da. Cum spui dumneata. Își mută atenția înapoi la copil. Te superi dacă-l țin și eu? o întrebă timidă pe Rose.

– Deloc, scumpo, răspunse Rose. E un dulce, pe cuvânt, dar nu te mint când zic că mi-ar prinde bine niscaiva odihnă. Să am grijă de doi copii în același timp mă epuizează mai mult decât o noapte cu picioarele în sus la Eșarfa Aurie. Măcar acolo mai găsesc pe unu, altu' să mai facă o parte din treabă, dacă-nțelegi ce vreau să zic, mai zise ea și-i făcu cu ochiul.

– O, da, îngăimă domnișoara Brightmore drept răspuns la vorbele ei de duh.

Trase adânc aer în piept și preluă cu grijă copilul de la Rose.

– Așa, zise Rose mulțumită. Cred că o să te descurci.

Domnișoara Brightmore îi oferi un surâs minunat și sincer, unul care îl făcu pe Griffin să-și dorească să fi fost el destinatarul.

– Mulțumesc, Rose, spuse ea. Întotdeauna mi-au plăcut copiii. Când eram mică, mătușa mea mă lăsa să o ajut cu verișorii mei, care erau sugari pe atunci.

Tonul ei blând și nostalgic zdruncină ceva în pieptul lui Griffin. Trăsăturile ei drăguțe se îmblânziseră și ele, iar ochii ei albaștri licăreau precum un iaz curat într-o zi de vară.

Griffin se împotrivi impulsului de a-și freca pieptul în dreptul inimii, acolo unde tatuajul îi colorase pielea. Se uită la nurlia domnișoară Brightmore care legăna copilul și îi fredona cuvinte

dulci și simți că tânjește la lucruri de care nu avusese parte niciodată – lucruri la care crezuse că a încetat să mai spere cu mult timp în urmă. Era un amestec de emoții și senzații inoportune, care nu îi plăcea absolut deloc.

Se ridică brusc, împingând fără să vrea scaunul câțiva centimetri în spate.

– Mă scuzați, dar am de rezolvat ceva urgent. Domnișoară Brightmore, Rose te va ajuta să te instalezi în noua dumitale cameră și îți va prezenta restul personalului. O să-i spun lui Phelps să vă aprovizioneze cu absolut tot ce este nevoie pentru copil.

Se făcu că nu vede încruntătura lui Dominic și expresiile surprinse ale celor două femei și ieși din cameră.

Capitolul 5

După ce ciocăni scurt în ușa de legătură între camere, Rose își vârî capul în dormitorul lui Justine.

– Domnul Griffin vrea să te duci în salon, scumpo. A zis să-mi lași mie copilul și să cobori cât de repede poți.

Ignorând junghiul pe care îl simțea în stomac numai când îi auzea numele, Justine își ridică nasul din scrisoarea pe care o scria fratelui ei, Matthew.

A spus de ce?

În cele trei zile de când se mutase în casa lui Griffin Steele, făcuse tot posibilul să îl evite. Dintr-un motiv care nu avea nici o explicație logică, omul îi dădea o stare de nervozitate maximă. Orice persoană rațională ar fi presupus că era din cauză că își câștiga traiul pe seama păcatului, dar Justine nu era convinsă că problema se limita la atât. Oricine avusese un tată spion se întâlnise în viața lui și cu cei care duceau o viață dezgustătoare. Era un risc al profesiei. Ar fi mințit însă dacă ar fi afirmat că nu o deranja că era proprietarul unui tripou. Și cum să nu o deranjeze? Prostituția era o profesie oribilă după orice fel de standarde, și ura ideea că o femeie trebuia să-și câștige traiul vânzându-și trupul

cu amănuntul. Rose însă era simpatică și nerușinată, iar doamna Reeves și toate celelalte fete pe care le întâlnise erau în primul rând prietenoase. Nici nu i se păruseră deloc asuprite. În continuare se cutremura când își amintea de activitățile desfășurate în vecini, așa că se străduia să nu se gândească deloc la ele. Din fericire, adorabilul Stephen îi solicita toată atenția.

Rose se duse să vadă ce face copilul, care dormea pe mijlocul patului mare al lui Justine.

– A zis doar să te grăbești și să stau eu cu copilul. Își dădu ochii peste cap într-un gest teatral. E mai bine să nu-l lași să aștepte, scumpo. Deloc nu-i bine să-l enervezi pe domnul Griffin.

Justine tocmai împăturea scrisoarea pe care nu o terminase, dar, auzind-o pe Rose, își ridică rapid privirea spre ea.

– E violent din fire? Un gând hidos se închegă în mintea sa precum un sloi de gheață. S-a întâmplat vreodată să te lovească pe tine sau pe oricare altă fată?

De vreme ce nu îl credea în stare de așa ceva, de ce se gândise la asta? Nu îl cunoștea deloc. Rose pufni și se așeză lângă copil pe pat.

– Nu el, scumpo. Singura dată când l-am văzut cărând pumni a fost când un individ a încercat să facă rău uneia dintre fete. Domnul Griffin a caftit o grămadă de indivizi care ne tratau rău. Nu este el la fel de solid ca paznicii de la Eșarfa Aurie, dar e puternic și iute ca fulgerul. Ar ucide pe oricine ar încerca să ne facă rău, încheie ea cu mândrie.

– O, asta e bine, răspunse Justine, fără să fie prea sigură de impresia ei legată de asta. Îi părea bine să audă că lui îi păsa atât de tare de angajații lui, dar nu se simțea în largul ei știind de asemenea tendințe spre violență.

– Domnului Griffin nu-i sare mustarul prea ușor. Nu e stilul lui, zise Rose, încântată că putea bârfi puțin.

– Atunci, de ce nu e bine să-l enervezi? o întrebă Justine în timp ce își netezea fusta și verifica dacă bonetica îi stătea drept.

– Când se înfurie parcă e un sloi de gheață. Nu țipă niciodată, dar vocea îi e atât de gravă, și mai are și privirea aia... Rose se cutremură teatral, de parcă ar fi povestit o istorie palpitantă cu fantome. Să zicem că e ca și cum îngheți tot până la oase. Iar dacă

chiar îl scoți din minți, atunci se vor întâmpla numai lucruri rele. Lucruri de care n-ai vrea să știi.

Justine simți că o ia și pe ea tremuratul.

– Ce fel de lucruri? șopti ea, fără să se poată abține.

Rose făcu o mutră înspăimântătoare și caraghioasă. Pe Justine ar fi umflat-o râsul dacă subiectul n-ar fi fost atât de serios.

– Dumnezeule, domnișoară. Nu știu ce să-ți zic. Domnul Griffin are grijă de oamenii lui și nu pot să spun că l-am văzut vreodată făcând ceva foarte îngrozitor. Dar am auzit tot felul de zvonuri, spuse ea și-și lovi ușurel nasul.

Justine medită, încercând să decidă dacă voia sau nu detalii despre acele zvonuri. Din fericire, Rose îi întrerupse brusc șirul gândurilor.

– Domnișoară Justine, mă depășește de ce porți bonetele astea demodate și urâte, când ai un păr așa de frumos. Fac pariu că n-ai mai mult de douăzeci și trei de ani, așa că n-are nici un rost să arăți ca o fată bătrână.

Justine își luă șalul de lână aranjat la piciorul patului și și-l înfășură în jurul umerilor.

Am aproape douăzeci și cinci de ani, Rose, și cu siguranță am intrat în categoria fetelor bătrâne. Și-n afară de asta, părul meu nu e frumos. E roșu.

În voce i se strecurase fără voia ei o doză de aversiune. Părul ei – care, slavă Domnului, căpătase o nuanță mai închis acum –, se dovedise a fi o corvoadă în anii ei de tinerețe, atrăgând fără milă criticile verișorilor ei, și chiar pe a fratelui său. Mătușa Elizabeth, femeia care îi crescuse pe ea și pe Matthew după moartea mamei, insistase de fiecare dată că pletele lui Justine îi aduceau aminte de o prințesă celtică din vechime și că ar fi trebuit să le considere caracteristica ei cea mai glorioasă. Deși Justine o iubise mult, mătușa ei fusese mereu predispusă spre visare, motiv pentru care își și imagina că nepoata ei era urmașa unei familii regale din moși strămoși.

– Sunt mulți bărbați care visează la femei cu păr ca al tău, zise Rose. Le stârnește curiozitatea legată de celelalte chestii, dacă înțelegi la ce mă refer.

Justine nu înțelegea, dar nici nu era de mirare. Nu înțelegea jumătate din lucrurile spuse de Rose, ceea ce sublinia cât de plictisitoare și de potolită fusese viața ei în ultimii ani. Slavă Domnului.

– Mă întorc cât de repede pot, îi spuse lui Rose. Nu te sfii să vii să mă chemi dacă începe să se foiască, sau dacă Sammy se trezește din somn.

Se grăbi spre scări. Fu surprinsă ca de fiecare dată de amalgamul bogat din casa domnului Steele, prezent până și în holul de la etaj. Pereții erau zugrăviți în nuanțe tari de roșu, iar sub picioarele ei era întins un covor de pluș roz și auriu. Holul era mărginit de trei mese înguste, iar deasupra fiecăreia era amplasată fie o lampă, fie un aranjament cu lumânări. Griffin Steele nu făcea economie de lumânări sau ulei. Îi plăcea ca locuința sa să fie bine luminată și luxoasă până la decadență. Justine nu avea nimic împotriva cuiva care era sclavul confortului, dar ce vedea aici i se părea în exces, mai ales pentru că gazda ei era un om disciplinat, care, conform unor indicii dezvăluite de servitori, avea mai puține vicii decât un bărbat obișnuit din lumea bună.

Justine ajunse în dreptul ușii dormitorului lui și aruncă o privire. În prima noapte sub același acoperiș fusese cam stresată că trebuia să doarmă la doar câțiva metri de el. Nu mai fusese niciodată singură cu un bărbat necăsătorit – doar împreună cu o rudă sau cu un însoțitor adecvat în apropiata vecinătate. Alta era situația în casa de la oraș a lui Steele. Doar trei adulți dormeau la etajul acesta – Steele, Justine și Rose. Și oricâtă bunăvoință ar fi avut, Rose nu putea fi încadrată la categoria însoțitorilor.

După ce se perpelise în prima noapte, când tresărise la fiecare sunet sau pas, nervii ei încordați își reveniseră. Nu exista absolut nici un motiv rațional pentru care Steele ar fi fost interesat de ea, în condițiile în care avea un tripou plin cu femei doritoare vizavi. Și era foarte clar ce anume doreau de la el, mai ales că Rose îi povestise extrem de explicit cât de atrăgător îl considerau femeile.

Iar în afară de asta, de când se mutase, îl văzuse foarte puțin. În general se încuia în biroul lui sau lucra vizavi și nu se întorcea acasă decât în zori sau mult după ce Justine se retrăgea la culcare.

În puținele dăți când se întâmplase să li se intersecteze drumurile, fie mormăise ceva cu mintea în altă parte, fie o privise cu un dispreț amuzat. Ea prefera prima variantă, pentru că cea de-a doua reușea să-i coloreze obrajii de indignare.

Coborî scările și se opri în fața salonului pentru a-și mai verifica o dată boneta. Trase apoi aer adânc în piept, deschise ușa și intră în cameră. Steele și Dominic își întrerupseră discuția și se ridicară la unison din fotoliile de lângă șemineu. Nașul lui Justine, un bărbat înalt, lat în umeri și cu o privire pătrunzătoare, impunea respect prin simpla prezență. Orice bărbat asemănător lui Steele, mai scund cu câțiva centimetri și mai degrabă zvelt decât îndesat ar fi părut în compania lui.

În cazul acesta însă, era valabil contrariul. Steele se ridică cu o grație suplă, masculină, care îi trăda puterea de autocontrol. Puterea pe care o emana, combinată cu privirea lui întunecată și cruntă, reușea să transmită până și celui mai nepăsător sau indiferent observator că cine îl ignora pe Griffin Steele o făcea pe propriul risc. De vreme de Justine nu era nici nepăsătoare, nici indiferentă, nu l-ar fi ignorat nicicum, dar în același timp trebuia să facă tot posibilul să păstreze o distanță respectabilă față de el.

– Ah, Justine, ce bine-mi pare că te văd, o întâmpină Dominic cu un zâmbet cald. Cum te-ai adaptat la noua slujbă? Aruncă o privire cu subînțeles în direcția lui Steele. Sunt convins că toată lumea se poartă cum se cuvine.

Făcu o reverență, după care se așeză pe otomanul situat în fața fotoliilor lor. Cei doi bărbați își reluară locurile, Steele tolănindu-se în fotoliul lui și întinzându-și picioarele lungi și musculoase. Privirea lui Justine pluti fără voia ei asupra lor, înainte să revină la realitate.

– Da, zise ea pe un ton convingător. Domnul Steele și personalul său s-au îngrijit de toate doleanțele mele. N-am de ce să mă plâng. Ezită, apoi se strâmbă ușor. Mă rog, trebuie să recunosc că mă simt puțin cam îngrădită. Nu sunt obișnuită să stau prea mult în casă, deși în situația asta înțeleg de ce este necesar.

Steele își încruntă privirea spre ea.

– Și așa-i bine. N-ai vrea să fii văzută purtând chestia aia urâtă pe cap.

Răspunsul lui neobrăzat o făcu să tresară. Dacă se gândea mai bine, uneori când se întâlnise cu el o studiase cu o privire fixă și perplexă, aproape dezaprobatoare.

– Nu îți plac bonetele, domnule Steele? Le consideri, poate, accesorii care n-au ce căuta în casa dumitale? îl întrebă ea, în speranța că îl va face să se simtă prost.

– Nu-mi plac cele urâte, răspunse el. Mai ales dacă sunt purtate de tinere care n-au nici un motiv să le poarte. Te face să arăți ca o fată bătrână.

Se abținu să nu se repeadă la el.

– Sunt fată bătrână, așa că am toate motivele să port așa ceva. Nu că asta ar fi treaba dumitale, completă ea sarcastic.

– Draga mea, nu este adevărat, o interpelă Dominic. Acum că veni vorba, parcă data trecută când te-am văzut nu purtai așa ceva. Trebuie să-i dau dreptate lui Griffin de data asta. Ești prea tânără să porți lucruri atât de demodate.

Justine simți cum se înroșește la față și știa din experiență ce combinație abominabilă făcea asta cu părul ei roșu.

– Îmi vine greu să cred că ai cerut să mă vezi ca să îmi critici vestimentația, unchiule Dominic...

– Slavă Domnului, murmură Steele.

Justine își ignoră dorința de a-și smulge boneta ofensatoare și de a i-o arunca în nas.

– De ce ai dorit să mă vezi, unchiule Dominic?

Nașul ei se întinse și o bătu pe mâini. Atunci își dădu seama și Justine că și le încleștase în poală.

– Am câteva lucruri de discutat cu tine, răspunse el. Dar mai întâi spune-mi cum vă merge ție și copilului.

Justine zâmbi.

– Trebuie să recunosc că bebelușul este un scump. E un băiețel tare dulce și nu-mi dă multe bătăi de cap.

– Serios? De-aia ne ține treji toată noaptea cu miorlăitul lui? o întrebă Steele.

– Nu prea înțeleg de unde ai putea ști așa ceva, din moment ce te întorci în cameră doar în zori, domnule, i-o întoarse Justine. Sunt sigură că pruncul nu te ține deloc treaz.

Sprâncenele lui negre se arcuiră amuzate.

– Dar cum de știi la ce oră vin să mă culc, domnișoară Brightmore? Îmi ții socoteală? Mărturisesc că sunt intrigat de curiozitatea dumitale.

Lui Justine i se tăie respirația în fața unor insinuări atât de scandaloase, dar înainte de a mai apuca să-i răspundă, Steele aruncă o privire sardonică în direcția lui Dominic.

– De unde să-nțeleg că ai pus-o să mă spioneze? Nu te-ai putut niciodată abține să nu-ți vâri nasul în treburile mele.

– Nu fi caraghios, zise Dominic, după care își reîndreptă atenția către Justine. Ai dificultăți, draga mea? Ai nevoie de ajutor cu copilul? O să mai caut o bonă de încredere, dacă e așa.

– Nu, n-am, spuse Justine, vădit enervată.

Își pierdea arareori cumpătul, și niciodată față de nașul ei, dar Steele se pricepea de minune să o scoată din sărite. Nici nu voia să se gândească la cum ar fi dacă ar fi trebuit să petreacă mai mult timp cu el. Trase adânc aer în piept și zâmbi.

Voi recunoaște că domnul Steele nu se înșală complet. Stephen are colici, dar l-am îmbăiat în apă cu levănțică și i-am dat câteva lingurițe de ceai de mușețel. Drept urmare, noaptea trecută s-a simțit mult mai bine. M-a ajutat mult și Rose. Te asigur, domnule, că stăpânim pe deplin situația.

Știam că mă pot bizui pe tine, zise Dominic. Sper că știi cât de recunoscător îți sunt pentru sprijinul tău.

Laudele lui îi mai încălziră sufletul. Tatăl îi spusese odată că nimic nu părea să o facă mai fericită decât să fie de ajutor și înclina să creadă că așa era. La urma urmei, dacă n-am putea fi de folos celor pe care îi iubim, care ar mai fi scopul vieții?

Sigur că știu, unchiule Dominic, zise ea cu un surâs cald. Știi prea bine că o să fac tot ce pot ca să fiu de ajutor.

De exemplu, ai putea ajuta la găsirea părinților acestui copil nefericit, astfel încât să se întoarcă rapid la ei, interveni Steele pe un ton chinuit.

Nu știu de ce te plângi, atâta vreme cât Justine și Rose te au scutit de orice neplăcere în această privință, replică ironic Dominic.

Steele își mută privirea pătrunzătoare spre Justine.

Așa s-ar părea, dar e total eronat.

Justine se încruntă. Oare era cineva în casa asta care să poată vorbi clar, în termeni pe care să-i înțeleagă și ea? Se întâmpla uneori, de când sosise în casa lui Steele, să-și imagineze că ajunsese într-un ținut străin și îndepărtat, din a cărui limbă nu înțelegea o boabă.

– Înseamnă că vei fi încântat să afli că am câteva vești legate de subiectul acesta, spuse Dominic.

Postura lejeră și elegantă a lui Steele rămase neschimbată, dar Justine avu senzația ciudată că ciulise brusc urechile. Ăsta era un alt lucru pe care îl găsea foarte tulburător – de câte ori era în apropierea lui părea că îi citește gândurile. Era ca și cum fiecare terminație nervoasă din trupul ei răspundea ca un clinchet de clopoțel la orice făcea el.

– De-abia aștept să aud veștile, zise el tărăgănat.

În loc să-i răspundă, Dominic scotoci după ceva în buzunarul de la vestă, îl scoase și i-l întinse lui Justine. Era un săculeț din catifea neagră, asemănător acelora folosite pentru bijuterii. Ea își înclină întrebător capul, iar nasul ei îi făcu semn să-l desfacă. Justine lăsă să-i cadă în palmă un inel cu pecete din aur masiv.

– Dumnezeule, zise ea cu răsuflarea tăiată și-l ridică la lumină. Acesta este inelul găsit în coșul lui Stephen?

– Da, răspunse Dominic. Ce crezi despre el?

Îl privi din toate unghiurile.

– Mi se pare foarte vechi. Cred că de ordinul sutelor de ani.

– Secolul paisprezece, poate cincisprezece, zise încet Steele și se întinse să se mai uite o dată la inel.

Justine tresări. Oare de unde până unde se pricepea un bărbat ca el la bijuterii vechi?

– Da, înclin să-ți dau dreptate, spuse Dominic. Ce altceva mai poți spune, Justine?

Aruncă o privire fugară la mottoul gravat în jurul peceții.

– Nu-mi mai amintesc prea bine latina... ceva despre un lup și verbul „a deranja", cred.

– Nu deranjați lupul, spuse Steele.

Ea rămase cu gura căscată.

– Știi latină?

Buza lui superioară se arcui într-un rânjet plin de dispreț.

– Nu sunt chiar un *ignorans*[1], domnișoară Brightmore.

Justine se crispă, enervată că își îngăduise ca surprinderea să frizeze impolitețea.

– Iartă-mă, domnule, zise ea încet. Nu am vrut să sugerez nimic de acest gen. Văzând că insistă să îi arunce aceeași uitătură sardonică, se enervă din nou. Doar că nu se așteaptă nimeni ca o persoană care activează în domeniul dumneavoastră să fie un erudit, spuse ea. Nu prea pare o îndeletnicire utilă în împărăția fustelor.

Ochii lui se măriră pentru o fracțiune de secundă, iar lui Justine îi veni să-și tragă o palmă singură. De ce îi permitea să o lase să se comporte atât de atipic? Se purta la fel de rău ca și el, și era clar că ea era cea care avea să sufere. Spre surpriza ei însă, ochii lui se luminară amuzați.

– *Touché,* domnișoară Brightmore. Cred că mi-am meritat-o.

– Așa e, răspunse Dominic în timp ce recupera inelul.

– De vină e boneta aia groaznică de dantelă, se plânse Steele. Nu prea te aștepți la remarci usturătoare de la cineva care se împopoțonează ca o fată bătrână săracă cu duhul.

– Sper că putem cădea de acord că aparențele pot fi înșelătoare, zise Justine, încercând să nu scrâșnească din dinți.

Privirea lui căzu asupra pieptului ei și poposi acolo câteva momente.

– Da, cred că putem cădea de acord în legătură cu asta, zise el.

Justine simți un val ciudat de căldură în pântece. Constată că rămăsese captivă privirii aceleia întunecate, care se transformase dintr-una amuzată într-una de o senzualitate profundă. Mai văzuse bărbați cu expresia aceea pe chip, dar niciodată la adresa ei.

– Ce altceva ne mai poți spune despre inel, unchiule Dominic? întrebă ea pe un ton ușor prea ridicat.

Din fericire, nașul ei nu remarcă nimic special. Nu îndrăznea să se uite la Steele, pentru că știa că o să râdă de ea. Habar n-avea ce vedea așa distractiv la ea. Era cea mai plictisitoare femeie de pe pământ, iar lipsa petitorilor dovedea acest lucru.

[1] Ignorant, neștiutor (în lb. lat.)

În timpul anului când participase la primul ei bal, Justine încercase să se acomodeze cu genul de bârfă și conversație ușoară care părea atât de apreciată de bărbații tineri, dar nu stăpânise niciodată această artă. Mătușa ei, Elizabeth, care se învârtise mai degrabă în cercuri artistice și radicale, și nu în cercurile înalte din oraș, încercase să o consoleze pe Justine spunându-i că avea multe calități ascunse în comparație cu tinerii obișnuiți de la clubul Almack și că nu ar trebui să se rușineze niciodată de educația ei sau de felul ei deosebit de a gândi. Într-adevăr, mătușa Elizabeth își apreciase reputația de femeie educată și o încurajase și pe Justine să procedeze la fel. Toate fuseseră bune și frumoase până când se aflase în situația de a purta o conversație stângace cu un bărbat pe care îl plăcea, iar acesta o privise cât se poate de plictisit.

Se forță să își îndrepte atenția înapoi spre nașul ei.

– Unele detalii ale sigiliului sugerează că provine din Lombardia, spuse Dominic, de la una dintre ramurile dinastiei Habsburg, așa cum am bănuit de la început. În această privință trebuie să-mi continui cercetarea. Problema este că statele italiene sunt încă într-o perioadă tulbure după căderea lui Napoleon, deci trebuie să fac mai multe investigații pentru a-i determina proveniența. Dar este suficient pentru a conchide că acest inel ne sugerează că micuțul nostru musafir are descendență italiană, provenind foarte probabil dintr-o familie nobilă.

Justine se încruntă.

– Și atunci ce caută aici?

– Aici e misterul, răspunse Dominic. O posibilitate ar fi ca mama sau tatăl lui – sau amândoi – să facă parte dintr-o familie italienească nobilă care s-a exilat aici după ce Napoleon i-a ocupat pământurile. Inelul ne mai sugerează că acest copil este legitim, deși nu putem fi pe deplin siguri de asta.

Justine făcu o grimasă, simțind un junghi de compasiune pentru copilașul care dormea sus la etaj.

– Dar dacă este un copil legitim, atunci nu are nici un sens să fie abandonat într-o asemenea manieră.

Dominic oftă și parcă se prăbuși ușor în scaun. Justine remarcă pentru prima oară cât de frânt părea, cu cearcăne negre sub ochi. Întotdeauna îl considerase pe naşul ei indestructibil, dar acum arăta mult mai bătrân decât cei patruzeci și doi de ani pe care îi avea.

Steele se aplecă în față și își puse palmele pe genunchi. Și el îl studia pe Dominic cu o intensitate care o surprinse pe Justine.

– Iar biletul? întrebă Steele. Ai descoperit ceva informații în plus?

– Nimic interesant, răspunse Dominic. Nu-ți face griji în legătură cu el.

– Ba îmi fac, răbufni tânărul. Am văzut cum ai reacționat când l-ai citit. Ce-mi ascunzi?

Ochii lui Dominic străluciră precum smaraldele șlefuite. Acum nu mai arăta ca bărbatul obosit din urmă cu câteva secunde. Se transformase într-o clipită în agentul secret puternic – și teribil – pe care îl cunoștea Justine.

– După cum spuneam, nu-ți face griji în legătură cu el, Griffin, zise el apăsat. Ba mai mult, îți sugerez cât se poate de clar să nu ai absolut nici o neliniște în ceea ce-l privește.

Steele se ridică încet în picioare, iar colțurile gurii lui cinice se strâmbară într-un surâs provocator.

– Serios, Dominic, vrei cumva să mă sperii? Dacă asta ți-e intenția, te voi dezamăgi.

Buzele lui Dominic se strânseră într-o linie dreaptă care-i brăzda chipul bronzat. Se ridică și el, iar valuri de furie și frustrare se revărsară din el și se sparseră parcă zgomotos prin cameră.

– Ar trebui să-ți fie frică, Griffin. Mie îmi e.

Se întoarse apoi și plecă, trântind ușa în urma lui. Un răspuns atât de atipic din partea unui bărbat pe care Justine îl cunoștea drept personificarea disciplinei și autocontrolului, încât Justine nu fu în stare să reacționeze în nici un fel, rămânând cu gura căscată.

– Foarte interesant, spuse Steele, câtuși de puțin deranjat. Se pare că micuțul nostru invitat nu e singurul plin de secrete.

Capitolul 6

Justine se trezi fără nici o tragere de inimă. Deschise într-un final ochii, într-o casă învăluită în beznă şi o linişte atât de profundă, încât îşi dădu seama imediat că era toiul nopţii.

Ceva o trezise, un sunet care penetrase vălul de oboseală care se aşternuse peste ea la capătul unei alte zile lungi. Poate stăpânul casei se întorsese de la îndatoririle lui şi deschisese uşa vecină, iar zgomotul paşilor lui îi tulburaseră somnul. Steele însă era la fel de silenţios ca o pisică. În noaptea precedentă, când îl auzise întorcându-se fusese trează şi se ocupa de copil sau o ajuta pe Rose cu fiul ei.

Oftă şi se întoarse pe o parte, îmbrăţişând perna la piept în speranţa că va adormi la loc. Deşi era mai mult decât epuizată, adormea cu greu. Scena petrecută după-amiază în salon o măcinase psihic, la fel şi revelaţiile despre posibila descendenţă a lui Stephen. Misterul acesta o frământa foarte tare, şi cu cât se descoperea mai repede identitatea copilului, cu atât putea Justine să îşi recapete mai iute viaţa de dinainte.

Gândurile îi reveneau însă de fiecare dată la lupta deconcertantă dintre gazdă şi naşul ei. Nu conta neapărat ce îşi spuneau unul altuia, ci mai degrabă ce anume nu-şi spuneau. Istoricul lor cuprindea cu siguranţă mult mai multe aspecte importante decât credea Justine. Încercase să afle detalii de la Dominic, dar el îi spusese doar că îl cunoştea de mulţi ani pe Griffin Steele, şi că pentru el reprezenta o sursă importantă de informaţii. Ştia că trebuia să fi fost mai mult de atât, deşi era la fel de sigură că Dominic va refuza să intre în amănunte chiar dacă l-ar fi iscodit mai mult.

Nici de la gazda ei nu se aştepta să afle informaţii suplimentare. După ieşirea furtunoasă din cameră a lui Dominic, Justine nu-şi ascunsese deloc uimirea în faţa lui Steele. Care, după ce făcuse comentariul acela aproape deplasat despre secrete, se scuzase şi plecase la rândul lui din cameră ca şi cum nu se petrecuse nimic extraordinar. Fusese tentată să se ducă după el să-i ceară o explicaţie, dar după o clipă de reflecţie îşi spusese că ar fi fost

absurd. Steele avea să fie la fel de secretos ca şi Dominic, şi, la urma urmei, nu era treaba ei. Singura ei treabă era să aibă grijă de copil şi să nu-şi vâre nasul în problemele altora. Justine excela în domeniul acesta, motiv pentru care Dominic o şi alesese pentru slujba aceasta. Întotdeauna ştiuse când era cazul să pună întrebări şi când trebuia să-ţi ţină gura. Şi era clar, în situaţia asta trebuia să aplice strategia numărul doi.

Făcu un efort de voinţă şi îşi goli mintea, lăsându-şi oboseala acută să o tragă înapoi la somn. Ceva însă se întâmplă şi tresări din nou. Exclamă înăbuşit şi se ridică în capul oaselor, încercând să vadă ceva prin beznă. De data asta văzu lumina palidă a unei lumânări prin crăpătura uşii care ducea în camera lui Rose. Auzi sunetele scoase de copilul agitat, urmate de zgomotul făcut pe podea de picioarele ei goale.

Trase cât colo păturile şi perdeaua baldachinului şi se dădu jos din pat. Frigul o făcu să se înfioare, aşa că se grăbi să-şi pună halatul şi orbecăi după papuci. Îşi scoase coada împletită de sub gulerul cămăşii de noapte şi se duse repede în camera învecinată.

Cu pleoapele grele şi nervoasă, Rose se plimba pe podeaua acoperită cu covor din cămăruţa care îi fusese oferită drept dormitor, iar cămaşa ei de noapte voluminoasă i se învolbura în jurul picioarelor de fiecare dată când schimba brusc direcţia. Îl ţinea în braţe pe micuţul Stephen, care din nefericire se uita la ea cu ochii mari şi pleoapele.

Of, Doamne, şopti Justine în timp ce închidea uşor uşa în spatele ei. Iar are colici?

Rose pufni exasperată.

Nu, doar că nu vrea să doarmă. Şi nu-i e nici foame. Acum jumătate de oră l-am hrănit. Făcu o grimasă şi atinse năsucul copilului. Ai de gând să-mi vii de hac, nemernic mic, aşa-i?

Stephen chicoti vesel, vădit încântat să stea treaz la ora asta împreună cu dădaca lui.

Justine se uită spre pat, acolo unde Rose dormea cu fiul ei. Sammy, slavă Domnului, dormea adânc cu mâinile întinse pe lângă el.

– Ai încercat să-l lași în pătuțul lui? întrebă Justine? Nu-mi vine să cred că nu doarme, căci a stat treaz aproape toată ziua.

Rose scutură din cap.

– Se foiește întruna dacă-l las din brațe, domnișoară. În mod normal nu mă deranjează, dar Sammy m-a ținut trează în prima jumătate de noapte, iar acum ăstălalt are de gând să nu mă lase să dorm.

Justine aruncă o privire spre pătuțul așezat în fața șemineului. Putea să stea în fotoliul confortabil de alături și să încerce să convingă copilul să adoarmă la loc, dar Rose ar fi putut cu greu să se odihnească în condițiile astea.

– Lasă, zise ea. Îl iau eu. Dacă n-apuci să te odihnești puțin, o să cazi din picioare.

Rose îi dădu copilul cu inima strânsă.

– Ești sigură, domnișoară Justine? Focul aproape s-a stins în camera dumitale, și în noaptea asta este foarte frig. N-aș vrea că vreunul din voi să răcească.

Justine îl aranjă pe Stephen în brațe și zâmbi către fețișoara lui bucălată.

– Îl iau cu mine jos în bucătărie să-mi fac un ceai. Așa o să stăm amândoi la cald, iar când adoarme mă întorc sus și-l pun în pătuțul lui. Îl sărută cu gingășie pe frunte. Ce părere ai, stăpâne Stephen?

Bebelușul răspunse cu un alt chicot, iar între timp reuși să-și elibereze o mână de sub păturică, cu care îi înhăță zdravăn gulerul de dantelă.

– Îți rămân pe veci recunoscătoare, zise Rose și căscă cu poftă. Încep să cred că singura cale să mai apuc să închid un ochi e să mă întorc la muncă. Zâmbi somnoroasă spre Justine. Măcar stau întinsă pe spate când sunt la lucru.

– Da, bine, nici o problemă, se repezi Justine, vrând să încheie cât mai repede subiectul. O să am grijă ca Stephen să doarmă adânc înainte să îl aduc aici.

Rose căscă iar și se vârî în pat, iar Justine puse cu grijă copilul pe umăr și deschise ușa spre coridor. Ca de obicei, pe una dintre mesele din hol era o lampă aprinsă. Asta era ca și cum, în permanență, cineva era treaz în casa lui Steele, indiferent

de oră. Lumina nu o împiedica să doarmă şi nici nu deranja pe nimeni.

Descoperise încă de la început că stăpânul, aşa neconvenţional cum era, avea o casă ordonată. Poate că avea reputaţie de lord al crimei, dar cu siguranţă prefera liniştea şi pacea, cel puţin când era vorba de confortul propriei locuinţe. În general, orice ţinea de el era dramatic şi, da, fascinant, dar la fel de repede observase şi că era un om extrem de disciplinat şi organizat, care impunea aceleaşi standarde şi personalului său.

Legănă uşor copilul şi coborî cu grijă scările sprijinindu-se cu mâna de balustradă. Traversă coridorul care ducea în spatele casei, împinse uşa capitonată cu postav şi coborî treptele spre bucătărie. Intră în încăpere, cu papucii fâşâind pe podeaua din lespezi, şi nu se mira să îl găsească pe Phelps care verifica dacă uşa spre grădina din spatele casei era ferecată bine. Din ce-şi dăduse seama, Phelps putea trăi cu doar câteva ore de somn pe zi, şi era întotdeauna prin zonă, gata să fie de ajutor în orice situaţie.

Phelps se uită peste umăr şi, pentru o secundă, făcu ochii mari când o văzu mai mult dezbrăcată. Privirea îi coborî apoi spre copilul din braţe şi clătină din cap.

– Micuţul e în mare formă, hm? Iar are colici?

– Nu, slavă Domnului, dar e agitat, şi Rose trebuie să se odihnească. M-am gândit să vin în bucătărie unde e cald, ca să-mi fac un ceai.

Phelps arătă spre unul dintre scaunele cu fund de trestie din jurul mesei.

– Luaţi loc, domnişoară, şi vă fac eu unul înainte să mă duc la culcare.

Justine tresări.

– Nu trebuie să stai treaz din cauza mea, Phelps. Cred că eşti epuizat după o zi atât de lungă.

Bărbatul deşirat pufni şi se întinse să ia ceainicul de pe poliţă.

– Nu-s, domnişoară. Ştiţi cum se spune – o să dorm destul când o să zac în ţărână.

Aceasta era cea mai importantă filosofie de viaţă a lui, şi părea să are o sursă inepuizabilă de energie. Îşi dăduse seama că Phelps

avea o mulțime de atribuții, printre care majordom, valet și om bun la toate.

Era de la sine înțeles că mai erau și alți servitori. Soția domnului Phelps era bucătăreasă, iar Tom Deacon, un bărbat grosolan, dar inteligent, era administratorul afacerilor lui Steele. Mai erau și Clara Lewis, fiica lui Phelps, cu soțul ei, Joshua. Clara era servitoare, iar Joshua era atât îngrijitor, cât și rândaș.

Ținând cont de averea lui Steele, și-ar fi putut permite mai mulți angajați, dar Justine aflase că el aprecia loialitatea și intimitatea mai presus de orice. Personalul era alături de el de ani buni, și îi era extrem de devotat. Nu se asemănau deloc cu genul de servitori cu care era obișnuită Justine – toți vorbeau de parcă fuseseră luați pe sus din tripourile din cartierul Covent Garden – dar se ocupau cu pricepere de gospodărie. Și din fericire o acceptaseră pe Justine cu mare ușurință. Nu părea să le pese că era o fată bătrână cu educație aleasă care trăia în condiții de-a dreptul scandaloase. Din punctul lor de vedere, nu conta decât că stăpânul lor fusese de acord cu prezența ei. În casa aceasta, cuvântul lui Steele era lege.

Justine se așeză pe scaun, având grijă să nu-l miște prea mult pe micuțul Stephen. Deși pleoapele lui micuțe începuseră să se închidă, încă mai tresărea la orice zgomot sau mișcare rapidă.

Phelps dădu zor să aducă apă, iar Justine rămase să se relaxeze în călduroasa cămăruță primitoare. Stătea la masa lungă de pin, frecată atât de mult încât strălucea de curățenie, în fața căminului și a sobei de fontă. Cele două bufete mari erau pline cu oale, vase și farfurii, unul din ele fiind așezat sub o fereastră mare care dădea înspre grădină și care pe timpul zilei lăsa lumina să pătrundă în casă. Bucătăria foarte ordonată și simplă se potrivea ca o mănușă sufletului casnic al lui Justine. Bănuiala ei era că probabil nu avea prea multă imaginație, dar prefera sincer bucătăria celorlalte încăperi din casă, în ciuda luxului și a confortului decadent de acolo.

Bineînțeles că aprecia luxul ca oricine altcineva, dar întotdeauna considerase că viața trebuie abordată cât mai simplu. Simplitatea și limpezimea nu îl descriau însă nici pe departe pe Griffin Steele, și nici afacerile sau stilul lui de viață.

Phelps se întoarse şi puse ceainicul pe sobă, după care se aplecă să pună cărbuni. Puse pe masă în faţa ei o cană solidă luată de pe raft, cutia cu zahăr şi un urcior mic cu lapte.

– Poftim aici, domnişoară. Mai lasă ceainicul câteva minute, iar după aceea poţi să te serveşti.

Vru să-i mulţumească, dar el îi făcu semn cu mâna să se oprească şi şi întoarse capul precum un ogar care a adulmecat ceva.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea încet.

Ea nu auzise nimic, dar se părea că el da. Scutură din cap.

– Nu. E doar domnul Griffin care se întoarce de vizavi.

Justine se uită la ceasul de pe bufetul cel mai apropiat. Era bine trecut de patru.

– Dumnezeule, dar târziu mai vine.

Nu e adevărat, domnişoară. Nici stăpânul n-are nevoie de prea mult somn.

Ieşi pe uşă, lăsând-o pe Justine în liniştea apăsătoare a nopţii. La fel ca majorităţii oamenilor, şi ei i se părea că nu era o oră potrivită să fii treaz. Pe când tatăl ei mai trăia încă, avusese parte de multe nopţi agitate, mai ales când era plecat să execute Dumnezeu ştie ce misiune periculoasă în slujba Coroanei. Şi atunci se trezea din nişte vise terifiante, udă leoarcă de o transpiraţie rece de groază. Mulţi ani la rând, avusese acelaşi vis macabru – tatăl ei luptându-se într-un peisaj întunecat, încercând să scape de ceva urâţ. De fiecare dată, visul se termina la fel – un pocnet de pistol şi tatăl ei care se prăbuşea, singur şi neajutorat, în timp ce viaţa se scurgea din el. Justine îl striga la nesfârşit cu disperare, fără să poată ajunge la el, iar el nu răspundea niciodată. Iar până la urmă murise exact aşa cum îl visase ea – ucis de o rană provocată de pistol, în mâinile duşmanului.

Copilul se foi şi căscă cu nesaţ cu gurita lui scumpă, iar ea tresări şi reveni la realitate. Mişcarea îl agită. Imediat deschise ochii şi începu să se smiorcăie.

Nu, scumpule, nu-i nimic. Şşş, şşş, şşş, îl alină ea.

Se ridică şi începu să îl legene, mişcându-se încet spre soba pe care ceainicul tocmai începuse să şuiere. Se întinse să ia o cârpă pe care să o înfăşoare în jurul mânerului de alamă şi auzi uşa bucătăriei scârţâind din toate balamalele. Aruncă o privire peste umăr

și încremeni cu ochii fixați asupra bărbatului care cobora cele câteva trepte.

– O, ah, domnule Steele, îngăimă ea. Nu mă așteptam să te văd aici.

Îl strânse bine pe Stephen la piept și se înroși cu gândul la imaginea pe care i-o prezenta în cămașa de noapte și cu părul prins într-o coadă împletită lejer. Ținea copilul de parcă i-ar fi putut oferi încă un strat protector. Steele se opri pe partea cealaltă a mesei și-și lăsă privirea să se plimbe din creștet până-n picioare, apoi înapoi la fața ei. Un zâmbet amuzat înmuie colțurile gurii lui serioase.

Nu că ar fi avut vreun motiv să râdă de ea – și el era îmbrăcat la fel de neobișnuit. Purta un halat cu dungi albastre și albe, brodate cu un model floral din mătase roșie. Era prins lejer în jurul taliei și îi expunea gâtul – o întindere netedă de piele goală și ușor bronzată. Din fericire, avea încă pantalonii pe el și era încălțat, ceea ce îi făcea ținuta mult mai respectabilă, deși nu mai puțin exotică. Adevărul era că arăta de două ori mai periculos decât de obicei, iar lui Justine i se părea întotdeauna periculos.

Zâmbetul lui se preschimbă într-un rânjet autentic când ajunse cu privirea la părul ei. Tresări în sinea ei și-și dădu seama că uitase să-și pună scufia cu care dormea de obicei. Părul ei blestemat era o încâlceală roșie masivă.

– Iar eu cu atât mai puțin mă așteptam să dau peste dumneata, domnișoară Brightmore, spuse el pe un ton mieros care parcă i se prelinse pe piele. Ce surpriză plăcută. Și cât de bine este să te văd fără nici una dintre bonetele acelea îngrozitoare de care dispui într-un număr impresionant. Vreau să îți spun că prefer să-ți văd părul în toată splendoarea lui dezordonată.

Își reținu un oftat, dar împotriva valului fierbinte care îi inundă obrajii nu avu ce face. Dacă era să știe ceva cu siguranță, era faptul că roșeala obrajilor și părul roșu nu făceau casă bună împreună.

Agitată într-un mod de-a dreptul ridicol, îl strânse prea tare pe Stephen, care scoase imediat un țipăt. Din nefericire, și ceainicul își alese exact aceeași clipă pentru a șuiera din nou, ocazie cu care

copilul se puse temeinic pe urlat. Justine oftă, îl ridică pe umăr și încercă să ajungă la ceainic să-l ia de pe foc.

– Iisuse, femeie netoată! Lasă-mă pe mine! exclamă Steele și ocoli imediat masa. O să te arzi.

Justine se încruntă la el.

– Mă descurc foarte bine și singură să iau un ceainic de pe foc, mulțumesc, și fără să mă ard.

Cu toate acestea, se dădu la o parte să-i facă loc. Când trecu pe lângă ea, parfumul lui îi gâdilă nările, o aromă plină de fum, cu un dram de piele și coniac. Rămase acolo prostită, respirându-l cu nesaț și neștiind ce să facă în continuare.

– Domnișoară Brightmore, du-te și stai jos până-i gata ceaiul, îi ordonă el în timp ce luă ceainicul de pe foc.

Tresări miratã, apoi îi aruncă un zâmbet ezitant și se duse înapoi la scaun. Strălucirea din ochii lui, întunecată și cu subînțeles, îi făcu stomacul să se strângă și trebui să se abțină să n-o ia la fugă din cameră. Ar fi fost de-a dreptul caraghios, pentru că nu era nici pe departe prima dată când era singură cu bărbați străini în mijlocul de noapte. Când tatăl ei trăia, se întâmpla de multe ori să primească vizite târzii din partea informatorilor sau a altor agenți, și ea fusese cea care de multe ori îi servise cu cafea sau cu ceva de mâncare. Nici unul însă nu fusese ca Griffin Steele, și nici unul nu o făcuse să se simtă atât de groaznic de nesigură de ea.

Să-nțeleg că micuțul Stephen e motivul acestei plimbări în toiul nopții? întrebă el în timp ce îi pregătea ceaiul.

Justine n-ar fi zis că era genul casnic, dar părea că se simte la fel de confortabil în bucătăria lui ca și în salonul elegant.

Da, domnule Steele. O ținea trează pe Rose, și am sperat că dacă îl aduc aici și îl legăn un pic o să adoarmă.

El se apropie, iar ei i se tăie respirația. Întinse mâna și puse palma pe capul bebelușului pentru o secundă. O așa atingere blândă și afectuoasă din partea unui bărbat atât de dur îi trezi iute un junghi de emoții asemănătoare melancoliei.

Mare mirare, zise el. Individul ăsta micuț să țină trează toată casa în miezul nopții? Cine-ar fi zis...

– Nu chiar toată casa, domnule Steele, răspunse ea. Şi în afară de asta, am auzit când v-aţi întors acasă cu doar puţin timp în urmă.

Sprâncenele lui negre se ridicară într-o arcuire elegantă.

– Chiar eşti fina lui Dominic, nu? În ochii lui plutea o scânteie de cruzime. Sper că nu îi întocmeşti un raport. Bănuiesc că n-aş fi prezentat într-o lumină prea favorabilă.

Justine simţi că ia foc – din nou. Începea să o obosească deja cât de repede reuşea să o scoată din fire.

– Nici poveste, zise ea bătos. Normal ar fi fost să ia copilul şi să se ducă sus, dar nu voia să-l lase să creadă că a plecat din cauza lui. Cred că eşti conştient că este un scenariu foarte ridicol, domnule.

– Nu când mă priveşti atât de dezaprobator sau când îmi spui „domnule Steele" pe tonul ăsta.

Pe neaşteptate, el îşi dezlănţui un zâmbet atât de uimitor, încât Justine de-abia se abţinu să nu rămână cu gura căscată. Ştia de la Rose că femeile îl găseau prezentabil şi până şi ea recunoştea că era atrăgător. Dar când zâmbea aşa... ei bine, începea să înţeleagă de ce fetele de la Eşarfa Aurie se luau la întrecere să-i intre în graţii.

– Ah, mult mai bine, zise el cu o voce groasă şi caldă care o înconjură din toate părţile şi îi transmise furnicături pe şira spinării.

Justine se uită contrariată la el.

– Ce anume?

Probabil că era mult mai obosită decât crezuse dacă un simplu zâmbet din partea unui bărbat atrăgător reuşea să îi alunge orice gând raţional din minte, fie şi pentru o perioadă scurtă.

O studie cu o umbră din zâmbetul acela cuceritor încă în colţul gurii.

– Nu contează. Dar vreau să protestez împotriva pedanteriei tale. Vreau să-mi spui pe nume, Griffin. Toată lumea îmi spune aşa, inclusiv Dominic.

– Ba nu, nu e adevărat. Servitorii se adresează cu „domnule" sau „domnule Griffin". Nu se cade altfel.

– Tu nu eşti servitoare, Justine. Pusese dinadins accentul pe numele ei. Eşti musafiră în casa mea şi fina lui Dominic Hunter. Având în vedere că sunt un apropiat de-al lui şi că circumstanţele sunt atât de ciudate, mi se pare o prostie din partea noastră să ne comportăm atât de formal.

Justine nu avea nici cea mai vagă idee de cum ar trebui să reacţioneze. Bineînţeles că nu se cuvenea să i se adreseze atât de familiar, dar acum erau în bucătărie, în toiul nopţii, îmbrăcaţi în halate şi se ciondăneau cum să-şi spună unul altuia, chestie care părea exagerat de pretenţioasă.

Deşi avea un trecut neconvenţional în calitate de fiică de spion, era pentru prima dată când se trezea într-o situaţie atât de bizară.

Steele îi umplu cana cu ceai şi îi aruncă un cub de zahăr şi un strop de lapte în el. Îi puse cana în faţă şi îşi trase un scaun în partea opusă a mesei.

– Hai, Justine, zise el pe un ton uşor zeflemitor, nu cred că zidul Ierihonului se va prăbuşi dacă-mi spui pe numele mic, zise el şi aruncă o privire pătrunzătoare în jur. Circumstanţele astea ciudate ar trebui să implice un anumit caracter neprotocolar, nu crezi? Şi în afară de asta, cine crezi că va afla vreodată, în afară de ocupanţii acestei case? Şi poţi fi sigură că ei nu vor împrăştia tot felul de poveşti în lumea bună.

Rămase holbându-se la el, în timp ce creierul ducea o bătălie cu instinctele ei. Instinctele îi spuneau că el nu voia să-i pricinuiască nici un rău. Creierul însă insista să apeleze la toate preceptele şi formalităţile în care îşi găsise de atâtea ori confortul.

Steele se relaxă în scaun, îşi întinse picioarele musculoase şi îşi sprijini palmele împreunate pe stomacul lui plat. O privi cu un zâmbet şugubăţ, de parcă era gata să aştepte răspunsul ei toată noaptea.

Poate că de vină era intimitatea ciudată a situaţiei, sau liniştea care domnea în casă la ora aceea târzie şi în bucătăria comodă şi călduroasă. Sau poate oboseala. Orice ar fi fost, nu putea să găsească nici măcar un singur argument în favoarea păstrării unei asemenea distanţe protocolare.

Şi oricum, după cum spusese şi el, ce mai conta? Nimeni nu avea cum să afle că îşi petrecuse un timp în casa lui, iar după ce pleca nu avea să-l mai vadă niciodată.

– Foarte bine atunci, zise ea, tulburată să constate că nu-i convenea deloc ideea să nu-l mai vadă niciodată.

Griffin se chinui să-şi ascundă mulţumirea în faţa capitulării ei circumspecte, ştiind că reacţia lui era disproporţionată comparativ cu dimensiunile victoriei. Nu mai întâlnise însă niciodată un exemplu atât de tentant de feminitate cu năbădăi ca acela reprezentat de Justine Brightmore. Ceva înlăuntrul lui ardea de nerăbdare să o scoată din sărite, să îşi croiască drum prin exteriorul rigid către femeia caldă şi apetisantă îngropată adânc în spatele bonetelor ridicole şi a rochiilor urâte.

În seara asta însă, nu i se părea deloc o scorpie, chiar dacă halatul gri îngrozitor nu etala nimic din curbele tentante şi generoase pe care acum i le bănuia deja. Cu cârlionţii aceia incandescenţi, ciufuliţi şi scoşi din coada împletită, şi cu ochii ei grozav de albaştri, grei de oboseală, arăta eminamente seducătoare. De îndată ce îi prepară ceaiul, fu nevoit să se aşeze pentru a ascunde cât de mult fusese stârnit de imaginea ei.

– Foarte bine ce, Justine? o îmboldi el, cedând ispitei.

Era obişnuit să cedeze ispitelor întunecate, dar cumva cu ea totul părea mai senin. Al naibii să fie dacă ştia de ce, mai ales că nu avea de gând să o seducă. În ciuda senzualităţii ei înnăscute, Justine era inocentă şi vulnerabilă. Griffin nu avea nici o îndoială că în timp şi cu răbdare o putea seduce. Ideea aceasta îl stârni mult mai mult decât ar fi trebuit. Se conducea însă după un principiu ce presupunea să nu transforme niciodată fetele inocente sau femeile vulnerabile în victime. Fără să mai pună la socoteală faptul că nu avea nici cea mai vagă intenţie să cadă vreodată în capcana preotului, ceea ce ar fi fost consecinţa firească a unei aventuri cu Justine Brightmore. Conştiinţa lui s-ar fi manifestat după acea, la fel ca şi a lui Dominic Hunter, şi l-ar fi târât sub ameninţarea cu moartea în faţa altarului – asta după o bătaie zdravănă, nu avea nici o îndoială. Justine Brightmore reprezenta aşadar fructul oprit. Asta nu însemna câtuşi de puţin că nu putea profita puţin să se joace cu ea.

Ea îi oferi o grimasă de-a dreptul adorabilă.

– Foarte bine, Griffin, dar doar în puținele ocazii când suntem singuri sau cu unchiul Dominic. Altfel am putea crea o stare de confuzie printre servitori dacă ne-am adresa atât de neconvențional unul altuia.

Lui Griffin nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ce credeau servitorii, dar nu avea nici un rost să insiste. N-ar fi făcut decât să se retragă înapoi în carapacea ei, iar el nu voia asta. De fapt voia să afle mult mai multe despre ea, și asta însemna că trebuia să o facă să aibă încredere în el.

Cât despre motivul pentru care voia să afle mai multe despre o fată bătrână erudită, el îl punea pe socoteala curiozității și de a ști totul despre oamenii care ajungeau lângă el. Nu conta că pulsul îi bătuse nebunește când deschisese ușa bucătăriei și o zărise, iar ea făcuse ochii mari și gura ei ispititoare și roz se căscase de uimire. Nu conta că obrajii ei catifelați se înroșiseră și că privirea îi căzuse intimidată în podea, scoțându-i cele mai agresive instincte sexuale la suprafață. Bine măcar că ținea copilul în brațe. Dacă ar fi găsit-o singură acolo, ar fi trebuit să facă un efort colosal să nu o ia în brațe, să o urce pe masă și să îi desfacă picioarele pentru a-i dezvălui toate secretele delicioase ale amorului. Nu mai trebuia să se gândească la asta, pentru că ideea de a face dragoste cu Justine Brightmore, pe cât de atrăgătoare era teoretic, era pe atât de apropiată de nebunie – mai ales că nici măcar nu era mai frumoasă ca alte multe femei pe care le cunoștea, și care, multe dintre ele, își consumau o bună parte din energie încercând să se culce cu el.

Ei bine, cu toate că nu avea să se culce cu Justine Brightmore, voia să o cunoască. Îl fascina, iar cinicul din el îi spunea că faptul că era diferită de majoritatea oamenilor pe care îi cunoștea reprezenta cheia către frumusețea ei. Griffin se gândea că și asta putea fi o explicație plauzibilă.

Justine legănă copilul adormit în brațe și îl privi cu o oarecare suspiciune pe Griffin.

– Iartă-mi curiozitatea, dar de ce ai venit în bucătărie la ora asta? Își ridică o mână în timp ce cu cealaltă îl ținea bine pe copil.

Şi să nu-mi spui că din cauză că te-a trezit Stephen. Ştiu că nu-i adevărat.

– Ai dreptate. De data asta nu copilul e de vină, spuse el.

Ea pufni dezaprobator, iar el se abţinu cu greu să nu-i rânjească în faţă.

– Am sărit peste cină în seara asta, aşa că m-am gândit să dau iama prin cămară.

Justine se încruntă.

– Nu-i bine să sari aşa peste mese. Nu e sănătos.

– Nu-s chiar un bătrân plăpând, Justine. N-o să mă întind pe jos leşinat doar pentru că am sărit o masă.

I se părea pur şi simplu fermecător că îşi făcea griji pentru el. Îl surprinse şi mai mult când se ridică.

– Uite, zise ea şi ocoli masa. Ţine-l pe Stephen ca să-ţi caut ceva de mâncare.

– Chiar nu-i nevoie, domnişoară Br... Justine adică, încercă el să protesteze.

Ea însă ajunse în faţa lui şi îi întinse copilul înainte de a mai putea ridica alte obiecţii.

– Nu-ţi face griji, zise ea încet. Doarme adânc. Stai jos şi odihniţi-vă amândoi câteva minute. Sunt sigură că nici nu mănânci şi nici nu dormi cât ar trebui.

El oftă şi-şi deschise braţele pentru a accepta copilul. În timp ce Justine îi întinse cu blândeţe mica povară, Griffin se delectă un moment cu priveliştea oferită de sânii ei generoşi aflaţi la doar câţiva centimetri în faţa lui, ascunşi sub un strat de lână. Cămaşa era urâtă ca noaptea şi nu se putea abţine să nu-şi imagineze cât de frumoasă ar fi arătat îmbrăcată într-un neglijeu din mătase şi dantelă, cu toate curbele ei ample la vedere.

Îi luă câteva secunde să-şi dea seama că şi ea încremenise pe jumătate aplecată spre el. Îşi ridică privirea şi o văzu holbându-se uimită la pieptul lui. Urmări direcţia acelei priviri şi constată că halatul i se desfăcuse larg în momentul în care îşi pusese copilul în poală.

Îşi ridică rapid privirea înapoi. Justine se uita pierdută la pieptul lui, de-a dreptul fascinată, în timp ce îşi rodea buza de jos.

– Să-nțeleg că n-ai mai văzut niciodată un tatuaj, comentă el pe un ton sardonic.

Imediat se îndreptă de spate, vădit agitată.

– Ah, nu. Credeam că doar marinarii și criminalii își fac așa ceva.

Tresări când își dădu seama ce scosese pe gură.

– Foarte adevărat, zise Griffin, distrându-se că o făcuse iarăși să se înroșească.

Apoi însă îl luă iarăși prin surprindere când își îndreptă privirea direct spre semnele pe jumătate expuse de pe pielea lui.

– Ce e, un grifon?

– Da. Mai degrabă ceva simbolic, dar la vremea respectivă mi s-a părut adecvat să-l fac.

– Câți ani aveai?

– Șaptesprezece.

– Te-a durut?

Dădu din cap, aducându-și aminte cât de neghiob și inconștient fusese pe atunci.

– Nici n-ai idee.

Ea dădu absent din cap și se trase o fracțiune și mai aproape. El îi simți privirea plimbându-i-se pe piele și dâra de căldură pe care o lăsa în urma ei.

– E frumos, să știi, zise ea în șoaptă. Își ridică mâna, vrând parcă să-l atingă. Nu știam că pot fi desenate cu atâta măiestrie.

– Majoritatea sunt destul de grosolan executate, dar ăsta a fost făcut de un artist japonez care din motive absolut de nedeslușit a ales să locuiască în Londra. Maeștrii tatuajului din Orient sunt recunoscuți pentru priceperea lor. Mai sunt câțiva artiști japonezi și chinezi în afara Londrei, în orașele-port unde activitatea este ferventă. Dar Sakoda, cel care mi l-a făcut mie pe ăsta, e cel mai bun dintre ei.

Își retrase cu grijă mâna de sub copil și își dădu reverul de mătase al halatului într-o parte.

– Vrei să-l vezi mai îndeaproape, Justine? întrebă el, iar vocea îi alunecă într-un ton adânc și senzual.

Ea tresări și sări în spate, fiind gata să se împiedice.

– Nu, nu, exclamă ea, gesticulând energic. Stai acolo, şi eu mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare. Se duse valvârtej în cămară, de unde continuă să vorbească pe un ton cu câteva note mai ridicate ca de obicei. Sunt sigură că găsesc ceva friptură rece şi brânză, iar doamna Phelps a făcut şi o plăcintă minunată cu prune.

El zâmbi. Voise să o năucească, dar fără să o sperie. Care ar mai fi fost distracţia atunci? Era mult mai interesant să o împingă încetul cu încetul şi să o vadă cum reacţionează. Îl surprinsese cu curiozitatea ei, deşi mai asistase şi altă dată la ceea ce considera că erau sclipiri ale curiozităţii ei înnăscute. De fiecare dată însă şi le reprimase, hotărâtă să nu depăşească limitele înguste în care îşi propusese să se încadreze. Acesta era unul dintre motivele bune pentru care Justine îl fascina. Avea o minte ascuţită, o educaţie temeinică şi provenea dintr-o familie bună.

Şi era şi frumoasă. Având totuşi toate aceste calităţi, alesese să se ascundă prin colţuri, ca o mătuşică mucegăită rămasă fată bătrână, bine trecută de prima tinereţe. Justine încerca atât de tare să treacă neobservată, încât mai avea puţin şi devenea invizibilă, fapt destul de previzibil de vreme ce era fiica unui spion. Însă, spre deosebire de tatăl ei, nu era necesar ca ea să-şi ascundă adevărata faţă. Cu toate astea însă o făcea, iar Griffin era suficient de cinstit cât să admită că voia să ştie de ce.

Trase cu urechea la zarva pe care o făcea în cămară, unde zdrăngănea oalele şi sporovăia întruna, deşi asta nu-i stătea în fire. Vorbea despre copil, despre Rose şi despre Sammy şi în general despre toate lucrurile obişnuite despre care femeilor le plăcea să vorbească. Griffin considerase întotdeauna că aceste discuţii erau plictisitoare, dar ea îi transmitea parcă o stare de linişte, mai ales după ce-şi petrecuse noaptea cu Madeline în faţa contractelor şi într-o întâlnire cu administratorul lui. Griffin îşi storsese creierii cu detaliile planului său de a părăsi Anglia, iar şuvoiul de cuvinte venit din partea lui Justine îi alungase cu blândeţe toate aceste gânduri.

– Uite aici, zise ea şi reveni cu o tavă plină cu mâncare.

O aşeză cu grijă în faţa lui şi aruncă o privire îngrijorată spre copil.

– Nu-ţi face griji, spuse Griffin. Doarme adânc.

– Slavă Domnului, mormăi ea în timp ce aranja mâncarea pe o farfurie.

– Justine, spuse el când o văzu câte felii de şuncă rece îi punea. Ai adus mâncare cât să mănânce toţi clienţii de la Eşarfa Aurie timp de o săptămână.

Ea se opri din tăiatul unei bucăţi generoase de brânză cheddar.

– Vrei să spui că, în timpul, ăăă, vizitelor mai şi mănâncă?

Griffin se gândi la inepuizabilele răspunsuri cu care ar fi putut-o necăji în continuare, dar se decise să-şi retragă ghearele – nu cu mult.

– Ei bine, îi ajută la creşterea apetitului.

Buzele ei se strânseră într-o expresie dezaprobatoare, tipică Domnişoarei-Pline-de-Ifose pe care de-acum o cunoştea şi o plăcea.

– Aşa o fi. Nu vrei să-mi dai mie copilul ca să poţi mânca?

Se ridică, i-l pasă pe Stephen în braţe, apoi se duse la bufet de unde-şi luă o cană. Justine îl urmări cu privirea, nefiind prea sigură ce trebuia să mai facă.

– Păi bine, zise ea, atunci o să mă duc sus.

– Imediat. Termină-ţi ceaiul mai întâi.

Ea ezită, vădit încurcată, fapt care îl intrigă şi mai tare.

– Stai jos, îi ordonă el.

Oarecum, spre mirarea lui, se supuse şi îi oferi un zâmbet şovăielnic.

– Chiar n-ar trebui să mai rămân. Mâine o să fiu epuizată, dar nu ştiu de ce acum nu mi-e somn deloc.

– O să dormi mâine. O să mă asigur că Rose are ea grijă de copil.

Se aşeză şi-şi turnă ceai.

– Mulţumesc, spuse ea.

Zâmbetul ei era atât de dulce şi de timid, încât el simţi un junghi, undeva în apropierea inimii. Asta nu-i convenea. Curiozitatea, chiar dorinţa, erau una. Emoţiile erau o cu totul altă treabă, şi n-avea de gând să şi le lase să zburde în voie pentru ea. Poate în cu totul alte circumstanţe, poate... şi-ar fi dorit să fie prieteni.

Lumile lor însă erau foarte îndepărtate, iar după ce pleca din casa lui era foarte posibil să nu o mai vadă niciodată.

– Povestește-mi despre tine, zise el, mult mai abrupt decât voise. Ai locuit întotdeauna la țară? Mi se pare că vrei cu tot dinadinsul să convingi pe toată lumea că nu ești decât o fetișcană de la țară.

Sprâncenele ei cafenii se unirăîn două linii elegante.

– Asta poate pentru că într-adevăr sunt o fetișcană de la țară, tonul ei ușor trufaș dezmințindu-i spusele. Mi-am petrecut o bună bucată din tinerețe în Londra, dar tot prefer să stau la țară.

– De ce? Puține lucruri mi se par mai plictisitoare decât să te îngropi de viu în vreun sătuc izolat, zise el și scuturăușor din umeri.

Griffin avea un conac în Somerset – pe care îl câștigase la cărți cu mai mulți ani în urmă –, dar îl vizita arareori. Îl păstra într-o stare bună în primul rând pentru că intenționa să îl vândă înainte de a pleca din Anglia. Prea mulți ani stătuse ascuns de lume în cel mai îngrozitor sat din Yorkshire, și se săturase până peste cap de stilul acela de viață.

– Și nu ești însoțitoarea unei mult prea bătrâne văduve? Dumnezeule, femeie, păi n-ar trebui să se mai mire nimeni că ai o viață atât de lipsită de dramă și neprevăzut.

– Nu, și sunt profund recunoscătoare pentru asta, zise ea cu țâfnă. Am avut parte de destulă dramă în viața mea, mulțumesc.

Griffin aranjă niște șuncă între două felii groase de pâine.

– Ah, da, uitasem. Bănuiesc că viața lui Ned Brightmore a fost înțesată de tot felul de drame cât pentru amândoi.

Mușcă o dată, savurând textura densă a pâinii și șunca sărată, fără să-și ia ochii de pe chipul lui Justine. Peste trăsăturile ei drăguțe se așternu o expresie melancolică.

– Păi da, nimic neobișnuit ținând cont de ocupația sa, spuse ea cu un oftat greu care îi trezi instinctul de a o pune la el în poală. Dar nu doar din cauza lui viața noastră a fost atât de agitată.

Griffin ridică din sprâncene.

– Agitată? Iar eu care credeam că ai dus un trai ordonat și plin de rutină. Ce alte secrete îmi mai ascunzi? Ai fugit cumva cu circul în tinerețea ta irosită?

Vorbele lui îi aduseră un zâmbet pe buze, așa cum de altfel și sperase.

– N-am făcut nimic chiar atât de palpitant, zise ea. Eu și fratele meu, Matthew, ne-am petrecut cei mai mulți ani în Londra. Pentru că tata era mereu foarte ocupat, pe noi ne-a îngrijit mătușa Elizabeth.

– Dar ce s-a întâmplat cu mama ta? o întrebă el.

– A murit când aveam trei ani, la mai puțin de un an după nașterea fratelui meu.

Griffin simți junghiul unei dureri vechi în piept. Preț de o clipă îi fu greu să rostească vreun cuvânt.

– Cred că ți-a fost tare greu.

Ea rămase pe gânduri.

– Nu așa cum ai crede, pentru că de-abia mi-o mai aduc aminte. Tatăl meu însă nu cred că și-a revenit niciodată în urma acestei lovituri. Dacă ea ar fi trăit, sunt aproape sigură că el nu ar mai fi ales viața pe care a dus-o.

Tăcu, meditând parcă la ce fel de viață ar fi avut dacă lucrurile ar fi stat așa.

– Ce s-a întâmplat după moartea mamei tale? o îmboldi el să continue.

– Mătușa Elizabeth, sora mai mare a mamei, a venit să locuiască împreună cu noi. Ea a rămas văduvă de tânără și nu a avut copii, așa că ne-a crescut pe noi. Justine zâmbi amar. Mătușa Elizabeth a fost o femeie neconvențională, ca să nu spun mai mult.

Griffin se lăsă pe spătarul scaunului, sorbi din ceai și se pregăti să asculte tot.

– În ce fel?

– Familia mamei mele se trage din Norwich, din niște negustori bogați de postavuri. Își încreți nasul într-o expresie caraghioasă. Aveau idei destul de radicale în politicile lor, la fel ca mulți alții din breasla negustorilor din orașul acela. Bineînțeles că familia tatălui meu a fost îngrozită. Și mai erau și unitarieni, dacă poți să-ți imaginezi așa ceva.

– Mă ia cu amețeală doar dacă mă gândesc la asta, zise el brusc.

– Te rog să mă crezi când îți spun că familia tatălui meu a fost complet oripilată. Bunicul meu era catolic până în măduva oaselor.

– Cred că te referi la vicontele Curtis. Cu el cred că semeni, zise Griffin, căci nu se putu abține să n-o înțepe puțin.

Deși nu se aștepta la asta, ea îi zâmbi.

– Da, și mă bucur.

– De ce nu te-ai mutat cu el după moartea mamei tale?

– O, tata n-a fost de acord. Se certase rău cu bunicul din cauza căsătoriei cu mama, și încă o dată când s-a decis să se înscrie în Serviciul de Informații. De obicei, tata ne lăsa să ne petrecem o parte din vară la Mildenhall, la moșia bunicului, dar voia să ne găsească în Londra când se întorcea acasă. Îi aruncă lui Griffin un zâmbet cu ochii încețoșați. Tata s-a străduit din răsputeri să-și petreacă timpul cu noi, și era cel mai blând om din lume, chiar dacă n-avea astâmpăr. Sigur că întotdeauna au fost multe urcușuri și coborâșuri, și multă muncă de făcut. Când m-am făcut mai mare, l-am ajutat să-și facă ordine în registre și hârtii, și de multe ori se întâmpla să îmi dicteze raporturile. Mătușa Elizabeth a vrut să mă trimită la școală, dar n-a lăsat-o tata. Zicea că fără mine nu se descurcă.

Da. Griffin sesiză din nou nuanțele melancolice din vocea ei, care îl ducea cu gândul la regretul pe care îl avea că ratase multe ocazii de a avea o viață mai convențională. Probabil că nu-și dădea seama cât de interesantă – și lipsită de constrângeri – fusese viața ei în comparație cu o fată obișnuită de rangul ei.

– Bănuiesc că de aceea Dominic ți-a încredințat o asemenea sarcină, spuse el și făcu semn către copil.

– O, da, spuse ea, renunțând în final la aura melancolică.

– Îl cunosc pe unchiul Dominic de când lumea. Ori de câte ori tata era plecat, venea să se asigure că eu și Matthew – și mătușa Elizabeth, desigur – aveam tot ce ne trebuia.

– Fratele tău a rămas și el acasă?

– Nu. Tata a zis că Matthew trebuie să se ducă la școală și să învețe o meserie, pentru că nu puteam depinde la nesfârșit de bunicul Curtis. Matthew a fost la Eton și Oxford, apoi a studiat

Dreptul. De curând s-a mutat înapoi în Norwich cu soția și băiețelul lor, ca să-și încropească o firmă acolo.

Griffin împinse absent farfuria. De-abia dacă ciugulise din mormanul de mâncare pe care i-l pusese pe farfurie, dar deja se săturase.

— Dar sunt sigur că tatăl tău era răsplătit pentru munca depusă. N-ai primit nici măcar o parte din remunerația lui după ce a murit? Îmi vine greu să cred că Dominic s-a împotmolit în niște chichițe birocratice.

Ea se strâmbă și mută copilul în poală, ca și cum, dintr-odată, ar fi fost prea greu pentru ea. El ridică o sprânceană și o întrebă din priviri dacă să-i ia copilul, dar ea clătină din cap că nu era nevoie.

— Ai dreptate, răspunse ea. Unchiul Dominic s-a asigurat ca aproape toată pensia lui să ne revină nouă.

— Și atunci de ce te-ai pitit de lume lângă o bătrână neajutorată? o iscodi el. De ce nu trăiești în Londra cu mătușa ta, să te bucuri de viață asemenea tinerelor de vârsta ta?

Ea ascultase până acum și-și făcuse o oarecare idee despre viața pe care o dusese, convingându-se cumva că Justine avusese parte de multă suferință. Cu siguranță merita mai multe din partea lui Dominic, nu să-și petreacă restul zilelor pe post de servitoare.

— Lady Belgrave nu e o bătrână neajutorată, ripostă ea, și nu sunt nici pe departe nefericită. Am ieșit pe la evenimente aproape doi ani la rând, să știi. Nu-s chiar o sălbatică de la țară.

— Și îmi închipui că te distrai de nu mai puteai, replică el sarcastic. Dar bine, atunci spune-mi de ce nu te-ai căsătorit și ai rămas să irosești tinerețea în satul acela?

Era frumoasă, provenea dintr-o familie bună și avea un caracter ales, așa că nu putea pricepe cum de nu pusese nimeni gheara pe ea. Dumnezeu îi era martor că, dacă i s-ar fi permis accesul în saloanele cele mai alese din oraș, ar fi trebuit să calce peste multe capete pentru a se putea apropia măcar de o fată ca Justine.

Ea își mijì ochii spre el, cugetând parcă dacă să-i țină sau nu o predică despre vorbitul cu păcat. Din fericire, decise că nu era cazul.

— Aș vrea să-ți iasă din cap, domnule Steele...

El ridică o mână.

– Griffin.

– Griffin, că mă irosesc acolo la țară. Și nu m-am măritat dintr-un motiv foarte simplu, nu m-a cerut nimeni.

Se încruntă.

– Cum așa?

Îi putea auzi măselele scrâșnind.

– Pentru că nu aș fi acceptat.

Griffin rămase cu privirea la ea, trecând în revistă umerii bățoși și maxilarul încordat în mod sfidător. Bănuia că expresia aceasta provocatoare ascundea multe amintiri neplăcute și umilințe mărunte.

– Atunci, toți au fost niște zevzeci, spuse el. Nici n-ar trebui să mă mir, deoarece cunosc prea bine genul acesta de aristocrat.

Rămase cu gura căscată, ca și cum nu se așteptase tocmai la acest răspuns.

– Ah, mulțumesc, zise ea.

El dădu din umeri.

– N-ai de ce. Eu spun doar ce cred. Oricum, nimic din toate astea nu explică de ce trebuie să muncești. Ai pensia de urmaș a tatălui tău și îmi imaginez că familia lui – sau, de fapt, și a mamei tale – dorește să te ajute.

– Ei m-ar ajuta, dar nu vreau să fiu dependentă de unchiul meu, viconte în prezent. Iar viața din Norwich mi se potrivește la fel de mult ca și cea din Londra. Pensia ajunge direct la fratele meu. El are o soție și un copil de întreținut, iar firma lui de avocatură este abia la început. Are mult mai mare nevoie de bani decât mine.

– Dar pe el l-ai întrebat dacă e de acord?

Ea scutură din umeri și-și mută privirea în altă parte. Griffin o înțelegea acum în sfârșit. Era genul de femeie care simțea nevoia să aibă grijă de toți cei cu care i se intersectau pașii – de la tatăl și fratele ei, până la Rose și micuțul Stephen. Încercase să aibă grijă până și de el, ultima persoană de pe pământ care avea nevoie de așa ceva.

Dar de Justine cine avea grijă? Era evident că Dominic încercase, dar aparent și ea fusese la fel de puțin receptivă la intervenția lui ca și Griffin. În anumite privințe, el și Justine se asemănau

mult în privința refuzului de a fi dependent de cineva. Deși sigur și ea avea prieteni cărora le păsa de ea, în realitate, Justine era la fel de singură ca și Griffin.

Se încruntă, tulburat de un asemenea gând. Nu doar că nu avea nimic în comun cu o tânără retrasă precum Justine, dar nici nu i plăcea insinuarea că din viața lui lipsea ceva. Sau ceva și mai absurd – că de fapt era un singuratic.

– Dar tu, domnule? îl luă și ea la întrebări, ocazie cu care îi captă din nou atenția.

Își îngustă privirea către chipul ei calm și drăgălaș. Ochii ei erau de un azuriu clar, asemenea cerului într-o zi toridă de vară, și ascundeau o mare de inocență, în ciuda supărărilor și a încercărilor la care fusese supusă. Nu, nu avea nimic în comun cu Justine Brightmore, și ar fi făcut bine să nu uite asta.

Nu înțeleg la ce te referi, răspunse el tăios.

– Ți-am spus câte ceva despre viața mea, dar eu nu știu mai nimic despre tine. Unchiul Dominic mi-a spus că ai crescut în Yorkshire și cu asta discuția s-a încheiat. Obrajii ei căpătară o nuanță diferită de roz. Și mai știu doar cu ce te ocupi. Știu foarte puțin și despre asta, sigur.

Automat trecuse în defensivă. Nimeni nu îndrăznise vreodată să îl întrebe despre familia sau trecutul lui... nimeni cu un instinct de conservare sănătos. Griffin muncise din greu să lase totul în urmă, și nu avea deloc de gând să discute subiectul cu nimeni, cu atât mai puțin cu ea. Numai gândul îl făcea să simtă ceva întunecat și rău, dându-i un junghi în vintre.

La urma urmei, ce ar fi putut să-i spună fără să o facă să se simtă pângărită până și de simpla lui prezență?

Zâmbetul ei păli pe măsură ce liniștea tensionată se adânci între ei. Nu se foise, nu se clintise, dar umerii i se îmbătoșaseră puțin. Griffin își sprijini antebrațul de masă și o străfulgeră cu privirea.

– Este foarte bine că știi foarte puține, draga mea. Cel mai bine este să nu pui întrebări despre mine sau despre trecutul meu. Vorbi calm, dar cu o doză precisă de avertizare în ton. Te sfătuiesc să nu îi iei la întrebări pe servitori și nici pe nimeni

altcineva în legătură cu aceste subiecte. Sigur o să aflu și n-o să fiu deloc încântat.

Chipul ei deveni impenetrabil, dar în ochi îi sclipi ceva – suferință și vulnerabilitate. Iar trupul lui se cutremură din pricina sentimentului de vinovăție, de parcă tocmai ar fi stricat o bucată fragilă dintr-un cristal frumos. Dar își reprimă fără milă sentimentul. Îi făcuse plăcere să discute cu ea și îi făcuse o plăcere și mai mare să o necăjească. Dar destul. O eventuală prietenie între ei nu putea duce la nimic bun, și de vreme ce nu o putea vârî în patul lui, nu avea nici un rost să încurajeze vreun interes din partea ei.

În cele din urmă, ea își înclină scurt capul și se ridică de pe scaun, transferând cu abilitate greutatea bebelușului pe umăr. Griffin se abținu să se ridice, ci preferă să-și încrucișeze mâinile pe piept și să afișeze un zâmbet sardonic.

– Sigur, domnule Steele, răspunse ea. Îți mulțumesc pentru ceai. Îți urez noapte bună.

Adresarea ei formală îi produse un junghi ascuțit în piept, dar se forță să îl reprime.

– Noapte bună, Justine, strigă în urma ei, iar ea se năpusti afară pe ușă.

Capitolul 7

În ciuda oboselii, Justine se forță să se ridice din pat înainte ca pendula să bată ora nouă. Reușise să doarmă câteva ore după ce strecurase copilul înapoi în camera lui Rose, dar după multă foială. Zorile se revărsaseră treptat peste Londra, întunericul păclos pălind până la un gri mohorât, și de-abia apoi reușise și ea să cadă într-un somn agitat. Și oricum visase tot felul de aventurieri cu priviri reci și pustii și un dragon care dădea târcoale pe cerul acoperit de funingine, scuipând flăcări și băgând-o în sperieți cu ochii lui strălucitori pe care îi năpustise asupra ei. Se trezise brusc, speriată și iritată că avusese un asemenea coșmar ridicol

și de-abia așteptase să se dea jos din pat. Când trebuia să aibă grijă de Stephen, își mai abătea atenția de la bărbatul care îi bântuia visele.

Își prinse părul într-o coadă simplă și se strâmbă la reflexia din oglinda aflată în garderob. Arăta groaznic și atât de obosită, încât nici boneta nu mai era în stare să și-o aranjeze pe cap. De fapt, nici nu conta că arăta ca o virgină bătrână. În afară de servitori și de Rose, nu mai era nimeni care să vadă dacă se simțea bine sau nu, nimeni căruia să-i pese de aspectul ei. Cu certitudine nici lui Griffin Steele, după cum îi dăduse foarte clar de înțeles în noaptea trecută.

Problema era că își imaginase că îi păsa, cel puțin un timp. Se arătase surprinzător de interesat și atent, și nu putea nega că îi făcuse plăcere. La un moment dat, chiar crezuse că flirtează cu ea și, deși fusese foarte tulburată, se simțise și flatată. Mult mai mult decât voia să recunoască.

Deși nu voise, se arătase deschisă interesului său. Ceva din sinea ei se înmuiase și se desfăcuse precum un boboc de trandafir sub căldura soarelui de vară. Iar când îi zărise tatuajul acela grozav pe pieptul bronzat și musculos i se tăiase respirația. Nu mai văzuse niciodată un tatuaj și nici nu-și imaginase că un lucru atât de ciudat ar putea fi atât de frumos. Creatura fusese desenată superb – o bestie fioroasă, dar nobilă imprimată în nuanțe de negru și gri de o mână delicată și sigură. Coada animalului se curba în sus, traversa pieptul lui Griffin și probabil se continua pe spate. Justine se chinuise să se abțină să nu-l atingă, să nu-i traseze conturul cu propriile degete. Să-l atingă pe el.

Iar când o întrebase dacă voia să îl vadă și își desfăcuse halatul, aproape leșinase de uimire, mai mult din pricina ei decât a lui. Știa cât de revoltător era ce făcea. Ce o șoca însă era cât de tare își dorise să îl atingă. Să îl vadă cum își coboară halatul de mătase grea pe umeri și își expune pieptul și umerii virili. Justine nu s-ar fi descris niciodată ca fiind atât de interesată de forma fizică, dar Griffin o făcea să gândească și să simtă lucruri cu totul neobișnuite pentru ea.

Iar când o privise cu ochii aceia întunecați și atotcunoscători, atât de plini de tentații și intenții perverse, Justine își dorise... ei bine, tot, chiar dacă habar n-avea ce anume era acel tot.

Puterea acelui impuls o speriase îngrozitor și o făcuse să își readucă aminte cât de prevăzătoare era de obicei.

Ceea ce era un lucru bun, pentru că nimic nu era mai ridicol decât o fată bătrână scorțoasă care să înceapă să își manifeste afecțiunea pentru un ticălos ca Griffin Steele. Până și ideea era un clișeu atât de vrednic de luat peste picior, fapt demonstrat foarte clar de el în momentul în care revenise la atitudinea rece și indiferentă. Fusese umilită și nu avea să uite prea curând, dar asta avea să-i fie învățătură de minte și un avertisment sosit chiar la timp. În scurt timp, sarcina asta nefericită avea să ia sfârșit și putea să se întoarcă la viața ei cât se poate de liniștită de la țară, uitând complet de el.

Își înăbuși un oftat de autocompătimire și se ridică de la măsuță ca să-și ia un șal din dulap și să și-l pună pe umeri înainte de a se duce în camera lui Rose. Ușa dintre camere se deschise, și Rose își îți capul.

– Domnișoară, Stephen și Sammy dorm, așa că n-ai vrea să cobori să iei micul dejun? Aștept aici până termini de mâncat și dup-aia îl iau pe Sammy să îl vadă pe tatăl lui.

– O, sigur? Tu ai mâncat ceva? întrebă Justine cu jumătate de gură.

Îi era cam frică să se ducă la parter și nu putea decât să se roage ca stăpânul casei să nu fie prin preajmă. Avea nevoie de mai mult timp ca să-și recapete stăpânirea de sine. Rose încuviință.

– Da, dacă ai vrea...

Se întrerupse când auzi pași urcând scările.

– Rose, pe unde ești? întrebă o voce gâfâită de femeie. Sunt probleme vizavi.

Justine și Rose schimbară o privire alarmată.

– Asta-i Maggie, zise Rose, cameristă la Eșarfa Aurie. Deschise ușa, iar în cameră năvăli o fată care nu avea mai mult de optsprezece ani, îmbrăcată simplu și curat.

– Trebuie să vii, exclamă ea și o luă de mâini pe Rose. S-au întors niște clienți de astă-noapte și fac un scandal groaznic.

– Dar Deacon sau domnul Steele unde sunt? întrebă Justine.

Maggie îi aruncă o privire uimită, apoi reveni înapoi la Rose pentru răspuns.

– Ea e bona copilului. Du-te acum, fată, o îmboldi Rose.

– Răspunde-mi la întrebare. Unde sunt bărbații sau doamna Reeves?

– Deacon și domnul Steele au ieșit, iar doamna Reeves n-a ajuns încă. Majoritatea fetelor dorm sau dormeau până când mitocanii ăia au intrat cu forța și-au început să facă tărăboi.

– Și nu e nici un paznic sau vreun gardian pe acolo? întrebă Justine. Că doar fetele n-au rămas neprotejate.

Maggie o trase pe Rose de mână, încercând să o scoată pe ușă afară.

– Sunt patru, domnișoară. Unul dintre ei l-a lovit pe Thomas peste cap, iar ceilalți au dat buzna înăuntru.

– Dar ce fac acolo? întrebă Justine, încercând să înțeleagă mai bine situația.

– Unul dintre ei a scos-o pe Patience în camera de primire și o acuză că l-a furat. O, grăbește-te, Rose. Maggie se foia în toate direcțiile de nerăbdare. Sunt mari și solizi și ne-au speriat pe toate.

Gura lui Rose se strânse într-o linie sumbră.

– Mai bine mă duc, domnișoară Justine. Dacă dai o fugă până jos să vezi dacă-i poți găsi pe Phelps sau Joshua, ți-aș fi cea mai recunoscătoare.

Cu o precizie nimicitoare, Sammy scoase un țipăt puternic și speriat. Un moment mai târziu, se auzi și plânsetul sănătos al lui Stephen, care încununa perfect toată zarva.

– Ba nu, stai aici, îi ordonă Justine și se duse grăbită în garderobul ei.

Larma de vizavi îi trezise toate instinctele, care îi spuneau că trebuia să se asigure că misiunea ei era bine protejată. Poate că exagera, dar nu crescuse degeaba în casa unui spion. Tatăl ei îi spusese nu doar o dată că avea instincte foarte bune și că trebuia să și le asculte. Aceste instincte țipau acum la ea, și pentru că siguranța copilului depindea de ea nu-și putea permite să le ignore.

– Rose, stai cu copiii și încuie ușa. Nu ieși decât dacă eu sau vreun servitor venim după tine.

Rose vru să protesteze, dar Justine îi luă vorba din gură:

– Fă ce-ți spun! se răsti ea și scoase pistolul de sub șalul din sertar.

Orice cuvânt de protest din partea lui Rose îi amuți pe buze. Rose și Maggie înghețară într-o poziție aproape comică, cu ochii holbați la arma din mâinile lui Justine.

– E încărcat? îngăimă Rose.

– Sigur că e.

Acesta fusese un alt lucru pe care Justine îl învățase de la tatăl ei – să fie oricând gata pentru orice problemă ivită. Când era mai tânără i se păruse absurd că tatăl ei insistase să aibă tot timpul un pistol la îndemână ca să se poată apăra, dar în timp își făcuse un obicei din asta. De data asta, se bucura într-adevăr că încă mai avea acest obicei.

O apucă pe Maggie de cot și o duse la ușă.

– Du-te-n cameră, Rose, îi aruncă ea peste umăr. Și să nu ieși de acolo indiferent de ce auzi.

Rose se lumină la chip, părând că începuse să priceapă.

– Nu-ți face griji, domnișoară, zise ea serios. O să mă asigur că micuțul Stephen nu pățește nimic.

Justine auzi ușa dormitorului trântindu-se, apoi cheia învârtindu-se în broască. Îi dădu drumul lui Maggie și coborî în grabă scările, cu pistolul îndreptat în jos și cu cealaltă mână ținându-și poalele fustelor. Ajunse jos și o luă spre spatele casei pe coridorul care ducea spre bucătărie și spre tripoul de vizavi. Îl strigă pe Phelps, deși bănuia că ieșise pe undeva. Sigur ar fi reacționat până acum auzind gălăgia, dacă ar fi fost acasă.

Ușa bucătăriei se deschise larg, iar în pragul ei apăru doamna Phelps, o femeie scundă și durdulie, cu o expresie alarmată pe chipul ei altminteri vesel.

– Sfântă Precistă, domnișoară Justine, ce se întâmplă? M-ați speriat bine de tot!

– E o problemă vizavi, răspunse prompt Justine. Phelps sau Joshua sunt prin preajmă?

– Joshua a plecat cu trăsura cu domnul Steele, dar Phelps taman ce s-a dus la grajduri. Vrei să mă duc să-l aduc încoace?

– Da, grăbește-te. Niște bărbați au forțat intrarea vizavi și fac scandal. Acum mă duc acolo cu Maggie.

Doamna Phelps își duse palma peste bustul ei amplu într-un gest dramatic. Mai mult ca sigur că o prinsese în toiul gătitului pentru că din rochie i se împrăștie un norișor de făină.

– Maică Precistă, domnișoară, ce-i în capul matale? Nu te poți duce acolo – dacă te vede careva? Gândește-te ce scandal o să iasă!

Justine se blocă. Nici măcar nu-i trecuse prin cap așa ceva, fapt care sublinia încă o dată cât de obosită era.

– Stai așa să-l chem pe bărbată-miu, zise doamna Phelps cu hotărâre. Așteaptă aici.

– Nu e timp, țipă Maggie. Unul dintre bărbații ăia îngrozitori a târât-o pe Patience jos din patul ei și o zgâlțâia rău de tot.

Justine înjură în gând, dar știa ce avea de făcut.

– Mă întorc imediat. E puțin probabil să fiu recunoscută, cu atât mai mult de patru ticăloși beți. N-am mai fost în Londra de mai bine de doi ani și oricum nu prea ieșeam mult din casă.

Doamna Phelps își flutură neputincioasă șorțul.

– Domnul Steele o să mă omoare, domnișoară. Și cum îți închipui că îi poți opri?

Justine ridică pistolul, iar biata femeie rămase cu gura căscată.

– Nu mai pierde timpul și mergi după Phelps, îi ordonă Justine.

Se răsuci pe călcâie și porni pe coridorul îngust, nu mai lung decât o cămară, ce lega cele două case. Ducea drept în camera utilităților pentru bordel, chiar lângă bucătărie. Justine împinse ușa batantă, dar încăperea, la fel de ordonată și curată ca bucătăria din cealaltă casă, era pustie.

– Dumnezeule mare, mormăi ea. Nu e nimeni în casa asta blestemată care să dea o mână de ajutor?

– Bucătăresele au plecat la cumpărături, domnișoară, zise Maggie, cu răsuflarea tăiată din cauza emoțiilor. Eram doar eu în bucătărie când oamenii ăia au dat buzna pe ușă.

– Păi da, sigur, zise Justine cu obidă.

Maggie gesticulă neajutorată din mâini.

– Domnișoară, ăsta e un tripou. La ora asta nu se întâmplă niciodată nimic.

– Aparent. Dar unde este...

Deasupra capetelor lor răsună o bufnitură, urmată de o voce piţigăiată de femeie.

– Sunt la etaj, domnişoară, îi luă Maggie vorba din gură. O iau înainte.

Fata trecu pe lângă ea şi se grăbi spre intrarea în casă. Justine se luă după ea şi trecu în revistă decorul, parcă de o opulenţă şi mai extravagantă decât în casa de vizavi. În aer pluteau mirosuri de parfum şi tutun, dar fără să fie grele sau vulgare.

Maggie o conduse la scările care porneau din holul principal.

– La etaj, domnişoară. Când am plecat eu, erau în salon.

Pe măsură ce urcară, vocile răsunară mai puternic, iar acum Justine putea distinge vocile masculine – revoltate de-a dreptul. Înainte să ajungă pe palier, zări o cameră în dreapta ale cărei uşi duble erau deschise larg. Un tânăr musculos îmbrăcat în uniformă de servitor stătea în prag cu umerii încovoiaţi în faţa, gata să se năpustească în cameră. Undeva în planul îndepărtat pe hol era un grup de tinere care lucrau la Eşarfa Aurie în diferite stadii de goliciune, cu halate sau şaluri aruncate peste lenjerie. Unele păreau îngrozite, în timp ce altele doar furioase.

Justine îi aruncă o privire peste umăr lui Maggie.

– Spune-le fetelor să stea la distanţă. Nu vreau să păţească vreuna dintre ele ceva.

Camerista dădu din cap că a înţeles şi se duse în grabă pe hol, unde instantaneu se lansă într-o discuţie pe voci stridente cu celelalte femei.

Servitorul, probabil Thomas, tresări din pricina gălăgiei, furios şi disperat în acelaşi timp. Obrazul îi era umflat, iar ochiul stâng vânăt.

– O, nu, gemu el. Unde-s Phelps sau domnul Steele? Avem o ditamai problema.

– Thomas, nu? Phelps ajunge într-un minut, zise Justine pe un ton hotărât. Acum te rog să te dai la o parte.

– Nu cred că-i o idee bună, domnişoară. Domnii ăia sunt loviţi de streche, serios. Domnul Steele îmi ia gâtul dacă se întâmplă ceva.

– E vreo fată cu ei în camera aceea? întrebă ea.

– Da, săraca Patience. De câte ori încerc să intru acolo, doi dintre nenorociții ăia se reped la mine.

Justine pufni exasperată.

– S-ar fi zis că domnul Steele și-a înarmat cum se cuvine servitorii pentru astfel de incidente.

Thomas se întoarse complet spre ea și blocă ușa cu trupul lui masiv.

– Domnului Steele nu-i plac armele. Zice că, dacă pică în mâinile cui nu trebuie, pot aduce numai necazuri.

Justine îi arătă pistolul ei.

– Te asigur, pistolul ăsta e pe mâini bune. Acum, fă-mi loc.

Thomas rămase cu gura căscată în cea mai comică expresie.

– Dar, domnișoară...

Din cameră se auziră voci ridicate, printre care și cea a unei femei speriate, așa că Justine trecu la fapte.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dă-te la o parte! se răsti ea și îi dădu un brânci valetului.

Justine evaluă rapid scena din fața ochilor, iar inima îi tresări cu putere. Era la fel de rău pe cât descrisese Maggie. Camera spațioasă era luxos decorată cu divane de pluș și fotolii de piele grupate discret. Mijlocul camerei era gol, acoperit cu un covor gros crem și auriu, dar fără mobilă arăta mai degrabă a scenă. Salonul arăta precum un loc în care clienții se puteau relaxa și bea ceva – lângă perete era un bufet imens plin cu sticle de cristal – în timp ce vedeau fetele și își alegeau una pentru seara respectivă.

Numai la acest gând, și Justine simți cum i se accelerează pulsul, dar își obligă mintea să se concentreze asupra haosului din fața ei. O femeie îngrozită stătea cu spatele lipit de marmura cu care era decorat căminul. Patience purta doar un halat transparent peste cămășuța scurtă din pânză, iar părul ei negru și mătăsos îi curgea despletit pe umeri. În fața ei se proptise un bărbat în costum de seară elegant dar șifonat, ceea ce sugera că încă nu ajunsese acasă să se schimbe. Părea și cherchelit bine și nu prea se ținea pe picioare în fața lui Patience, pe care o amenința cu un deget tremurat.

– Târfă ce eşti! mărâi el. Ştiu că mi-ai luat banii aseară după ce ţi-am tras-o. O să mi-i iau înapoi şi dacă va trebui să te strâng de gât pentru asta.

În ciuda discursului vulgar şi superficial, accentul lui trăda un om din înalta societate. Justine simţi un acces de furie care o făcu să-şi încleştеze degetele. Se chinui să-şi relaxeze mâna în care ţinea pistolul ca să nu apese din greşeală pe trăgaci. Dumnezeule, cât de tare îi ura pe bărbaţii aştia – mojicii aristocraţi beţi. Văzuse o grămadă în scurta perioadă în care participase la baluri. Era unul dintre multele lucruri de care se bucurase că scăpase când se mutase la ţară.

– Gata, Jerry! Dă-i târfei ce merită, strigă unul dintre tovarăşii lui.

După cum susţinuse Maggie, bordelul fusese invadat de patru bărbaţi. Unul era aşa-numitul Jerry, iar ceilalţi trei erau strânşi la câţiva metri mai în spate, de unde îşi ataţau prietenul. Şi ei erau îmbrăcaţi în costume scumpe care stăteau mărturie pentru averea şi starea lor socială. La fel ca şi el, păreau beţi.

– Nu ţi-am furat nici un ban, exclamă Patience cu curaj. Biata fată tremura atât de tare, încât panglicile de dantelă ale halatului fluturau, dar cu toate astea se ţinea tare pe poziţie. Domnul Steele ne plăteşte bine. N-avem de ce să mai ciupim ceva de la clienţi. Iar dacă chiar am şterpeli, ne-ar arunca în stradă cât ai zice peşte.

Jerry se aplecă spre ea cu un rânjet groaznic imprimat pe faţa lui umflată şi roşie.

– Eşti o mincinoasă nenorocită şi-o să ţi-o dovedesc.

– Hai, gata, Jer, strigă unul dintre bărbaţi, un individ vânjos care avea în jur de douăzeci şi cinci de ani.

Justine avu senzaţia neplăcută că îl cunoaşte de undeva.

– Poate are banu' la ea. Rupe-i hainele alea odată şi caut-o bine.

Altul dintre ei se arătă entuziasmat de acest plan, aşa că Jerry o înşfăcă pe Patience. Aceasta ţipă şi se vârî cu umerii în poliţa dură a şemineului, încolţită fără scăpare.

– Domnilor, veţi înceta imediat cu acest comportament necuviincios! exclamă Justine în timp ce apăru în spatele lor.

Își ținea pistolul ascuns în faldurile fustei... deocamdată. Bărbații se împleticiră care mai de care să se întoarcă spre ea și o priviră cu un amestec de iritare și confuzie. Justine le întoarse privirile cu cea mai neprietenoasă atitudine pe care o putea avea.

– Nu aveți dreptul să dați buzna aici, zise ea. Și să vă fie rușine că abuzați de o biată fată fără apărare.

Zece secunde și mai bine în cameră se lăsă liniștea, iar bărbații o studiară bine. Justine încercă să-și păstreze o aparență de calm, deși în sinea ei tremura. Nu neapărat pentru că îi era frică de ei, ci mai mult pentru că nu suporta tensiunea și confruntările.

– Cine naiba mai ești și tu? întrebă Jerry.

– Nu contează câtuși de puțin. Nu se întoarse, dar îl simți pe Thomas apărând în spatele ei, iar mușchii ei încordați se relaxară pentru o fracțiune de secundă. Veți părăsi imediat această casă, pentru că vă asigur că, dacă domnul Steele se întoarce și vă găsește amenințându-i una dintre fete, rezultatul nu va fi deloc pe placul domniilor voastre.

În timp ce Justine vorbea, Patience se furișase încet de-a lungul poliței. Nu suficient de încet însă, pentru că ticălosul de Jerry o auzi și o prinse din nou.

– O, nu, nu pleci nicăieri! se răsti el și-și vârî mâna pe sub gulerul halatului ei. Vino înapoi aici.

Justine auzi agitație în hol, după care lângă ea apăru Phelps cu un... făcăleț în mână. Acesta îi ignoră privirea uimită și se înfruntă la invadatorii aristocratici.

– Ia să vedem, ce se întâmplă aici? Domnilor, plecați mai bine mainte ca domnul Steele și domnul Deacon să se întoarcă, altfel o să faceți cunoștință cu pumnii lor.

Vorbele lui stârniră încă o tură de insulte revoltate și învinuiri ofensatoare legate de faptul că Patience furase portmoneul lui Lord Mulborne. Când Justine auzi numele bărbatului, stomacul îi urcă în gât. Nu-și aducea aminte să-l fi cunoscut pe Lord Mulborne, dar dansase o dată sau de două ori cu fratele lui mai mic, Reggie. Și mai era unul, cel trupeș, despre care avea senzația vagă că îl întâlnise la un moment dat.

În timp ce Phelps se certa cu Lord Mulborne și cu prietenul trupeș, Justine analiza agitată trăsăturile celorlalți doi. Unul

dintre ei, un bărbat înalt și slab, cu părul ca nisipul și cu o vestă roșu aprins, îi părea și el vag cunoscut. Din fericire, părea prea beat ca să vadă prea bine ce era în jurul lui, deși acum părea mult mai interesat să se holbeze la ea decât la Patience. Cât despre cel de-al patrulea membru al grupului, i se păru pur și simplu... diferit. Era un bărbat chipeș cu un ten măsliniu și păr ondulat negru, îmbrăcat cu haine la fel de scumpe ca și ceilalți trei masculi. Însă, spre deosebire de prietenii lui, acesta era la fel de îngrijit ca un filfizon. Haina lui n-avea nici o cută, pantalonii din satin nu aveau nici un strop de noroi, iar eșarfa arăta atât de bine, de parcă de-abia fusese înnodată. Până și pardesiul de seară, aruncat neglijent peste umeri, părea imaculat. Iar din felul în care scruta calculat camera, analizând tot ce vedea, era evident că omul acesta nu era nici pe departe băut. De fapt, era la fel de sobru și rațional ca un judecător, ceea ce o făcu pe Justine să se întrebe ce căuta în compania celor trei bețivani.

Chiar în momentul acela, privirea lui neliniștită căzu asupra ei. Se uitară unul la celălalt, după care se întâmplă cel mai ciudat lucru. Un zâmbet rece încolți pe buzele lui pline, iar ochii îi scăpărară scântei de mulțumire. Fără să se arate deranjat de felul în care îl privea ea, își înclină cu prietenie capul de parcă i-ar fi zis: „O, da. Tocmai mă întrebam pe unde te-ai ascuns".

Senzația aceea care nu-i dăduse pace și care nu prevestea nimic bun reveni în forță. Ceva nu se lega absolut deloc în sceneta jucată chiar în fața ochilor ei, și era convinsă că în spatele ei se ascundeau mult mai multe decât portmoneul dispărut al lui Lord Mulborne.

Justine ridică o mână și brăzdă aerul cu palma.

– Ajunge, zise ea cu voce tare ca să acopere celelalte voci. Toate instinctele o implorau să pună capăt acestui episod acum și să-i dea afară din casă pentru a se putea duce să verifice ce făceau Rose și copilul.

Vociferările încetară. Reușise să capteze din nou atenția tuturor din încăpere și avea de gând să profite din plin.

– Lord Mulborne, zise ea cu răceală, dumneata îți vei lua prietenii și împreună veți părăsi de îndată această casă. Dacă refuzați,

vă asigur că veți regreta. De îndată ce domnul Steele se întoarce, veți putea să vă adresați direct lui cu această plângere. Acum însă plecați.

Mulborne clipi des spre ea, cu o mutră care aducea cu o bufniță, dar lipsită de inteligență. Rânjetul acela urât i se întinse însă în scurt timp pe gura lui cea vulgară.

– De ce aș asculta ordinele unei alte țiitoare a lui Steele? Chiar crezi că servitorii tăi jalnici cu... făcălețele lor... Se opri și începu să râdă în hohote alături de prietenii lui beți. Crezi că o să scăpați așa ușor de noi? Mă îndoiesc. Dădu a lehamite din mână. Încetează cu amenințările astea fără noimă și fugi de-aici până nu te iau și pe tine în primire.

Rezistând tentației de a ceda durerii de cap din ce în ce mai mari, Justine oftă.

– Eu nu fac niciodată amenințări fără noimă, domnule.

Acestea fiind spuse, ridică pistolul și îl îndreptă spre el.

Capitolul 8

Tatăl ei îi spusese întotdeauna că armele au capacitatea uimitoare de a face mintea să se concentreze. Nu putea spune cu certitudine că acțiunile ei limpeziseră mințile ticăloșilor beți, dar măcar le atrăsese atenția. Toți rămaseră cu gurile căscate, încercând să înțeleagă ce le vedeau ochii încețoșați.

Toți, în afară de unul. Bărbatul care era atât de stăpân pe sine arăta oricum, numai șocat nu. De fapt, părea și mai interesat de ea decât fusese în urmă cu doar câteva clipe, iar pe chip purta o expresie ciudat de tulburătoare de mulțumire.

– Nu-i nevoie să te superi așa, fata mea, spuse Mulborne în cele din urmă și dădu drumul brațului lui Patience.

Fata fugi în partea opusă și se ascunse după un fotoliu de piele, unde stătea la adăpost de atacatorul ei.

– Nu sunt absolut deloc supărată, răspunse Justine. Sunt doar consternată de lipsa voastră lamentabilă de maniere. Dacă totuși

sunteți de acord să plecați imediat, nu mă voi vedea obligată să relatez fiecare detaliu sordid al acestui episod domnului Steele. Și vă promit, Lord Mulborne, că îi voi transmite cu exactitate pasul dumneavoastră, iar el va rezolva problema într-un mod care să vă satisfacă.

Patience vru să protesteze, dar Phelps șuieră spre ea și o reduse la tăcere. Mulborne încercă să-și recapete demnitatea și își îndreptă spatele pentru a se întinde cât era de înalt, apoi încercă să își aranjeze vesta albă mototolită. Din nefericire pentru el, efectul era distrus din start de pata vișinie care îi decora hainele.

– Ei bine, zise el privind-o trufaș de la înălțimea lui, dacă pui problema la modul ăsta, cred că va trebui să ne conformăm. Dar să fii sigură că mă voi plânge peste tot de cum am fost tratat în stabilimentul ăsta. Târfe care scot pistoalele la domni ce încearcă să-și recupereze ce-i al lor de drept? Este pur și simplu condamnabil.

– Ia stai așa, bătrâne, zise trupeșul și-și propti degetul în pieptul lui Mulborne, dar cu privirea fixată spre Justine. Chestia e că nu cred că ea e târfă. Știu c-am mai văzut-o undeva, dar încă nu-mi dau seama unde.

Justine încercă să nu tresară. În spatele ei, Phelps bălmăji o înjurătură dezarticulată.

– Eu, una, nu v-am mai văzut pe nici unul dintre voi în viața mea, zise Justine pe un ton glacial. Vă rog însă să ne faceți tuturor o favoare și să plecați. Imediat.

Bărbatul înalt cu părul de culoarea nisipului o ignoră și pocni din degete, iar ochii îi scăpărară.

– M-am prins! exclamă el. E fata lui Ned Brightmore. Julia, parcă? Un nume ceva cu J. Măcar de atât sunt sigur.

O privi radiind, de parcă îi prezenta un cadou minunat. Justine parcă își auzea reputația făcându-i-se țăndări în fața ochilor.

– Vrei să zici Justine Brightmore, nepoata vicontelui Curtis?! exclamă și trupeșul. Dar ceva nu se leagă – omul era cel mai mare cârcotaș din câți am întâlnit eu. Ar fi fost distrus complet dacă vreuna dintre rudele lui ar fi decăzut atât de tare. Se uită la ea, apoi scutură din cap. N-am mai văzut-o pe fătucă de un car de ani, așa că nu știu dacă aș mai recunoaște-o. Dar dacă

ea e domnișoara Brightmore, cum mama dracului de-a ajuns tam-nam la Eșarfa Aurie?

Justine se simți cuprinsă de o paralizie oribilă. Nu se putea clinti din loc și nici nu putea rosti vreun cuvânt. Mai precis, de abia mai putea respira. Dacă nu-și convingea plămânii să o ia din loc, în scurt timp avea să cadă leșinată la podea.

– Ba ea e, croncăni Mulborne. Ochii îi scânteiau de dispreț și de încă altceva, ceva ce îi făcu lui Justine pielea de găină. Acum mi-o aduc aminte. Nu a ieșit pe la baluri decât un an. Nu a fost niciodată prea populară, oricum. Prea fițoasă, și cu claia aia de păr roșu... Gura lui se schimonosi. Întotdeauna m-am întrebat dacă părul de pe cap seamănă cu cel dintre picioare. Țin să zic că tare mi-ar plăcea să aflu.

– Ia vezi! tună Phelps. Vorbește respectuos cu doamna sau te învăț eu minte.

Justine închise ochii pentru că simțea că intră în pământ. Fusese pe punctul de a nega totul, dar Phelps tocmai confirmase pentru toată lumea care avea urechi de auzit că era exact cine credeau ei că este.

Bărbatul cu părul ca nisipul scoase un fluierat.

– Ce situație interesantă, nu? Nepoata bătrânului Curtis lucrează pentru Griffin Steele.

Justine se strădui să vorbească:

– Dacă vreți să știți, nu lucrez la Eșarfa Aurie.

– Păi și atunci ce cauți aici, domnișoară Brightmore? Ai venit în vizită? o luă Mulborne peste picior.

– Eram vizavi, izbucni ea. Și una dintre...

– Vizavi! exclamă cel cu părul blond. Acasă la Griffin Steele?

Bărbatul trupeș care stătuse până atunci cu privirea în podea ca și cum ar fi încercat să descâlcească un lucru ce-i era neclar ridică ochii și pocni din degete.

– Domnișoara Brightmore a scăpat de sub supraveghere după moartea tatălui ei. Fac pariu pe boneta bunică-mii că undeva pe parcurs s-a înhăitat cu Steele. El are o casă pe la țară – cam pe unde a stat ea în toată perioada asta.

– Dumnezeule, sunt sigur că ai dreptate, Phillips, țipă blondul. Sigur e țiitoarea lui Steele!

Cei trei izbucniră în râs de parcă tocmai descoperiseră cea mai bună glumă din lume. Justine nu crezuse niciodată că era posibil să nu poți să te clintești din loc de groază, fusese convinsă că e doar un clișeu din poveștile gotice. Acum își dădea seama cât de reală era expresia.

– Domnișoară, îi șuieră Phelps la ureche. Trebuie să-i scoatem pe indivizii ăștia afară înainte ca domnul Griffin să se întoarcă acasă, că altfel ne înghite iadul pe toți.

Justine încercă să se adune în fața panicii care-i cuprinsese tot corpul. Indiferent care ar fi fost consecințele acestui incident, avea să le înfrunte mai târziu, după ce-i gonea din casă. Apoi se putea întoarce în camera ei, unde putea să se prăbușească.

– Liniște! zise ea tăios. Domnilor, vă mai rog o dată să plecați. Dacă aveți vreun pic de respect sau maniere, plecați. Aruncă o privire către bărbatul misterios, elegant, care nu se mișcase din colțul camerei încă de când intrase ea. Domnule, cred că dumneavoastră aveți bun-simț. Nu puteți să vă convingeți prietenii să plece?

Îi zâmbi din nou cu zâmbetul acela ciudat și scuturâ elegant din umeri.

– Dorința dumitale este lege pentru mine, dragă doamnă.

Justine se încruntă, contrariată de accentul lui. Nu-l putea distinge cu precizie, dar probabil era fie spaniol, fie italian.

– Hai, nu ne strica acum cheful, conte Marzano, zise afectat Mulborne. N-am de gând să plec până nu-mi termin șueta cu domnișoara Brightmore.

O privi galeș, iar ea îi înțelese imediat intențiile. Lui Justine îi zvâcneau mușchii de nervi, iar degetele i se încordaseră pe patul pistolului. Își dădu seama că arma îi căzuse într-o parte, iar țeava pistolului țintea spre podea. Îl ridică încet și îl îndreptă spre pieptul lui Mulborne.

– Ieși. Afară. Acum, mârâi ea.

Cel trupeș, Phillips, dădu în sfârșit semne de panică.

– Hmm, poate că ar trebui s-o ștergem, Jerry. Cred că domnișoara Brightmore e pusă pe fapte mari.

Mulborne izbucni în râs.

– Ridicol. Probabil că nici nu știe cum funcționează chestia asta. Își arătă dinții într-un zâmbet dezgustător. Doar n-o să mă împușți, dragă, nu-i așa?

În timp ce Justine se gândea dacă să-l împuște în braț sau în picior, prinse o mișcare cu coada ochiului, dar prea târziu pentru a evita palma cu degete lungi care o prinse de încheietură și îi trase mâna cu pistolul spre podea.

E posibil ca ea să nu te poată împuște, Mulborne, zise Griffin încet, pe o voce la fel de rece ca moartea. În clipa următoare o deposedă cu dexteritate de pistol. Dar o să te împușc eu.

Justine rămase cu gura căscată, arătând la fel de prostită și de surprinsă ca toți ceilalți din cameră. După ce îi aruncă o privire scurtă, Griffin păși în fața ei pentru a o proteja cu propriul trup. În mod absolut irațional, asta o făcu să se enerveze și mai tare.

Ba pot foarte bine să împușc un om, se răzvrăti ea.

Mă bucur din cale-afară, dragostea mea, răspunse el, fără să se deranjeze să se uite spre ea. Dar insist să-mi lași mie plăcerea de a rezolva această situație plictisitoare.

„Dragostea mea?" Chiar înnebunise toată lumea în casa asta blestemată? Până să-și revină ea ca să-i răspundă, Griffin traversase covorul de pluș ca să-l înfrunte pe Mulborne. Tovarășii nobilului se îngrămădiră care mai de care să se dea din calea lui, dar domnul străin rămase la locul lui, de unde de-abia dacă se mișcase de când venise, cu o expresie de curiozitate avidă.

Ah, Mulborne, oftă Griffin când ajunse față în față cu vicontele. Bănuiam eu că trebuie să mă aștept la neplăceri din partea ta după noaptea trecută, dar nu credeam că ești atât de prost să pui din nou piciorul în casa mea. E clar că ți-am subestimat lipsa de creier.

Vicontele se uită crunt la el. Era mai înalt cu un centimetru sau doi decât Griffin și evident mai greu, dar în mintea lui Justine nu încăpea nici o îndoială cine era cel mai periculos bărbat din încăpere. Până și ea, care de-abia îl cunoștea, înțelesese că Griffin era mânios la culme. Emana prin fiecare por, umplând camera cu o tensiune care o făcuse să transpire pe sub corset.

Griffin întoarse capul să arunce o privire către domnul străin, iar lui Justine i se tăie răsuflarea. Trăsăturile minunate ale lui

Griffin erau înfricoşător de inexpresive şi calme, dar privirea lui întunecată sclipea cu o furie oarbă care ar fi fost foarte bine să nu fie niciodată îndreptată împotriva ei. Fu pentru prima oară când îşi dădu seama cum îşi obţinuse el o reputaţie atât de letală.

– Cine-i prietenul tău, Mulborne? întrebă Griffin. Nu-l recunosc.

– O, e contele Marzano, ciripi el nervos. Este ataşat ca nunţiu papal sau aşa ceva.

Contele îşi înclină cu eleganţă capul.

– Domnule Steele? La dispoziţia dumneavoastră.

– Mă îndoiesc. Griffin îşi reîntoarse atenţia spre Mulborne. Nu te-am avertizat azi-noapte să nu mai calci pe-aici?

– Fata aia. Vicontele îşi roti capul spre Patience, care de data asta se pitise în spatele lui Phelps. M-a furat.

– Am lămurit chestiunea astă-noapte, milord, zise Griffin. Fetele mele nu fură şi nu-şi înşală clienţii. Acum vă mai rog o dată, cu o bunăvoinţă pe care nu o meritaţi, să părăsiţi stabilimentul.

Cei doi se priviră ochi în ochi pentru câteva secunde bune. Din ce-şi dădea Justine seama, furia lui Griffin se transforma cu rapiditate în plictiseală. Merse atât de departe încât ridică sceptic o sprânceană, dar nu era nici o îndoială că, în spatele cuvintelor lui, era o ameninţare cât se poate de mortală.

Lord Mulborne se predă, făcând un prim gest inteligent de la debutul acestui incident îngrozitor.

– O, bine atunci, mormăi el şi îşi agită mâinile neputincios. Sunt sigur că o să găsim o companie mult mai sociabilă în multe alte bordeluri, iar dacă vrei să ştii adevărul, Steele, coniacul tău e groaznic de prost.

– Milord, asta e o minciună, zise Griffin cu un dispreţ aristocratic care nu ar fi putut fi egalat de nimeni, nici măcar de crema elitei din oraş. Dacă nu eram într-o stare de spirit atât de iertătoare, ţi-aş fi cerut socoteală pentru comentariul tău ofensator.

Îşi punctă remarca cu un zâmbet atât de rece, încât pe Justine o trecură fiorii. Phillips se grăbi să-l apuce pe prietenul lui de cot.

– Aşa e, Steele. Nu-i nevoie să mai adăugăm şi insultă la vătămare. Acum ne cărăm, dacă nu ţi-e cu supărare.

Da, chiar așa, exclamă trupeșul. Chestia asta este deja prea plictisitoare.

Deși pentru o persoană atât de corpolentă era greu să-și ia tălpășița atât de repede, el reuși. Îi aruncă lui Justine un zâmbet pe post de scuze când ajunse în dreptul ei. Pe când Phillips se certa cu Mulborne și îl trăgea de mână spre ușă, contele Marzano se urni în sfârșit din loc.

Griffin îi întinse degajat mâna.

Dragă domnule, vom avea plăcerea să vă mai vedem la Eșarfa Albă?

Străinul enigmatic căzu pe gânduri, apoi îi răspunse printr-o altă scuturare elegantă din umeri.

Cine poate ști, domnule Steele? Nimeni nu știe ce ne rezervă viitorul.

Așa este, răspunse Griffin. Dar vă rog să țineți cont de faptul că sunteți bine-venit oricând în localul meu. Mă voi ocupa personal de cerințele domniei voastre.

Justine își încrucișă brațele și pufni nemulțumită. Toată întâmplarea nu fusese nici mai mult nici mai puțin decât un dezastru monumental, dar până la urmă lui Griffin nu-i păsa decât de afacerea lui. Dar chiar așa, ce se mai mira? Dacă învățase ceva în ultimele zile, era că Griffin Steele avea o inimă de gheață și nu-l interesa nimic altceva decât afacerea lui.

El aruncă o privire fugară spre ea și-și mijì enervat ochii, vrând să sugereze că se ocupa și de ea imediat. Îl privi și ea insistent, rugându-l să se lase mai prejos. Ajuns lângă ușă, Lord Mulborne încercă să mai arunce o ocheadă lui Justine.

Domnișoară Brightmore, dacă ai vreodată nevoie de un protector nou, poți să vii negreșit să mă cauți. E mare păcat ca o fată de familie bună ca tine să se irosească pe un țopârlan ca Griffin Steele.

Mulborne n-apucă bine să termine ce-avea de zis, că Griffin se dădu în el cu o viteză care o făcu pe Justine să icnească. Mâna îi fusese prinse în jurul încheieturii vicontelui, pe care o strânse cu putere, astfel încât acesta scânci de durere.

– Lord Mulborne, spuse Griffin pe un ton încărcat până la re fuz de furie, îți sugerez să-ți ții gândurile astea indecente pentru tine dacă nu dorești să te întâlnești cu un glonț.

Justine simți cum i se lipește inima de cosul pieptului. Deși latura ei feminină și profund imbecilă îi era recunoscătoare lui Griffin pentru că îi luase apărarea, ultimul lucru de care aveau nevoie cei doi era un duel. Situația ei era destul de cumplită și așa, nu mai trebuia adăugat nimic.

Își puse mâna pe antebrațul lui Griffin și încercă să îl rețină. Îi simți mușchiul încordându-se pe sub țesătura groasă a hainei.

– Nu merită, domnule. Te rog să-l lași să plece.

Griffin nici nu catadicsi să se uite spre ea.

– Nu-ți permit să împrăștii nici o minciună sau să o insulți, Mulborne. Înțelegi ce-ți spun? Să-ți ții comentariile scârboase doar pentru tine.

– Da, da, orice dorești, se tângui Mulborne. Fața i se înroși toată până la linia rărită a părului. Dă-mi drumul odată, naiba să te ia!

– Nu înainte să-ți ceri scuze de la această lady, zise Griffin cu blândețea aceea fatală.

– Prea bine, mormăi el și se uită spre Justine. Te rog să îmi accepți scuzele, domnișoară Brightmore. Chiar nu știu ce m-a apucat să zic ce-am zis. Sunt clar numai prostii.

Justine scrâșni din dinți și nu rată ura și disprețul din privirea lui. Nu avea însă nici un rost să comenteze. Reputația îi fusese ruinată pe vecie, iar scuzele lui Lord Mulborne nu mai contau în toată tevatura asta. Dar înainte ca ea să poată da un răspuns, Griffin își strânse palma ca o menghină pe brațul bărbatului, făcându-l pe viconte să icnească din nou de durere.

– Ah, Lord Mulborne, dar ai interpretat greșit totul, spuse Griffin. Această tânără nu mai este cunoscută drept domnișoara Brightmore. Acum este doamna Griffin Steele.

– Bea asta, zise Griffin și îi întinse lui Justine un pahar generos de coniac.

Făcu o grimasă și-și masă punctul de la baza gâtului unde tensiunea acumulată pe parcursul dimineții se strânsese într-un nod dureros.

– Îmi vine greu să cred că, dacă mă îmbăt, nenorocirea de dimineață nu va mai fi un dezastru în toată regula.

– N-are ce să-ți strice. Și, oricum, ai suferit un șoc. Îi desprinse cu blândețe palma din jurul gâtului. Ai degetele reci ca gheața.

Lui Justine i se acceleră pulsul când o atinse. Se înroși și-și trase mâna.

– Îți mulțumesc pentru grijă, dar mă simt foarte bine.

Ochii lui se îngustară de enervare. Începuse să se obișnuiască deja cu mutra asta, pentru că reușise să i-o provoace de multe ori. Într-o clipă în altă avea să devină încăpățânat și arogant, după care avea să înceapă să dea ordine în stânga și-n dreapta. Justine învățase un lucru important despre gazda ei în ultima săptămână, și anume că îi displăcea profund să fie refuzat.

– Bine atunci, dacă asta te face fericit, bombăni ea. Ar fi cicălit o oricum până ar fi cedat.

Luă paharul greu din cristal și sorbi cu precauție. Lichidul îi pârjoli gâtul, dar câteva secunde mai târziu simți arsura catifelată propagându-se până în stomac, și de-acolo în vene. Nu i-ar fi spus asta niciodată, dar îi încălzise până și picioarele înghețate.

Dădu încet din cap și încercă să-i înapoieze paharul. El își propti un deget pe fundul paharului și i-l duse iar la gură.

– Bea-l pe tot! îi ordonă.

Îl privi mirată, dar se supuse și dădu paharul peste cap. Apoi, înțelese că își arse gâtul și îi dădură lacrimile și avu nevoie de câteva secunde să-și recapete suflul.

– Așa-i mai bine, murmură el.

Luă pahar și îl lăsă pe birou, după care trase un fotoliu de piele ca să se așeze în fața ei. Și o privi cum își tampona ochii cu mânecile.

Se întorseseră în casă, iar Griffin o condusese direct în birou. După ce făcuse anunțul șocant, cum că Justine ar fi fost soția lui, în fața vicontelui Mulborne – moment în care toată lumea înmărmurise, inclusiv ea – Griffin trecuse la fapte. Îl prinsese pe Thomas de umeri și îl dăduse afară pe ușă, după care îi comandase

cu autoritate lui Phelps cel încă înmărmurit să-i dea afară pe nu safirii nepoftiți.

Indicațiile lui nu mai fuseseră necesare, pentru că Mulborne și prietenii lui de-abia așteptaseră să-și ia tălpășița în modul cel mai rușinos.

Toți, cu excepția misteriosului conte Marzano. Acesta o privise pe Justine cu o expresie gânditoare, încercând parcă să descifreze o enigmă. Fiind captivă încă în strânsoarea aceea de uimire frenetică, nu fusese în stare nici să gândească, cu atât mai puțin să-i spună ceva. După ce reușise să se mai adune cât de cât, contele deja făcuse o plecăciune și ieșise după prietenii lui.

Griffin le ordonase apoi fetelor să se întoarcă în camerele lor, și servitorilor la treabă, iar lui Thomas, valetul, îi spusese să încuie toate ușile și să nu lase pe nimeni în clădire până când primea ordin de la Griffin sau de la Deacon. Apoi, după ce pusese totul la punct, Griffin își reîndreptase atenția către Justine. Ba chiar avusese îndrăzneala să-și dea ochii peste cap, să bombăne ceva deloc măgulitor în barbă, după care o luase de braț și o scosese din cameră. Atunci își recăpătase și ea vocea, când încercase să protesteze împotriva manierelor lui grosolane. O îmboldise să tacă și o împinsese să coboare scările, apoi să o ia prin pasajul de legătură. După o singură privire aruncată spre expresia lui rigid controlată, Justine se decisese să se abțină de la comentarii. Griffin era furios, nu încăpea nici o îndoială, dar nu-și dădea seama dacă emoția era îndreptată asupra ei sau a intrușilor care provocaseră toată tărășenia.

O prinsese ca într-o menghină de braț, dar în același timp și ciudat de gingaș, și îi condusese pașii cu o fermitate de care recunoștea cu regret că avea nevoie. Aparent, mușchii picioarelor i se transformaseră în jeleu – la fel ca și creierul, care nu mai emitea nici un gând coerent –, iar fără sprijinul lui s-ar fi poticnit pe picioarele stângace la intrarea în biroul lui. Doamna Phelps ieșise din bucătărie când îi auzise venind, cu o expresie de îngrijorare pe chip, iar Griffin îi murmurase câteva ordine și o instruise să nu lase pe nimeni să îi deranjeze. Apoi intraseră amândoi în birou și închisese bine ușa.

Acum, el stătea pe fotoliu cu mâinile sprijinite pe coapse şi o studia pe îndelete. Rezultatul era că nervii lui Justine săreau şi zburdau precum un ţânţar pe suprafaţa unui iaz, în pofida efectului calmant al coniacului.

– Te simţi mai bine? murmură el.

– Da, mulţumesc, domnule Steele.

Unul dintre colţurile gurii lui senzuale se arcui într-o expresie sardonică.

– Serios, Justine, n-are nici un rost să te adresezi soţului tău în termeni atât de formali.

Vorbele lui brăzdară ca un fulger sentimentele confuze din creierul ei. Se forţă să-şi îndrepte spatele şi îşi încleştă degetele în poală, cu o privire rigidă.

– Că tot veni vorba, domnule Steele, ce Dumnezeu a fost în capul tău? Situaţia era oricum dificilă. Nici nu vreau să-mi imaginez ce...

El se întinse în faţă, iar ochii i se întunecară precum smoala şi căpătară o expresie rece precum gheaţa. Toate protestele îi muriră pe limbă.

– Dar ce Dumnezeu ai crezut că o să se întâmple când ai dat năvala acolo precum Ioana d'Arc? Nu te-ai gândit nici un pic la siguranţa sau la reputaţia ta? Dumnezeule, femeie! Cum ai putut fi atât de nesăbuită?

Justine rezistă tentaţiei de a se face mică în scaun sau de a-i da dreptate ca o laşă.

– Ce altceva puteam face? ripostă ea. Nu erai pe nicăieri, şi nici Deacon sau doamna Reeves sau Joshua. Mi se pare că îţi pui oamenii în pericol, având un singur paznic la intrare care să-i protejeze.

Tresări. O singură tresărire a umerilor săi laţi, dar Justine ştia că atinsese o coardă sensibilă.

– Nu mi face plăcere să recunosc, dar din păcate ai dreptate, zise el după câteva momente lungi de tăcere. Până acum nu a îndrăznit nimeni să-mi invadeze spaţiul. O să iau imediat măsuri de precauţie, să fii sigură de asta.

Justine dădu din cap de parcă ar fi vrut să sublinieze ceva de genul „ți-am spus eu", iar el se aplecă spre ea într-o manieră intimidantă.

– Asta însă nu-ți scuză comportamentul, Justine, și nici faptul că ți-ai lăsat subiectul misiunii neprotejat. În pofida grijii înduioșătoare pe care o acorzi personalului meu, singura ta responsabilitate o reprezintă copilul. Sau ai uitat?

– Sigur că nu, izbucni ea. Rose a fost tot timpul cu el. Eu doar... Se opri cu răsuflarea tăiată când își aduse aminte de misteriosul conte Marzano. Copilul, icni ea și dădu să se ridice din scaun.

Griffin îi puse mâinile pe umeri și o împinse la loc.

– Stephen și Rose sunt bine. Doamna Phelps a trecut deja pe la ei. Aici a fost liniște pe parcursul incidentului.

Răsuflă ușurată și se mai relaxă puțin.

– Slavă Domnului. Omul acela – contele Marzano – nu știu ce căuta acolo. Îi aruncă o privire îngrijorată. Nu am încredere în el. Nu mi s-a părut că făcea parte din grupul celorlalți, și nu doar pentru că este străin.

– Ai dedus foarte bine, draga mea. Și eu suspectez că acest Marzano nu este deloc ceea ce pare. Întrebarea este ce căuta cu Mulborne și gașca sa de idioți? Nu prea le stă în fire să își piardă vremea cu delegați străini.

Justine se încruntă.

– Dacă și tu ai avut suspiciuni, atunci de ce l-ai invitat cu atâta aplomb să revină la Eșarfa Aurie? Nu cred că duceți lipsă de clienți.

Tonul ei, puțin prea strident până și pentru ea, îl făcu să ridice din sprâncene. Se lăsă la loc în scaun, adoptând o poziție neglijentă și elegantă în același timp. Își întinse picioarele, iar mușchii se conturară cu claritate pe sub materialul strâns pe picioare, până când ajunse cu ghetele la tivul fustei lui Justine.

– Trebuie să înveți să ai încredere în mine, dragostea mea, zise el. O să am grijă de conte, să fii sigură de asta.

În ciuda celor mai avide eforturi de a nu reacționa, Justine se înroși ca focul.

– Este a doua oara când folosești apelativul acesta ridicol, care nu-mi face absolut nici o plăcere, domnule. Și uite cum am revenit

de unde am plecat – ce-i de făcut acum în legătură cu afirmația dumitale extrem de revoltătoare cum că am fi căsătoriți?

El își sprijini capul de spătarul fotoliului de piele și o studie pe sub pleoapele pe jumătate închise. Arăta de parcă mai avea puțin și adormea.

Dar ce altceva aș fi putut face? Să neg că-mi ești amantă și să ți proclam în gura mare sanctitatea, pe de-o parte, și faptul că ești fată bătrână, pe de alta?

Da, exact asta trebuia să faci.

Zâmbetul lui cinic păli până când o studie cu expresia cea mai empatică pe care Justine o văzuse la cineva. Nici ea nu știa de ce, dar îi venea să izbucnească în lacrimi.

Justine, n-ar fi contat nici cât negru sub unghie ce negam noi acolo. Pentru simplul fapt că ai pus piciorul în casa mea, și cu atât mai mult la Eșarfa Aurie, ai fost condamnată fără drept de apel. Singurul lucru rațional care se mai putea face era să susțin că ești soția mea.

Simți că rămâne fără aer.

Și acum? îngăimă ea. Este imposibil să continuăm cu șarada asta prea mult timp. E o nebunie.

El oftă, iar umerii îi căzură ușor. Dintr-odată, părea frustrat și obosit.

Nu. Mă tem că, pentru liniștea amândurora, această șaradă trebuie să se transforme în scurt timp în realitate.

Speriată, Justine făcu ochii mari.

Nu pot să cred că vorbești serios.

Nu? Râsul părea să răzbată din adâncul pieptului său, aspru și neiertător. O să înțelegi că avem toate motivele să luăm lucrul acesta în serios.

Justine se uită în ochii lui negri ca pana corbului și nu distinse în ei nici o urmă de veselie sau de ironie. Nimic care să-i confirme faptul că totul nu era decât o glumă crudă din partea lui.

E imposibil ca tu să vrei să te însori cu mine, șopti ea chiar când ceva copleșitor, mult mai real decât orice altceva simțise în viața ei, se întinse și o împresură, micșorând lumina lămpilor și întețind focul din cămin. Nu mai vedea nimic altceva în afară de Gavin.

Spre uimirea ei, o licărire de amuzament prinse viață în privirea lui.

– O, știu și eu ce să zic, reflectă el cu voce tare. Pentru mine soția perfectă e orice femeie care declară sus și tare că poate împușca pe cineva cu sânge-rece.

Capitolul 9

În ultima jumătate de oră, Justine nu scosese nici un cuvânt și nici nu se uitase la Griffin. Stătea cocoțată pe marginea fotoliului și broda de zor la un goblen în timp ce îl aștepta pe Dominic.

Era probabil a zecea oară în aceeași jumătate de oră în care Griffin își scotea ceasul de buzunar și verifica ora, chiar dacă ceasul din bronz aurit de deasupra căminului confirma din sfert în sfert de oră că minutele treceau cu greu. Făcuse tot ce putuse să-și înăbușe furia îndreptată asupra propriei persoane și supărarea că lui Dominic îi lua atât de mult să răspundă biletului urgent pe care i-l trimisese. Nu voia să o stârnească pe Justine și mai mult. Deși își luase o mină curajoasă, era în mod evident complet demoralizată. Încordarea se vedea în paloarea care îi scotea în relief pistruii de pe nas și obraji, și în maxilarul încleștat care îi ținea buzele roșii. Lumea ei, așa cum o știa, se prăbușise în fața ei cu un zgomot infernal. Justine nu se mai putea întoarce la viața liniștită pe care o dusese ca însoțitoare a unei lady oarecare și nu îi mai rămăsese altceva de făcut decât să fugă ca să se alăture unei trupe de acrobați.

Griffin se ridică într-un final de pe scaunul din bovindou, cedând dorinței de a face mișcare, și începu să se fâțâie prin cameră. Fără îndoială avea să facă potecă pe covorul Aubusson până la sfârșitul acestei zile, dar n-avea decât să-și cumpere altul. Așa proceda cu majoritatea problemelor din viața lui. Arunca banii pe ele sau apela la un alt fel de putere. Avea multe mijloace la dispoziție pentru a-și atinge scopurile, dar banii se dovediseră a fi cel mai eficient și mai curat dintre ele. Din nefericire, dispoziția

care o avusese de a apela la violență se estompase de-a lungul lor, odată cu consolidarea reputației pe care și-o clădise împreună cu puterea și influența. De cele mai multe ori, doar invocarea unei amenințări vagi era suficientă pentru obținerea rezultatului dorit, și se simțea recunoscător pentru asta. Nu fusese niciodată vreun mofturos – grație stilului de viață pe care îl avusese –, iar violența și intimidarea erau ca un fel de cerc vicios ce atrăgea după sine o grămadă de aspecte neplăcute.

În situația aceasta însă, nici banii, nici amenințările, nici violența, nici vreun exercițiu de exercitare în forță a puterii nu îi ar putea scăpa pe el și pe Justine de preot. Griffin săvârșise greșeală cu adevărat fatală – se comportase arogant și nepăsător, iar Justine avea să plătească prețul. Singurul lucru pe care îl mai putea face acum pentru a salva situația era să spere că mariajul va isca un scandal mai mic pentru ea decât dacă ar fi suferit permanent în urma reputației pătate.

– Chiar nu poți să te abții? izbucni ea, întrerupându-i șirul gândurilor.

Se opri în fața ei.

– Să mă abțin de la ce?

Ea trase adânc și exasperată aer în piept, ceea ce îi atrase atenția către pieptul ei minunat. Măcar avea cu ce să se consoleze, dacă nu era o consolare de ici, de colo. În sfârșit, avea să o vâre în patul lui, pentru că o dorise aproape din clipa în care o văzuse prima dată.

– De la fătăitul ăsta ca un animal în captivitate, îl dojeni ea. E enervant.

Mda, poate la un moment dat în viitor avea să o vâre în pat, dar după crisparea de pe chip și după străfulgerările de gheață din ochii lui Justine, lucrul acesta n-avea să se petreacă prea curând.

– Sunt sigur că ți-e foame, zise el. Nu vrei să încerci să mănânci ceva? O să te simți mai bine.

Se holbă la el de parcă ar fi făcut piruete prin cameră cu un ou pe cap, și apoi reveni la cusutul ei, bombănind ceva în barbă. Asta făcuse întruna de când pășise în salon și se așezase lângă foc, ignorând complet ceaiul bun pe care doamna Phelps îl lăsase acolo. Griffin îi și turnase în ceașcă, dar nu se atinsese de el.

– Când crezi că ajunge unchiul Dominic? întrebă ea în momentul în care el își reluă mersul. A trecut o veșnicie de când i-ai trimis biletul.

– A trecut doar o oră, Justine. Și după cum știm prea bine amândoi, Dominic reacționează întotdeauna în ritmul lui personal. Dar sunt sigur că va ajunge dintr-un moment în altul.

Clătină din cap și străpunse cu acul bucata nevinovată de material. Bombăni ceva despre bărbați ca pentru sine, apoi îl ignoră din nou.

Își masă mușchii încordați de la ceafă. De fapt, trecuse mai mult de o oră de când îl trimisese pe Phelps cu biletul. Asta fusese primul ordin după ce o anunțase că mariajul lor era ca și început. După aceea i se făcuse milă de ea și își dăduse seama că fata avea nevoie să scape de el măcar pentru câteva minute. O trimisese sus să vadă ce mai face copilul și sperase să profite de asta pentru a-și mai reveni. Lăsând orice altceva la o parte, de dimineață să rise în acea misiune de salvare fără să-i pese de aspectul exterior. Fusese îmbrăcată cu o rochie simplă, cu părul roșu prins neglijent într-un coc din care scăpaseră o grămadă de șuvițe. Nu era de mirare că nenorocitul de Mulborne crezuse că era iubita lui. Cu părul ciufulit, ochii umflați de cearcăne și o rochie simplă, se prezentase în fața lor în toată splendoarea ei și pe jumătate adormită, ca o femeie care de-abia se dăduse jos din patul amantului.

Ciocănitura din ușă puse capăt plimbării lui Griffin. Se duse la fereastră și îl văzu pe Dominic, care tocmai intra în casă.

– Gata cu necazurile, draga mea, zise el. A venit unchiul Dominic să ne salveze.

– Slavă Domnului, șopti ea și-și lăsă lucrul deoparte.

Părea atât de îngrijorată, nenorocită și obosită – și toate cele trei stări i se datorau lui, mai mult sau mai puțin –, că lui Griffin îi veni să o ia pe sus și să o așeze în poala lui. Asta ar fi făcut-o cu siguranță să fugă urlând din cameră. În ciuda vorbelor pe care i le spusese, realitatea era că necazurile ei de-abia începeau.

Pe hol se auziră pași grăbiți ce semnalau apropierea lui Dominic, precum și vocea lui aspră care-i spunea lui Phelps că nu trebuie să-l conducă. Ușa se deschise, iar Justine sări ca arsă din scaun.

— O, unchiule Dominic! exclamă ea cu o voce sugrumată şi i se aruncă în braţe.

Dominic tresări surprins, apoi o îmbrăţişă pentru a o consola.

— Aici sunt, copilă, zise el şi o bătu cu afecţiune pe spate. Care-i motivul unei asemenea supărări?

Griffin făcu eforturi uriaşe pentru a-şi stăpâni impulsul de a traversa camera şi a o da pe Justine la o parte din braţele lui ca să-i tragă o palmă peste trăsăturile alea aristocratice. Impulsul îl şocă atât de tare, încât nici nu se clinti din loc, ci încercă să analizeze vârtejul ciudat care-i tulburase emoţiile. Dacă nu s-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi zis că era... gelos. Alungă cu mânie gândul. Ştia el mai bine: gelozia era una dintre emoţiile pe care nu le simţea, mai ales pentru o femeie.

Până îşi recâştigă autocontrolul, Justine se retrăsese din braţele lui Dominic, îşi ştergea obrajii cu dosul palmei şi încerca să zâmbească, stânjenită.

— Dumnezeule, n-am mai făcut aşa ceva de câţiva ani, zise ea. Se uită spre Griffin şi făcu o grimasă. Îmi cer scuze, domnule. Nici nu vreau să mă gândesc ce impresie ţi-am făcut.

— Cred că ai avut o dimineaţă foarte dificilă, răspunse el, mult mai brutal decât intenţionase.

Justine păru pentru o clipă speriată de tonul lui, dar îşi reveni repede şi trase adânc aer în piept, după care îşi netezi fustele cu mişcări dibace. Se întoarse la scaun, iar expresia i se destinse în linii calme. Griffin simţi un fel de admiraţie în sinea lui. Începea să creadă că ceea ce interpretase la început ca fiind un stil dezagreabil, tipic unei fete bătrâne, era de fapt o autodisciplină de fier formată din constrângeri foarte mari. Iar asta era ceva ce putea înţelege.

— Mi-ar spune şi mie cineva ce se petrece? se interesă politicos Dominic.

Griffin îi făcu semn să ia loc şi îi aduse un pahar de coniac.

— Aşa de rău? zise bărbatul mai în vârstă în timp ce lua paharul.

— Ba şi mai rău, răspunse Griffin.

— Am înţeles. Atunci, mai bine-mi spui tot ce s-a întâmplat.

– Am avut un incident vizavi, începu Griffin, în timp ce eu nu eram aici. Justine s-a implicat și a fost văzută.

Se încruntă și se uită spre foc pentru a evita privirea întrebătoare a lui Dominic. În mod normal nu îi păsa de ce credea autoproclamatul lui mentor despre el, dar nenorocirea din acea zi i se datora numai lui Griffin. Dominic avea să fie furios că o pusese în pericol pe fina lui, și avea toate motivele. Când liniștea se întinse într-o tensiune de nesuportat, Griffin se forță să-și ridice privirea.

Dominic nu schițase nici un gest, dar i se păru că detectează surpriza în arcuirea ironică a sprâncenelor lui negre. Griffin se zgâi încurcat la el. Fusese sigur că Dominic avea să-și piardă cumpătul. Se întâmplase doar de câteva ori să fie martor la astfel de scene, și oricât de deprins cu emoții puternice sau chiar cu violența ar fi fost, nu-și dorea deloc să repete experiența. În loc însă să-l jupoaie de viu cu remarci usturătoare, bărbatul se limită să-l studieze, așteptând parcă lămuriri suplimentare.

– Asta e într-adevăr o situație delicată, zise el într-un final pe un ton temperat. Acum înțeleg urgența mesajului tău.

Griffin și Justine schimbară priviri speriate.

– Ăsta-i răspunsul tău? întrebă Griffin, nevenindu-i să creadă.

– Că suntem într-o situație delicată? Dominic întoarse palma în sus. Dacă ai putea dezvolta subiectul, atunci aș putea și eu să trag niște concluzii.

Justine îi aruncă o privire de avertizare lui Griffin, dându-i de înțeles că voia să-i spună cu gura ei.

– Vezi tu, unchiule Dominic, vizavi era... zarvă, iar domnul Steele și Deacon nu erau acasă. Una dintre cameriste a venit să caute ajutor, și nu mai era nimeni acolo în afară de mine.

Griffin își dădu ochii peste cap.

– La naiba, Justine, e ridicol! Phelps se dusese până la grajduri. El și Rose s-ar fi putut ocupa de problemă. Nu era nevoie să dai fuga acolo precum un înger răzbunător. Te-ai pus singură într-un mare pericol.

Ea înțepeni de parcă ar fi înghițit un băț, iar obrajii ei palizi se colorară brusc.

Nu sunt de acord. Rose trebuia să rămână cu copiii, ca să aibă grijă de ei. Şi în afară de asta, eu aveam pistolul. Eram în măsură să mă apăr atât pe mine, cât şi pe Patience, îşi încheie ea propoziția cu un pufnet disprețuitor. Spre deosebire de dumneata sau de Deacon, care nu erați de găsit.

Mă bucur să aud că încă îți iei pistolul cu tine oriunde, Justine, interveni aprobator Dominic. Înseamnă că dai dovadă de mare responsabilitate. Doar că îmi pare rău că ai simțit nevoia să îl foloseşti.

Justine îi adresă un zâmbet cald lui Dominic, ceea ce-l făcu pe Griffin să vrea să-l pocnească. Îşi îndreptă apoi atenția înapoi spre Griffin cu un aer infatuat. Putea jura că de-abia se abținea să nu dea cu gura pe el.

Chiar ați înnebunit amândoi? se răsti Griffin. A dat buzna la Ţeasta Aurie, s-a expus public în fața a trei membri ai înaltei societăți, şi dup-aia l-a amenințat pe unul dintre ei că-l împuşcă. Dacă nu ajungeam la timp, probabil că la ora asta am fi ajutat-o să evadeze de la Newgate.

Da, bine, dar ai venit şi nu s-a întâmplat nimic. Aşa că poate reuşim să trecem peste asta, zise cu aroganță Justine. Serios acum, cred că faci prea mult caz.

Eşti ferm convins că Justine a fost recunoscută? întrebă Dominic.

Doamne sfinte, bombăni Griffin. Sigur că a fost recunoscută. La fel de bine putea să poarte în jurul gâtului o inscripție pe care să scrie cum o cheamă. Mă mir că n-a vândut şi bilete la acest eveniment.

Justine îşi încrucişă brațele peste sâni şi îi aruncă o privire ucigătoare.

Ba a fost chiar aşa de rău.

Ba, a fost şi mai şi.

Dominic ridică mâna, într-un gest care sugera cumpătare.

Cine a identificat-o?

Holborne, de exemplu, răspunse Griffin. Şi Reginald Phillips şi cu Montegue Clarke.

Dominic lasă paharul pe măsuța ovală de lângă scaunul lui.

– Ah, o tu[illegible]rnură nefericită a situației...

– Serios, [illegible]e contează? zise Justine, practic săltând în scaun. Că doar n-o[illegible] să locuiesc prea curând în Londra. Cui îi pasă cine m-a văzut?

– Ba cont[illegible]ază foarte mult, răspunse Griffin, încercând să o trezească puțin [illegible]la realitate. Mulborne și amicii lui au împrăștiat deja zvonurile pr[illegible]n tot orașul.

Dominic [illegible]ftă și se uită la Justine cu un amestec de afecțiune și resemnare[illegible]

– Urăsc să [illegible]critic, copila mea, dar poate n-a fost cea mai înțeleaptă decizi[illegible] din partea ta să te implici în situația aceasta.

Umerii lui [illegible]Justine căzură precum ai unei păpuși cu cheiță care se oprește br[illegible]isc. Indiferent cât de supărat era pe ea, Griffin tot ar fi vrut să o li[illegible]nistească.

– Îmi pare [illegible]rău, unchiule Dominic, spuse ea cu tristețe. Dar nu am știut ce al[illegible]tceva să fac.

Dominic s[illegible]e întinse și o bătu părinteşte pe mână.

– Sunt sig[illegible]ur că ai făcut ce-ai crezut că era cel mai bine, draga mea.

– Da, așa a[illegible]m crezut în acel moment. Am avut un sentiment ciudat. Scutu[illegible]ură din cap, încercând să înțeleagă ceva. Ceva mi s-a părut [illegible] în neregulă, ceva ce avea legătură cu Stephen. Se uită la Gri[illegible]ffin în speranța că el îi va confirma temerile. Străinul acela...

Dominic îi [illegible]aruncă lui Griffin o privire pătrunzătoare.

– Printre ei [illegible]i era și un străin?

Griffin înc[illegible]uviință din cap.

– Un presu[illegible]pus detașat al nunțiului papal, chestie care mi s-a părut o mare [illegible]e făcătură. De ce-ar vizita un membru al legației papale un trip[illegible]oou?

– Nu mi se [illegible]: pare absolut deloc de mirare, replică sec Dominic. I-ați reținut nu[illegible]umele?

– Contele M[illegible]Marzano, răspunse Justine. Comportamentul lui era foarte ciudat.

– În ce sens[illegible]s?

– În primul [illegible]l rând, nu era deloc băut. Dacă își petrecuse noaptea chefuind cu[illegible]u gașca lui Mulborne, nu se resimțea deloc. Și la fel

de bine părea mult mai interesat de mine decât de Patience sau de ce se întâmpla acolo.

– Probabil că a crezut că şi tu eşti una dintre fete, comentă sarcastic Griffin.

Spre surprinderea lui, nu protestă.

– Nu, nu în sensul acela. Mi s-a părut interesat la modul concentrat. Nu doar de mine, ci şi de ce era în jur, ca şi cum ar fi căutat ceva.

Dominic îi aruncă lui Griffin o privire întrebătoare.

– S-ar putea să aibă dreptate, recunoscu el şi se aşeză pe una dintre banchete. În mod cert, nu părea sub nici o formă să facă parte din grupul acela.

– Cum arată? întrebă Dominic.

Griffin i-l descrise.

– Numele nu-mi spune nimic, zise gânditor Dominic. Îi cunosc pe majoritatea celor din legaţia papală şi nu-mi aduc aminte de nimeni care să corespundă descrierii tale.

Justine se aplecă înainte.

– Crezi că prezenţa lui are vreo legătură cu copilul?

Dominic îşi întinse picioarele, dând semne că voia să se ridice.

– Cu siguranţă merită să mă interesez. Lăsaţi problema asta în seama mea.

Dădu să se ridice, dar Griffin îi făcu semn să mai stea.

– Îţi dai seama, sper, că trebuie să redresăm situaţia lui Justine, da? După dimineaţa asta, situaţia ei este extrem de discutabilă.

– Sunt sigură că exagerezi, domnule Steele, interveni ea cu o voce afectată. Dacă ignorăm ce s-a întâmplat şi stau departe de văzul lumii, problema va dispărea de la sine în câteva săptămâni.

Amândoi îşi întoarseră privirile spre ea – Griffin uluit, iar Dominic cu o expresie ce nu putea fi descrisă decât drept plină de compătimire.

– Şi care este singura soluţie, nu-i aşa? îl întrebă Griffin pe Dominic.

– Cred că este evidentă pentru toţi, răspunse Dominic, motiv pentru care nici n-am crezut că e nevoie s-o pronunţ cu voce tare. Îţi mai ochii verzi. Nu este nevoie, da?

Din nou, Griffin rezistă tentației de a-l pocni.

– Nu, nu știi, dar ți-aș aprecia ajutorul în privința câtorva detalii. Lucrurile trebuie să evolueze puțin mai repede decât ai crede.

– Pentru numele lui Dumnezeu, se amestecă Justine în discuție. Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre faptul că i-am spus lui Mulborne și găștii lui de petrecăreți că ești soția mea, răspunse Griffin exasperat.

– Așa ai făcut? Dominic părea ușor impresionat. Te-ai adaptat repede la situație, Griffin. Foarte bine.

Justine sări în picioare cu o privire sa[illegible]patică și la limita disperării.

– Ba nu e bine deloc. A fost o nebunie. Întrebarea e acum cum ieșim din asta. Făcu un pas spre Dominic cu [illegible]umnii încleștați pe poalele fustei. Trebuie să ne ajuți să găsim [illegible]cale să scăpăm de asta, unchiule Dominic. Poți să ne ajuți, nu?

Vocea ei căpătase o nuanță patetică, care [illegible]ii Griffin îi displă cea, dar pe care o înțelegea. Știa ce afacere [illegible]roastă însemna el pentru o femeie ca Justine, dar avea suficie[illegible]: amor propriu ca să-și dorească să nu se poarte ca și cum lume[illegible]ei se sfârșea într-o explozie ce declanșa flăcările iadului.

Dominic se ridică în picioare. Își puse cu [illegible]ândețe mâinile pe umerii ei și o încurajă tacit să-și reia locul pe scaun. După ce se așeză, Justine îl privi fix pe nasul ei cu o expresie de groază care îi modificase trăsăturile drăguțe într-o mască rigidă.

– Justine, începu Dominic pe o voce binevoitoare, întotdeauna ți-am spus adevărul, ești de acord?

Ea aprobă cu tristețe din cap.

– Atunci trebuie ca și de data asta să-ți spun adevărul. Indiferent de dorințele tale în această situație, zarurile au fost aruncate. Nu ai de ales și trebuie să te măriți cu Griffin, și asta cât mai repede cu putință.

Trecu de la starea de nefericire la cea în care era sincer înțrozită.

– Domnule, cred că glumești.

Chiar nu glumesc. Singurul mod de a-ți păstra reputația intactă asta e. Sunt sigur că înțelegi.

Făcu un gest dramatic ce simboliza intoleranța.

O, nu dau doi bani pe reputație. Nu vreau să mă mărit și nu mi-am dorit niciodată să mă mărit. Și sunt sigură că lui Lady Belgrave nu îi pasă. Nu dă niciodată doi bani pe bârfele și scandalurile din oraș. O să mă întorc în Cambridge și până la urmă totul va fi bine.

Cred că vei descoperi că asta o interesează, zise Dominic. În vocea lui se strecurase o notă vagă de exasperare. Și trebuie să te gândești și la familia ta - la unchiul tău, la vicontele Curtis și la fratele tău.

Tresări, dar tot nu era pregătită să cedeze.

O să le explic. Aruncă o privire în direcția lui Griffin. Sunt sigură că nu și-ar dori să mă mărit cu un... cu un...

Patron de tripou? Cred că acestea sunt cuvintele pe care le-ai fi spus, spuse Griffin. Îmi pare rău dacă asta îți strică planurile, Justine, dar nu pot schimba cu nimic situația.

Vocea îi sunase amară și dură, dar niciodată nu regretase mai mult profesia pe care și-o alesese. De dragul ei, dar și al lui.

Nu mi pasă de asta, și știi și tu, replică ea gesticulând frenetic. Dar familia mea nu te cunoaște așa cum te cunosc eu. Ei nu înțeleg.

Candoarea ei neintenționată și plină de noblețe îl mișcă. Și pe Dominic, dacă expresia de surpriză de pe chip putea fi luată în calcul.

Atunci, rămâne să le explicăm, zise Dominic în cele din urmă pe un ton rezonabil. O să te ajut.

Privirea ei trecu de la unul la celălalt. Lui Griffin nu-i plăcea deloc că ochii îi erau precum ai unui animal hăituit, dar nu părea nici o altă alternativă. Poate că era un mare nenorocit, dar nu făcuse niciodată rău unei persoane inocente, iar Justine era cât se poate de inocentă. Ba mai mult, el refuzase să calce pe urmele tatălui lui. Cumberland se folosise de mama lui Griffin, o lăsase însărcinată și o aruncase cât colo fără să stea pe gânduri, distrugând mai mult de o viață. Griffin nu voia în ruptul capului să procedeze la fel. Voia să facă absolut tot ce putea pentru

ca situația să fie acceptabilă pentru Justine, dar era necesar ca ea să înțeleagă că nici unul din ei nu avea de ales.

– Dar... dar sunt sigură că nici tu nu vrei să te însori cu mine, nu-i așa? îl întrebă ea pe un ton rugător.

Fața îi era albă precum ceara, iar pistruii îi ieșeau în relief ca niște puncte de foc. Se uită spre Dominic care scutură foarte subtil din cap, calm și implacabil. Ceva din Griffin îngheță. Se mai uită o dată, șocat, la mentorul lui de odinioară și, când înțelese, simți forța șocului. Dominic nu era deloc supărat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ba chiar arăta de-a dreptul... mulțumit.

Iisuse! Dominic încercase ani la rând să îl reformeze pe Griffin, dar dacă își închipuise că mariajul cu Justine îi va veni în sfârșit de hac, avea să aibă o surpriză. Era nevoie de mult mai mult decât căsătoria cu o fată bătrână nedornică și inocentă pentru a-l mișca pe Griffin de pe traiectoria sa prestabilită.

Se uită iar spre Justine. Privirea ei rugătoare rămăsese fixată asupra lui, atât de vulnerabilă, încât îi alungă pe loc orice tentație de a-i răspunde cu cinism. Griffin se lăsă într-un genunchi în fața ei și îi luă mâna delicată și rece într-ale sale.

– Nu o să pretind că nu este o situație foarte bizară, sau că noi nu făcusem planuri de căsătorie, zise el.

– Bine, atunci...

Îi puse un deget pe buze și îi opri cuvintele, dar nu și răsuflarea întretăiată de emoție.

– Dar aș fi mai mult decât recunoscător dacă ai fi de acord să te căsătorești cu mine, Justine, zise el grav. Promit că voi încerca să procedez în așa fel încât să-ți fie bine și să fii cea mai fericită.

– Dar cum? șopti ea. Cum se poate așa ceva?

– Este foarte posibil, spuse el. O să discutăm detaliile mai târziu, după ce te odihnești. Acum nu trebuie decât să accepți. Eu și Dominic ne vom ocupa de restul.

Justine își ridică privirea spre Dominic, care stătea lângă el. Văzu ceva pe chipul lui care nu o liniști deloc. Clipi de două ori, apoi își mută din nou atenția spre Griffin. Rămase câteva clipe cu privirea pierdută, după care peste trăsăturile ei se așternu resemnarea și oboseala.

Văd că nu am de ales, zise ea pe o voce care imita prost rezo-
nțele bogate pe care le avea de obicei.

Nu ai, răspunse Griffin. Ardea de nerăbdare și îl mai frământa
ea, mult mai important – voia ca ea să-i confirme ceea ce el știa
a. Că, într-un fel pe care nu îl putea încă defini, ea era a lui.

Dădu din cap, devastată și zguduită adânc în sufletul ei.

Prea bine, domnule Steele. Îți accept generoasa cerere.

Capitolul 10

Justine se opri în fața biroului domnului Steele – al lui
iffin – își aranjă cu un gest automat fusta și apoi părul, după
e ciocăni. Era un mister de ce îi păsa. Era sigură că viitorul ei
nu dădea doi bani pe aspectul ei. La urma urmei, mariajul lor
doar cu numele, ambele părți reticente fiind târâte în această
une doar de circumstanțele implacabile. Nici nu era nevoie să
ândească că era altceva la mijloc, un adevăr pe care ea voia cu tot
adrul să i-l reitereze fără echivoc.

Asta de îndată ce își făcea suficient curaj ca să discute cu el.

După discuția groaznică avută cu Dominic și Griffin mai devre-
, Justine se retrăsese grăbită în dormitorul ei. Se încuiase pe
ăuntru și se prăbușise tremurând pe pat, încercând să înțelea-
ă cum de reușise să distrugă viața pe care și-o construise cu atâta
grijă în ultimii ani. Depusese eforturi uriașe de voință pentru
ugi să și netezească contururile aspre ale existenței, ba chiar
folosise și pe cel mai puternic membru al familiei ei, unchiul ei,
ontele Curtis. Meritase. După o viață întreagă de nesiguranță în
a tatălui ei, Justine își găsise în sfârșit pacea la care tânjise,
liniștea casei demodate a lui Lady Belgrave. Luptase din greu
ntru a putea duce acea viață, și îi prețuia fiece clipă.

Iar acum, după o singură acțiune, e drept că necugetată, din
ea ei – exact așa i-ar fi spus și tatăl ei –, Justine stricase totul.
viitorul apropiat avea să fie legată de unul dintre cei mai no-
ili bărbați din Anglia. Stilul de viață al lui Griffin Steele numai

liniştit şi respectabil nu era, aşa că se descurcase de minune să găsească pe cineva care era exact opusul ei.

Oftă şi îşi presă cu degetele punctele dureroase de la încheieturile maxilarului. O durea toată faţa de la cât îşi încleştase dinţii, în toate acele ore în care fusese cotropită de val după val de panică. Mai avea puţin şi din molari nu-i mai rămâneau decât nişte cioturi.

Săltă cu reticenţă mâna să ciocăne în uşa din lemn de stejar, iar din birou răsună vocea lui Griffin.

– Justine, stai şi pierzi vremea pe hol de parcă ai fi o slujnică care trage cu urechea, în loc să intri.

Îşi reprimă un icnet şi-şi lipi mâna de piept, deasupra inimii care-i bătea nebuneşte. O speriase, atâta doar. În nici un caz nu reacţiona la senzualitatea ce emana din tonurile vocii lui.

„Curaj, Justine. Înfruntă-ţi problemele cu fruntea sus şi totul va fi bine."

Tresări când cuvintele liniştitoare i se filtrară în minte. Era ca şi cum tatăl ei ar fi fost lângă ea şi ar fi încurajat-o. Se întâmplase de multe ori în trecut, atunci când voise să nu stea în prim-plan sau când voise să evite o anumită sarcină neplăcută, iar el o impulsionase cu blândeţe şi fermitate să înfrunte absolut toate chestiunile care o măcinau.

„Nu are nici un rost să eviţi problema, draga mea", i-ar fi spus el cu un zâmbet amar. „De cele mai multe ori, singura cale de a rezolva o problemă este de a o tranşa direct. Iar sursa problemei, indiferent care este aceasta, te va respecta cu atât mai mult pentru că ai înfruntat-o."

Descoperise, şi nu doar o dată, că aşa stăteau lucrurile.

– Justine, trebuie să vin după tine, sau ai epuizat toate gândurile rele care-ţi vin în căpşorul ăla drăguţ?

„La naiba!" Griffin era groaznic de perspicace. De ce nu era şi el la fel de bătut în cap ca restul bărbaţilor, care habar n-aveau de ce gândesc cu adevărat femeile? Şi cum de o auzise din prima? Era încălţată cu nişte papuci cu talpă moale şi era sigură că nu făcuse nici un zgomot când venise pe hol. Griffin parcă poseda o abilitate

extraordinară şi enervantă de a sesiza tot ce se întâmpla în jurul lui.

Îşi destinse trăsăturile într-o înfăţişare senină, deschise uşa şi intră în cameră, hotărâtă să deţină frâiele conversaţiei ce avea să urmeze. Aveau multe de discutat şi mult mai multe lucruri pe care trebuia să şi le desluşească. Pentru început, era interesant de aflat cum anticipa el că va decurge viaţa lor de zi cu zi. Mariajul lor era un simulacru, dar din punct de vedere legal ar fi fost perfect în ordine. Până şi ideea că bărbatul care stătea tolănit în spatele biroului masiv, un bărbat care pentru toată lumea era echivalentul unui pirat sau al unui tâlhar la drumul mare, avea să deţină controlul teoretic asupra tuturor aspectelor care o priveau îi dădea fiori pe şira spinării.

Griffin era îmbrăcat din nou doar în negru, cu excepţia cămăşii albe de sub vesta închisă la culoare. Îşi scosese haina şi eşarfa de la gât şi îşi suflecase mânecile până la cot. Imaginea antebraţelor lui bronzate, cu muşchi încordaţi şi acoperite cu un strat fin de păr negru, îi făcu bietul stomac să tresară în mod ciudat.

Ochii lui Griffin exprimară amuzament când se ridică de la locul lui, dar cuvintele pe care le rosti fură scrupulos de politicoase:

— Intră, draga mea, şi aşază-te lângă foc. Îmi pare că ţi-e frig.

Ocoli biroul şi îi cuprinse cotul cu palma, apoi o conduse spre unul dintre fotoliile de piele din faţa căminului.

Lui Justine nu îi scăpă amănuntul că o studie rapid, dar intens.

— Eşti albă ca varul, mai adăugă el în timp ce ea se aşeza. De ce n-ai venit să mănânci după ce te-am chemat în mod expres? Trebuie să mănânci. Dădu nervos din mână, semn că nu trebuia să-i răspundă. Şi nu te folosi de copil drept pretext. Nu mai eşti bonă, Justine. E timpul să conştientizezi asta.

Voia să-i exprime dezaprobarea faţă de micul ei spectacol de sfidare pe care îl dăduse la prânz.

Iar Phelps numai că nu-i ordonase să vină cu el în salon să mănânce, în rest le făcuse pe toate. Justine îl trimisese cu un răspuns politicos prin care refuza, pretextând că Stephen era agitat, iar Rose prea obosită să se ocupe de el. Grimasa lui Phelps

îi comunicase că nu se bucura deloc de ideea de a duce acel răspuns stăpânului său, dar Justine nu avea de gând să-l lase pe Griffin să-şi impună voinţa asupra ei. Era posibil ca în câteva zile să-i devină cu adevărat soţie, dar intenţiona să-i arate că nimeni în afară de ea nu avea control asupra propriei persoane.

Şi oricum, se simţise atât de dată peste cap şi scârbită de întreaga chestiune, încât se îndoise că va putea înghiţi măcar o îmbucătură.

– Nu mi-era foame, răspunse ea. Iar Stephen era agitat. Să ştii că nu poţi să-i ceri lui Rose să se ocupe de toate. Ăsta-i şi motivul pentru care ai apelat la mine. Îi oferi un zâmbet pe care îl spera plăcut şi dezinteresat, prin care îşi transmitea intenţia de a sta la distanţă de el.

Sprâncenele lui se ridicară într-o expresie rafinată de dispreţ.

– Lucrurile s-au schimbat, Justine. În curând vei deveni stăpâna acestei case şi va fi lipsit de cuviinţă să te porţi precum o servitoare de rând.

– Nu intenţionez şi nu îmi doresc să fac pe stăpâna în casa ta, şi sunt sigură că nici tu nu vrei aşa ceva, reacţionă ea imediat.

Şi astfel se zisese cu păstratul distanţei şi cu amabilitatea. Iritarea îl făcu să-şi subţieze buzele. Se roti pe călcâie şi se duse la etajera din spatele biroului, de unde scoase o sticlă şi un pahar mic.

– Nu vreau să beau coniac, protestă ea. Stomacul mi-e deja neliniştit.

Făcu o grimasă când îşi dădu seama ce spusese. El îi aruncă un zâmbet cu jumătate de gură.

– E ratafia, băutura perfectă pentru stomacul şi nervii tăi.

Reveni la ea cu paharul, iar ea îl acceptă cu un oftat de resemnare. Deja îl cunoştea suficient de bine cât să nu-l mai refuze. Rămase lângă ea şi o privi curios şi concentrat. Trecură câteva secunde şi simţi că se enervează treptat, şi nici căldura liniştitoare a lichiorului nu îi astâmpăra acest impuls.

– Domnule Steele, vrei cu tot dinadinsul să mă faci să mă simt şi mai nervoasă decât sunt deja? întrebă ea în cele din urmă.

El se pierdu parcă pentru o clipă, apoi scutură din cap.

– De ce aş face aşa ceva?

— Păi, am observat că îți place să îi ții într-un echilibru fragil pe toți cei din anturajul tău. Se forță se zâmbească. E o metodă de control eficientă, ți-o garantez.

Râsul lui subtil ca un tors de pisică o călcă pe nervi, dar în același timp o și liniști.

— Nu, nu încerc să te fac să te simți încordată. Și nu îmi doresc să te controlez.

— Sărind peste faptul că mă obligi să mă mărit cu tine, zise ea și așeză paharul delicat de lichior pe masa rotundă dintre cele două fotolii.

El își miji ochii, iar buzele i se subțiară.

— Nu te forțez să faci nimic din ce nu mă forțez și pe mine să fac.

Avertismentul brutal îi alungă senzația falsă de căldură degajată de rafia sau de lejeritatea râsului său.

— Iartă mă, zise ea, făcând abstracție de junghiul din piept. În egoismul meu, am uitat cât de neplăcut trebuie să fie și pentru tine.

El își frecă fruntea încurcat, apoi se lăsă pe celălalt scaun.

— Crede mă, Justine, căsătoria cu tine nu este cel mai groaznic lucru pe care a trebuit să-l fac. Nici pe departe.

Se întoarse pe neașteptate spre ea și o orbi cu un zâmbet promițător și totodată – trebuia să recunoască – seducător.

— Ba adevărul e, continuă el, că aranjamentul acesta aduce în sine câteva avantaje, așa că nu cred că voi simți nevoia să mă arunc în lacul Serpentine.

Ea îl fixă cu privirea.

— Mă bucur să aud asta. Cred... că mă bucur.

El râse din nou, iar ea se relaxă suficient de tare cât să poată aborda subiectul dificil, dar imperios necesar de discutat. Senzația era că el trata lucrurile fără prea mare agitație, ceea ce era un lucru bun pentru aranjamentul lor de conviețuire în comun.

— Da, și dacă tot veni vorba, începu ea, trebuie să ajungem la o înțelegere în privința a ceea ce se va întâmpla între noi după ce...

— După ce ne căsătorim? întrebă el pe un ton de zeflemea ginaibă.

— Da.

Își dădu seama că stătea chiar pe marginea scaunului, cu spatele extrem de rigid. Probabil că arăta ca un vătrai. Trase adânc aer în piept pentru a înlocui o parte din tensiunea acumulată în corp cu aer proaspăt în plămâni.

– Continuă, o încurajă el și se așeză, ca de obicei, în poziția sa preferată de relaxare.

– Da, păi pentru început sunt sigură că ai anumite așteptări de la mine. Presupun că voi continua într-o oarecare măsură să am grijă de Stephen și să fac tot ce pot ca s-o mai ajut pe Rose. Se opri, căci în trecuse brusc prin minte un gând fericit. Și sper ca schimbarea survenită între noi să ne aducă cel puțin un avantaj.

– Și anume?

Semăna foarte tare cu o pisică neagră și îngrijită, gata să se repeadă la un șoricel.

– O să pot ieși din casă. O să duc copilul în parc și o să merg la cumpărături dacă va fi nevoie. Sunt sigură că doamna Phelps are o grămadă de treburi pe cap de când locuiesc în casă mai mulți oameni, și aș fi fericită să o ajut să mai scape de unele dintre ele.

Griffin se ridică încet.

– Nu o să faci așa ceva.

Se încruntă?

– De ce nu? Trebuie să muncesc și eu în casa asta, cel puțin până când se descâlcește tot haosul.

– Descâlcim tot haosul căsătorindu-ne, Justine, îi sublinie el subtil. Și nu trebuie să muncești nimic. Vei fi soția mea și, prin urmare, vei fi tratată cu respectul cuvenit schimbării statutului tău. Se aplecă spre ea și o săgetă cu privirea. Și asta înseamnă că soția mea nu va fi tratată ca o servitoare, nici de mine, nici de către altcineva.

Îi luă câteva secunde să-și dea seama că rămăsese cu gura căscată.

– Dar... nu o să fie un mariaj adevărat, se bâlbâi ea. Adică da, va fi într-un sens, dar nu și în celălalt.

Izbucni într-o rafală de râs, dar de data asta nu părea nici seducător, nici amuzat.

– Te asigur, scumpa mea, că mariajul nostru va fi foarte real. Eu și Dominic ne-am petrecut toată amărâta asta de după-amiază

procurând o licență specială de căsătorie și făcând toate aranjamentele. Începând de mâine, vei fi fără doar și poate doamna Griffin Steele, atât cu numele, cât și în fața legii.

Banda invizibilă din jurul pieptului ei se mai strânse puțin, și rămase cu privirea pierdută la el. Dintr-odată, Griffin părea și suna exact la fel de arogant ca orice lord pe care îl întâlnise vreodată, ba chiar de zece ori mai intimidant.

Cuvintele lui însă erau ridicole. Indiferent de ce prevedea legea, nici nu-i trecea prin cap să se ploconească în fața lui. Dacă unchiul Dominic nu se aștepta din partea ei la așa ceva, și-i venea greu să creadă că Griffin își închipuise așa ceva.

— Prea bine, zise ea. Îți înțeleg nevoia de a păstra aparențele în fața lumii, și mă voi conforma. Dumnezeu mi-e martor că n-aș vrea să aduc vreo ofensă standardelor tale ridicate în ce privește demnitatea.

Zâmbetul lui larg ca reacție la avertismentul ei îi dădu și mai mult curaj.

— Cred însă, continuă ea, că trebuie să avem așteptări foarte clare unul de la celălalt, ca să evităm orice neplăcere pe viitor.

Părea să-i fi captat iarăși atenția, pentru că își înclinase capul să o studieze, așa cum probabil naturaliștii studiază un specimen interesant. De fapt, Justine începea să se simtă ca și cum ar fi fost tăiată felii și examinată la microscop.

— O, continuă, o îmboldi el. De-abia aștept să aud ce mai ai de zis.

— Trebuie să tratezi cu seriozitate situația, îi atrase ea atenția cu severitate.

— Crede-mă, draga mea, sunt ochi și urechi.

În sinea ei își dădu ochii peste cap, dar se felicită că reușise să își păstreze calmul. Dumnezeu îi era martor că măcar unul din ei trebuia să se comporte ca un matur, și era aproape sigură că acela nu era el. Își schimba atât de repede și de ușor dispoziția, încât părea ca și cum ar fi încercat să prindă vântul în palme.

— Asta mă aștept eu de la aranjamentul nostru, spuse ea. Deoarece nu sunt familiarizată cu toate aspectele vieții tale, și includ aici și — hmm... viața ta socială, te rog să mă ierți dacă schițez doar liniile generale ale planului. Pot însă să te asigur că mă voi

prezenta în fața lumii în cea mai favorabilă lumină în calitate de femeie măritată. Și în ciuda celor spuse mai devreme, o să supraveghez buna desfășurare a treburilor în gospodărie, dacă asta dorești. Asta oricum depinde doar de tine, pentru că este clar că servitorii tăi știu prea bine ce au de făcut.

Se opri pentru a-i da ocazia să comenteze, dar el îi făcu semn să continue.

– De asemenea, voi organiza și voi găzdui orice fel de eveniment social consideri că este necesar. Se opri și cugetă la asta. Deși nu-mi pot imagina cine anume va socializa cu noi, atâta vreme cât nici o femeie respectabilă nu va pune piciorul în această casă.

– Da, răspunse el. Din punctul ăsta de vedere am fost un norocos toată viața.

– Bănuiesc că norocul nu te va părăsi nici de-acum încolo, zise ea acru. Dacă totuși suntem invitați de cineva din oraș cu vederi mai liberale la un eveniment social – și cunoscându-l pe unchiul Dominic, mă aștept să fim –, atunci este de la sine înțeles că te voi însoți.

Griffin păru mirat.

– Dumnezeule mare. Chiar crezi că s-ar putea întâmpla așa ceva?

Ea încuviință.

– Unchiul Dominic va face orice pentru a diminua răul suferit de reputația mea. Printre altele, va încerca și să-i convingă pe unii dintre prietenii lui să ne invite în casele lor.

El făcu o grimasă și se întinse după sticla de coniac aflată în colțul biroului, turnându-și o porție zdravănă în pahar.

– La asta nu m-am gândit. Este o perspectivă al naibii de înfricoșătoare.

Griffin părea îngrozit de-a binelea, așa că Justine nu se abținu să nu simtă un fior de triumf. La urma urmei, i se părea corect că și el să se simtă stânjenit și da, jenat, de situația asta penibilă, nu numai ea. Așteptă până când el luă rapid o gură de coniac.

– Pot să continui? întrebă ea, prinzându-și ostentativ palmele în poală.

El oftă teatral.

— Da, sigur, vezi-ți de înșirat ororile care mă așteaptă în calitate de bărbat însurat.

— Mda. În ce privește viața ta socială, ți-am menționat deja că nu vreau să aflu ce presupune...

Un rânjet viclean îndulci trăsăturile dure ale chipului lui Griffin, dar Justine îi făcu semn să se abțină.

— Și nici nu vreau să știu. Vreau doar să te rog să nu îmi ceri să frecventez sau să particip la nici un fel de petrecere care să implice participarea unor persoane din lumea afacerilor oneroase, asta ca să nu le numesc și mai rău, sau la reuniuni sociale care ar putea fi considerate mai puțin respectabile. Văzând că nu-i răspunde nimic, se simți datoare să-i explice: Nu este vorba că aș condamna aceste lucruri, zise ea încercând să nu pară că se eschivează. Îmi place foarte mult de Rose, iar despre fetele de vizavi pe care le-am cunoscut nu pot să spun decât că sunt cumsecade. Dar dacă scopul acestui proiect este să îmi refacă reputația, atunci nu prea are sens să mă vâri în situații care vor avea exact efectul contrar.

— Nu ți-aș face niciodată asta, Justine, zise încet Griffin. Sunt sigur că ți-ai dat seama de asta până acum.

Privirea lui se fixă asupra ei cu o intensitate pe care nu o înțelegea pe deplin, dar care îi ridică un val de căldură spre chip.

— Mulțumesc, șopti ea.

— Altceva?

Trase aer în piept. Mai avea un hop de sărit – cel mai greu. Credea că îi cunoștea răspunsul, dar nu putea fi absolut sigură. Nu când avea de-a face cu un bărbat cu reputația lui.

— Presupun că suntem amândoi de acord că mariajul nostru nu va decurge în maniera obișnuită, zise ea, sperând că el va înțelege aproapoul subtil.

Din nefericire, părea nedumerit.

— Nu știu unde bați.

— Vreau să zic că mariajul nostru va fi doar de conveniență. Nu va fi nevoie să ne angajăm în... activități maritale.

Ceva fierbinte și tulburător se aprinse în ochii lui.

— Te referi la amor.

– Da, ca să vorbim pe şleau, răspunse ea cu speranţa că va lăsa impresia unei femei experimentate, nu a cuiva care de fapt voia să se târască până în cel mai apropiat dulap ca să se ascundă în el.

Se aplecă spre ea şi-şi puse antebraţele vânjoase pe coapse.

– Deci, dacă am înţeles bine, nu vrei să ne consumăm mariajul.

Încuviinţă, străduindu-se să rămână la fel de imperturbabilă pe cât părea şi el să fie.

Numai că, după cum îşi dădu seama o clipă mai târziu, el nu era deloc imperturbabil. Ochii îi scăpărau şi părea destul de pornit. O reacţie cât se poate de înşelătoare. Doar nu se aşteptase ca ea să vrea să facă asta, Doamne sfinte?!

– Pot să întreb de ce? întrebă el pe un ton glacial.

– Cred că e evident, răspunse ea în doi peri.

– Uimeşte-mă.

– Păi, în primul rând de-abia ne cunoaştem, spuse ea.

El scutură ca de obicei din umeri şi se lăsă înapoi pe spătarul fotoliului, sorbi din coniac şi de-abia după aceea îi răspunse. Justine rămase însă cu senzaţia că o urmărea cu foarte mare atenţie şi că în spatele expresiei impasibile avea loc o activitate mentală intensă.

– Mulţi soţi de-abia se cunosc cu soţiile lor înainte de a ajunge în patul conjugal.

– Da, dar ei nu au fost obligaţi să se căsătorească, zise ea, încercând să vorbească pe un ton cât de cât rezonabil. Contează foarte tare şi asta.

– Justine, mulţi bărbaţi şi femei au păşit cu reticenţă spre altar, uneori mânaţi de ameninţarea unei arme.

Justine făcu o grimasă.

– Bănuiesc că este adevărat.

Întinse o palmă îndreptată în sus spre ea.

– Zău aşa, Justine. Spune-mi motivul adevărat pentru care vrei să-mi eviţi patul, când eu cred că ne-am putea distra foarte bine în aşternut.

Parcă ar fi vârât-o într-un cazan cu apă fiartă.

– Domnule, genul acesta de comentariu este total neadecvat

Poate, dar tot vreau să-mi dai un răspuns, zise el, refuzând să cedeze.

Pufni enervată cu privirea ațintită spre el. Zău așa, era o persoană groaznică.

Prea bine, zise într-un final. La un moment dat, aș vrea să caut o soluție de anulare a căsătoriei. Putem face asta doar dacă nu am întreținut relații conjugale.

Făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

Stai să văd dacă am înțeles bine. Ai fost de acord să te măriți cu mine pentru a-ți salva reputația, dar vrei să rămâi virgină pentru ca la un moment dat în viitor să încerci să anulezi căsătoria. Atunci când, probabil, scandalul se va mai atenua.

Corect.

Îi încordă maxilarul atât de tare încât putea sparge alune între măsele. El clătină exasperat din cap, poate și cu o oarecare compasiune.

Draga mea fată, asta nu se va putea niciodată.

De ce nu? întrebă ea, încercând să nu se burzuluiască la el.

Pentru că nu o să te creadă nimeni.

Nu avea nici un sens.

Și de ce nu? întrebă încă o dată, deși își dădea seama că începuse să semene cu un papagal.

Mă cunoști cât de cât acum, nu? Și sigur îmi știi și reputația. Incuviință.

Și dacă știi lucrurile astea, cum crezi că va crede cineva că nu m-am culcat cu tine, indiferent de cât de sfioasă și de cuviincioasă ești în societate?

Probabil că începuse să vadă cruciș, pentru că dintr-odată îl vedea extrem de încețoșat.

Dar asta ar fi adevărul, zise ea. Iar dacă ai susține și tu același lucru...

Se opri brusc când el scutură din cap cu un aer sumbru.

Nu o să creadă nimeni, replică el pe un ton atât de amar, încât orice răspuns pieri instantaneu pe limba ei. Justine, deși ai fost câteva exagerări cu privire la activitățile mele amoroase, reputația mea este într-o bună măsură binemeritată. De dragul

tău regret asta. Dar asta nu schimbă cu nimic situația, în speță aceea că mâine te vei căsători cu mine și este foarte probabil să rămâi căsătorită cu mine mulți ani de-acum încolo.

Rămase cu privirea pironită asupra lui, simțindu-se ca o pasăre prinsă în bătaia puștii vânătorului. Inima îi bătea rapid și slab, ca și cum pasărea captivă s-ar fi zbătut în coșul pieptului ei.

– Dar cum e posibil să-ți dorești așa ceva? replică ea.

Faptul că scutură nepăsător din umeri nu scăzu cu nimic din senzația de intensitate care plutea în jurul lui. Își înclină capul într-o parte ca s-o studieze și mai bine, iar lumina flăcărilor din cămin îi scoase în evidență cicatricea subțire și albă care îi brăzda obrazul.

– Sunt împăcat cu asta.

Justine scutură cu putere din cap ca să-și alunge senzația de ireal care amenința să o împresoare. Poate că procedase cu totul greșit. În loc să încerce să îl forțeze să fie de acord cu nevoile și așteptările ei, poate ar fi trebuit să îl întrebe pe el la ce se aștepta de la o căsătorie de conveniență, indiferent de durata ei.

– Dacă-mi permiți să te-ntreb, cum anticipezi viitorul nostru împreună?

Îi zâmbi încurajator – sau cel puțin asta intenționase.

– Asta da, întrebare interesantă, zise el meditativ. Adevărul este că până la apariția neașteptată a copilului eram în plin proces de vânzare a ultimelor mele proprietăți.

Vorbele lui o făcură să tresară.

– Te referi la tripouri și la sălile de jocuri?

– Cluburile le-am vândut deja, iar acum sunt în curs de tranzacționare a Eșarfei Aurii către Madeline și alte câteva fete care muncesc acolo. Iar pentru cultura ta generală, zise el, strecurându-și din nou tonul acela arogant, niciodată n-am avut decât un tripou cel atașat la clubul, care odinioară era administrat din casa asta. Când am cumpărat clubul a fost obligatoriu să cumpăr și tripoul. Ori îl luam eu, ori îl lua cineva căruia îi păsa prea puțin de buna-tarea celor care lucrau acolo.

Justine nu știa ce să facă cu această informație – deși latura ei rațională răsuflase foarte ușurată – așa că preferă să tacă.

Griffin făcu o grimasă plină de amărăciune.

– Nu sunt patron de tripou, Justine, orice ai crede despre mine.

– Da, am înțeles acum, zise ea încet. Îți mulțumesc că mi-ai explicat.

Tresări ușor, ca și cum l-ar fi luat prin surprindere.

– Și ce voiai să se întâmple după ce vindeai tot? întrebă ea.

Făcu o grimasă și începu să își maseze baza gâtului. Justine remarcase că avea obiceiul acesta ori de câte ori se simțea frustrat. Gestul presupunea că își scotea câteva fire din părul lung strâns în coadă cu un șnur de piele. Spre groaza ei, Justine constată că își dorea să îi poată atinge părul închis la culoare. Probabil că degetele i-ar fi confirmat cât de moale și de mătăsos era.

– Voiam să părăsesc Anglia, zise el. Să petrec câțiva ani călătorind prin Europa și Orientul Apropiat, să ajung poate și prin Egipt. Ezită câteva secunde, după care afișă un zâmbet pieziș fermecător. Ești bine-venită dacă vrei să călătorești cu mine. Soț și soție împreună, cât se poate de cuviincios. Se aplecă spre ea, părând aproape nerăbdător. Chiar dacă fotoliile lor erau separate de o măsuță, Justine simțea cât de puternică îi era prezența, ca o mână care o apăsa pe piept. Făcu eforturi pentru a-și recăpăta auzul. Ar fi ditamai aventura, ce zici? continuă el pe un ton persuasiv. Gândește-te numai la toată distracția, la cum am putea hoinări prin lume ca două spirite libere, fără să dăm socoteală nimănui în afară de noi înșine.

– Hm, nu... nici nu știu ce să răspund la așa ceva, se bâlbâi ea.

Habar n-avea. Ceva adânc din ființa ei se cutremură la ideea de a explora tărâmuri exotice cu Griffin alături, unde amândoi ar fi făcut doar ce ar fi vrut. I se părea un lucru cât se poate de incitant, fascinant și parcă și mai periculos. Iar cel mai mare pericol dintre toate ar fi fost chiar el... Nu. Toată viața de adult și-o petrecuse încercând să scape de haos și dramă, și nu-și mai dorea deloc să revină la stilul acela.

Evident că el îi citise deja răspunsul pe chip, pentru că se retrase și ridicase din umeri. Nu-și putea reține gândul că răspunsul ei îl dezamăgise, și asta o făcea să se simtă că parcă îl dezamăgise cumva.

– Sau nu, zise el sec. Stai liniștită, n-o să te oblig să faci nimic dacă nu vrei. Dar te avertizez că, în câteva luni, o să plec oricum din Anglia.

– Înțeleg, răspunse ea, surprinsă de cât de ciudat de pustie o făcea să se simtă gândul că el va pleca. În cazul acesta, cel mai bun lucru pentru mine va fi să mă întorc în casa lui Lady Belgrave.

– Ba nu o să faci așa ceva, zise el și se ridică brusc. Se aplecă asupra ei cu o căutătură fioroasă pe chipul frumos. În calitate de soție a mea, voi dispune să beneficiezi de o rentă și îți voi pune la dispoziție o casă în Londra sau o vilă la țară, după cum preferi. Nu voi permite să se spună că nu am grijă de soția mea sau că nu mă îngrijesc de nevoile ei. Înțelegi ce-ți spun, Justine?

Căscă gura la el, uimită de licăririle de furie din ochii lui. Ar fi vrut să-l contrazică – la urma urmei, nu-i era dator cu nimic –, dar instinctiv știa că abuzase destul de el în seara aceasta. Era mai bine dacă discuta situația cu Dominic și stabilea cele mai nimerite planuri altă dată.

– Da, înțeleg, zise ea. Nu vreau să te jignesc sau să sugerez că nu ai simțul datoriei.

El pufni sardonic și își mută privirea spre flăcările din cămin.

– Da, eu sunt ăsta. Sclavul datoriei.

Tonul amar din vocea lui o impresionă și o făcu să-și dorească să îl poată atinge sau alina întru câtva. Având în vedere că tocmai discutaseră despre nevoia ei de a-l ține la o distanță potrivită, ar fi fost o nebunie – mai ales cu un bărbat ca el – să cedeze unui asemenea impuls.

– Bine atunci... spuse ea și se ridică, se pare că ne-am înțeles cât de cât cum o să ne purtăm unul cu altul. În public vom face front comun ca soț și soție. Iar în particular... ezită, neștiind cum să formuleze mai bine.

Se uită peste umăr la ea, cu aceeași sclipire diavolească în priviri.

– Da, și în particular?

Dumnezeule, omul ăsta nu știa când să se oprească. Era clar, trebuia să-i spună pe șleau ce avea de spus.

– În privat vom trăi ca prieteni și nimic mai mult, răspunse ea pe un ton ferm.

Se întoarse spre ea, își încrucișă brațele și își sprijini umerii lați pe polița de deasupra căminului.

Ah, da, mariajul este cea mai adevărată formă a prieteniei, nu-i așa?

Tonul lui mieros nu acoperea cătuși de puțin subînțelesul vorbelor lui. Omul era pur și simplu incorigibil.

Mai bine frate și soră, zise ea.

O, Doamne, ce gând sinistru, bombăni el.

Lui Justine îi veni să zâmbească, dar se abținu.

Dacă asta-i tot, te rog să mă scuzi. Trebuie să mă duc să văd ce face copilul.

O clipă, spuse el și se apropie de ea. Dacă tot am ajuns la o înțelegere, cred că ar trebui să o sărbătorim cumva.

Justine trebui să-și înalțe bărbia pentru a-i întâlni privirea. Expresia aceea ciudată, aproape ironică, îi accelera puțin pulsul.

Sunt sigură că nu-i nevoie, trânti ea. Am încredere în tine.

Orișicât, zise el și se întinse să îi cuprindă palma cu degetele lui lungi. Simt că ar trebui să marcăm încheierea înțelegerii.

O, ingăimă ea în momentul în care degetele li se împreunară. Foarte bine. Presupun că n-are ce să fie rău dacă ne dăm mâinile.

Cu cealaltă mână îi ridică încă puțin bărbia, forțând-o să se uite direct în ochii lui negri ca noaptea. Cum era posibil ca un lucru atât de întunecat să pară că strălucește cu scânteie de foc și că emană căldură? Inima ei își pierdu aproape complet ritmul normal și un fior de excitație nervoasă se stârni din adâncul ființei ei, răspândindu-se către membre și făcând-o să tremure.

Zău așa, șopti el. Putem face ceva mai mult decât să ne strângem mâinile. Într-o asemenea ocazie spectaculoasă se impune mai degrabă un sărut.

Lui Justine îi scăpă un icnet de șoc, iar el zâmbi.

Un sărut între prieteni, sigur că da, șopti el pe un ton grav. Complet casț și respectabil.

Da... eu...

O făcu să înceteze cu bâlbâiala aplecându-se mai mult peste ea și pecetluindu-i buzele cu gura lui caldă. Tot trupul îi tresări, surprins, iar el își mută cealaltă mână pe umărul ei și o strânse încet

pentru a o ajuta să nu-şi piardă echilibrul. În tot acest timp buzele lui le explorară pe ale ei, mângâindu-i gingaş ca un fulg gura dintr-o parte în alta, gustând din ea cu aceeaşi delicateţe cu care pasărea colibri soarbe nectarul. În mod ciudat, sărutul o alina şi o stimula în acelaşi timp. O parte din ea voia să stea lângă el, să găsească adăpost în îmbrăţişarea lui puternică, în timp ce cealaltă parte era cuprinsă de o nelinişte din ce în ce mai mare, una care o îndemna să-şi încolăcească braţele în jurul umerilor lui şi să se ridice pe vârfuri, să-şi lipească tot corpul de el.

Rămaseră aşa câteva momente lungi – singurele puncte de contact fiind gurile şi mâinile de pe bărbia şi umărul ei. Se întâmplă de două ori să îi mişte uşor gura pentru a corecta unghiul sărutului, astfel încât buzele lor să se potrivească perfect. Justine se înfioră sub atingerile lui tandre, iar săruturile lui lente şi insinuante – ce curgeau unul după altul – o ispitiră să-şi plimbe mâinile pe vesta lui de satin şi să se sprijine mai mult de el.

Nu mai simţise niciodată o căldură atât de delicioasă, şi nici nu-şi imaginase că un sărut poate arunca o vrajă paralizantă asupra trupului ei.

Deşi mintea i se învârtea cu viteză năucitoare, ar fi vrut să rămână pentru totdeauna acolo, să îi simtă cu nesaţ căldura şi puterea. Să îi soarbă gustul ameţitor – sălbatic, şi masculin, şi nemaipomenit de tentant.

Dar apoi el îşi deschise gura, iar ea simţi gust de coniac când limba lui se strecură printre buzele ei. Se crispă cu totul – şocată de îndrăzneala lui şi uluită de dorinţa ei instinctivă de a i se supune.

Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl împinse, gata să se lupte cu el dacă era nevoie. Spre surprinderea ei, el se retrase imediat şi îi zări privirea confuză când clipi spre ea. Dacă n-ar fi ştiut ce fel de bărbat era, l-ar fi suspectat că era la fel de uimit ca şi ea.

– Asta nu prea se poate numi un sărut prietenesc, îl acuză ea şi se retrase din braţele lui.

Cumva dezamăgitor pentru ea – deşi nu chiar lipsit de o oarecare logică –, el nu făcu nici o tentativă de a o reţine.

— Hai, Justine, zise el, iar chipul îi reveni la expresia cinică obișnuită. N-ai de ce să faci mare caz. Sunt sigur că au mai încercat și alții să te sărute pe terasă la vreun bal, sau să te atragă într-un alcov izolat.

Ochii o priveau batjocoritor, dar îi sesiza notele joase, aspre din voce. Iar când își întinse mâna să-i dea la o parte o șuviță rătăcită care-i căzuse pe obraz, Justine ar fi putut să jure că degetele îi tremurau aproape imperceptibil.

— Nu fac un mare caz, zise ea cu trufie, rugându-se ca el să nu observe cât de tare îi tremurau genunchii. Și nici nu obișnuiesc să mă strecor într-un alcov sau pe vreo terasă ca să mă angajez într-un comportament nepotrivit.

Nici nu-i oferise nimeni niciodată șansa să facă așa ceva, dar era mult mai bine ca el să nu știe.

— Nu, așa credeam și eu. Îi studie chipul la fel de serios ca un judecător. Stările lui Griffin erau la fel de schimbătoare și de puțin predictibile ca vremea. De fapt, dacă nu te-aș fi cunoscut cât de cât, aș fi suspectat că ăsta a fost primul tău sărut.

Naiba să-l ia!

— Bine atunci, dacă nu te superi, zise ea pe o voce excesiv de ascuțită în timp ce se întorcea spre ușă, trebuie să mă duc să verific...

— Da, copilul. Știu. Du-te, atunci.

Dădu recunoscătoare din cap și se întinse să deschidă ușa, dar degetele care îi tremurau îi alunecară de mâner. Reuși la un moment dat să o deschidă, iar vocea lui ușor zeflemitoare, o acompanie pe hol.

— Și să nu stai până târziu, Justine. Nu uita: mâine ai nunta.

Capitolul 11

Rose se strâmbă la Justine.

— Iertare, domnișoară, ce-ți prinzi părul în cocul ăla urât... Îți întinde fața de zici că te doare capul.

Pe Justine chiar o durea capul, dar își mai roti o dată coada împletită la spate și înfipse câteva ace de păr prin ea.

– N-o să-l vadă nimeni sub bonetă.

Patience, fata la salvarea căreia participase cu o zi în urmă în tripou, scoase un oftat teatral.

– Nu poți purta bonetă în ziua nunții, domnișoară Justine. O să arăți ca o sperietoare.

Justine recunoscu acest adevăr neplăcut când își văzu reflexia în oglinda de pe măsuța de toaletă. Avea cearcăne negre sub ochi, era palidă, avea gura și maxilarul încordate, așa că era departe de imaginea miresei fericite la care se aștepta lumea. Nu mai dormise bine din ziua în care pusese piciorul în casa promiscuă a lui Griffin Steele, și care acum urma să-i devină cămin pentru o perioadă limitată – asta dacă nu cumva lordul și stăpânul ei legal n-avea de gând să o târască după el prin peregrinările lui sau să o trimită să stea undeva în afara Londrei. Chiar în clipa asta însă, ideea de a se retrage în vreo gaură de șarpe undeva la țară îi surâdea mult mai tare.

– Ce contează cum arată părul? mormăi ea. O să-mi țin boneta pe cap și gata!

Rose și Patience schimbară o privire plină de subînțeles care o făcu pe Justine să scrâșnească din dinți. Cu siguranță erau convinse că era nervoasă din pricină că se apropia noaptea nunții. Era, dar nu din motivele pe care și le imaginau ele – deși făcuse tot posibilul să uite de sărutul dintre ea și Griffin din seara precedentă. Acesta fusese posibil din cauza unei greșeli ridicole de judecată, a unei slăbiciuni de moment pe care nu avea să o mai permită și a doua oară.

Și mai presant decât orice confuzie care plutea peste răspunsul ei emoțional în raport cu viitorul soț era ceea ce se prefigura în fața ei. Ziua în care se afla însemna sfârșitul vieții pe care și-o clădise cu pași sârguincioși și migăloși. Însemna că urma să fie încă o dată la mila unui om fermecător și nesocotit, care nici nu băga de seamă haosul pe care îl crea în drumul lui. La fel ca și tatăl ei, Griffin avea să o țină în permanență într-o stare de dezordine generală cu tot felul de comportamente ciudate, chiar scandaloase, pe care ea trebuia să le gestioneze cât mai bine cu putință. Ideea

de a reveni la o viață clădită pe o asemenea incertitudine îi întorcea stomacul pe dos.

Măcar în cazul tatălui ei, Justine știuse cât de mult își iubise copiii. Și oricât de tare i-ar fi displăcut stilul de viață ales de părintele ei, acesta făcuse ceva important – ceva din lucrurile bune în care crezuse meritaseră sacrificiile pe care și le impusese lui și familiei lui. Nimeni însă nu-l putea lăuda pe Griffin Steele că se sacrificase pentru binele comun, sau că se interesase mai mult de nevoile celorlalți decât de ale lui. Era un individ periculos și călit, un netrebnic care-și câștigase averea într-un mod care umplea de groază orice persoană respectabilă.

Iar Justine era forțată să își încredințeze destinul în mâinile unui astfel de om. Totul i se părea de-a dreptul imposibil.

– Domnișoară, zise Rose pe un ton lingușitor în timp ce ridica peria cea nouă pe care o așezase cu grijă pe măsuța de toaletă. Lasă mă pe mine. Ai un păr atât de minunat. Ar fi păcat să îl acoperi, mai ales astăzi.

Ofta și se predă, fiind prea obosită pentru a lupta pentru ceva atât de lipsit de importanță. De fapt, în timp ce Rose îi desfăcea coada împletită, lăsându-i coama de păr să cadă pe umeri, de-abia își reținu un geamăt de plăcere că scăpase de tensiunea exercitată asupra scalpului. Ca o netoată ce era, se pedepsise singură și-și strânsese părul foarte tare, înfipsese ace în el de parcă i-ar fi depins viața de asta. Cumva i se părea important să arate exact cum arăta de obicei, întotdeauna la fel de plictisitoare, în ciuda schimbării radicale pe care i-o aducea această zi.

Rose începu să îi pieptene părul cu peria, iar Justine se juca absentă cu oglinjoara de pe masa de toaletă. Făcea parte din setul cu obiecte din bronz și smălțuite pe care Phelps i-l adusese de dimineață drept cadou de nuntă din partea mirelui. Fusese șocată să primească acest dar scump – de fapt, să primească orice dar –, dar Phelps îi aruncase cutia în brațe și se retrăsese pe hol înainte ca ea să apuce să scoată vreun cuvânt.

În culmea extazului, Rose și Patience își exclamaseră încântarea față de obiectele strălucitoare și față de portretele extraordinare și delicate ale doamnei Siddons și a altor mari actrițe ale teatrului britanic ce ornamentau mânerele celor două perii de păr,

al oglinjoarei, al periei de haine și al pilei de unghii. Setul era colorat, scump și perfect frivol, ceva ce lui Justine nici nu i-ar fi trecut prin cap să-și cumpere singură – asta dacă și l-ar fi permis. Și deși aprecia frumusețea lucrurilor, i se păreau atât de nepotrivite pe post de cadou, încât nu știuse cum să reacționeze. Primul impuls fusese să-l refuze, dar Rose și Patience îi spuseseră țipând că nu i posibil să-l jignească în asemenea măsură pe domnul Griffin. Justine fusese de acord cu ele, deși cu părere de rău. De vreme ce ea și viitorul ei soț trebuiau să colaboreze de acum încolo, nu avea nici un rost să înceapă cu stângul. Iar biletul lui Griffin o liniștise într-u câtva. Scris pe un ton flușturatic și ironic, îi comunicase doar că obiceiul era ca mirele să facă un cadou miresei, indiferent de cât de jenante erau circumstanțele, și că spera ca Justine să găsească acest mic dar simbolic atât fermecător, cât și util, la fel cum o considera și el pe ea.

O făcuse să zâmbească, mare miracol ținând cont de toate cele întâmplate. În ciuda îngrijorării că se mărita cu un bărbat ale cărui valori difereau în mare măsură de ale ei, trebuia să recunoască că Griffin se purtase frumos cu ea și se sacrifica pentru ca ea să își poată păstra intactă reputația. Din acest punct de vedere, decise se că ar fi fost un gest mitocănesc și de rău augur să-i înapoieze cadoul, chiar dacă nu se potrivea în nici un fel cu gusturile ei. Era clar că n-o cunoștea deloc, dar nu putea să-l jignească pentru un gest bine intenționat.

– Niciodată n-am înțeles de ce zic oamenii că nu le place părul roșu, zise Patience după ce trăsese cu ochiul în camera lui Rose, la copiii care dormeau. Aș da orice să fiu și eu roșcată. Sunt o grămadă de domni care plătesc în plus pentru o fată cu părul roșu, mai ales dacă e natural.

– Serios? întrebă Justine, fiindu-i greu să creadă așa ceva.

– De ce?

– Pentru că sunt de părere că dacă o fată are...

– Ajunge! interveni cu brutalitate Rose. Nu-i nevoie ca domnul șoara Justine să te audă flecărind chestii atât de obscene.

– Nu-i nimic obscen dacă domnul știe ce are de făcut acolo jos, insistă Patience. De altfel, dacă e să mă întrebați pe mine, ăsta e cel mai bun lucru dintre toate, și nu se întâmplă suficient de des

Te cred pe cuvânt, o întrerupse Justine când avu impresia că cele două erau pe cale să se certe.

Nu înțelesese prea bine despre ce vorbea Patience, dar era sigură că nu voia să intre în amănunte. Oricât de irațional ar fi părut, n-avea nici o tragere de inimă să-și expună ignoranța, mai ales în fața unor femei cu o experiență atât de bogată ca Rose și Patience.

Gata, zise Rose la un moment dat și-și admiră munca. Ești frumoasă ca o cadră, să știi.

Justine nu auzise de prea multe ori cuvântul „frumoasă", dar Rose chiar făcuse treabă bună. Îi trăsese toată coama într-un coc lejer în creștetul capului și scosese câțiva cârlionți pe lângă față și pe ceafă. Trăsăturile nu-i mai păreau atât de încordate și ascuțite. Lui Justine i se păru că o făcea să pară și mai tânără, și într-o oarecare măsură și mult mai vulnerabilă. Nu era sigură că îi convenea și ultimul aspect, dar trebuia să recunoască că așa se simțea pe moment.

Zâmbi spre reflexia din oglindă a lui Rose.

E minunat, Rose. Îți mulțumesc.

Ei, nu-i mare lucru, răspunse Rose. Dar mai e nevoie de încă un mic detaliu.

Se căută prin buzunarele rochiei simple și largi și scoase câteva ace de păr delicate, ornate cu floricele finuțe confecționate din mătase.

Uite, astea vor veni tare frumos, spuse ea și i le prinse în coc.

Justine începu să protesteze că nu avea nevoie de ornamente, dar Rose i o reteză scurt.

Astea sunt ale mele, mi le-a dat bărbatul meu, zise ea. Vreau să le porți astăzi ca să te simți specială. Totul s-a întâmplat așa valvârtej, că n-avem timp să pregătim lucrurile cum trebuie pentru nuntă. Și Dumnezeu știe că astăzi meriți să fie o zi specială.

Intr-un acces de gratitudine și afecțiune, Justine se roti în scaun și-i luă mâna lui Rose, lipind-o de obraz.

Îți mulțumesc, Rose. Mi-ai fost o prietenă adevărată și nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

– Hai, lasă, o mustră Rose în glumă, nu-i nevoie să te trans formi într-o stropitoare pentru nişte ace de păr. Dar să ştii de l mine, domnişoară Justine, că eşti femeia extremelor, şi nu mi frică să ţi-o spun. Majoritatea celor mai rafinate lady n-ar fi sta cu Patience şi cu mine toată ziua. Domnul Griffin e un bărbat no rocos că se căsătoreşte cu o femeie atât de fină ca dumneata.

– Mă îndoiesc că se consideră foarte norocos, zise Justine c un oftat. Nici eu nu mă simt ca o mireasă. Apreciez însă eforturil pe care le-ai făcut ca să arăt mai bine.

Cu toate acestea, pregătirile o făcuseră şi mai agitată, căci c făcuseră să-şi dea seama că intra într-o relaţie adevărată, şi nu într-o căsnicie aranjată în pripă, de ochii lumii.

– Ai prins ideea, zise Patience pe un ton de încurajare. Că până la urmă nu vrei să îl dezamăgeşti pe domnul Griffin, nu-i aşa domnişoară? Diseară, vrea în pat o tânără drăguţă, nu o fată bătrână morocănoasă.

Când o auzi, Rose se întoarse spre Patience şi începu să c muştruluiască.

– Serios, nu-i nici o problemă, spuse Justine şi se ridică. Plu tură din mâini, întrerupând-o pe Rose în mijlocul boscorodelii Totul e bine. Ai dreptate, Patience. Sunt o fată bătrână, dar cred că amândouă aţi interpretat greşit situaţia. Căsătoria mea cu domnul Steele se aseamănă mai mult cu... cu un aranjament de afaceri, căci nu-mi vine în minte un alt cuvânt mai bun. Atât şi nimic mai mult.

Cele două schimbară priviri speriate, iar Justine îşi lipi strâns buzele în timp ce obrajii i se înroşiră instantaneu. Ştia prea bine că nu trebuia să le explice natura relaţiei sale cu Griffin, dar nu putea suporta ideea ca lumea să înţeleagă altceva.

– Serios? întrebă neîncrezătoare Patience. Nu pare ceva tipic domnului Griffin. Lui întotdeauna i-au plăcut femeile, şi întotdeauna femeile l-au plăcut pe el.

Justine simţi cum sângele îi îngheaţă în vine, într-o combinaţie ciudată de gelozie şi dezamăgire.

– Vrei să zici că, spuse ea măsurându-şi cu grijă cuvintele, domnul Steele este... hm, intim cu fetele?

La asta nu se gândise, iar Griffin nu-i dăduse nici un semn că ar fi profitat de serviciile propriei case de toleranță. Dar poate că fusese naivă. Și proastă că o interesa așa ceva, indiferent de răspuns. Rose se încruntă spre Patience înainte de a-i zâmbi liniștitor.

— O, nu, nicidecum, domnișoară. Domnul Griffin n-ar face niciodată ceva atât de dubios. Ne respectă mult prea mult ca să procedeze așa.

— Ai dreptate, dar trebuie să recunoști că are o anumită reputație, cugetă Patience cu voce tare. Nu că ar fi la fel de rău precum tatăl sau vreunul dintre unchii lui, continuă ea și-și dădu ochii peste cap. Dumnezeule, ăia or să umple jumătate din Londra cu bastarzii lor înainte să dea colțu'.

— Asta așa e, confirmă Rose. Dar indiferent de reputația pe care o are — și nu zic că nu merită o parte din ea – domnul Griffin nu a moștenit asta de la unchii lui, deci n-ai de ce să-ți faci griji în această privință.

Încurcată, Justine se lăsă să cadă în scaunul din fața măsuței de toaletă, cu privirea pierdută spre cele două femei.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg. Nu știu nimic despre unchii sau tatăl domnului Steele. Ce are a face comportamentul lor cu subiectul discuției noastre?

Justine tresări în sinea ei pentru că își dăduse seama cât de puține știa despre bărbatul cu care urma să se căsătorească. În afară de cele câteva informații pe care i le dezvăluise Dominic în ziua în care o adusese aici, nu știa nimic despre familia lui Griffin și nici despre trecutul său.

Ochii albaștri ai lui Patience se făcură rotunzi ca două mărgele strălucitoare.

— Iisuse, adică nu știi nimic? Ei bine, domnișoară, nu te mint, o să ai un șoc.

Rose o împunse pe Patience în coaste.

— Dacă domnul Griffin n-a crezut că-i necesar să-i spună înseamnă că nu trebuie să știe, nu? Iar acum poți să pleci, domnișoara Justine e gata. N-are nici un rost să stai pe-aici să aiurezi despre chestii care nu te privesc.

Se grăbi să ajungă la pat, unde începu să aranjeze cămașa de noapte și halatul lui Justine, vrând neapărat să pună capăt

discuției. Patience îi aruncă lui Rose o privire încurcată, apoi încuviință din cap și se îndreptă spre ușă.

– Stai, zise Justine, acum și mai curioasă decât înainte. Te rog, spune-mi ce voiai să-mi zici.

Patience se uită îngrijorată spre Rose, care se oprise din treabă și o studia pe Justine cu un aer precaut. Cu un simț premonitoriu ivit din experiența trecutului, Justine simți furnicături pe șira spinării. Dacă nu-mi spuneți, zise ea și se ridică încet în picioare, o să-l întreb direct pe domnul Steele.

Schimbul circumspect de priviri dintre cele două femei nu avu deloc darul de a calma bătăile din ce în ce mai rapide ale inimii lui Justine.

– Mă lași să-i spun? o întrebă într-un final Patience pe Rose.

Rose făcu o grimasă și lăsă hainele cu grijă înapoi pe pat. Își împreună palmele și veni ușor spre Justine.

– Spuneți-mi și gata, zise încet Justine.

– O, domnișoară, nu e chiar așa de grav, exclamă Rose și îi zâmbi încurajator. Doar că nu cred că se cade să-ți spunem noi.

Justine se strâmbă.

– Serios, orice ar fi, prefer să aud de la voi.

Patience îi aruncă o privire, apoi oftă.

– Ei bine, tatăl domnului Griffin este... ducele de Cumberland.

Lui Justine i se înmuiară genunchii și se prăbuși la loc în scaun. Se așteptase la orice, dar nu la asta.

– Cumberland? îngăimă ea.

– Da, ducele, zise Rose cu grijă.

– Iar Prinny este unchiul domnului Griffin, adăugă Patience. Ferm convinsă că nu mai era cazul să plece, se lăsă pe pat, cu chipul radiind de bucurie că putea împărtăși asemenea vești spectaculoase. E și mai excitant, domnișoară. Ia gândește-te – Prinny îi va deveni unchi prin alianță

– Halal unchi, zise ironic Rose. Și el, și domnul Griffin nu sunt deloc prieteni la cataramă, mai ales că Prinny îi datorează o sumă exorbitantă de bani.

– Prințul regent îi este dator cu bani domnului Steele? repetă Justine.

Dintr-un motiv bizar, se agăță de detaliul acesta. Poate că știrile celelalte erau pur și simplu prea uluitoare ca mintea ei să le pătrundă. Rose încuviință energic din cap, și toate inhibițiile ei privitoare la bârfitul angajatorului ei dispărură ca prin miracol.

Dumnezeule, da. E îngropat în datorii la domnul Steele. Obișnuia să joace în toate cluburile domnului Griffin înainte să le vândă. La fel și ducele de Kent. Rânji pe neașteptate. Și că tot veni vorba, și cei de Clarence și York. Multora dintre ei nu le-a convenit că și-au pierdut banii în fața unui nepot bastard, dar uneori domnul Griffin era singurul care le accepta polițele. Glumea tot timpul că îi face plăcere să își ajute familia.

Justine se forță să pună următoarea întrebare printre buzele înghețate:

Și ce-i cu ducele de Cumberland?

Deja avusese câteva momente să înțeleagă implicația veștilor, deci și timp suficient pentru a se enerva. Griffin sau Dominic ar fi trebuit să-i menționeze la un moment dat informația asta pertinentă. Nu că ar fi influențat în vreun fel desfășurarea evenimentelor, dar faptul că nici măcar nu le trecuse prin cap să-i spună și ei o facea să se simtă... micuță, ca să nu spună și mai rău. Chiar nu le trecuse niciodată prin cap că ar fi vrut să știe și ea? Rose păru abătută.

Domnul Griffin nu vorbește cu tatăl lui, domnișoară Justine, iar ducele nu vrea să știe de el, din câte cunosc. Cumberland e un tip cu inima de gheață, toată lumea știe asta. L-am auzit cu urechile mele pe domnul Griffin zicând așa ceva. Nu vrea să aibă nimic de a face cu el.

În timp ce vorbea, Madeline Reeves deschisese încet ușa și intrase în cameră. Expresia de pe frumosul ei chip sugera că discuția aceasta nu îi făcea plăcere.

Iar eu v-aș sugera ca nici voi să nu aveți nimic de-a face cu acest subiect, spuse doamna Reeves pe un ton mustrător. Știți ce părere are domnul Griffin despre asta. Așeză obiectul vestimentar pe care îl adusese pe patul lui Justine, după care se întoarse să o dojenească pe Patience. Ai ajutat-o suficient pe domnișoara Justine, fetițo. Acum poți să pleci.

Patience pufni cu obrăznicie spre doamna Reeves, apoi schiță o reverență înspre Justine.

– Îți doresc ca această zi să fie una foarte fericită, domnișoară, și noaptea nunții să fie și mai și.

Chicoti cu subînțeles și fugi afară din cameră. Apoi doamna Reeves își propti mâinile în șolduri și se încruntă la Rose.

– Mă mir că te-ai apucat să spui asemenea povești fantastice. Cunoști prea bine părerea lui Griffin.

– Nu-s minciuni, Mad, iar domnișoara Justine are dreptul să știe adevărul, zise Rose pe un ton sfidător.

– Așa o fi, dar nu tu ești cea care trebuie să ia decizia asta, răspunse doamna Reeves, ci este de datoria lui Griffin. Și că veni vorba de el, o așteaptă jos pe domnișoara Justine. Termin ce mai e de făcut pe-aici și o conduc eu.

Rose bombăni nemulțumită că fusese dată afară așa din scurt, apoi o îmbrățișă rapid pe Justine.

– Noroc, domnișoară. Iar dacă vrei să vorbești despre orice înainte de diseară, știi unde mă găsești.

Îi făcu cu ochiul, dându-i clar de înțeles la ce se referise.

– Așa o să fac, răspunse Justine.

Nu avea să doarmă în același pat cu Griffin, dar nu o putea învinovăți pe Rose că voia să o ajute.

– Îmi pare rău dacă te-au tulburat bârfele lor, zise doamna Reeves după ce Rose părăsi camera. În locul dumitale nu le-aș lua în serios.

Justine nu se abținu să nu-i arunce o privire neîncrezătoare în timp ce își lua mănușile și poșeta din dulap.

– Ar fi cam dificil, ținând cont de împrejurări. Și cred că, de fapt, ar trebui să le fiu recunoscătoare că mi-au spus, de bine de domnul Steele n-a considerat că e necesar.

Doamna Reeves ezită.

– Înțelegi că nu-i place să vorbească despre asta, zise ea într-un final. Cu nimeni. Aproape în fiecare zi încearcă din greu să uite cine este de fapt tatăl lui.

Justine se încruntă. Putea înțelege dacă cineva avea sentimente confuze despre părinții lui, dar nu i se părea sfârșitul lumii. Ducele de Clarence, de exemplu, era recunoscut pentru că era

foarte apropiat de copiii lui făcuți cu doamna Jordan, iar în general societatea era destul de tolerantă față de odraslele ilegitime ale familiei regale. Unii dintre ei chiar se căsătoriseră cu membrii celor mai alese descendențe din țară.

Dar dacă așa stăteau lucrurile și în cazul de față, de ce era Griffin considerat un proscris?

De ce nu vorbește despre asta? întrebă ea.

Pentru că îl urăște pe ducele de Cumberland. Întotdeauna l-a urât și îmi imaginez că nu-și va schimba niciodată sentimentele, răspunse doamna Reeves. Iar dacă îmi permiți un mic sfat, draga mea, îți sugerez să nu aduci vorba despre asta. Griffin nu își manifestă prea des furia, dar subiectul ăsta în speță îl enervează de fiecare dată.

Justine rumegă în tăcere avertismentul direct, iar doamna Reeves schimbă cu abilitate subiectul:

Gata cu conversația asta îngrozitoare, adăugă ea cu un zâmbet. Ți-am adus ceva minunat de îmbrăcat. Ridică haina pe care o așezase pe pat, care se dovedi a fi o pelerină cu glugă din catifea bej cu o nuanță bogată de verde-închis. O ridică, punând în lumina lămpilor căptușeala albă de mătase strălucitoare.

Griffin ți-a interzis să porți paltonul ăla de culoarea mușchiului, mai ales în ziua nunții, zise zâmbind doamna Reeves. Așa că îți împrumut una dintre mantiile mele. Culoarea este perfectă pentru tine.

Justine întinse o mână și mângâie materialul frumos și moale, cu emoțiile răvășite. Chiar nu trebuia să conteze cu ce se îmbrăca astăzi, iar paltonul ei era călduros și rezistent. Nu, nu își dorea deloc să arate ca o măturică, deși mariajul ei nu era decât o păcăleală. Apoi își aduse din nou aminte cât de tare se enervase pe Griffin pentru că îi ascundea atât de multe secrete.

Nu, mulțumesc, zise ea cu hotărâre. Mă descurc cu paltonul meu.

Sprâncenele grațios conturate ale doamnei Reeves se înălțară brusc.

Draga mea domnișoară Brightmore, știu și eu că circumstanțele căsătoriei dumitale sunt mai degrabă ciudate și că ai, fără

nici o îndoială, unele reţineri. Asta nu înseamnă că trebuie să te prezinţi în ziua căsătoriei tale îmbrăcată ca o călugăriţă bătrână.

Justine se crispă. Probabil că în ochii doamnei Reeves, o femeie înaltă cu forme generos conturate, îmbrăcată întotdeauna cu stil, arăta cam ca o precupeaţă. Justine însă nu prea se aşteptase să se logodească şi să se mărite de pe o zi pe alta.

– Nici rochia nu este perfect acceptabilă, adăuga în grabă femeia mai în vârstă, dar cred că mantia mea se potriveşte mult mai bine decât paltonul dumitale.

Justine aruncă o privire spre rochie. Era cea mai bună rochie a ei - din postav foarte fin într-o nuanţă palidă de gri, cu o bordură fină cu dantelă. Era călduroasă şi, după părerea ei, conferea o linie mai atrăgătoare siluetei ei scunde şi rotofeie. Însă, din câte se părea, doamna Reeves nu era de acord.

– Haide, zise cealaltă femeie, încearcă numai.

Îi petrecu pelerina peste umeri şi i-o legă la gât. Aranjă glugă într-un fald delicat pe umeri, după care doamna Reeves o întoarse încet către oglinda de pe perete.

– Vezi, zise ea, culoarea asta te prinde tare bine.

Justine rămase cu privirea fixată pe reflexia ei, surprinsă să constate că într-adevăr părea mai drăguţă, până şi pentru ochiul ei critic. Obrajii îi erau foarte discret îmbujoraţi, iar părul îi strălucea ca focul în contrast cu nuanţa pelerinei. În timp ce ochii îi erau mari, extraordinar de albaştri şi umbriţi de oboseală. De undeva din adâncul ei se înălţă dorinţa rătăcitoare ca şi Griffin să o considere drăguţă. Doamna Reeves o strânse uşor de umeri.

– Nu-ţi face griji, draga mea, zise ea de parcă i-ar fi citit gândurile. Am văzut cum se uită Griffin la dumneata. Totul va fi bine.

– Asta-mi spun şi eu mereu, şopti Justine.

Numai că de data asta nu mai era atât de convinsă.

Capitolul 12

Preotul îşi luă în sfârşit rămas-bun şi fu escortat cu promptitudine din camera lui Dominic, iar în urma lui răsunară cu ecou

ntele de mulțumire ale lui Griffin și promisiunea că va face o
ție generoasă pentru reconstrucția acoperișului bisericii. Cu-
ndu-i tendința de a nu-și ține gura, Griffin n-avea încredere
păstra tăcerea în legătură cu nunta organizată în pripă, dar
nic îl asigurase de contrariul. Dar din câte se părea, dragul
verend îi era dator cu o favoare lui Dominic – ca de altfel
tate din locuitorii Londrei –, și până acum fusese întotdeau-
sc ret.
Deocum, Griffin și Justine erau căsătoriți de-a binelea, așa că
detalii ar fi ajuns în gura lumii puteau fi combătute și consi-
te bârfe răutăcioase.
Griffin își sprijini un umăr de marmura care înconjura cămi-
din salonul lui Dominic și se uită spre mireasa lui care făcea
versație cu Lady Thornbury și cu Vivien St. George. Nu se mai
a face nimic acum pentru a da timpul înapoi, dar ce era mai
t era că Griffin încă nu regreta pasul făcut. Poate că asta avea
întâmple mai târziu, când trebuiau luate decizii privind vi-
l lor comun. Acum însă de-abia aștepta să se întâmple sin-
l lucru bun din toată farsa asta – noaptea nunții, cu micuța
niche rotofeie care era soția lui vârâtă bine în patul lui.
Când îi luase mâna tremurândă și își spusese jurământul în
preotului, fusese surprins de forța dorinței pentru ea. Ea îl
se cu intensitate, toată numai ochi mari albaștri și chip alb,
bustrui roșcați presărați bine pe nas și pe obraji. Neliniștea ei
palpabilă, manifestându-se în ritmul întețit al respirației, vă-
în zona sânilor ei generoși, ce stârneau tot felul de gânduri
ve în mintea lui Griffin chiar în momentul în care preotul
ta solemn despre îndatoririle cuplului. El nu se gândea de-
a o singură îndatorire pe care ar fi vrut să o presteze cât mai
le, dar în același timp era impresionat de vulnerabilitatea ei.
promisese ceva în sinea lui, chiar acolo – o promisiune care
mai multă însemnătate decât jurămintele goale pe care și le
ceră unul altuia – că va face tot ce-i va sta în putință să nu o
a. Indiferent de cât le era sortit să rămână împreună, nu
să o lase niciodată fără protecție și o situație financiară bună.
me era inocentă, la fel cum fusese și mama lui înainte ca tatăl
i distrugă viața. Griffin nu putea să-și lase soția deoparte

ca să se întoarcă la genul de viață pe care o trăise înainte de a veni în Londra în urmă cu mulți, mulți ani.

Atâta vreme cât aveau să rămână sub același acoperiș, Griffin avea toate intențiile să se bucure de mireasa lui. Deși nu-și închipuise niciodată că o să ajungă un om însurat, nu-și făcea iluzii. Justine era, după toate criteriile, un premiu ce merita câștigat, iar Griffin știa cel mai multe despre câștig comparativ cu oricine altcineva din Londra.

– Și cum e să fii om însurat, vere? îl chestionă Aden St. George, în timp ce venea spre el cu o cupă de șampanie în fiecare mână. Sunt convins că vei urma calea neconvențională, ca întotdeauna. Să te însori cu fiica lui Edward Brightmore – e o chestie, până și pentru tine. De-abia aștept să aud bârfele.

Își accentuă spusele cu un zâmbet ușor batjocoritor.

– O, asta-i bună, răspunse Griffin, după scandalul pe care l-ai provocat tu și Vivien când v-ați căsătorit. Nu eu am fost cel care l-a snopit din bătaie pe prințul ăla nebun din Rusia, chiar în fața ambasadorului și a jumătate din oraș. În comparație cu ce-a fost atunci, eu și Justine de-abia merităm o mențiune.

Zâmbetul lui Aden se întinse într-un rânjet la amintirea scenei sălbatice din noaptea în care o salvase pe Lady Vivien Shaw de pericolul unei logodne forțate cu prințul Ivan Hovanski, un membru bogat și influent al unei puternice familii ruseşti. Griffin și alți apropiați fuseseră prin preajmă în acea noapte și săriseră în ajutor, contribuind în bună parte cu mușchii la rezolvarea situației. Se bucurase că fusese de ajutor, pentru că o considera pe Vivien o femeie curajoasă și admirabilă care merita o viață fericită.

Iar din punctul de vedere al lui Griffin, fusese oricum o ocupație plăcută, măcar pentru motivul că ajutase la distrugerea reputației uneia dintre cele mai respingătoare versiuni a speciei pe care o ura din tot sufletul lui – prinții. Ori de câte ori avusese ocazia să calce pe bătături vreo personalitate de viță regală, profitase din plin de ea.

– Eu am auzit altceva, răspunse Aden. Este adevărat că mătăhăitoarea doamnă Steele l-a amenințat cu pistolul pe Mulborne? Sunt sigur că Dominic a exagerat un pic povestea asta.

Griffin tresări în sinea lui când auzi referirea la Justine drept doamna Steele. Mai avea nevoie de timp până să se obişnuiască.

– Aşa a făcut, zise el şi luă un pahar din mâna lui Aden.

– Ea mi-a zis că ar fi tras cu el. Aşa de tare au enervat-o manierele insultătoare ale porcului ăluia.

– Ah, păi, aşa tată, aşa fiică. Nu-i de mirare că Dominic are încredere în ea.

Griffin se încruntă. Îl întâlnise de câteva ori pe Ned Brightmore şi ştia de la Dominic că fusese unul dintre cei mai buni agenţi ai Serviciului. Unii ar fi zis că îndrăzneala lui frizase inconştienţa. În tot cazul, Justine îl făcuse impresia unei femei excesiv de prevăzătoare, decisă să ducă o viaţă liniştită care să-i permită să nu stea în prim-plan. În acelaşi timp, presupunea că moştenise anumite lucruri de la tatăl ei, având în vedere decizia ei de un curaj nebun de a o proteja pe Patience, cu preţul distrugerii propriei reputaţii. Era exact genul de decizie pe care ar fi luat-o şi Brightmore tatăl.

Şi mai era şi sărutul impulsiv pe care îl împărtăşiseră în seara aceea în biroul lui. La început reacţionase cu timiditate şi nesiguranţă, îl sărutase ca o inocentă. Ceva însă aprinsese repede scânteia dintre ei, cu promisiuni nebănuite de senzualitate şi pasiune. Ceea ce îl derutase şi pe el, probabil că la fel de tare cum o derutase şi pe ea.

Privirea i se mută din nou la Justine. Vorbea cu Vivien şi Lady Thornbury, mama lui Aden, şi zâmbea. Culoarea îi revenise parţial în obraji deschişi la culoare, iar părul ei cu luciu de bronz, strâns într-o coafură lejeră care îi lăsase câteva şuviţe să se onduleze în jurul gâtului alb, strălucea în lumina caldă împrăştiată de lămpi. Rochia ei, simplă şi gri îi scotea frumos în evidenţă silueta, ca o aluzie la grădina plăcerilor ilustrată într-o casetă micuţă şi foarte atent decorată.

Cu oricâtă plăcere îi provoca fantezia în care el o dezbrăca, Griffin se bucura şi mai mult să-i vadă chipul – jocul emoţiilor pe trăsăturile ei frumoase şi inteligenţa ascuţită din ochii ei albaştri când erau îndreptaţi asupra femeilor cu care vorbea. Justine avea înclinaţia de a-şi ţine gândurile şi vorbele doar pentru sine, dar el nu se îndoia nici o clipă că puţine scăpau privirii ei intuitive.

Asta îi făcea o plăcere imensă, pentru că dacă era ceva ce nu putea suferi, asta era prostia. Spre deosebire de mulți bărbați pe care îi cunoștea, el nu credea că farmecele femeii sunt întețite de prezența concomitentă a unui cap sec.

– L-ai cunoscut bine pe tatăl ei? îl întrebă pe Aden.

– Cât de cât. A activat cu mult timp înaintea mea, deși drumurile ni s-au intersectat în timpul campaniei din Peninsula Iberică.

Aden lucrase în ultimii ani la Serviciul de Informații, după ce Dominic îl recrutase de la Regimentul de Cavalerie. Aden fusese unul dintre cei mai de încredere agenți ai lui Dominic, un spion genial, extraordinar de eficient în cele mai periculoase situații. Ca fapt divers, era fiul bastard al prințului regent și una dintre puținele rude cu care Griffin voia să aibă de-a face – nu că restul rudelor lui s-ar fi îngrămădit să-și petreacă timpul cu el. Veneau la el, dar doar dacă voiau să se împrumute cu bani.

Aden însă era diferit. Chiar dacă se ridicase pe cele mai înalte culmi ale aristocrației, fusese întotdeauna un străin, la fel ca și Griffin, și nu fusese niciodată pe deplin acceptat de membrii propriei familii. Își ostoise durerea suferită în urma respingerii, îndepărtându-se de familie și oferindu-și loialitatea lui Dominic și Serviciului. Trăise în umbră, riscase totul pentru rege și țară, fără să-și dorească vreodată să aibă pretenții la o poziție reală în înalta societate.

Asta până când o întâlnise și se căsătorise cu Lady Vivien Shaw. Acum Aden devenise atât de respectabil, încât Griffin de-abia îl mai recunoștea.

– Cum era Brightmore? întrebă Griffin. Justine n-a zis prea multe despre el, dar am înțeles că era plecat mai tot timpul de acasă.

– E adevărat. Trăia pentru munca asta, se bucura de ea într-un mod diferit de noi ceilalți, zise Aden gânditor. Parcă totul i se părea distractiv, ca și cum era doar o glumă să-ți riști viața zi de zi. E clar că pentru Justine și fratele ei n-a fost ușor.

Griffin îi răspunse cu un mormăit, dar scurta expunere a lui Aden îi explica multe legate de noua lui mireasă. Viața ei fusese construită pe nesiguranță, așa că nu era de mirare că tânjea atât

de mult după siguranță și o viață respectabilă și plictisitoare. Din nefericire, Griffin se îndoia că va putea vreodată să-i asigure o respectabilitate autentică, dar măcar nu avea să mai fie niciodată la cheremul doamnelor în vârstă sau a relațiilor nepotrivite, și nici nu mai trebuia să-și facă griji pentru ziua de mâine. Știa prea bine birul care trebuia plătit pentru stilul acela de viață și nu avea să permită niciodată să i se întâmple așa ceva lui Justine.

Securitatea financiară a lui Justine fusese și prima prioritate a lui Dominic. Ticălosul acela suspicios insistase să se ocupe personal de contractul de căsătorie, ca să se asigure că Justine va avea întotdeauna o pensie suficientă, indiferent de ce se întâmpla cu Griffin. Mai mult, Dominic îl amenințase direct că îl va spânzura, trupește și ciopârți dacă nu avea grijă de Justine așa cum merita.

Griffin se burzuluise, gata să continue discuția cu pumnii, dar bărbatul mai în vârstă rânjise batjocoritor și îl implorase să-l ierte pentru că îi pusese la îndoială onoarea.

Vorbești de lup, bombăni el în timp ce Dominic revenise în cameră.

Aden îi aruncă o privire curioasă, iar apoi se întoarse să-și întâmpine șeful cu un zâmbet.

Toate bune și frumoase cu reverendul Tyler, presupun? Mie mi s-a părut cel mai binevoitor preot pe care l-am întâlnit vreodată.

Dominic încuviință din cap.

Sunt încrezător că nu se va ivi nici o problemă în chestiunea aceea. A fost așa de luat prin surprindere de generozitatea lui Griffin, că mă îndoiesc că îi va mai sta mintea la natura neobișnuită a tranzacțiilor.

Eu mă mir, zise Griffin. Ar putea cumpăra zece acoperișuri noi pentru biserica aia blestemată cu suma pe care i-am donat-o.

Ah, da, dar uite ce premiu ai primit pentru asta, răspunse Dominic.

Iisuse, ai devenit sentimental la bătrânețe, replică Griffin. Îți spun că nu te-ai senilizat?

Hai poveste, răspunse Dominic, ignorând pufnetul lui Aden. Eu unul plesnesc de mândrie că voi doi v-ați căsătorit atât

de bine. Lui Aden i-a priit nespus, și anticipez că și tu vei avea doar beneficii.

Griffin remarcă sclipirea din ochii lui Dominic. Mai văzuse expresia aceea și îl mai auzise vorbind pe tonul acela. Însemna că Dominic încerca să-i forțeze să facă ceva ce el nu voia să întreprindă.

– Și ce anume vrei să spui, mai exact? întrebă Griffin pe un ton aparent calm.

Dominic și Aden schimbară o privire pe furiș, iar Griffin fu gata să înjure în gura mare. Rareori se întâmplase să-l înșele instinctele, iar de data asta instinctele tăbărâseră pe el asemenea unui ditamai turnul cu clopote. Înainte de a apuca să înăbușe din față orice ar fi pus Dominic la cale, Lady Thornbury pluti spre ei cu eleganța și grația ei caracteristice.

– O, Doamne, zise ea și-și luă fiul de braț, ce faceți voi, bărbații, aici, ascunși în colț? Începeam să ne simțim neglijate. Se încruntă spre Dominic. Sper că nu discutați afaceri, dragul meu. Ar fi extrem de nepotrivit în această ocazie.

Dominic râse.

– Nimic de felul acesta. De fapt, am comandat mai multă șampanie – ah, tocmai au venit cu ea. În câteva minute vom merge la masă. Dar ai dreptate. Atitudinea noastră neglijentă este revoltătoare.

Luă mâna lui Lady Thornbury de pe brațul lui Aden și o conduse în partea cealaltă a încăperii – după ce aruncă o privire către Aden și Griffin.

– Sper că-ți dai seama că te manipulează, zise Aden.

– Încearcă, răspunse Griffin și dădu ca de obicei din umeri. N-ajunge nicăieri cu mine așa.

– N-aș fi așa de sigur, spuse Aden. Așa a făcut și cu mine. A funcționat, ba chiar foarte bine, aș putea să adaug.

Înainte ca Griffin să îi dea un răspuns pe măsură, vărul lui pornise deja și el spre grupul din partea cealaltă a sălii. Griffin nu avu încotro și îl urmă.

Dintr-un anume motiv, ab ia își târa picioarele. Oricât de mult îi plăcea să o privească pe Jus tine – și să se gândească la noaptea nunții lor ce se apropia –, avea o anumită reținere să i se alăture

ei și celorlalți. Știa cât de tulburată era și cât de tare se străduia să-și mențină chipul zâmbitor în fața schimbărilor nedorite și monumentale din viața ei. Iar Griffin nu știa decât un singur mod prin care putea să o aline, dar nu implica prea multă conversație. Simțea instinctiv că, dacă se apropie prea tare de ea, atunci ea o să vadă asta în ochi lui și o să o simtă în atingerea sa. Iar concluziile n-ar fi liniștit-o deloc, mai ales în acel context.

După cum era de așteptat, pe măsură ce se apropie de ea îi dispăru tensiunea din privire și din încordarea liniilor delicate ale maxilarului.

– Aici erați, zise cu voioșie Vivien când el și Aden li se alăturară. Griffin, nu am apucat încă să te felicit pentru căsătorie. Te rog să-mi îngădui să mă revanșez pentru o omisiune atât de impardonabilă.

O frumusețe blondă plină de viață și cu o minte la fel de ascuțită ca a oricărei persoane pe care Griffin o întâlnise, Vivien se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Îl surprinse apoi cu o îmbrățișare scurtă.

– Bine-ai venit în familia noastră, dragă Griffin, îi șopti ea la ureche.

Fu prea mirat ca să-i dea un răspuns, așa că făcu o plecăciune caraghioasă cu multe înfloriturі din mână în timp ce ea se retrase. Griffin avea familia lui – cei care lucrau pentru el. Îi adunase cu grijă de-a lungul timpului, avea încredere în ei ca în nimeni altcineva. Cu excepția lui Aden – și chiar și față de el avea anumite rețineri –, Griffin nu intenționa să lărgească acest cerc, mai ales dacă asta presupunea că trebuia să iasă regulat în societate.

Își îndreptă spatele și întâlni privirea lui Justine. Chiar dacă ochii îi erau serioși, încerca să-i zâmbească, fără să fie deloc sigură pe ea. Vulnerabilitatea ei suavă mișcă ceva în el și își dădu seama pentru a nu știa câta oară că tocmai adăugase încă o persoană în cercul acela restrâns. Soția lui. Își stăpâni cu greu valul de emoții și se sili să zâmbească nepăsător.

– Și cum te mai simți, draga mea? Ți-ai revenit complet din șocul de a deveni doamna Griffin Steele?

– După mutra pe care o are, comentă Dominic ironic, cred că nu.

– N-are cum s-o învinovățească nimeni dacă nu-și va reveni niciodată, zise și Aden. Oricine ar fi înțeles dacă, după ce v-ați rostit jurămintele, ar fi căzut secerată la podea.

Vivien îl ciupi, iar mama lui începu să-l boscorodească încet. La adăpostul vocilor și a râsului lor, Griffin îi făcu semn lui Justine să se îndepărteze câțiva metri de grup cu o simplă atingere pe cot.

– Îmi pare rău dacă te simți nelalocul tău, îi spuse el încet. Dacă vrei, putem să plecăm acum. Nu mai avem de ce să mai rămânem.

Ea îi zâmbi, recunoscătoare.

– Nu, este în regulă. Nu aș vrea să fiu nepoliticoasă. Unchiul Dominic a avut multe sfori de tras ca să facă toate acestea posibile, și știu că ar fi dezamăgit dacă am pleca înainte de masă. Și îmi face chiar plăcere să stau de vorbă cu Lady Thornbury și cu Lady Vivien. Nu le-am mai văzut de mulți ani și uitasem cât de drăguțe sunt.

Griffin nu se lăsă prostit de tonul ei încântat.

– E clar că te deranjează ceva, scumpa mea, în afară de micul spectacol bizar. Ce e?

– Nimic, serios. Aruncă o privire încordată în direcția lui Lady Thornbury. Ba da, de fapt e ceva. Și nu cred că o să-ți placă.

„Iisuse." Avusese dreptate. Dominic punea ceva la cale, și pentru asta sigur o implicase pe Lady Thornbury și probabil și pe Aden, și pe Vivien.

– Atunci presupun că ar fi cel mai bine să-mi spui chiar acum despre ce e vorba, zise el pe același ton relaxat.

Își ridică privirea spre el, cu trăsăturile ei frumoase umbrite de neliniște. Părea îngrijorată pentru el, iar asta îl atinse într-un mod pe care îl considerase întotdeauna ridicol de sentimental. Își dori dintr-odată să o poată trage într-o altă cameră unde să îi sărute toate ridurile acelea create de griji între sprâncene, să i le netezească cu buzele lui. Apoi ar fi mers mai departe și nu s-ar mai fi oprit până nu ar fi lăsat-o goală, gustându-i fiecare centimetru de piele delicioasă.

Se aplecă foarte încet spre el, iar el îi simți parfumul de curat, talc amestecat cu un strop de lămâie. Îi aducea aminte de copii, de bucătării încălzite într-o zi groaznic de friguroasă, și asta îi plăcu într-un mod extrem de ciudat.

– Lady Thornbury și Lady Vivien, îi șopti ea pe un ton dramatic. Pun la cale lucruri.

Din tonul ei s-ar fi putut înțelege că puneau la cale o invazie armată.

– Ce fel de lucruri? o întrebă el cu ochii la Dominic.

Când văzu cu ce privire calculată îl supraveghea pe mentorul său de odinioară, presimțirile lui negre o luară razna. Dumnezeule, nu. Nu era posibil ca manipulatorul ăla să se gândească la...

– Justine, iubire, ce șușotiți voi doi acolo în colț? Lady Thornbury interveni cu vocea ei binedispusă, întrerupându-i gândurile. O s-aveți o grămadă de timp mai târziu să vă strecurați prin toate colțurile. Acum trebuie să facem planul pentru petrecerea pe care am de gând să o dau în cinstea voastră. Sunt foarte multe de făcut înainte să vă putem introduce în lumea bună în calitate de cuplu căsătorit.

Justine își mușcă buza de jos și se înroși brusc la față. Fie din cauza aluziilor că și-ar fi șoptit tot felul de dulcegării, fie a ideii că aveau să fie introduși public ca soț și soție, Griffin nu-și dădea seama. În orice alt moment, el ar fi fost foarte interesat să afle răspunsul, dar anunțul lui Lady Thornbury îl interesa mai mult.

O apucă pe Justine de mână – rece, semn că încă era foarte nervoasă – și o trase în cercul mic care îi aștepta. Când îi aruncă o privire îngrijorată și dădu să-i spună ceva, o strânse încet de degete ca să tacă. Ea închise gura la loc, iar el îi zâmbi, mulțumit că înțelesese mesajul. Cel puțin din acest punct de vedere erau cu adevărat aliați. Justine își dorea la fel de mult ca el să nu atragă atenția asupra mariajului lor.

– Draga mea doamnă, răspunse Griffin pe un ton tărăgănat și plictisit, te asigur că petrecerea în onoarea noastră este, oricât aș aprecia ideea, totalmente inutilă.

O trase pe Justine mai aproape de el. Ea se opuse o clipă, dar apoi ceda. Griffin nu se sfia să admită că îi făcea plăcere să îi simtă trupul moale și rotunjit lipit de el.

– Și după cum sunt sigur că înțelegi, continuă el, de-abia aștept să profit în totalitate de soția mea, acum și în viitorul cât de cât previzibil. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să ne pierdem vremea pe la petrecerile din Londra, nu-i așa, dragostea mea?

Ochii ei mici care aruncau săgeți de gheață spre el îl tentară să râdă. Da, nu încăpea nici o îndoială că avea să-l facă să sufere mai târziu pentru micul spectacol, dar până la urmă poate i-ar fi plăcut și asta.

– Așa este, răspunse ea cu răceală.

Griffin se mușcă de obraz ca să nu izbucnească în râs.

– Te rog să nu fii și mai zevzec decât ești deja, Griffin, interveni Dominic pe un ton tăios care-i mai temperă amuzamentul. Petrecerea este un pas necesar în procesul de reabilitare a reputației lui Justine. Și aș adăuga că este utilă și în cazul tău.

Griffin încremeni, scrutând expresia rece și hotărâtă de pe chipul lui Dominic. Dintr-odată, toate piesele din puzzle începeau să se pună cap la cap. Acesta fusese planul lui Dominic încă de la început. Dădu drumul mâinii lui Justine și-și încrucișă brațele pe piept.

– La naiba, Dominic, uită de asta. Nu mă interesează absolut deloc eforturile tale de a mă reforma și, pe toți dracii, știi și tu asta.

Aden afișă un rânjet sardonic spre Dominic.

– Ce ți-am spus eu?

Dominic făcu abstracție de el și-și fixă în continuare privirea verde, rece precum cristalul, asupra lui Griffin.

– Da, mi-ai spus, și nu doar o dată. Dar după cum vezi și tu, circumstanțele s-au schimbat.

Griffin de-abia se abținu să nu scoată o înjurătură cu adevărat înfiorătoare – nu pentru că erau doamne de față, ci pentru că Dominic avea dreptate. Acum nu se mai putea gândi doar la el. Dar din ce știa până acum, Justine era și mai puțin predispusă decât el să suporte farsa ridicolă care presupunea așa-zisa introducere a lor în societate. Dacă misiunea lor reușea, atunci ea nu ar mai fi putut niciodată beneficia de o anulare a căsătoriei.

– Unchiule Dominic, zise Justine iritată, trebuie să îi dau dreptate domnului Steele. Nici unul dintre noi nu dorește să iasă

în public sau să încerce să intre în grațiile lumii bune. După cum am învățat din proprie experiență, e o pierdere totală de energie.

Tonul ei disprețuitor îi lămuri lui Griffin tot ce voia să știe despre punctul de vedere al lui Justine legat de societate. Constata fericit că, măcar în chestiunea de față, părerile lor coincideau perfect.

– Ba mai mult, adăugă ea, dacă nu facem nimic un timp, sunt sigură că toată lumea o să uite de noi destul de curând. Dacă însă ieșim în public o să stârnim și mai multe bârfe în loc să mai eliminăm din ele.

Lady Thornbury o luă pe Justine de mână și o trase să se așeze pe canapeaua elegantă, alb cu albastru, așezată în fața căminului. O urmară și ceilalți, Aden și Vivien luară loc pe un divan în stil grecesc, iar Dominic în fața lor, pe un fotoliu asortat.

Griffin preferă să rămână în picioare, destul de separat de grup, ca să încerce să-și stăpânească furia. Știa că va întâmpina rezistență. Dominic tot încercase să îl transforme într-o persoană respectabilă și doar acum își dădea seama de ce omul insistase cu asemenea stăruință să se căsătorească cu Justine. Da, fusese o chestiune necesară ținând cont de evenimentele care duseseră la luarea acelei decizii, dar Dominic se arătase curios de satisfăcut și de misterios, ceea ce îl lăsase mut de uimire pe Griffin.

Acum știa de ce. Dominic fusese absolut convins că mariajul cu Justine, combinat cu vânzarea sălilor de jocuri și a tripoului, aveau să-i paveze drumul lui Griffin spre ceea ce Dominic insistase întotdeauna să numească „locul care i se cuvenea în societate". Ba chiar n-ar fi fost surprins dacă Dominic plănuise asta încă de la început, când îi luase pe amândoi sub aripa lui protectoare. Dominic manifestase întotdeauna un simț exagerat al responsabilității și-și purtase vina pentru eșecurile imaginare ca pe o pedeapsă. Era o calitate care se remarca în mod special datorită caracterului lui insuportabil, mai ales când se răsfrângea asupra lui Griffin.

Ei bine, nu intenționa să permită unui bătrânior băgăcios, mânat de obsesia vinovăției, precum Dominic, să-l forțeze să ducă o existență pe care ar fi detestat-o. Prefera să se spânzure decât să se coboare printre ipocriții și cotoroanțele din lumea bună.

– Fata mea dragă, începu Lady Thornbury ținând-o bine pe Justine de mână, cred că știi că orașul s-a umplut deja de tot felul de povești în legătură cu tine. Aruncă o privire în treacăt în direcția lui Griffin. Nu vreau să-ți pângăresc urechile, dar vreau să-ți spun că sunt destul de supărătoare. S-ar putea zice chiar că sunt... chiar vulgare.

Griffin nu-și închipuise că s-ar putea înfuria și mai tare. Se înșelase. Recunoștea adevărul spuselor lui Lady Thornbury, dar îi displăcea profund felul în care se folosea de asta ca să pună presiune pe Justine. Deja auzise câteva dintre zvonuri, și avea de gând să se ocupe de bârfitori în modul cel mai serios, dar în stilul propriu.

Justine clipi de câteva ori, dar, spre cinstea ei, își recăpătă rapid aplombul.

– Da, este într-adevăr o situație nefericită, dar tot nu văd de ce contează. Până la urmă, acum suntem căsătoriți, și mă bucur de protecția numelui lui Griffin.

Dominic scutură din cap.

– Justine, căsătoria cu Griffin a fost un prim pas necesar, dar crede-mă când îți spun că doar numele lui nu te poate proteja de tot felul de insulte care-ți vor fi aruncate fără protecția întregii tale familii. Este o diferență imensă între a fi soția notoriului Griffin Steele, proprietar de tripou și de săli de jocuri, și a fi soția unui om care este pe deplin acceptat de ambele voastre familii și la toate nivelurile înaltei societăți.

– Îmi pot proteja soția, răbufni Griffin. Nu-i nevoie să te ocupi de asta în locul meu.

– Înțeleg, zise Dominic pe un ton politicos și rece. Asta înseamnă cumva că ai renunțat la planurile tale de a părăsi Anglia? O să rămâi lângă Justine să o aperi de atențiile celor care o vor împresura de îndată ce vei pleca?

Furia fierbinte care alerga prin venele lui Griffin se răcori și apoi îngheță. Lucrurile se petrecuseră într-un ritm atât de accelerat în ultimele două zile, încât de-abia avusese timp să mai gândească. Da, căsătoria cu Justine o făcea vulnerabilă în fața tuturor prădătorilor din oraș. Ar fi considerat-o aproape la nivelul unei târfe de la Eșarfa Aurie și s-ar fi comportat

cu ea în consecință. Iar el avea să plece din Anglia la un moment dat, în următoarele câteva luni, și dacă nu venea cu el ar fi rămas fără apărare.

– Ar putea să se ducă să locuiască împreună cu unchiul ei, zise el brusc. Cu siguranță vicontele Curtis are un statut în societate care îi permite să o protejeze.

– Nici nu mă gândesc să fac așa ceva, exclamă Justine. E de-a dreptul ridicol. De îndată ce vom afla ce-i cu micuțul Stephen, mă voi întoarce în casa lui Lady Belgrave, unde intenționez să-mi duc traiul în liniște și pace. Se uită spre Griffin cu o expresie dintr-odată calculată. De fapt, eu și domnul Steele am căzut deja de acord în legătură cu acest aspect.

Griffin ridică din sprâncene, dar nu voia să o contrazică de față cu ceilalți. Mutra lui Dominic căpătă trăsături de catâr, semn deloc bun.

– Mă tem că nu, draga mea. I-am trimis ieri o telegramă lui Lady Belgrave, în care i-am explicat situația. Doamna a fost de părere că, ținând cont de schimbarea statutului tău social, ar fi mai bine să rămâi în Londra alături de soțul tău.

Justine se albi la față.

– Dominic, jur că într-o zi o să te omor, mărâi Griffin printre mășelele încleștate.

După cum și era de așteptat, Dominic nici nu se sinchisi să-i răspundă. Totuși, Vivien aruncă o privire îngrijorată de la unul la celălalt, după care se ridică să se așeze în partea cealaltă a lui Justine.

– Iubita mea, spuse ea și o apucă de cealaltă palmă, nu e vorba doar de reputația ta, deși bineînțeles că ăsta e lucrul cel mai important. Trebuie să te gândești și la restul familiei tale. Ai un frate, e și vicontele Curtis, mai sunt și verișorii tăi. Imaginează-ți ce efect pot avea bârfele astea îngrozitoare asupra lor.

Justine își retrase tremurând mâna din strânsoarea lui Vivien și și-o duse la frunte. Griffin simțea că moare dacă mai rămânea mult la locul lui și nu se ducea să o ia pe Justine pe sus să o scoată din cameră.

– Unchiul meu ar fi distrus, zise mireasa lui cu o voce sugrumată. E atât de arogant când vine vorba despre chestiuni de acest gen... iar în ultimul an n-a stat deloc bine cu sănătatea.

– Şi-mi imaginez că nici biroul de avocatură al fratelui tău nu va mai prospera după asemenea vorbe, afirmă încet Dominic.

– Crede-mă, interveni şi Aden pe un ton înţelegător, cea mai bună metodă este înfruntarea cu fruntea sus. După ce lucrurile se calmează, poţi prelua frâiele situaţiei şi poţi lua unele decizii.

– Are dreptate, draga mea, zise Lady Thornbury pe o voce persuasivă. Nu-i nevoie să decideţi toate detaliile vieţii voastre în comun...

– Sau despărţiţi, o întrerupse sumbru Griffin, remarcând privirea bântuită din ochii lui Justine. Ştia că se simţea captivă, aşa cum se simţea şi el, şi că neputinţa ei atinsese limita panicii. Chiar dacă nu putea suferi ideea de a trăi în oraş, începea totuşi să-şi dea seama că nu avea nici o problemă cu prezenţa lui Justine în viaţa lui – indiferent că era pe termen scurt sau lung. Era evident că ea nu simţea la fel în ceea ce-l privea, iar asta îl deranja mai mult decât era pregătit să recunoască.

– Da, exact, spuse Lady Thornbury cu un surâs încurajator la adresa lui Griffin, ale cărui vorbe le interpretă în mod intenţionat greşit. Viitorul nu poate fi bătut în cuie. Trebuie însă să oprim bârfele şi să convingem lumea din oraş că mariajul vostru este cât se poate de real şi fără doar şi poate respectabil.

– Aşa cum şi tu eşti eminamente respectabilă, Justine, interveni şi Vivien în discuţie.

Dominic se aplecă şi îi luă mâna lui Justine, iar trăsăturile dure i se înmuiară cu o afecţiune autentică.

– Gândeşte-te la toate lucrurile prin prisma tacticii pe termen scurt, fără să-ţi faci o strategie pe termen lung. După ce bârfele se vor stinge şi societatea te va accepta înapoi cu braţele deschise, atunci vei putea decide ce vrei să faci cu restul vieţii tale.

Se uită la Griffin şi îi ceru ajutor din priviri. Griffin îşi încrucişă mâinile pe piept, refuzând să o manipuleze pe Justine mai mult decât fusese deja. Decizia trebuia să fie a ei şi doar a ei. Avea să se supună oricăreia dintre ele, fără să mai conteze cât de tare i-ar

îi displăcut. Măcar atât putea face pentru ea. Dominic oftă şi îşi mută privirea înapoi la Justine.

– După ce trecem cu bine peste asta, îţi promit că o să te ajut să faci tot ce vrei. Dar acum te rog să ai încredere în mine.

Justine încercă fără nici o tragere de inimă să se certe cu el. Dar Griffin ştia că bătălia era pierdută din momentul în care ea îşi dăduse seama că familia ei va fi profund afectată de acţiunile ei. Indiferent de cât de puţină consideraţie avea pentru ea însăşi sau pentru siguranţa ei, Griffin aflase acum că ar fi făcut orice pentru a i proteja pe cei pe care îi iubea.

Capitolul 13

– Iar acum, doamnă, lasă totul în grija mea, zise Rose şi o zori pe Justine spre uşa dormitorului ei. Domnul Griffin nu vrea ca noua lui mireasă să aibă grijă de nici un copil în noaptea asta. Sunt sigură că-i stă mintea la alte chestii legate de fărâmele astea de oameni, zise ea cu un rânjet viclean. De exemplu, cum să-i facă.

Justine se înecă.

– Rose, ţi-am mai explicat. Mariajul nostru este doar de conveniență, atât şi nimic mai mult. Sunt sigură că domnul Griffin nu se aşteaptă la nimic de genul acesta.

Rose îşi încrucişă mâinile peste sâni şi îşi ridică neîncrezătoare sprâncenele, iar Justine oftă exasperată.

– Ei bine, eu nu mă aştept la nimic de genul acesta şi i-am spus-o şi lui foarte clar.

Rose izbucni în hohote de râs.

– O, la naiba, aş fi vrut să asist şi eu la conversaţia asta. Şi cum a primit vestea?

Justine îşi încreţi nasul.

– Cred că nu prea bine. De fapt, nici nu ştiu. Nu mi-e uşor să-i descifrez gândurile.

„Ăsta-i domnul Griffin, de acord, își ține cărțile ascunse. Ma
pu în când îl scoate cineva din sărite. Rose își dădu ochii peste cap
în într-o manieră exagerată. Atunci poți să știi exact ce părere are.

„Am remarcat, spuse Justine.

Se uită înapoi spre pătuțul în care Stephen adormise în cele
di urmă. Îi luase o oră întreagă să îl legene și să îl plimbe în
br te ca s-adoarmă și se simțea epuizată. Își dorea mai mult decât
or e să se târască până în pat și să-și tragă pătura peste cap ca să
un că acea zi se întâmplase vreodată. La cât de obosită era,
se doia că avea vreo șansă să respire atât de ușurată.

Rose o luă de după umeri și mai încercă o dată să o împingă
sp ușă.

„Arăți epuizată, așa că dacă domnul Griffin nu-ți ciocăne în
uș la noapte, cred că o să apuci să dormi. Justine tocmai voia să-i
m umească lui Rose, când aceasta rânji iar. Pentru că-mi pun la
ba e banii pe o săptămână că domnul Griffin nu va aștepta mult
pă să te antreneze în ceva activitate între așternuturi, și atunci
o ți dorești să te fi odihnit ca lumea.

„Îți mulțumesc pentru imaginea creată, Rose, răspunse
Ju ne sec.

„Mai aruncă o privire în direcția copilului și apoi se duse în ca-
m ei. Închise încet ușa în urma ei și se sprijini de ea, încer-
că să-și golească mintea și trupul de toate grijile zilei. De obicei,
câ temerile vieții amenințau să o copleșească își spunea că totul
va bine, iar apoi își nota în minte toate motivele pentru care
ar să fie așa. Însă, după ultimele zile, nu mai avea nici ener-
gi ici logica necesare exercițiului acestuia uzual. De fapt, avea
pr me mari și să-și imagineze cum va arăta viața ei în viitorul
im at sau în săptămânile și lunile următoare.

„Se dezlipi de ușă și se îndreptă spre clopoțel. Dacă ar fi gândit
bi de, ar fi trebuit să o roage pe Rose să o ajute cu nasturii și
p cile, dar nu mai suporta atâtea tachinări și insinuări. Rose
e neie bună, dar părea convinsă că Justine și Griffin ar trebui
să gajeze în relații conjugale. Nu că Rose ar fi folosit vreodată
vr eufemism ales cu atâta grijă pentru a descrie ceea ce imagi-
n din ce în ce mai neascultătoare insista să îi evoce.

În timp ce o aștepta pe Clara, fiica lui Phelps și a femeii care administra casa, se așeză la măsuța de toaletă și începu să-și desfacă părul. Nervozitatea care îi colorase obrajii mai devreme dispăruse, iar acum era palidă și încercănată. Se strâmbă în oglindă. Nici o femeie nu arăta mai puțin mireasă decât ea în momentele acestea.

Închise ochii pentru a alunga emoțiile renăscute care aproape o înecaseră când Griffin o ținuse de mână pe parcursul scurtei ceremonii de nuntă. Deși chipul lui frumos păruse cioplit în granit, inexpresiv, ochii îi scăpăraseră cu o posesivitate care o făcuse să se înfioare de surpriză și îngrijorare. Degetele lui i se strânseseră în jurul palmei ei, iar cu degetul mare îi mângâiase locul din interiorul încheieturii, acolo unde se simțea pulsul, făcându-i sângele să îi alerge zglobiu prin vine.

Iar apoi ochii i se îngustaseră, și privirea aceea ciudată și victorioasă se estompase. După aceea fusese foarte atent cu ea, o tratase cu bunătate și solicitudine tot restul zilei. Da, o necăjise, i se adresase cu „dragostea mea" când Lady Thornbury ridicase problema petrecerii. Justine voise să îl mustre pentru asta. Dar la fel de bine apreciase că încercase să-i sprijine dorințele, că făcuse tot ce putuse să-i convingă pe ceilalți că situația s-ar fi înrăutățit dacă ar fi încercat să mute acțiunea în public, într-un efort de a sublinia autenticitatea mariajului lor.

Își apăsă palmele pe ochi. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce insistase Dominic atât de tare? Înțelegea că încercase să-i protejeze reputația, dar o parte din ea încă mai credea că opțiunea cea mai bună ar fi fost să se retragă la țară. Dacă s-ar fi izolat, în mod sigur zvonoarea provocată de mariajul cu Griffin ar fi trecut și i-ar fi permis să obțină anularea la un moment dat. Așa ar fi decurs cel mai probabil lucrurile, de vreme ce soțul ei intenționa să părăsească Anglia de îndată ce situația micuțului Stephen era rezolvată. Iar dacă așa ar fi stat lucrurile, Justine nu avea nici o tragere de inimă să își petreacă restul zilelor în uitare – nici liberă, nici măritată cu adevărat, legată de un bărbat care fusese pentru o scurtă perioadă interesat de ea.

Una peste alta, era un gând deprimant, deși nu putea deduce dacă ideea ca el să o lase ca pe o văduvă în timp ce el pleca în jurul

lumii o deranja, sau chiar ideea că el o părăsea. Avea o suspiciune nemărturisită că a doua variantă era corectă, chestiune pur și simplu de neacceptat.

Justine își masă rapid ochii și îi deschise. Își îndreptă spatele, își luă frumoasa perie nouă și începu să se pieptene. Nu conta ce simțea, atâta vreme cât Dominic și ceilalți nu făcuseră decât să-i ia șansa de a alege, cel puțin pentru acum. Când îi arătaseră cum îi vor afecta scandalul și bârfele familia, Justine își dăduse seama că aveau dreptate. Singura cale de a merge mai departe era să facă front comun cu Griffin. Faptul că noul ei soț era furios din pricina tentativelor ostentative de a-l transforma într-o persoană respectabilă nu era o surpriză. Asta nu însemna că se așteptase ca el să capituleze în cele din urmă în favoarea planurilor lui Dominic. O surprinsese cu gestul lui. Griffin Steele nu i se părea deloc genul de om care să-și sacrifice nevoile și dorințele pentru altcineva, dar se părea că tocmai asta făcuse pentru ea.

În ușă se auzi o ciocănitură scurtă, care o trezi din reverie. Nu apucă să răspundă, pentru că ușa se deschise și Griffin, îmbrăcat doar în pantaloni și cu halatul pe care îl purtase cu o zi în urmă, intră în cameră. Mâna cu peria îi încremeni în aer, în timp ce privirea i se perindă neajutorată asupra lui, ajungând într-un final la picioarele desculțe. Nici nu-și aducea aminte când văzuse ultima dată un bărbat care să nu poarte ghete sau pantofi. Cumva, picioarele goale, masculine, ale lui Griffin i se păreau mai șocante decât faptul că nu avea cămașă pe el.

Își ridică brusc ochii și îi întâlni privirea amuzată. Ochii lui negri erau calzi și trădau buna dispoziție, și mai era ceva acolo, ceva ce începuse în sfârșit să recunoască. Sfidând toate asigurările pe care i le dăduse lui Rose, se părea că Griffin venise să-și revendice privilegiile maritale. Latura ei netoată și feminină era încântată, dar cealaltă, predominantă, era îngrozită.

Și nu doar pentru că se simțea atât de nepregătită din punct de vedere fizic. Justine nu credea că exista o femeie mai prost instruită decât ea, care să se descurce cu un bărbat precum Griffin.

– Credeam că-i Clara, se codi ea.

– Știu, zise el. I-am spus Clarei că în seara asta te ajut eu și am trimis-o la culcare.

Justine se încruntă.

– Ai mers cam departe, nu crezi? Și sunt mai mult ca sigură că nu am nevoie de ajutorul tău, domnule. Dădu din mâna în care încă ținea peria, ca să îl gonească. Sper că nu crezi că între noi se va întâmpla ceva în seara asta, pentru că nu se va întâmpla. Credeam că m-am exprimat destul de clar.

El o prinse cu ușurință de încheietură.

– Chiar acum mă întreb de ce tot fugi de mine. Ai dispărut din sufragerie fără să mănânci ca lumea. Nu mușc, Justine. Îi trase peria din mână. Decât dacă vrei tu.

Se duse în spatele ei și începu să-i treacă peria prin păr, iar inima ei tresări, speriată. Vru să se ridice, dar el o împinse înapoi pe scaun.

– Nu fi nătăfleață, zise el. Deja mi-am dat cuvântul că n-o să fac nimic din ce n-o să vrei. Dar în fața legii îți sunt soț. Este cât se poate de respectabil să te ajut să te pregătești de culcare.

Ea pufni și îl fixă cu privirea în oglindă.

– N-ai nici o legătură cu respectabilitatea, și o știi prea bine.

Un râs înfundat și răgușit, unul care îi trimise fiori în vintre, fu singurul lui răspuns. Decise că era prea obosită să se certe cu el – și că putea să se bazeze pe cuvântul lui că nu avea să o forțeze în vreun fel –, oftă și se relaxă treptat, lăsând mângâierile periei să-i alunge tensiunea din mușchii feței și ai gâtului.

– Îmi place mult părul tău, zise el după un minut sau două. Parcă aș avea un foc de catifea în mâini.

– N-ai decât, zise ea somnoroasă, în timp ce pleoapele ei erau gata să se închidă de tot.

– Ah, da. Îmi imaginez că nu-ți place pentru că atrage atenția asupra ta. De-aia-ți pui bonetele alea oribile.

Oftă.

– Nu-s chiar așa de urâte. Dar e adevărat că nu-mi place deloc culoarea. Verii mei mă necăjeau întruna când eram copil, și trebuie să spun că unii dintre așa-zișii domni din oraș n-au fost nici ei mai prejos. Întotdeauna întrebau în glumă dacă am un temperament diavolesc care să se asorteze cu părul.

– Idioți, murmură el și își văzu mai departe de periat.

– Da, așa am zis și eu, recunoscu ea pe jumătate adormită. Am fost cea mai timidă dintre timide. Ultimul lucru pe care îl doream era să atrag atenția cuiva.

Griffin lăsă peria deoparte și îi împărți cu iscusință părul în trei șuvițe mari.

– Și de ce, mă rog? întrebă el și începu să le împletească în coadă.

Îl fixă cu privirea în oglindă, remarcând concentrația calmă oglindită pe chipul său în timp ce lucra.

– Unde ai învățat să faci pe servitoarea?

El schiță un zâmbet.

– Nu-s prea multe lucruri pe care să nu le știu, legate de toaleta femeii, Justine.

Pufni.

– Bănuiesc.

– Nu bănuiești bine, nevastă. Acum răspunde-mi la întrebare. De ce ai evitat să atragi atenția asupra ta, spre deosebire de restul fetelor? Dumnezeu mi-e martor, ești suficient de frumoasă. Eu aș fi zis că toți tinerii filfizoni din oraș – stupizi și superficiali cum sunt ei – ar fi văzut măcar asta la tine.

Emoțiile o trădară și de data asta, dovadă că se bucura de complimentul improvizat, dar pentru că stătea parțial dezbrăcată în dormitor se gândi că ar fi mai bine să îl ignore.

– Tatăl meu a atras mai multă atenție decât era cazul. Deși era spion, altfel era un om destul de extravagant, și culmea e că ăsta era un alt plus. Unchiul Dominic a zis întotdeauna că tata avea un comportament atât de ostentativ, încât nimănui nu-i trecea prin cap că lucra pentru Serviciu. Însă nici eu și nici fratele meu nu ne-am dat în vânt după acest gen de atenție. Oamenii îl bârfeau întruna, vorbind de toate grozăviile pe care le făcea.

– Dar tatăl tău era mai mult plecat din Londra, nu? întrebă Griffin.

Se aplecă peste umărul ei să aleagă o panglică de pe farfurioara așezată pe masă. Justine îi putea simți căldura trupului pe tot spatele, iar când brațul lui învești mântat în mătase îi atinse umărul, stomacul îi tresări nervos.

– Așa e, dar nici mătușa mea nu se lăsa mai prejos, zise ea în grabă, încercând să ignore furnicăturile care îi înfiorau pielea. Era o fire artistică și cu idei destul de radicale. Justine își aduse aminte de saloanele zgomotoase și animate pe care mătușa ei obișnuia să le găzduiască, pline de artiști și scriitori și în general de oameni pe care bunicul ei obișnuia să-i numească „genuri inutile de oameni". Mătușa Elizabeth era o persoană minunată și bună, dar nu întotdeauna era simplu de trăit cu ea.

Întâlni privirea lui Griffin în oglindă în timp ce îi lega panglica la capătul împletiturii, și îi zâmbi în chip de scuză.

– Știu că poate ți se pare o chestie sentimentală, dar îmi era groază de fiecare dată că ar putea spune ceva revoltător când eram într-o companie aleasă. Chiar reușea să îl scoată din minți pe bunicul meu.

– Ah, te referi la tatăl tatălui tău.

Încuviință din cap.

– Da. Bunicul ura bârfa și până și cel mai vag indiciu de comportament scandalos. Unchiul meu – viconte în prezent – nu privea nici el cu ochi buni lucrurile astea, zise ea cu un oftat. Nu că l-aș învinovăți prea tare, având în vedere că a avut câțiva copii pe care a trebuit să-i vadă la casele lor.

Era sigură că unchiul William percepea căsătoria ei cu Griffin ca pe o mezalianță îngrozitoare, cu consecințe dezastruoase asupra familiei. Justine nici nu voia să se gândească la conversația pe care urma să o aibă la un moment dat cu el pe marginea acestui subiect. Probabil ar fi făcut apoplexie.

Griffin își sprijini încet mâinile pe umerii ei.

– Îmi imaginez că unchiul tău va fi pur și simplu încântat când va afla că te-ai măritat cu mine.

Justine încercă să nu arate prea îmbufnată.

– Nu e vina ta, sigur, dar nu, nu va fi deloc încântat.

– Negreșit, o mare încălceală, dar bine că nu trebuie să o descălcim în seara asta. Gata, am terminat cu tine.

Mâinile lui îi alunecară pe talie. Cu o singură mișcare rapidă o ridică în picioare, lăsând-o fără suflare. Griffin nu era nici vânjos, nici din cale afară de musculos, ci mai degrabă zvelt și viril. Ea nu era chiar ușoară, așadar era mult mai puternic decât părea.

Mâinile ajunseră la spatele rochiei, iar ea sări și se roti să se repead la el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?

– Îți deschei rochia, iar după aceea o să-ți desfac șireturile, zise el cu o răbdare exagerată. Cineva trebuie s-o facă și pe-asta dacă nu vrei să dormi îmbrăcată. O întoarse cu spatele la el. Nu te mai agita atât. S-ar zice că ești o femeiușcă prostuță, nu femeia matură și chibzuită pe care o credeam eu.

Justine nu se putu abține. Scoase limba la reflexia lui în oglindă.

– Foarte matură, adăugă el.

Rămase nemișcată cât îi desfăcu cu repeziciune nasturii de la rochie și îi slăbi șireturile de dedesubt. El nu tărăgănă lucrurile și nici nu încercă să tragă de timp, iar ea se relaxă în mâinile lui pricepute. Pentru un bărbat care-i făcea nervii să tresară și să danseze cu o singură atingere sau privire, era o persoană extrem de reconfortantă. Asta nu avea mare noimă, cu excepția faptului că știa că putea să-i spună orice, iar el n-ar fi judecat-o greșit. Și în afară de faptul că o dorea în patul lui – chestie pe care ea o suspecta că fiind în mare măsură o reacție automată la orice femeie sub cincizeci de ani –, nu părea că aștepta prea multe de la ea. Poate mai era și faptul că voia să aibă grijă de ea, iar asta era într-adevăr o sensație nouă.

– Du-te, zise el și o împinse încet în direcția paravanului pictat din colț. Du-te și pune-ți cămașa de noapte și halatul și apoi am să te bag în pat.

Îi aruncă o privire peste umăr.

– N-ai nevoie.

El zâmbi.

– Știu, dar îmi place conversația. Și până la urmă e noaptea nunții noastre. Ai putea măcar să stai de vorbă cu mine.

Îl privi circumspectă, iar el își ridică palmele în aer.

– Fără șmecherii, promit.

Ridică din umeri și decise să aibă încredere în el. Până la urmă, ce se putea întâmpla rău? Nu avea nici o intenție să i se arunce în brațe, cel puțin nu în noaptea asta. Acest gând rătăcit o făcu să se împletească pe picioare. De unde naiba răsărise?

Agitată, se grăbi să ajungă în spatele paravanului și începu să tragă de rochie. Făcu eforturi uriașe pentru a nu băga de seamă sângele care îi pulsa prin vene, într-un amestec de trepidație și excitare, și pentru a ignora senzația acută de conștientizare a bărbatului aflat de cealaltă parte a paravanului – un bărbat cu reputația unui ticălos notoriu. Un bărbat care acum era soțul ei.

Se dezbrăcă și de lenjerie și își aduse aminte că nu văzuse nici un semn de comportament îndrăznet din partea lui, începând din ziua când sosise în casa lui. Ba din contră, ar fi putut spune. Era adevărat că îi făcea plăcere să spună lucruri revoltătoare și că o sărutase. Și mai fusese și întâlnirea aceea târzie din bucătărie. Dar nu făcuse nici un efort să o seducă, ci făcuse tot ce-i stătuse în puteri să o protejeze – la fel de bine cum le proteja și pe celelalte femei aflate în gospodăria lui. Comportamentul lui putea fi descris ca disciplinat și reținut.

Își împachetă frumos rochia și o puse pe suportul special din spatele paravanului, forțându-se să se gândească la probabilitatea uriașă ca reputația lui Griffin să fi fost exagerată. Atunci, de ce nu făcuse nici un efort să dezmintă zvonurile și bârfele despre el și-i lăsase pe toți să creadă tot ce era mai rău despre el? O întrebare interesantă, dar nu genul pe care să aibă sclipirea sau energia să o analizeze în seara asta.

– Ești sigură că nu ai nevoie de ajutor? se auzi vocea ironică a lui Griffin de partea cealaltă a paravanului.

– Foarte sigură, răspunse ea și se grăbi să-și scoată și celelalte haine. Termin imediat.

– Nu te grăbi. Poate-mi mai povestești ceva despre familia ta cât aștept.

Își strânse halatul la piept și trase cu ochiul după paravan. Griffin se plimba prin cameră inspectându-i în treacăt puținele lucruri, întinse mâna să mângâie absent un șal de lână lăsat de ea pe spătarul unui scaun, apoi ridică o carte din micul teanc de pe noptiera de lângă pat și citi titlul. Acțiunile lui erau puternic influențate de posesivitate și de o intimitate care o lăsă fără respirație. Se retrase înapoi după paravan.

– Ce-ai vrea să știi?

– Ai locuit dintotdeauna în Londra?

– Aproape întotdeauna, dar eu și fratele meu ne petreceam o bună parte din vară la țară, la moșia bunicului meu, mai ales când tata era plecat.

Zâmbi cu gândul la amintirile frumoase legate mai ales de verii ei. Se descurcase de minune să țină pasul cu ei, să alerge ore în șir prin păduri sau să învețe să călărească.

– Tare mult îmi plăcea acolo, și nu mi-e rușine să recunosc că de multe ori plângeam când trebuia să mă întorc în Londra.

– Deși bunicul tău era foarte riguros și cu siguranță cârcotaș?

Își puse halatul pe ea și legă bine cordonul în jurul taliei.

– Bunicul n-a fost niciodată critic cu mine, zise ea în timp ce ieși din spatele paravanului. Obișnuiam să-mi petrec o grămadă de timp cu el în bibliotecă, ajutându-l la traduceri. Era un erudit, să știi, îi explică ea în timp ce Griffin traversa camera spre ea Ba chiar obișnuia să spună că eram cea mai deșteaptă dintre ne poții lui. Doar mie îmi spunea, sigur. N-ar fi fost frumos să spună genul acesta de lucruri și altora.

Se opri la doar câțiva centimetri de ea. Justine trebui să-și reprime impulsul de a se da înapoi – nu pentru că i-ar fi fost frică de el, ci pentru că prezența lui avea ecou înlăuntrul ei, îmboldind-o tacit să rămână lângă el. Gura lui Griffin se arcui într-un zâmbet periculos de seducător când își coborî privirea spre ea.

– Trebuia să-mi dau seama că erai un șoarece de bibliotecă. Mai spune-mi.

Privirea lui, atât de tainică, o captivă cu totul, ispitind-o cu gânduri interzise. Aproape inconștient, își ridică mâna la gulerul halatului pe care și-l prinse strâns.

– De ce te-ar interesa așa ceva? șopti ea.

El își închise ochii pe jumătate și se aplecă spre ea, încercând parcă să simtă un parfum subtil.

– Din motive care îmi scapă, vreau să știu totul despre tine. Vreau să știu care era jucăria ta preferată când erai copil, care era cel mai prețuit lucru al tău. Vreau să știu cine te alina când plângeai sau dacă te-ai cocoțat vreodată în copaci. Vreau să știu ce-ți place să mănânci și ce te face să strâmbi din năsucul ăsta drăguț. Vreau să știu când a fost prima dată când ți-ai dorit să săruți

un băiat. Mai ales asta vreau să știu, termină el de vorbit pe un ton viclean.

Se uită fix în adâncul ochilor lui negri, țintuită locului. Vocea lui o transportă spre un plan periculos și se clătină, chiar dacă abia perceptibil, spre el. Privirea lui scăpără drept răspuns.

Dar când vru să o atingă, momentul se spulberă. Justine scoase un icnet și se smulse de lângă el și se năpusti spre măsuța de toaletă pentru a-și strânge lucrurile cu mâinile tremurânde.

Griffin bombăni ceva în barbă - ceva neplăcut, bănuia ea.

- Nu ai de ce să te temi, Justine, zise el cu vocea gâtuită. Nu-s vreun căpcăun.

- Nu mi-e cătuși de puțin teamă. Doar că nu vreau să vorbesc despre lucruri ridicole, ca de exemplu despre copilăria mea.

Aranjă periile și oglinjoara într-un șir ordonat. Griffin se sprijini de tăblia patului, ca și cum avea de gând să-și petreacă toată noaptea acolo. Căldura îi dispăruse din ochi, fiind înlocuită de un amuzament sardonic care o făcu să tresară în sinea ei.

- Nu ești de părere că soțul și soția ar trebui să afle diverse lucruri unul despre celălalt, Justine? Altfel, cum se vor putea înțelege?

- Păi, se pare că tu știi destule despre mine, iar eu foarte puține despre tine, i-o întoarse ea într-un impuls defensiv. Era ca și cum el i-ar fi expus ceva dinlăuntru, ceva ce ar fi preferat să rămână ascuns. Nu cred că e corect.

- Ce-ai vrea să știi?

- Încă mai vrei să pleci din Anglia? întrebarea îi ieși pe gură înainte să se gândească propriu-zis la ea.

El dădu o singură dată din cap.

- Sigur.

Așteptă, dar el nu dădu alte lămuriri.

- Doar atât ai de spus despre asta? îl întrebă ea uimită.

El dădu din umeri. Iar ea se enervă. Cum putea fi atât de relaxat când era vorba despre ceva care o putea afecta atât de tare? Nici nu mai știa ce să-i răspundă, cum să se gândească la viitorul lor comun. Ziua fusese extrem de tumultuoasă, plină de emoții și supărări.

Se crispă, aducându-şi brusc aminte de ce aflase despre el de dimineaţă de la Patience şi Rose. Nu-i venea să creadă că uitase ceva atât de important. În momentul acesta, numai ideea că îi ascunsese o informaţie atât de vitală i se părea de-a dreptul groaznică.

– Dragostea mea, ai de gând să stai pe gânduri toată noaptea, sau mai ai şi alte întrebări? o săcâi Griffin zâmbind larg.

– Ba chiar o grămadă, dacă stau să mă gândesc mai bine, zise ea. De exemplu, habar nu am avut cine e tatăl tău până de dimineaţă, când am aflat de la Rose şi Patience. Asta da revelaţie, pe cuvânt. Şi nu cred că e deloc corect că mi-ai ascuns această informaţie înainte de căsătorie.

Postura lui relaxată se modifică uşor. Îşi aduse aminte prea târziu de avertismentul strict al doamnei Reeves de a nu deschide acest subiect. Dar, îşi spuse în sinea ei, avea toate drepturile să ştie. La urma urmei, acum erau căsătoriţi.

– Şi ce ţi-au spus despre tatăl meu? o întrebă el încet, pe un ton care nu prevestea nimic bun şi care îi punea sub semnul întrebării siguranţa pe care o simţise cu o clipă înainte.

– Că este prinţul Ernest, duce de Cumberland. Chiar dacă rostise cuvintele cu voce tare, tot i se părea imposibil. Nu mi-au spus şi cine a fost mama ta.

– Asta pentru că ea nu a contat pentru nimeni. Mama mea a fost o fată de paisprezece ani pe care tatăl meu – cuvântul răsună ca un blestem din gura lui – a sedus-o şi a abandonat-o, condamnând-o la uitarea veşnică. Nu că aş bănui că şi-ar fi dorit ca el să mai ştie de ea. Dumnezeu mi-e martor că nici eu n-am nevoie de el.

– Aşa bănuieşti? Adică nu ştii exact ce şi-a dorit mama ta? întrebă ea cu precauţie.

Îşi încrucişă braţele pe piept, iar mătasea alunecă de pe gât lăsând la vedere gheara grifonului, săpată parcă cu cruzime în carnea lui de bronz.

– De unde să ştiu? M-a abandonat când eram bebeluş. N-am cunoscut-o niciodată.

Aruncase toate aceste cuvinte spre ea ca pe niște pietre. Inima ei se strânse din pricina tristeții împroșcate de fiecare silabă. Era clar, rămăseseră atât de multe lucruri nerostite, întreaga istorie a unui om ascunsă în spatele unui zid pe care puțini – sau nimeni – nu îndrăzniseră să-l escaladeze. Nu era de mirare că se păzea cu o asemenea determinare.

– Îmi pare rău, zise ea și-și dori să-și fi mușcat limba mai bine decât să-i fi readus în minte amintiri atât de neplăcute. N am știut.

Sprâncenele lui se arcuiră cu un dispreț aristocratic straniu.

– Dacă ai fi știut că sunt copilul din flori al unui bărbat cunoscut pentru cele mai rele vicii și al unei femei căreia i-a lipsit cel mai decent sentiment, te-ai mai fi măritat cu mine, Justine? Sau ai fi preferat cenzura și boscorodeala lumii, în loc să fii pângărită de numele meu? De atingerea mea?

Ochii ei se măriră de groază. Cum putea să creadă așa ceva despre ea?

– Sigur că nu! Nu suntem responsabili pentru acțiunile părinților noștri. Și nici măcar nu i-ai cunoscut. Greșelile lor sunt doar ale lor.

Gura lui deveni o linie subțire, neîncrezătoare. Ea făcu câțiva pași mai aproape, disperată să îl convingă... să îl aline.

– Nu am avut niciodată intenția să te insult, dragul meu domn, spuse ea pe un ton plin de compasiune.

Ardea de poftă să îl atingă, să îi mângâie umerii acoperiți cu mătase, să își lase degetele să îi atingă pielea caldă. Dorința îi era atât de puternică și de tulburătoare, încât își strânse palmele în pumni.

– Întotdeauna ai fost atât de bun cu mine, spuse ea, iar eu voi fi întotdeauna...

Dintr-un pas, traversă tot spațiul dintre ei, își puse o mână pe umărul ei, iar cu cealaltă o luă de bărbie și o forță să se uite la el. Ea înghiți în sec la vederea privirii lui de gheață, golită de orice emoție. Dar chiar dacă ochii lui negri erau implacabili și neiertători, atingerea îi era delicată. Chiar și când era nervos, știa că nu i-ar face niciodată rău.

– Bun? se răsti el. Nu confunda toleranța cu bunătatea, Justine. Nu mă las niciodată pradă acelei emoții. Din punctul ăsta de vedere semăn cu tatăl meu.

– Nu cred. Refuza să se lase intimidată de el. Nu ești deloc ca tatăl și ca unchii tăi. Sunt sigură.

Afirmația ei îl făcu să pufnească disprețuitor, luându-și mâinile de pe ea.

– Sunt exact ca ei. Și cu cât îți vei da mai repede seama de asta, soția mea dragă, cu atât ne va fi mai bine amândurora.

Rostind aceste cuvinte descurajante, se întoarse pe călcâie și ieși din dormitorul ei.

Capitolul 14

Justine se zgâia indispusă în farfurie, pentru a rezista impulsului de a se uita spre soțul ei, care stătea în capătul celălalt al mesei lustruite din sufragerie. Acesta era angajat într-o conversație animată cu verișoara ei, Serena, Lady Danforth. Serena – una dintre cele mai nesuferite persoane din lume pentru Justine – era o frumusețe înaltă și zveltă, cu cel mai ascultător păr auriu. Era măritată cu unul dintre cei mai plictisitori bărbați din Londra, unul care de-abia o remarcase și căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie că soția lui flirta în stânga și-n dreapta – dacă nu și mai rău –, numai cu bărbații posedând cea mai scandaloasă reputație din oraș.

Exact genul de femeie care să stârnească interesul sexual al lui Griffin, după toate aparențele.

– Justine, draga mea, nu cred că m-ai ascultat, zise unchiul său, ușor dojenitor. Nu știu ce se întâmplă cu manierele tale în seara asta. Nu-ți stă deloc în fire să fii așa.

Tresări jenată și îi aruncă un zâmbet încurcat.

– Îmi pare tare rău, unchiule William. Sunt un pic tulburată, dar asta nu e o scuză să fiu nepoliticoasă.

Unchiul ei, aşezat la loc de cinste în capul mesei, vizavi de cealaltă gazdă, Lady Thornbury, o studie cu o profundă îngrijorare.

– Cred că era de aşteptat, continuă el coborându-şi vocea. N-am mai fost niciodată atât de şocat ca atunci când mi-ai trimis scrisoarea în care m-ai pus la curent cu nunta. Nu pot decât să mă bucur că mătuşa ta dragă şi bunicul nu mai sunt cu noi, ca să vadă unde te-a adus comportamentul tău nechibzuit. Serios, draga mea, unde ţi-a fost mintea?

Dacă aşa se gândea unchiul ei că o făcea să se simtă mai bine, mai bine o lua direct şi o vâra într-un cazan cu ulei încins şi terminau odată.

– Nu cred că am avut de ales, domnule, încercă ea să-i explice pentru a nu ştiu câta oară. Îl iubea cu adevărat pe unchiul ei, care fusese întotdeauna foarte bun cu ea, dar uneori depăşea limita şi era la fel de neclintit ca şi tatăl ei. În acele circumstanţe, acceptarea cererii în căsătorie a domnului Steele a părut singura cale acceptabilă pe care o puteam urma.

Unchiul William îşi aşeză cu tact cuţitul şi furculiţa pe farfuria goală.

– Nu te învinovăţesc că i-ai acceptat cererea în căsătorie, Justine. Nu exista o altă cale de urmat şi sunt cu adevărat recunoscător că domnul Steele are, se pare, măcar o brumă de respectabilitate. Ce m-a contrariat a fost decizia ta iniţială de a accepta un post în casa lui. Nu doar că a fost o nesăbuinţă fără margini, dar şi un gest cu mult sub demnitatea ta.

Justine de-abia se stăpâni să nu se crispeze. În situaţia actuală nu prea avea argumente cu care să combată logica unchiului ei.

– Am făcut-o pentru domnul Dominic, înţelegi, zise ea. Avea nevoie de ajutorul meu.

După expresia de pe chipul unchiului ei, ar fi putut la fel de bine să vânture o pânză roşie în faţa unui taur.

– Întotdeauna am susţinut că a fost o mare greşeală că Dominic a avut o asemenea influenţă asupra ta, zise unchiul ei cu răceală. Sunt convins că el e de vină şi pentru cariera nefericită a iubitului meu frate, care a şi dus la moartea lui. Edward a fost un tânăr temerar, dar sunt sigur că şi-ar fi revenit în cele din urmă

dacă nu ar fi căzut sub influența lui Dominic. Nici bunicul tău nu l-a plăcut niciodată.

Justine își înăbuși un oftat și încuviință din cap spre unul dintre servitorii care îi luă farfuria. Nu avea nici un rost să încerce să îl convingă pe unchiul William că îndatoririle tatălui ei în Serviciu îl ajutaseră să-și focalizeze energia debordantă, îl ghidaseră pe un drum util care îi permisese să-și utilizeze mintea ascuțită și inteligența sclipitoare. Și chiar dacă murise prea devreme, Justine era convinsă că, fără îndrumarea lui Dominic, tatăl ei ar fi avut un sfârșit tragic la o vârstă mult mai tânără, ori într-un accident stupid de trăsură, fie și-ar fi pierdut și ultima lețcaie la jocuri de noroc.

– Ah, bine, zise unchiul ei după ce se servi de pe platoul cu friptură de gâscă servită la felul următor, cred că va trebui să-i dăm cumva de capăt. Cu patronajul meu și serviciile amabile ale lui Lady Thornbury, ar trebui să putem contracara cele mai urâte bârfe. Istoricul domnului Steele nu este deloc printre cele mai fericite, dar, la urma urmei, se trage dintr-una dintre cele mai nobile familii din țară. Iar căpitanul St. George mi-a spus că domnul Steele este în grațiile prințului regent, ceea ce e mare lucru, după părerea mea.

Justine nu știa de ce era atât de important, ținând cont să singurul motiv pentru care regentul știa de existența lui Griffin era pentru că îi datora o sumă considerabilă de bani. Totuși, putea aprecia tentativa lui Aden de a-l mai calma pe unchiul ei morocănos, chiar dacă Aden stătea chiar acum în dreapta ei și de-abia se stăpânea să nu râdă. Era clar că trăsese cu urechea la conversația lor – deprindere tipică pentru un spion. Justine era hotărâtă să îl dojenească în legătură cu atitudinea lui amuzată și trasul cu urechea de îndată ce se ivea ocazia.

– Și, adăugă unchiul ei pe un ton mai senin, trebuie să fii încântată să o vezi pe Serena atât de interesată de domnul Steele. Serena este una dintre cele mai populare gazde din lumea bună. Să fii sigură că, dacă ea îl acceptă pe noul tău soț, mulți îi vor urma exemplul.

Unchiul William aruncă o privire radioasă peste masă spre fiica lui cea mai mare, care stătea atât de aproape de Griffin, încât

practic îi stătea în poală. Dacă Justine intuise corect, probabil că Serena stătea chiar cu mâna pe coapsa lui. Iar din privirea lui Griffin și buzele curbate într-un surâs leneș și amuzat, îți puteai da seama că se bucura din plin de atențiile vulgare ale verișoarei ei. Justine se văzu nevoită să apeleze la toată stăpânirea de sine de care era capabilă ca să nu se ridice să ia unul dintre sfeșnicele grele Wedgwood din fața ei și să-l proiecteze în capul soțului ei.

Din fericire, Lady Thornbury interveni subtil în conversație și reuși să îi capteze atenția lui Griffin, făcând-o pe Serena să se bosumfle. Justine răsuflă ușurată să vadă că soțul ei își mai îndreaptă atenția și către gazdă. Griffin era foarte încântat că putea ocoli și lua peste picior convențiile sociale. Însă la fel de bine știa și să se folosească de ele, și avea decența să se comporte ca un gentleman cu Lady Thornbury, care își dăduse toată silința ca seara aceasta să fie un succes.

– Te distrezi? șopti Aden spre ea în momentul în care unchiul ei își îndreptă atenția către celălalt vecin de scaun.

– De nu mai pot, replică sec Justine.

Aden aruncă o privire fugară în direcția lui Griffin.

– Una peste alta, cred că a ieșit bine. Vărul meu nu a insultat pe nimeni, n-a spus glume vulgare, deși știu cât de tare-l mănâncă limba să facă așa ceva. Cred că ai o influență bună asupra lui.

Oftă.

– Mă îndoiesc.

Din punctul de vedere al lui Justine, seara asta părea că nu se mai termină. Venise după câteva zile extrem de intense petrecute în casa lui Steele – rezultatul întrebărilor ei neavenite referitoare la familia lui Griffin din noaptea nunții. După ce plecase din camera ei, nu-l mai văzuse decât a doua zi după-amiază, când el venise în salon, acolo unde ea și Vivien St. George stăteau de vorbă liniștite.

După ce înclinase vag din cap în direcția lui Vivien, anunțase că intenționa să angajeze încă o dădacă pentru Stephen. Justine obiectase, spunând că era perfect capabilă să aibă grijă de un copilaș, iar el se răstoise în gura mare că nu va tolera ca soția lui să se vânzolească prin casă ca o servitoare.

Griffin insistase cu aiureala asta şi îi ordonase să viziteze o croitoreasă la care să-şi comande o garderobă adecvată noului ei statut. Bineînţeles că asta provocase o nouă ceartă, care culminase cu plecarea lui bruscă şi cu Justine care se gândea să-i tragă una în cap cu ceainicul. Înclinaţia ei spre un comportament atât de atipic o condusese la o concluzie cu două posibilităţi – fie moştenise mult mai multe caracteristici temperamentele de la tatăl ei decât crezuse iniţial, fie Griffin o scotea din minţi.

După ce reuşise cu greu să se calmeze, Vivien o convinsese că avea într-adevăr nevoie de o rochie nouă pentru dineul din seara următoare. Justine fusese de acord cu jumătate de gură, iar Vivien o luase pe sus pentru o şedinţă de probă într-unul dintre cele mai căutate magazine din Londra.

Când rochia sosise în după-amiaza aceasta, Justine se văzuse nevoită să accepte în sinea ei că era minunată. Era dintr-un satin lucios verde pal, cu un model destul de modest, dar cu o croială bine executată, decorată pe margini cu dantelă gălbuie în partea de sus şi la tiv, şi cu frunze micuţe din alt material presărate pe poalele fustei. Lui Griffin îi plăcuse mult, dacă era să se ia după modul în care ochii îi scăpăraseră scântei când o văzuse coborând scara principală în hol, ca să-şi pună mănuşi asortate verzi din piele de ied.

Bineînţeles că stricase toată vraja când îi poruncise să se ducă înapoi sus ca să-şi dea jos bonetica discretă din dantelă. Ca să evite o ceartă în faţa servitorilor, se supusese, dar îşi luase revanşa ulterior, când refuzase să vorbească cu el în trăsură, pe drumul spre dineu. El nu dăduse doi bani pe tăcerea ei şi o lăsase să mediteze în linişte la faptul că manierele ei o luaseră pe o pantă periculoasă drept la vale de când ajunsese în sfera lui de influenţă.

Din fericire, odată ajunşi la casa din oraş a lui Lady Thornbury, se descurcaseră să se poarte cuviincios. Griffin fusese neaşteptat de fermecător şi de docil când fusese prezentat familiei ei şi grupului select de prieteni invitaţi de Lady Thornbury. Reuşise chiar să se înfrâneze când unchiul William se lamentase că făcuseră nunta în grabă şi că Justine acţionase într-un mod total nechibzuit, care nu-i stătea deloc în fire. Ochii soţului ei se făcuseră mici-mici

în acel moment, dar noroc că intervenise Serena care îl luase de acolo ca să-l prezinte și altor invitați. Lady Thornbury fusese surprinsă de atențiile respingătoare ale Serenei, dar Justine nu putuse să-i fie decât recunoscătoare că reușise să evite o criză. Apoi își concentrase energia pentru a alina sensibilitățile rănite ale unchiului ei, simțindu-se încă o dată recunoscătoare că verișoara ei cea odioasă îi ținea de urât lui Griffin.

Mai bine zis, îi fusese recunoscătoare timp de câteva minute, până când își dăduse seama că Serena intenționa să pună monopol pe Griffin, care nu părea deloc deranjat de intențiile ei. N-ar fi trebuit să-i pese nici lui Justine, dacă ar fi făcut abstracție de faptul că scopul imbecilului ei soț era să o ajute să-și reabiliteze reputația – și în realitate și pe a lui. Cum încerca el să realizeze asta antrenându-se într-un flirt vulgar – și nu cu oricine, ci chiar cu verișoara soției sale – era peste puterea ei de înțelegere.

Lady Thornbury găsi în sfârșit de cuviință să pună capăt cinei macabre.

– Doamnelor, haideți să-i lăsăm pe domni să se delecteze cu un porto, ce ziceți?

Doamnele se ridicară toate în picioare în foșnet de mătăsuri și museline scumpe, iar Justine o văzu pe Serena întorcându-se și șoptindu-i ceva lui Griffin, care stătea politicos în spatele ei și îi ținea scaunul. El râse. Justine își mută brusc privirea în altă parte, plină de resentimente care îi ardeau venele. Oricât de greu de crezut ar fi fost, era geloasă pe atenția pe care i-o acorda Griffin verișoarei sale nesuferite.

– E doar de spectacol, îi zise încet Aden, în timp ce o ajută cu scaunul.

Se întoarse spre el cu o privire confuză.

– Ce vrei să spui?

El îi făcu semn din cap în direcția lui Griffin.

– Comportamentul lamentabil al vărului meu cu verișoara ta. Bănuiesc că, în clipa asta, e gata să fugă țipând direct în stradă, ca și când pe spatele lui s-ar cățăra o grămadă de șobolani.

Vorbele lui o forțară să izbucnească într-un râs înfundat.

– Nu mi se pare deloc deranjat de ea.

Aden încuviință din cap.

– Știu, dar aparențele pot fi înșelătoare, și cred că știi asta mai bine decât oricine.

Știa, dar se simțea prea bulversată ca să îngaime ceva coerent, așa că se mulțumi să îi zâmbească recunoscătoare și plecă după celelalte femei.

Când ajunse în capătul mesei, Justine își îndreptă ochii spre soțul ei, iar el o privi insistent și și cu o expresie zeflemitoare. Ea își ridică sfidător bărbia, iar el rânji și își ridică paharul de vin în semn de salut.

Naiba să-l ia! Se recunoscu înfrântă – de data asta – și se grăbi să părăsească salonul.

Griffin își întinse picioarele, încercând să se simtă confortabil în interiorul intim al trăsurii lui. Îi spusese vizitiului să o ia pe drumul cel lung spre Jermyn Street. Chiar și așa, tot avea îndoieli că Justine avea suficient timp să se calmeze. Dacă însă aștepta până ajungeau acasă, ar fi dispărut din nou în dormitorul ei, ca de fiecare dată când se apropia de ea.

Nu o putea învinovăți, având în vedere cât de tare o enervase în noaptea nunții lor. Dar îl luase prin surprindere, nu doar cu întrebările despre părinții lui, ci și cu răspunsul ei amabil care i se păruse pur și simplu plin de compătimire. Asta îi făcuse pielea de găină. Voia multe lucruri de la Justine – în primul și cel mai important rând să o vâre în patul lui, acolo unde-i era locul –, dar mila nu se număra printre ele.

– Arăți foarte bine în seara asta, scumpa mea, și nici măcar n-ai avut nevoie de vreuna dintre bonețicile tale stupide, o tachină el.

În lumina obscură a lămpilor din trăsură îi văzu ochii mijindu-se până deveniră niște liniuțe de foc. Griffin bănuia că avea un simț dezvoltat al umorului dacă era suficient de relaxată, dar nu și dacă venea vorba despre bonetele ei.

Se chinui să găsească ceva inofensiv de zis, ceva care să-i aducă aminte că nu era vreo brută nesimțitoare care intenționa să o distrugă, și asta pentru că remarcase cum se uitase la el zilele astea. Și de data asta era, probabil, tot vina lui, de la anunțul dramatic că era la fel de abject ca tatăl și unchii lui. Griffin n-ar fi pretins niciodată că era altceva decât era, dar relațiile sale de rang

regal – cel puțin bărbații – erau o specie cu desăvârșire mârșavă și imorală. Poate se mai încadra și el din când în când în categoria amorală, dar să fie mârșav? Spera că nu. Nu doar că genul ăsta de excese aristocratice ale comportamentului nu dădea bine în afaceri, dar le respingea oricum la un nivel instinctiv. În cele mai multe zile s-ar fi putut convinge singur că lăsase absolut orice vestigiu din copilăria sa în urmă, dar știa că asta era doar o minciună. Toți anii petrecuți în parohia uitată de lume din North Yorkshire, sub stricta supraveghere a unchiului său de o moralitate riguroasă, își puseseră amprenta asupra lui, indiferent de cât de mult se încăpățâna să nu recunoască. Probabil că era în stare de multe lucruri, dar cu siguranță nu și să facă rău femeilor și copiilor.

Din nefericire, mintea îi era în continuare pustie atunci când trebuia să înceapă o conversație cu soția lui, poate pentru că nu era obișnuit cu o astfel de schimbare a relației dintre ei.

Poate că și Justine simțea același lucru, deci n-ar fi făcut rău dacă i-ar fi adus aminte de asta.

– Cred că ți s-a părut ciudat să fii introdusă rudelor tale drept soția mea, spuse el. Trebuie să te fi demoralizat un pic.

Ea se ținu bine de mâner, pentru că trăsura tocmai lua o curbă. Deși nu părea să fi fost nevoie, de vreme ce postura ei amintea de un stâlp de felinar.

– Nici n-ai idee, replică ea cu amărăciune.

Calmul lui Griffin începu să scârțâie. Se împăcase cu atitudinea ei rece din salonul lui Lady Thornbury după ce bărbații se alăturaseră femeilor, presupunând că se datorase iritării produse de verișoara ei. Lady Serena era bogată, frumoasă și o gazdă populară în înalta societate, dar flirta cu vulgaritate. În general, nu-l deranja să mai flirteze din când în când, și măcar Serena îl băgase în seamă și stătuse de vorbă cu el. Majoritatea celorlalți invitați îl evitaseră, fie din teamă – ca și cum s-ar fi așteptat să scoată un pachet de cărți și să încerce să îi fraierească –, fie din dispreț, cum era cazul cert al unchiului lui Justine. Seara decursese la fel de rău cum își imaginase că va fi, plus că soția lui scumpă și dragută îșt petrecuse o bună parte din timp aruncând săgeți din priviri

în direcția lui. Statutul de femeie măritată, după toate aparențele, avea un efect deloc benefic asupra temperamentului lui Justine.

Încă un motiv în plus să se culce cu ea, și dacă era posibil chiar în seara asta. Din punctul de vedere al lui Griffin, cea mai bună metodă de calmare a nervilor era o partidă bună de hârjoneală în așternut.

– Ai avut o conversație plăcută cu unchiul tău în timpul cinei? întrebă el politicos. Păreai foarte implicată.

– La fel ca și tine cu tovarășa ta de discuție, replică ea și îl privi încruntată. Tu și Serena v-ați distrat de minune.

Ah. Așadar, asta era problema. Se părea că Justine suferea de un acces de gelozie. Asta nu însemna că era fraier să creadă că soția lui era motivată de vreun sentiment de afecțiune, pe care să-l fi dezvoltat între timp pentru el. Până și un idiot și-ar fi dat seama că între ea și Lady Serena exista o antipatie aprigă. Oricât de mult și-ar fi dorit ca Justine să nutrească vreo emoție pentru el, alta decât o dorință năvalnică de a-i da cu ceva în cap, presupunea că modul ei de a se purta avea o strânsă legătură cu instinctul ei de competitivitate.

– M-a primit cu brațele deschise, o întârâtă el. Și și-a manifestat dorința arzătoare s-o vizitez la orice oră. Sigur, invitația ți se adresa și ție.

– Mă îndoiesc sincer că Serena vrea să aibă de-a face cu mine în afară de cazul în care m-ar enerva în legătură cu ceva, rosti ea sacadat. Dar n-ai decât să o cauți ori de câte ori dorești. Sunt sigură că nu mă privește.

Griffin oftă.

– Justine, nu fi așa găsculiță. Sigur că n-am de gând să merg în vizită de unul singur la verișoara ta. De ce mama naibii aș vrea să fac una ca asta?

– Cred că este evident din comportamentul tău. Sau al ei, de fapt.

Asta îl miră, pentru că era convins că se purtase cu destulă decență, având în vedere circumstanțele.

– Te asigur, draga mea, că dacă ai crezut că m-am lăsat atras într-un fel de flirt disperat cu verișoara ta, te înșeli. Dacă într-adevăr aș flirta cu o femeie, ai ști, și la fel și Serena.

Din nefericire, consecința afirmațiilor lui nu fu cea scontată, iar icnetul ei revoltat îi spuse că fusese de-a dreptul deplasat. Asta îl făcu să se întrebe când anume începuse să-și piardă abilitatea de a se descurca cu femeile, activitate pe care altădată o presta fără nici un efort. Realitatea era că întotdeauna avusese atât de multe femei la cheremul lui, încât nici nu știuse ce să facă cu ele. Apoi apăruse Justine, și totul se schimbase. Pretext suficient pentru a face un om rațional să-și piardă mințile.

Ea trase perdeluța de la geam și aruncă o privire în bezna de afară.

– De ce durează atât de mult să ajungem acasă? Trebuia să fi ajuns demult.

Cuvintele îi fură imediat urmate de un pufnet jalnic, care îi merse lui Griffin direct la inimă.

Se mișcă ușor ca să nu o sperie și se strecură lângă ea pe banchetă. Ea se trase în colț.

– Ce faci? îl întrebă suspicioasă.

El îi luă palma înmănușată. Justine încercă să i se opună, dar el îi captură palma într-o strânsoare delicată, dar fermă.

– Stau lângă soția mea. Ce credeai că fac?

– Mă necăjești, așa cum ai făcut toată seara. Agitată, își frecă obrazul cu dosul celeilalte palme. Știu că totul nu-i decât o șaradă, dar nu trebuia să mă pui într-o situație jenantă. Mai ales cu Serena.

El se jucă cu degetele ei încleștate, împletindu-le cu ale sale.

– Ți-a trecut prin cap că poate și eu m-am simțit la fel de prost în seara asta?

Buza ei de jos ieși în afară, când se bosumflă.

– Nu știu de ce. Mi se pare că tu faci tot timpul numai ce vrei, și toți ceilalți merg pe vârfuri în jurul tău, de frică să nu te supere. Și oricum, sunt sigură că jumătate dintre bărbații invitați la petrecere îți datorează bani. Mai degrabă cred că ai profitat de ocazie să îi iei de sus.

– Te înșeli. Sunt foarte la curent cu situația financiară și cu viciile multora din oraș, dar asta nu înseamnă că socializez cu ei, și cu atât mai puțin că am relații de prietenie cu ei. Bărbații vin în localurile mele pentru jocuri de noroc, ca să bea sau

să meargă la târfe. Nu-i înșel niciodată și îi servesc cu ce am mai bun, inclusiv femei. De-asta îi cunosc, Justine, nu pentru că mi-ar fi prieteni. De fapt, sunt sigur că mulți dintre ei nu mă suportă. Le aduc aminte prea tare de prostia și de eșecurile lor.

Refuză în continuare să îi întâlnească privirea, dar își înclină capul în direcția lui, iar degetele i se relaxară în sfârșit în palma lui.

– Dar toată lumea părea... nu știu cum să zic... că te venerează. Ca și cum le-ar fi fost frică de tine, răspunse ea încet.

– Unora chiar le e, zise el ironic, tocmai din cauză că îmi datorează bani.

– O.

Îl strânse scurt de mână, după care își retrase degetele. Pentru moment, era de acord să o lase în pace.

– Aden mi-a spus că te purtai așa pentru că nu te simțeai în largul tău.

Se încruntă.

– În ce fel mă purtam?

– Mă refer la flirtul cu Serena.

– Nu flirtam cu Serena.

Flutură enervată din mână.

– Da, bine, ce făceai tu acolo cu ea. Aden zicea că mai degrabă ai fi preferat să fugi, urlând, în stradă.

Lui Griffin nu-i făcu plăcere acea imagine.

– Vărul meu ar face bine să-și vadă de ale lui. Iar eu nu aș urla niciodată. Aș fugi, poate, dacă împrejurările ar fi de așa natură, dar nu aș urla niciodată.

Unul dintre colțurile gurii ei se arcui repede într-un zâmbet. El ar fi vrut să-și plimbe limba peste contururile pline și ispititoare ale buzelor ei frumoase, după care să o strecoare înăuntru.

– Mă simt extrem de ușurată să aud asta, spuse ea. Nu s-ar potrivi deloc cu imaginea ta de ticălos fără scrupule.

– Așa e.

Se gândi dacă ar fi cazul să-i repete că nu era chiar un ticălos, dar comentariul ei îi sugerase că deja știa. Uimit de ușurarea pe care o resimțea, se gândi să schimbe abordarea.

– Justine, de ce nu o placi pe Serena? Doar ați petrecut o grămadă de timp împreună când erați mici, nu?

Ea se foi puțin, cu fața pe jumătate spre el.

– Adică exceptând faptul că e vanitoasă, egoistă și neloială?

El schiță un zâmbet.

– Da, în afară de asta.

Oftă și se lăsă mai jos pe banchetă.

– Este adevărat că mi-am petrecut majoritatea verilor și unele vacanțe la moșia bunicului meu. Acolo locuiau și unchiul William și mătușa mea, așa că se poate spune, mai mult sau mai puțin, că am crescut cu verii mei.

– Câți erau?

– Două fete și trei băieți. Pe toți ceilalți îi plac foarte mult, mai ales pe băieți. Eu nu eram așa de încrezută cum erau celelalte fete și îmi plăcea să stau pe-afară, așa că băieții m-au primit în grupul lor. Rebecca era mai mică cu opt ani decât mine, cu alte cuvinte nu o cunoșteam foarte bine. Îmi făcuse plăcere însă să mă joc cu ea în camera copiilor când era foarte mică. Era o scumpă.

Tăcu și meditâ intens la ceva.

– Și Serena? o îmboldi el.

Tresări și apoi făcu o grimasă.

– Serena e cu doi ani mai mare decât mine și e copilul preferat al unchiului meu. În loc să se simtă sigură pe ea din pricina asta, se pare că a enervat-o orice gest de afecțiune pe care mi l-a arătat vreodată unchiul William. Nu s-au înțeles întotdeauna foarte bune, înțelegi tu. Personalitățile lor sunt foarte diferite, spuse ea cu toată convingerea. Bineînțeles, poate fi dulce ca mierea când vrea și întotdeauna îl are la degetul mic pe unchiul meu, parțial pentru că seamănă cu mama ei din punctul asta de vedere. Unchiul meu a fost devastat la moartea mătușii Sarah, iar Serena îi aduce aminte de ea și de cât de minunată era soția lui.

Griffin era fascinat împotriva voinței lui. Pentru că nu avea frați și pentru că singura sa rudă fusese un unchi aspru și sever, nici nu-și putea imagina viața într-o familie mare și în mod evident foarte animată.

– Deduc că bunicul tău nu s-a lăsat dus de nas de farmecele Serenei.

– Nici o clipă. Iar ei nu i-a convenit deloc că nu-l poate manipula şi pe el.

– Şi evident că şi-a transferat nemulţumirea asupra ta, zise el, începând să regrete că schimbase o vorbă cu femeia respectivă. Şi cum s-a răzbunat pe tine?

– În afară de faptul că mă trăgea de păr şi mă striga „pistruiata"? întrebă ea sec.

– Da.

Indiferent cât de dureroase erau acele amintiri, trebuia să afle tot ce putea despre soţia lui.

Oftă.

– De fiecare dată când n-o vedea nimeni mă plesnea şi mă ciupea. Avea grijă să nu-mi lase niciodată semne. Serena era foarte deşteaptă. Şi ştia că n-aş fi părât-o niciodată.

Înjurătura trântită de Griffin o făcu să-şi ridice privirea spre chipul lui.

– Scorpia, şuieră el. Am de gând să port o discuţie cu verişoara Serena.

Justine izbucni în râs.

– Apreciez intenţia, dar nu mai e nevoie să fiu răzbunată de când am învăţat să mă apăr singură. Când aveam treisprezece ani am împins-o de pe terasă într-o tufă de trandafiri. Rezultatele au fost peste măsură de mulţumitoare, mai ales că era îmbrăcată cu rochia preferată.

Dezvăluirea îl mai linişti şi îl făcu să zâmbească.

– Îmi imaginez. Dar prostuţa tâfnoasă n-a dat fuga la tatăl ei?

Justine zâmbi larg.

– Ba da, şi s-a dus şi la bunicul. Nici unul n-a crezut-o însă. Mă considerau prea liniştită şi prea bine-crescută ca să mă cobor la acel nivel. Bunicul a insistat că Serena să fie trimisă la culcare nemâncată, atât pentru că minţise, cât şi pentru că-şi stricase rochia cea nouă.

De data asta Griffin râse.

– Bun așa. Dar tot nu-mi imaginez că cineva ca verișoara ta ar fi renunțat atât de repede să te mai chinuie. De ce nu le-ai spus niciodată tatălui sau bunicului tău cum se purta cu tine?

Justine începu să se tragă de vârfurile degetelor mănușii până când Griffin își puse palma peste ele ca să o oprească.

– Justine?

– Of, bine... mormăi ea. Doar că sună atât de insipid și de patetic, deși nu era deloc așa. Credeam că dacă spun cuiva, tata o să facă mare caz din pricina mea. Mi-era teamă că n-o să mă mai lase să-i vizitez vara, iar mie îmi plăcea atât de mult acolo. Sigur, cu excepția Serenei.

– Da... încuviință el grav.

O senzație nefamiliară de empatie îi împresură inima, care de obicei era blindată. Și-o putea imagina cu ușurință pe Justine copil – o fășneață roșcată și pistruiată, disperată să ducă o viață cât de cât normală. Și Griffin și-ar fi dorit asta, dacă ar fi fost măcar în stare să-și imagineze așa ceva pe când era copil.

Se întoarse complet spre el, sucindu-și pelerina de catifea într-o masă de pliuri mototolite, pe care nu le remarcă.

– Să nu-ți pară rău pentru mine, zise ea. Am fost foarte norocoasă cu așa o familie – și sunt în continuare. Nu am fost nefericită, dacă la asta te gândești.

El îi luă palmele înmănușate și le duse la buze, apoi le sărută cu tandrețe prin pielea moale.

– Dar cred că, cel puțin uneori, erai nefericită, și poate și puțin singură?

Respirația ei se înteți, iar bătăile inimii lui îi urmară ritmul. Emoțiile lui, care erau din ce în ce mai puternice pe măsură ce ea se dezvăluia în fața lui, se îngrămădeau în jurul unei singure dorințe arzătoare – să o aibă sub el, dezbrăcată și cedând nevoilor manifestate de amândoi.

– Da, poate puțin, zise ea dintr-o suflare. Uneori.

O prinse de maxilarul încordat.

– Fata mea dragă, de acum încolo nu vei mai fi singură niciodată.

Refuzând să analizeze ce însemnau cu adevărat aceste cuvinte, Griffin își înclină capul și o sărută.

Capitolul 15

În timp ce gura lui Griffin se îndrepta spre a ei, Justine remarcă în treacăt cât de ciudat era să fii extrem de furios pe cineva, iar în secunda următoare să fii gata să îi ierți o grămadă de neajunsuri. Dar când Griffin îi explicase de ce se purtase așa în timpul dineului, înțelesese. Stilul lui seducător era parte integrantă din el și îl folosea cu aceeași lejeritate cu care respira. Din ce-și dădea ea seama, era o acțiune complet inconștientă, un răspuns instinctiv la atențiile entuziaste obținute din partea femeilor din secunda în care pășea într-o încăpere. Să-i ceară să reacționeze împotriva naturii lui era ca și cum ar fi încercat să oblige valurile să nu se mai spargă de țărm.

Tentativele ei firave de a-l înțelege se făcură nevăzute sub presiunea buzelor lui calde, lăsându-i totuși opțiunea de a alege – să i răspundă sau să-l îndepărteze. Ar fi trebuit să se desprindă pe loc de el, dar trupul ei părea detașat complet de partea rațională a minții ei. Intrată într-o stare de uluire bizară, la fel de delicată și de plăcută ca blana de pisică, își privi propria mână strecurându-se până la umărul lui și-și simți gura deschizându-se sub presiunea lui convingătoare.

Când limba lui Griffin pătrunse printre buzele ei, tachinând-o cu gust de coniac și dorință arzătoare, orice urmă de rezistență din partea ei se risipi ca un fum. Cu un scâncet fierbinte – Iisuse, cât de tare își dorea să o ia în brațe –, își lăsă ușor capul pe spate, în timp ce el o cuibări în îmbrățișarea lui.

Odată cu predarea ei necondiționată, și trupul lui i se predă la rândul său, iar o anumită parte din el se întări ca oțelul. Sărutările îi rămaseră însă la fel de tandre, șoapte atătătoare dintr-un amalgam de buze delicioase care o trăgeau, pas cu pas, departe de orice încercare de a-i opune rezistență.

Își înfipse degetele în țesătura mantoului lui și-și depărtă buzele pentru a-i permite accesul total. Căldura mătăsoasă a limbii lui care i se furișa în gură îi dădea fiori peste tot. O tachina cu atingeri profunde, apoi se retrăgea pentru a-i trasa conturul

buzelor. Când îi ciuguli buza de jos și i-o trase rapid în gură, se cutremură în brațele lui. Senzația de căldură intensă prinse viață în cele mai secrete locuri ale trupului ei, tentând-o să se împingă și lipească de el. Îngrozită de impulsul atât de nepotrivit pentru o lady, își căscă larg ochii, pe care de altfel nu-și aducea aminte să-i fi închis. Se uită în ochii lui, care erau bântuiți de o căldură întunecată și devoratoare care parcă o pârjolea. Își aducea aminte cum se simțise în cealaltă seară când o sărutase. Tot trupul i se încinsese, de parcă ar fi scufundat-o într-o baie fierbinte. Atunci crezuse că fusese din cauza stării ei încordate. Însă acum știa de ce.

– Îți place, Justine? spuse el cu o voce răgușită care îi făcu stomacul să se strângă. Sau te-am speriat?

Chipul lui Griffin era la doar câțiva centimetri de ea. Nu se năpusti însă să o sărute din nou, așa cum crezuse ea că va face. Era clar că răspunsul fusese limpede pentru el, de vreme ce ea nu ridicase nici o obiecție verbală și nici nu-l plesnise peste ochi. Fie era concentrat foarte tare asupra a ceea ce făceau, fie chiar aștepta un răspuns din partea ei.

Oftă în sinea ei și ezită să îi dea un răspuns care ar fi presupus că și-ar fi asumat o parte din responsabilitate pentru ce ar fi putut urma. Într-o bună măsură, își dorea ca blestemata de trăsură să ajungă mai repede acasă – precis el îi zisese vizitiului să o ia pe drumul mai lung – și să scape de toată presiunea asta. Însă asta ar fi fost soluția lașă. Griffin îi promisese că nu îi va face nimic fără acordul ei, iar cu asta plasase decizia și responsabilitatea în mâinile ei.

– Cred că nu ești chiar așa de priceput la citit mintea femeilor pe cât credeai, zise ea puțin cam prea acidă. Dacă nu mi-ar fi plăcut, atunci ți-aș fi răspuns cât se poate de clar.

Trupul lui se cutremură de un râs pe care și-l reprimă cu greu, dar imediat adoptă un ton defensiv.

– Iartă-mă, draga mea. Se pare că ai un efect foarte neobișnuit asupra mea. Constat că plutesc în ape necunoscute, și asta poate pentru că nu am mai avut nici o soție înainte.

Ea își odihni o mână pe pieptul lui în căutarea bătăilor ritmice ale inimii, undeva pe sub mătasea alunecoasă a vestei sale. Căldura corpului lui emana prin toate rândurile de haine.

– E adevărat ce spui cu apele necunoscute? întrebă ea, curioasă să afle dacă era vreo umbră de adevăr în remarca lui ironică.

El îi cuprinse degetele cu palma.

– Da, Justine. Eşti complet diferită de orice altă femeie pe care am cunoscut-o. Gura i se arcui la colțuri. De fapt, nici nu prea știu ce să mă fac cu tine.

Căldura ambiguă, dar sinceră din vocea lui reuşi să pătrundă spre partea aceea din inima ei pe care o crezuse ferecată bine. Deşi o atinsese doar în treacăt, izbutise să reverbereze prin toată ființa ei, făcând-o să tânjească la lucruri despre care încercase din greu să se convingă că nu contau. Emoția se revărsă ca un şuvoi revenit la viață după ce iarna fusese alungată.

– Păi, şopti ea, ai putea să mă mai săruți, şi mai vedem după aceea.

El râse cu vocea sugrumată, apoi îşi lipi încă o dată gura de a ei, iar de data asta fără nici o oprelişte, tachinare sau ezitare. O răvăşi ca o furtună, o devoră cu gura lui în timp ce se aplecă şi se lipi de ea.

Sub asaltul lui pasional, nu-i mai rămase decât să scâncească încet şi să se țină de el cu înverşunare. Se agăță de el şi absorbi tot ce putu – căldura, umezeala, gustul pasional al buzelor şi al gurii lui, bătăile nebuneşti ale inimii lui sub palma ei. Îi învăluise mintea cu un dor întunecat, iar ea îşi întredeschise gura pentru el, dorindu-şi cu ardoare să îi simtă dezmierdările.

Griffin scoase un geamăt din adâncul pieptului în timp ce cu o mână îi slăbi şnururile de mătase ale pelerinei. Îşi desprinse uşor gura, iar ea trase cu nesaț aer în piept, sperând să-şi poată ține în frâu excitarea care îi pulsa prin vene. Dar când buzele lui se lipiră de maxilarul ei şi coborâră cu sărutări gingaşe ca atingerea unei pene de-a lungul gâtului şi se opriră asupra pielii sensibile de la baza lui, respirația i se tăie din nou. El îi dezmierdă locul în care pulsul îi zvâcnea nebuneşte, făcându-i țăndări orice urmă de concentrare şi autocontrol îi mai rămăsese.

– Griffin, gemu în timp ce mâinile ei căutau părul prins în coadă.

Își înfipse degetele în coada groasă și moale, în timp ce gura lui explora și mai jos, iar limba lui îi dansa pe piele. Își lăsă degetele să alunece din părul lui spre ceafă, apoi poposiră pe umerii lui și se lăsă să plutească într-o stare de confuzie delicioasă.

Nu se simțise niciodată atât de languroasă, atât de asaltată de fiorii excitării. Atingerea și buzele lui o inundaseră cu senzații dulci și, Domnul să o aibă în pază, își dorea cu mult mai mult.

Ca răspuns la dorința ei nerostită, mâna lui se furișă pe sub sânii ei. Înghețată în sinea ei, dar el se mulțumi doar să o țină cu delicatețe, parcă pentru a o liniști. Îi murmură ceva indescifrabil, dar menit să o aline, și reveni la gura ei, pe care o atacă tacticos, dar extrem de senzual, cu un alt sărut. Și deși își simțea creierul dezintegrându-se, Justine își dădu în sfârșit seama de ce erau femeile atât de dornice să se arunce în brațele soțului ei. Sub mâinile și gura lui, trupul ei părea că se trezește dintr-un somn adânc, precum o prințesă dintr-un regat vrăjit.

Imaginea i se păru atât de ridicolă, încât chicoti.

Nici unul din ei n-avea nici o legătură cu vreun personaj de poveste. Iar reacțiile pe care i le trezea în corp păreau cât se poate de reale. Se îndepărtă încet de ea, cu privirea încețoșată de dorință și de un strop de amuzament. Îi cuprinse maxilarul în palmă.

– Ai găsit ceva de râs în situația asta, scumpa mea? o întrebă el ironic.

– În afară de faptul că pare că mi-am aruncat orice brumă de bun-simț pe fereastră și mă port ca o desfrânată?

El îi duse un deget înmănușat la buze.

– Aiureli. Nu e nimic necuviincios în ce facem. Ești soția mea.

Ea zâmbi larg spre el, simțindu-se ridicol de împăcată cu sine însăși.

– De fapt, mi se pare cel mai distractiv lucru dintre toate.

El mârâi în glumă și-și puse mâna pe sternul ei. Când o urmă și gura lui, care adăstă pe partea de sân care se revărsa din corsaj ea scoase un chițăit de uimire. Și ce o uimea și mai tare era reacția propriului corp. Limba lui îi gustă pielea fragedă, iar ea își simți

sfârcurile întărindu-se. Se îmbujoră toată învăluită de căldură, iar locul ascuns dintre coapse se relaxă și se umezi tot.

Când mâna lui se pierdu pe sub dantela corsajului, ea începu să tremure. Firea ei precaută încerca să rămână pe poziție în fața senzației din ce în ce mai puternice de excitare și îl apucă din instinct de încheietură pentru a-l opri. El își înălță capul. Inima ei tresăltă în fața sclipirii pofticioase din privirea lui și a încordării oglindite în trăsăturile lui.

– Vrei să mă opresc? o întrebă el.

– Hmm, chiar nu știu, se bâlbâi ea ca o nătângă.

Chiar nu știa. Înlăuntrul ei se ducea o luptă între minte și... ei bine, nu era singură că era vorba de inimă, ci mai degrabă de corpul ei. Nu se simțise niciodată atât de îndrăzneață. Întotdeauna fusese exact opusul îndrăznelii, sau cel puțin până când îl întâlnise pe Griffin. Dar acum își dorea asta, și-l dorea pe el atât de tare, încât i se făcea frică. Aproape frică.

– Trebuie să fii sigură, Justine, zise el. Nu pot hotărî eu pentru tine în cazul ăsta.

– Știu, îngăimă ea. Deși se opriseră din sărutat, încă o ținea în brațe. Și nu-și retrăsese mâna de sub corsaj. De fapt degetele sale se jucau absent în continuare, mângâind-o încet și trimițându-i fiori prin tot corpul, chiar dacă atenția îi rămăsese concentrată asupra chipului ei.

– Problema este, zise ea într-un acces de candoare, că nu vreau să te oprești. Știu că e o mare nebunie, dar asta vreau. Fac o prostie?

Gura lui serioasă se arcui într-un zâmbet trist.

– Probabil, dar de ce să nu fim amândoi nebuni, măcar în seara asta?

Ea îi cercetă chipul în lumina palidă, încercând să deducă ce era în spatele trăsăturilor dure și chipeșe. Reușise să îi zdruncine echilibrul interior, și nu se putea abține să nu vrea ca o părticică din el să simtă la fel. Era greu să-și dea seama în întunecimea din trăsură. Era îngrijorată că făcea o greșeală imensă, permițându-i să o ducă pe o cale pe care n-ar fi vrut să meargă.

Dar nu o forța. O ținea doar, iar degetele lui abia o atingeau în așteptarea deciziei ei. Și adevărul gol-golut era că singurul loc

în care ar fi vrut să o ducă era exact acolo unde ar fi vrut ea să fie. Renunțase de mult la gândul că vreun bărbat o va dori vreodată la modul acesta. Renunțase la speranța că vreun bărbat ar putea să o facă să se simtă atât... de special încât să-și rişte inima. Iar el reuşise. Griffin Steele, ticălosul şi nemernicul care o tratase cu cea mai sinceră bunătate şi considerație dintre toți bărbații pe care îi cunoscuse.

Obosise să se tot abțină. Măcar o dată voia să lase deoparte orice măsură de precauție şi să facă față consecințelor mai târziu.

– Vreau, zise ea şi îi zâmbi. Vreau mai mult decât orice.

Pleoapele lui se închiseră o secundă, apoi se deschiseră strălucind de pasiune.

– Atunci, asta vei avea, Justine. Vei avea tot ce pot eu oferi.

Își apăsă buzele cu tandrețe pe gura ei, prelung şi intens, într-un moment care atinse veşnicia. Apoi se mişcă şi o aşeză în poala lui. Nu se dezlipise decât foarte puțin de buzele ei, cât îi mută greutatea cu trupul lui vânjos.

– Maică Precistă, îngăimă ea. A fost...

Îi înghiți cuvintele cu gura lui, pe care le sorbi adânc în timp ce o gustă cu pasiune. Pelerina ei rămăsese trasă într-o parte când o apropiase de el. Prin rochia subțire şi cămăşuța de dedesubt simțea apăsarea insistentă a erecției lui între coapse. Cu atingerea păcătoasă a mădularului său şi revenirea mâinii lui sigure pe sânii ei, Justine crezu că își va pierde cunoştința – asta dacă era posibil să leşine cineva din pricina unui val atât de puternic de senzații plăcute.

– Dumnezeule, Justine, gemu el cu respirația fierbinte pe buzele ei. Eşti o zgripțuroaică atât de dulce. De când aştept să te pot atinge...

Tresări. Nimeni nu-i mai zisese că e zgripțuroaică – ba dimpotrivă, era însăşi personificarea termenului opus. Dintr-un motiv absolut ridicol însă, i se păru extraordinar de flatant. Îi cuprinse obrajii cu palmele înmănuşate şi îl țintui locului ca să îl poată săruta cu aceeaşi pasiune devoratoare.

Griffin își manifestă acordul strângând-o şi mai tare în brațe. Mâna avansă de pe sânii ei pe coapsă, iar degetele i se încleştară

pe rochie, pe care i-o ridică pe picioare cu un foșnet de mătase. Ea simți aerul rece pe pielea coapselor în același timp cu degetele lui îmănușate, care-i trimiteau scântei de senzații ce îi furnicau pielea. Scânci iar și își petrecu brațele în jurul gâtului lui în timp ce degetele lui începură să alunece lin, cu mișcări circulare, în interiorul coapselor ei. Atingerea lui o făcu să se încolăcească pe trupul lui, să se vânzolească fără astâmpăr și să...

Apoi, trăsura se opri brusc. Griffin își săltă capul și trase o înjurătură printre dinți în timp ce o strânse mai tare în brațe. Justine știa prea bine cum se simțea el acum. Fuseseră pe marginea a ceva de-a dreptul cutremurător, dar sosirea acasă îi făcuse pe amândoi să revină cu picioarele pe pământ într-o clipită. Oftă, își trase corsajul la loc și vru să se dea jos din poala lui. Însă el o opri.

– Nu-i nevoie să te grăbești, scumpa mea, zise el cu vocea gâtuită de frustrare. Joshua va aștepta până când suntem gata.

În clipa următoare însă, trăsura se hătăi ca și cum cineva sărise de pe ea pe pământ. Se auziră câteva voci, iar apoi Joshua, vizitiul, lovi cu pumnul în portieră.

– Mai bine ieșiți, domnule Griffin, strigă el. Avem probleme.

Griffin o ridică și o puse atât de repede pe banchetă, încât Justine nici n-apucă să clipească. Îi aranjă pelerina și îi trase gluga pe cap.

– Stai aici, ii ordonă el. Să nu te miști până nu vine cineva după tine.

Simți un junghi în inimă cu gândul la Rose și la copii.

– Griffin, icni ea și-l apucă de braț. Stephen și băiețelul lui Rose. Au...

Își trase mâna din strânsoarea ei.

– O să mă ocup de toate.

Deschise ușa, iar Justine apucă să-l vadă pe Joshua stând lângă trăsură cu un pistol în mână și cu chipul lui, de obicei indiferent, foarte serios. Griffin trânti ușa în urma lui, închizând-o înăuntru și ordonă lui Joshua să aibă grijă de trăsură. În lumina obscură a felinarelor și cu toate vocile înfundate și precipitate de afară, interiorul luxos al trăsurii devenise dintr-odată sinistru. Cu doar câteva minute în urmă fusese purtată departe de valuri de plăcere pierdută într-o uimire senzuală în brațele puternice

ale lui Griffin. Iar acum se simțea de parcă fusese scufundată în gheață. Se înfioră din cauza aerului rece al nopții, a tensiunii și a dorinței insistente de a trece la acțiune. Era clar că se întâmplase ceva rău, iar lui Justine îi displăcea profund că soțul ei o încuiase acolo ca pe o floricică delicată. Dacă Stephen era în pericol, atunci trebuia să-i fie alături.

Copilul era responsabilitatea ei, dar era mai mult decât atât. Acum o recunoștea, o întâmpina cu zâmbete și gângurit dulce de câte ori intra în camera lui și de-abia aștepta să îl ia în brațe. Ideea că i se putuse întâmpla ceva și că nu fusese acolo ca să-l apere îi făcea inima să se strângă de spaimă.

Tocmai se pregătea să sfideze ordinele soțului ei și să se dea jos din trăsură, când portiera se deschise. În prag stătea Griffin, care îi oferi mâna să o ajute să coboare. Trăsăturile îi erau ordonate într-o mască plină de calm, dar privirea lui întunecată arăta că spumega de furie.

– Ce s-a întâmplat? A pățit cineva ceva? se repezi ea la Griffin.

– Nu, toată lumea-i bine. Crede-mă. Îi făcu semn. Hai, Justine. Ai stat destul în frig.

Îi acceptă mâna și îl lăsă să îi conducă pașii pe caldarâm. Aruncă o privire în jurul străzii, dar nu văzu decât un mic grup de tineri amețiți de băutură care chefuiau în gura mare în timp ce pașii li se împleticeau spre St. James. Nimic neobișnuit, mai ales la o asemenea oră.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, iar privirea îi fugi de la Griffin la domnul Deacon, care stătea în pragul ușii, la fel de neclintit ca un gargui de piatră.

Un gargui cu un pistol în mână, mai bine zis.

– Hai în casă mai întâi, se răsti Griffin și o trase sub verandă.

Justine îi aruncă o privire speriată. Îl văzuse cum arăta când era furios, când era cel mai seducător, și fusese martora multor alte atitudini neglijente și sardonice. Nu îl văzuse însă niciodată atât de livid. Mâna lui i se încleștă atât de tare pe cot, încât începu s-o doară, și așa o duse până în hol, deși Justine era sigură că nu-și dădea seama de forța lui. Comportamentul lui îi sugera cât de tare voia să o vadă în siguranță în casă.

Doar după ce ușa grea de stejar se închise cu zgomot în urma lor îi dădu drumul la mână. Și doar în lumina aruncată de lămpile din casă văzu încordarea maxilarului său și cum pielea i se albise de nervi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea din nou și își smulse pelerina de pe umeri, aruncându-i-o lui Phelps, care apăruse pe tăcute din spatele siluetei masive a domnului Deacon.

– Casa a fost spartă de niște bărbați înarmați, răspunse Griffin în timp ce scăpa de mantia de pe umeri.

Justine scoase un icnet.

– Au îndrăznit să-ți spargă casa? Cred că-s nebuni de-a binelea!

Nimeni din lumea răufăcătorilor din Londra – nimeni întreg la minte, cel puțin – n-ar fi îndrăznit să îl atace pe Griffin într-o asemenea manieră. Nu știa ea multe despre antecedentele soțului său, dar măcar de asta era sigură. Rămânea o întrebare deschisă cât anume din reputația lui putea fi pus pe socoteala zvonurilor, și cât era adevărat. Însă nu se punea în discuție faptul că Griffin își proteja oamenii și că oricine îndrăznea să le amenințe siguranța avea să suporte consecințele.

Justine se uită prin hol și remarcă dezordinea. Oglinda mare de lângă ușă era crăpată de parcă s-ar fi lovit cineva de ea, iar scaunul paznicului de noapte era trântit într-o parte. Sfeșnicele de pe masa îngustă lipită de perete fuseseră dărâmate, iar suprafața lustruită de mahon a podelei era plină de picuri de ceară topită.

– Cine-ar face așa ceva? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Griffin schimbă o privire încordată cu domnul Deacon.

– Nu știu, răspunse el. Dar sunt hotărât să aflu imediat.

Instinctele lui Justine îi spuneau că îi ascundea ceva. Același instinct care o sfătui ca, pentru moment, să-și stăpânească bine curiozitatea.

– Unde sunt Rose și copiii? mai întrebă ea.

– În bucătărie, doamnă Steele, răspunse Deacon.

Justine se năpusti pe hol și pe scările care coborau spre locul indicat. Inima îi bătea nebunește când deschise larg ușa bucătăriei. În momentul în care le văzu pe Rose și pe doamna Phelps, fiecare cu câte un copil în brațe, se sprijini de cadrul ușii și răsuflă ușurată.

– Toată lumea e bine?

Rose, îmbrăcată într-un halat cu dungi verzi și violet care-ți luau ochii, își legăna băiețelul în brațe. Ochii lui Sammy erau mari și rotunzi, și își sugea degetul mare de parcă doar asta conta pe lume. Doamna Phelps, care se ocupa de Stephen, se ridică în picioare și veni spre ea.

– Toată lumea-i bine, doamnă, zise ea pe un ton liniștitor. Nu vă faceți griji.

I-l întinse cu mare grijă pe Stephen. Bebelușul își ridică privirea spre ea, cu ochii roșii și obrăjorii durdulii pătați de lacrimi. Încă își mai trăgea nasul și sughița, dar îi zâmbi înduioșător lui Justine și se grăbi să o înșface de păr în momentul în care îl mută pe umăr.

– Gata, gata, dragostea mea, îl liniști ea cu câteva bătăi ușoare pe spinare. Nimeni n-o să-ți facă nici un rău, îți promit.

Îl săltă ușor în brațe, cu ochii spre cele două femei. Era clar că Rose fusese pe punctul de a se vârî în pat în momentul în care intrușii dăduseră buzna, dar doamna Phelps era încă îmbrăcată cu una dintre rochiile ei curate, gri cu șorț alb pe deasupra, pe care le purta în fiecare zi.

– Spuneți-mi ce s-a întâmplat, zise Justine încet.

– Păi, domnișoară Justine... doamnă Steele, vreau să zic, începu Rose, noi ne-am lungit cam mult în seara asta. Nici unul din copii n-a vrut să se culce, așa că mi-am zis că ar fi cel mai bine să-i duc puțin în bucătărie ca să beau niște ceai cu doamna Phelps.

– Micuțului Sammy îi iese un dințișor, îi explică doamna Phelps. De-aia e agitat.

– N-am vrut să-l las singur pe Stephen, când știam că nu sunteți nici unul acasă, zise Rose. Slavă Domnului că l-am luat jos cu mine.

Justine simți că o lasă genunchii. Se așeză pe scaunul de lângă Rose. În spatele ei, ușa se deschise, și o clipă mai târziu Griffin stătea tăcut lângă ea. Își așeză palma pe ceafa ei într-un gest reconfortant și posesiv, dar nu spuse nimic.

– Ce voiau? întrebă Justine.

Rose îl cocoță pe Sammy pe umăr și îl bătu încet pe spate.

– Nu știu. Erau niște ticăloși de străini, asta știu. L-am auzit pe unul strigând în hol, și n-avea nici o legătură cu limba noastră ce bălmăjea el acolo, sunt sigură de asta.

Justine se uită spre Griffin.

– Și-a dat seama careva despre ce vorbeau?

El ezită, dar când Justine îl săgetă cu privirea, ridica încet din umeri.

– Omul lui Dominic zicea că parcă vorbeau în italiană, dar nu era foarte sigur. N-a recunoscut dialectul.

– Dar ce căuta aici omul lui Dominic? întrebă ea. Pe tine te căuta?

– Nu. Supraveghea casa.

Lui Justine îi luă câteva secunde să înțeleagă. După care luă imediat foc.

– Și nici unul dintre voi nu s-a gândit să mă informeze și pe mine? E clar că unchiul Dominic a presimțit că se poate întâmpla așa ceva, căci altfel nu și-ar fi pus omul de pază.

Știa foarte bine cum proceda nașul ei. N-ar fi plasat un om să supravegheze casa decât dacă ar fi fost preocupat de siguranța celor de sub acoperișul ei. Faptul că el simțise nevoia să facă asta, deși Griffin avea destui oameni de pază, îi spunea câte ceva despre natura amenințării.

– N-a vrut să te îngrijorezi, iar eu am fost de acord, spuse Griffin. Ai avut destule pe cap oricum.

– Îți mulțumesc că iei decizii în locul meu, bombăni ea.

El se mulțumi să ridice arogant din sprânceană, iar lui Justine îi veni să-i tragă un șut în fluierul piciorului. N-avea însă nici un rost să se repeadă acum la el. Urma să ridice subiectul în fața lui – și a lui Dominic – cu proxima ocazie.

– Cum au reușit să intre în casă? întrebă ea. Câți erau?

– Se pare că au venit cu o trăsură, zise Griffin. Erau cinci, dar doar unul a bătut la ușă și i-a spus lui Phelps că are un mesaj pentru mine. Phelps i-a deschis ușa să-l lase să intre – iar omul ăsta vorbea engleză –, și ceilalți au năvălit din trăsură. Din fericire, Deacon avea de lucru în biroul meu și a putut să-l alerte ze pe portarul de la Eșarfa Aurie. Fiind patru, au putut să contracareze atacul.

– Dar ce voiau? întrebă Justine. Au încercat să te jefuiască?

Gura lui Griffin se crispă într-o linie subțire, în semn că nu dorea să-i răspundă.

– Spune-mi, insistă Justine.

Făcu o grimasă de ciudă când își dădu seama că trebuia să cedeze.

– N-au făcut nici o tentativă să intre în biroul meu, acolo unde este seiful, iar bărbatul care s-a dus la etaj n-a fost interesat de dormitorul sau de bunurile mele.

Deja îngrozită de răspuns, Justine îl lipi și mai tare de umăr pe bebelușul deja adormit.

– Dar unde s-au dus?

– În camera mea, domnișoară, zise Rose cu o expresie sumbră. Și au întors-o cu fundul în sus. Căutau ceva, precis. Deși este un mister pentru mine ce sperau să găsească în pătuțul copilului.

Îngrozită, Justine rămase cu privirea pierdută în ochii implacabili și atotcunoscători ai lui Griffin. Cu greu reuși să-și desprindă cuvintele de pe buze.

– Căutau copilul. Și inelul.

Capitolul 16

O mână blândă pusă pe umărul lui Justine o trezi din somn.

– Doamnă Steele, e timpul să vă treziți. Griffin și domnul Dominic vă așteaptă în salonul unde se servește micul dejun.

Justine se ridică și încercă să-și concentreze privirea încețoșată asupra feței lui Madeline Reeves. Matroana era un model de stăpânire de sine, iar de data asta era îmbrăcată într-o rochie simplă și elegantă din lână roșu-închis. Indiferent de ora din zi sau din noapte, doamna Reeves părea întotdeauna imperturbabilă și calmă, de fiecare dată stăpânind la perfecție circumstanțele. Începuse să se întrebe dacă femeia asta chiar avea nevoie de somn ca să funcționeze. Din păcate, Justine nu mai avea decât amintiri extrem de vagi despre nopți dormite de seara până dimineața, fără

pauze provocate de întreruperi inoportune, copii cu colici sau soți puși pe sedus. Bănuia că situația nu urma să se îmbunătățească nici în viitorul apropiat.

Își înăbuși un căscat și dădu la o parte pătura de cașmir pe care cineva o trăsese peste ea în timpul nopții – sau de dimineață, mai bine zis. Până reușiseră să liniștească pe toată lumea și să adoarmă din nou copiii se făcuse aproape patru dimineața. Justine se simțise prea agitată ca să adoarmă, dar Griffin insistase.

– N-ai de ce să-ți faci griji, spusese el și o împinsese ușor spre camera ei. O să stau treaz până de dimineață, la fel și Deacon, și Phelps.

– Nu-mi fac griji, dar cred că ar fi cel mai bine să vorbim cu unchiul Dominic cât mai repede cu putință, ce zici?

– În pofida părerii tale, soțioara mea, răspunsese el sec, nu-s idiot. L-am trimis pe omul lui Dominic să-l cheme acum mai bine de o oră. Ca de obicei, nu e niciodată acolo unde-l cauți, așa că iar va trebui să așteptăm.

Se uitase atentă la el, cu ochii obosiți, dar încă dominată de sentimentul că trebuia să facă ceva.

– Aș putea să-ți țin de urât cât îl așteptăm. Poate ți-e mai ușor să stai treaz dacă te ține cineva de vorbă.

Liniile dure ale feței lui se înmuiaseră când o studiase cu atenție.

– Scumpo, cel mai bun lucru pe care-l poți face e să te duci să te odihnești. Mai e puțin și copilul se trezește din nou.

– Cred că ai dreptate, răspunsese ea, dar vreau să vorbesc cu unchiul Dominic de îndată ce ajunge aici.

– Promit că te trezesc când vine, o asigurase el și o întorsese spre ușă împingând-o ușor. Acum du-te.

Îi zâmbise somnoroasă, mișcată de grija lui pentru ea și se împleticise până în pat. Își scosese încălțările – nu însă și rochia – și se târâse pe cuvertură. Ultimul gând de care-și aducea aminte era legat de Griffin și de cum reușise el să preia controlul situației, să se ocupe de tot cu un calm autoritar, în timp ce restabilise ordinea pe teritoriul lui. Doar încrederea ei în el – și își dăduse seama ca prin ceață cât de multă încredere în el avusese – îi permisese să adoarmă.

– Cât e ceasul? o întrebă pe doamna Reeves în timp ce se urni către măsuța de toaletă.

– Aproape șapte. Sir Dominic a sosit acum câteva minute și servește micul dejun împreună cu Griffin. Femeia scoase o rochie din dulapul lui Justine și i-o așeză pe pat. Griffin a zis să vă îmbrăcați bine și să vă pregătiți de drum.

Justine se holbă la imaginea din oglindă, îngrozită de tenul palid și de starea în care era frumoasa ei rochie de seară. O mototolise foarte tare în somnul ei agitat. Cuvintele lui Madeline o făcură însă să-și abată atenția de la imaginea ei nefericită.

– Plec? A zis Griffin unde? Copilul vine cu mine?

– Degeaba mă întrebați pe mine. Sunt sigură că vă va explica totul când coborâți. Grăbiți-vă. Trebuie să vă schimbați și apoi o să mă duc să o trezesc pe Rose.

Justine se abținu să dea glas celor o mie de întrebări care-i stăteau pe limbă. Se lămurise că n-avea rost să-i forțeze pe oamenii lui Griffin să-i dea tot felul de informații. Stilul lui de a-și conduce gospodăria i se părea cumva asemănător unei feude, unde stăpânul cerea loialitate totală și în schimb oferea protecție și siguranță. În unele privințe, îi aducea aminte de bunicul ei, autoritar până la exces, dar totalmente responsabil și dedicat tuturor celor aflați în grija lui.

Cu alte cuvinte, Griffin era un nobil tipic de modă veche. În ciuda trecutului său dezonorant, era un om de o decență și o onestitate fundamentale, spre deosebire de mulți alți membri ai categoriei sociale din care făcea parte. Cântări bine ironia asta a sorții în timp ce se spăla, grăbindu-se să-și facă toaleta în timp ce doamna Reeves se strecură în camera de vizavi ca să o trezească pe Rose. După ce matroana se întoarse să o ajute la încheiatul nasturilor, Justine se duse jos, ținându-se cu grijă de balustrada lustruită de stejar. În starea confuză în care era, ar fi putut cu ușurință face un pas greșit și să se ducă de-a berbeleacul până jos.

Holul era luminat de o singură lampă cu gaz lăsată pe masa îngustă de lângă ușă. Oglinda crăpată în seara precedentă dispăruse, iar locul rămas gol pe perete era singura dovadă a evenimentului petrecut. Prin fereastra în formă de evantai de deasupra ușii

încă o dimineață londoneză de un gri murdar se chinuia să-și facă simțită prezența în semiîntunericul dinăuntru.

Acolo unde își făcu apariția Phelps, de undeva din spatele casei, precum o fantomă. Era îmbrăcat îngrijit și treaz bine, deși Justine bănuia că nici el nu fusese să se culce.

Îi murmură niște mulțumiri când îi deschise ușa spre salonul în care își petreceau diminețile. Spre deosebire de hol, camera primitoare radia de lumină și căldură, chiar dacă perdelele galbene cu dungi albastre fuseseră trase ca să acopere ziua ce năvălise afară. Toate sfeșnicele și lămpile erau aprinse, precum și câteva lumânări împrăștiate pe bufete și pe masa rotundă din lemn de trandafir unde se servea masa.

– Bună dimineața, Justine, zise Griffin și se ridică de pe scaun ca să îi iasă în întâmpinare.

Fruntea îi era brăzdată de o cută subțire, dar ochii lui negri sclipiră cu interes viu când îi luă mâna.

Era destul de sigură că el tocmai rememora scena intimă petrecută cu o seară în urmă între ei, și încercă să schițeze un zâmbet, dar semănă mai degrabă cu o strâmbătură firavă.

– Să-nțeleg că ai apucat să te odihnești un pic?

Vocea îi era ușor hodorogită, dar ochii lui de vultur o scrutară rapid de sus până jos. Și la fel ca toți ceilalți din casa asta dată naibii cu excepția ei, el era alert, deși era sigură că nu dormise.

Cu toate astea, se bărbierise și se schimbase, trecând de la costumul de seară la haina și pantalonii negri obișnuiți, încălțat cu cizmele de drum sau de călărit. Părul lui negru era pieptănat pe spate și prins într-un stil simplu și elegant, legat cu o fâșie de piele neagră.

– Un pic, că bine zici, zise ea cu un oftat. Nu știu cum se explică că toată lumea în afară de mine nu pare obosită, când știu că nici unul dintre voi n-a închis un ochi.

– Cei răi n-au pace, murmură Griffin cu o umbră de zâmbet.

– Acestea sunt cele mai adevărate cuvinte rostite vreodată, zise Dominic foarte sarcastic. Se ridică și el în picioare și trase scaunul de lângă el. Ia loc, doamnă Steele. Soțul tău de-abia te așteptă să vii.

Justine se ridică în vârful picioarelor și își sărută nașul pe obraz.

– Nu fi absurd, unchiule Dominic. Dacă mă mai iei cu doamna Steele, cred că o să încep să te ignor. De-abia îmi mai aduc aminte vechiul nume, d-apoi pe cel nou.

– Cum vrei, zise el cu un surâs. Vreau să spun că totuși arăți bine, în ciuda tuturor celor întâmplate. Cred că-ți prieșteviața de femeie măritată.

– O, da, răspunse ea. Toate fetele visează să aibă parte de bârfe și scandal, de dineuri penibile cu membri ai familiei care flirtează cu noul soț. Ca să nu mai zic de o mică spargere și o tentativă de răpire, ca să facă totul și mai palpitant. Pe cuvânt, dacă știam că o să fie atât de distractiv, m-aș fi măritat de mult.

– Te asigur, scumpa mea, zise Griffin în timp ce lua o farfurie plină de pe bufet, că dacă te măritai cu oricine altcineva în afară de mine aveai parte de o viață foarte plictisitoare.

– Ce noroc pe mine, zău, că am reușit să fac în așa fel încât să nu ajung în fața altarului până te-am întâlnit pe tine, zise ea ursuză.

Dominic râse.

– Într-adevăr. Dar lăsând gluma la o parte, cum te descurci?

Îi mulțumi printr-un zâmbet pentru că îi turnă cafea.

– Cred că bine, deși mi-ar prinde bine mai puțină acțiune și mai mult somn.

– Cred că am găsit o soluție pentru asta, zise Griffin și îi postă în față o farfurie exagerat de plină.

– Dragul meu domn, ai pus cât pentru toată lumea, protestă ea.

– Hai, Justine. Știu că ai un apetit sănătos, lucru pentru care sunt extraordinar de recunoscător, răspunse Griffin. Dacă este ceva ce mă enervează, e o femeie mofturoasă la mâncare și care se plânge că nu mai poate lua încă o îmbucătură. E destul să scoată un bărbat din minți.

– Poate că ai dreptate, zise ea cu ochii în farfurie, dar nu cred că în dimineața asta am poftă de pește afumat sau de vită în sânge. Mai ales dacă plecăm la drum cu trăsura. Doamna Reeves mi-a spus să mă pregătesc de o călătorie.

Griffin și Dominic schimbară încă una dintre acele priviri enervante, făcând să răsară în mintea obosită a lui Justine ideea vagă că i-ar face plăcere să înfigă furculița într-unul din ei. Cu siguranță ulterior avea să fie îngrozită de direcția sângeroasă pe care o luau gândurile sale în ultimul timp, dar pe moment i se părea că obiceiul lor era de-a dreptul groaznic. Pentru doi oameni care susțineau că nu se înțeleg prea bine, se părea că reușeau să comunice foarte bine și fără cuvinte.

Tentativele lor evidente de a o proteja de chestiuni neplăcute erau inutile. Nu era vreo fandosită, gata să leșine în orice clipă. Tatăl ei știuse acest lucru, avusese încredere să îi împărtășească unele dintre cele mai importante secrete de serviciu, ba chiar o inclusese într-o misiune de spargere a unor coduri cifrate franțuzești.

– Aș dori să încetați cu privirile astea încărcate de subînțeles, zise ea în timp ce punea o lingură cu vârf de marmeladă de portocale pe felia de pâine prăjită. N-o să leșin dacă-mi spuneți adevărul. Dacă n-am făcut-o azi-noapte, sunt sigură că o să rezist și acum. N-o să mi se întâmple nimic.

– Sunt sigur de asta, draga mea, răspunse Dominic cu o sclipire amuzată în ochii verzi. Ca să-ți răspund la întrebare, eu și Griffin considerăm că ar fi cel mai bine să părăsești orașul pentru un timp. Împreună cu copilul.

– Vin și eu cu voi, sigur, adăugă Griffin pe un ton care nu admitea nici o împotrivire. Nu va intra nimeni la idei dacă părăsim temporar orașul, mai ales că suntem proaspăt căsătoriți.

Ea își dădu ochii peste cap pentru a masca șocul pe care îl resimțise la gândul că va pleca împreună cu el.

– O, da, dacă luăm un bebeluș cu noi, sigur vom convinge pe toată lumea că suntem în luna de miere.

Remarca îi fu răsplătită cu un zâmbet cu jumătate de gură.

– Îți înțeleg punctul de vedere, dar nu știe nimeni de copil. Dacă o ștergem discret din Londra, n-o să afle nimeni nimic.

Meditâ la asta în timp ce mestecă pâinea. Până și ideea de a merge în luna de miere cu Griffin, chiar dacă era una falsă, o enerva. Îi dădea senzația că mariajul ei, care odată cu trecerea timpului părea din ce în ce mai puțin o farsă, era și mai real.

– Eu sunt de acord că e bine să luăm măsuri de siguranță, mai ales în privința copilului, spuse ea, dar chiar e necesar să plecăm? Sunt sigură că ticăloșii care au intrat în casă noaptea trecută nu-s atât de netoți încât să încerce din nou. Și suntem absolut siguri că veniseră după Stephen, sau au avut un alt motiv?

– Cred că putem considera cu un grad oarecare de certitudine că noaptea trecută a avut loc o tentativă de răpire, spuse Dominic. Nu putem fi siguri că nu te-ar fi luat și pe tine sau pe Rose pentru a avea grijă de copil. În momentul acesta nu avem suficiente date referitoare la motivele lor pentru a putea constata cu precizie ce ar face sau ce nu ar face. Este clar însă că acționează din disperare, ceea ce îi face periculoși.

Lui Justine îi pieri pofta de mâncare, așa că împinse farfuria deoparte.

– Înțeleg. Știm ceva despre ei în momentul ăsta, în afara faptului că s-ar putea să fie italieni?

– Din ce-a descoperit Dominic, sunt cu certitudine italieni, spuse Griffin și trase mâncarea în fața lui, deși farfuria goală dinainte-i sugera că deja mâncase.

– Chiar ai de gând să mănânci iar? îl dojeni ea. Cum poți să înfuleci într-un asemenea moment?

– N-are nici un rost să irosim mâncarea, răspunse el cu o doză indecentă de nonșalanță la o oră atât de matinală. Am învățat mai demult că niciodată nu trebuie să-ți dai cu presupusul că știi când mai apuci să mănânci data viitoare.

Asta era cu siguranță o noutate interesantă. O lăsă deoparte pentru un moment mult mai propice în care putea urmări cu atenție implicațiile.

– Foarte înțelept din partea ta, pe cuvânt, dar hai să revenim la întrebarea mea inițială...

– Da, interveni Dominic. Avem câteva idei referitoare la asta, dar doar câteva indicii sigure. După cum știi, anexarea teritoriului italienesc de către Bonaparte pe parcursul războiului a înlăturat familiile care conduceau pe plan local câteva ducate și regate. Unele dintre aceste familii au fost nevoite să ia calea exilului, căutând refugiu la Viena sau la alte Curți care le-au înțeles situația.

Aceste familii însă nu au renunțat la speranța de a-și recupera pământurile pierdute.

– Da, zise Justine, știu. Dar ce are asta de-a face cu Stephen?

Înainte ca naşul ei să-i poată da un răspuns, scuturâ din cap, enervată că nu pricepuse imediat care era răspunsul. Tatăl ei ar fi mustrat-o dacă ar fi observat că era atât de neatentă.

– Crezi că ar putea fi membrul uneia dintre aceste familii exilate. Asta-i concluzia investigațiilor care au pornit de la inelul cu sigiliu?

– Da. Cred că inelul aparține uneia dintre ramurile inferioare ale Habsburgilor, posibil Casei de San Agosto sau San Gustello. Din nefericire, nu pot fi sigur în acest moment, iar investigația va continua.

Justine se încruntă, încercând să priceapă ce sens avea să ascundă cineva un copil într-o manieră atât de unică.

– Dacă e așa, ce e cu toată secretomania asta? Războiul s-a terminat. Și de ce aici, dintre toate locurile? Mi se pare o alegere ciudată pentru a ascunde un copil dintr-o familie atât de distinsă.

– O, serios? întrebă ironic Griffin.

La naiba! Sigur, Griffin făcea parte dintr-o familie și mai distinsă, așa că vorbele ei fuseseră jignitoare la adresa lui.

– Mă rog, știi ce voiam să spun, zise ea și făcu o grimasă.

El afișă un zâmbet orbitor. În cele câteva dăți când îi văzuse acest zâmbet, stomacul i se strânsese de emoție. Căsătoria cu el nu micșorase cu nimic impactul.

– Știu, scumpa mea, spuse el. Și asta este și întrebarea pertinentă care se pune, nu? Din nefericire, nu cred că vom afla răspunsul decât în momentul în care îi vom descoperi părinții și poziția în acea familie.

– Iar pentru ca asta să se întâmple, adăugă Justine, fie familia lui trebuie să-l revendice, lucru puțin probabil în clipa asta, fie...

– Fie trebuie să o găsim pe femeia misterioasă care l-a adus aici, îi termină Griffin fraza.

Justine nu-și putu reține un zâmbet, constatând încă o dată cât de ușor îi era să discute cu el. De fiecare dată când lăsa la o parte natura bizară a circumstanțelor în care se cunoscuseră – și faptul că acum era soțul ei și că decurseseră o mulțime de complicații din

asta –, își dădea seama că nu se mai simțise atât de în largul ei cu cineva de pe vremea când își petrecea timpul cu bunicul ei ca să studieze volume prăfuite și fascinante în biblioteca lui.

– Deci, Dominic, zise rar Griffin, îndreptându-și atenția către el, ce-i cu femeia misterioasă? Ai vreo informație nouă de împărtășit?

Întrebările sunaseră ca o provocare. Justine se uită neliniștită la nasul ei. Mai avusese de-a face cu întrebările astea și reacționase destul de neplăcut și atipic. Nu că i-ar fi fost frică de Dominic – ar fi fost pur și simplu imposibil –, dar faptul că exista ceva care să-l tulbure atât de tare era și mai neliniștitor.

Chipul lui Dominic ar fi putut la fel de bine să fie sculptat dintr-o stâncă de granit, atât de puține informații dezvăluia. El și Griffin se priviră îndelung, precum două animale care se înfruntă cu precauție. Justine își ținu răsuflarea, așteptând rafale de cuvinte și tensionarea discuției, dar Dominic nu făcu decât să ridice un umăr.

– Îmi pare rău să vă spun că cercetările care au urmat pista asta nu s-au fructificat. Oricum, o să vă țin la curent dacă apare ceva nou.

Griffin se lăsă pe spătarul scaunului și-și aruncă neglijent mâna peste el. Justine își reprimă un oftat. Părea relaxat, dar scânteile din privirea lui spuneau contrariul.

– Să vedem... oare de ce mă îndoiesc eu acum? medită Griffin cu voce tare. O, știu. Pentru că nu este adevărat. Ce mama dracului mai ascunzi, Dominic?

Chiar dacă nu clintise un mușchi, răceala emanată de expresia lui Dominic i-ar fi făcut pe mulți să-și ceară iertare în genunchi. Justine îl văzuse făcând asta, și nu doar o dată, când el considerase că așa era necesar. Nașul ei nu era nici tiran, nici nu era vreodată nedrept. Cu toate acestea, nu era niciodată o experiență plăcută să fii persoana asupra căreia își răsfrângea mânia, și sesiză că nu-i plăcea că de data asta persoana respectivă era Griffin.

– Cred că mă cunoști mai bine de-atât, spuse Dominic pe un ton de un calm perfect, menit să detensioneze situația. Când

e nevoie să știi ceva, îți spun. Dacă nu e nevoie să știi ceva, atunci poți fi sigur că nu e important să știi.

Griffin pufni, zeflemitor.

– Ce aiureală. Asta faci tu, Dominic. Controlezi toate scurgerile de informații, astfel încât să poți să ne ții pe toți ca pe niște mari onete care dansează după cum le sunt trase sforile. Privirea îi sări la Justine, care îngheță pe loc, după care reveni la el. Asta ai făcut și cu noi, nu-i așa? De ce ai adus-o pe Justine în casa asta? Sigur puteai găsi pe cineva și mai competent, nu? Vreo femeie căreia să nu-i fie afectată reputația prin asocierea cu mine. Spune-mi, de ce ai făcut-o?

Latura ei rațională știa că era o întrebare foarte bună – se gândise și ea la asta –, dar nu existau șanse ca Dominic să și răspundă. Iar dacă nu făcea ceva să întrerupă tensiunea din ce în ce mai periculoasă, atunci aceasta putea escalada la maximum, iar rezultatele n-ar fi fost plăcute deloc.

– Da, este foarte interesant, spuse ea, dar se pare că ne-am îndepărtat de subiect.

Amândoi se uitară la ea de parcă uitaseră de existența ei. Sau de parcă și-ar fi pierdut mințile. Probabil a doua variantă.

– Mă refer la subiectul cel mai acut, care este asigurarea securității copilului. Asta ar trebui să fie pe primul loc în lista noastră de priorități, nu credeți? întrebă ea.

Dominic fu cel care cedă primul și se întinse să o bată pe mână.

– Îți mulțumesc că ne-ai reamintit, Justine. Siguranța copilului, dar și a voastră, este grija noastră principală, ești de acord, Griffin?

Vocea lui avea o rezonanță săcâitoare care îi aduse aminte cât de enervanți și de copilăroși puteau fi bărbații uneori. Nu se așteptase însă ca și Dominic să fie așa, iar asta nu-i spunea decât cât de tare reușise Griffin să îl înfurie.

Griffin își încrucișă mâinile pe piept.

– Sigur că sunt de acord, dar nu cred că o să-mi eviți la nesfârșit întrebările, Dominic. Vom avea discuția asta, fie că vrei sau nu.

Habar n-am despre ce vorbești, răspunse Dominic pe un on nefast. Dar dacă vrei să vorbești cu mine când te întorci în ondra, îți voi sta la dispoziție.

Griffin bombăni ceva nedesluşit care sună ca „ticălos nenoro-il", dar Justine se prefăcu că nu aude nimic.

Bine, acum că am stabilit asta, zise ea pe un ton senin, ce mnează? Dacă e să plecăm astăzi din oraș, trebuie să fac bagajul i să o ajut pe Rose cu copiii.

Rose vine cu noi, răspunse Griffin. Dar pe Sammy îl lăsăm ici. Trebuie să atragem cât mai puțină atenție asupra noastră. destul de greu de ținut un copil ascuns. Doi e de-a dreptul im-osibil, așa că i-am spus să facă alte aranjamente pentru fiul ei pe lurata următoarelor săptămâni.

Rămase cu gura căscată la el.

Griffin, cum poți să o desparți de copilul ei? Încă încearcă să l înțarce.

El oftă și își frecă punctul dintre sprâncene, dintr-odată pă-ând obosit. Era evident că noaptea pierdută începea să își pună mprenta și asupra lui.

Dragostea mea, mi-aș dori să ai mai multă încredere în mine. Rose m-a informat că Sammy este înțărcat și că mama ei poate ă aibă grijă de el în următoarele săptămâni. De fapt, adăugă el mnic, Rose a insistat să-mi spună că va fi floare la ureche să aibă de îngrijit doar un copil.

Justine se simți vinovată. Cu toate chestiile palpitante întâm-plate în ultimele zile, mutase aproape toate îndatoririle legate de Stephen în sarcina lui Rose.

E vina mea. Nu mi-am făcut partea de treabă, dar o să mă evanșez.

Ba nu, zise Griffin, acum părând nu numai obosit, ci și ener-vat. Nu vreau ca soția mea să facă pe bona. Dacă avem nevoie de mai mult ajutor, o să angajez pe cineva când ne stabilim undeva.

Justine se încruntă.

Nu prea are sens, având în vedere că încercăm să ținem secre-ă existența acestui copil. Sunt perfect în stare să am grijă de el.

Justine... ținu Griffin să o prevină.

– Și asta e foarte interesant, dar cred că poate fi stabilit mai târziu, interveni Dominic și se ridică în picioare. O atinse pe Justine pe cot pentru a-i face semn să se ridice și să meargă spre ușă. Să te îmbraci bine, draga mea. Te așteaptă o zi lungă pe drum.

Ea se opri la jumătatea drumului și se încruntă la el.

– Nici măcar nu m-am gândit să întreb unde plecăm sau pentru cât timp.

– Sper că nu vom lipsi din oraș mai mult de câteva săptămâni, răspunse nașul ei. Cât despre destinația voastră...

Schimbă o privire sumbră cu Griffin, care îi continuă propoziția.

– Să sperăm că va fi undeva unde n-o să ne găsească nimeni.

Capitolul 17

După ce verifică ce făceau Rose și copilul, Justine se duse la parter, spre holul de la intrare, unde zărise mai devreme ușa de la bibliotecă. Conacul lui Dominic, ascuns discret într-un colț de Sussex și la capătul unui drum de țară, o înconjură cu o liniște imperturbabilă, în sfârșit pașnică după zarva stârnită de sosirea lor în după-amiaza aceasta.

În ciuda oboselii și a tensiunilor acumulate peste zi, știa că nu avea să poată dormi. Avea prea multe lucruri la care să se gândească – copilul, potențialul pericol la adresa tuturor și, desigur, noul ei soț și adevăratele sentimente la adresa lui. Până acum Griffin se arătase foarte înțelegător cu privire la situația jenantă în care se găseau. În momentul în care ajunseseră, se ocupase de pregătiri, o instalase pe Justine într-un dormitor confortabil la același palier cu camera copilului, surprinzător de bine dotată pentru un prunc și doica lui. După câte se părea, Dominic trimisese noaptea trecută vorbă și își alertase personalul să se pregătească de invazie. După ce se asigurase că femeile și copilul se instalaseră în noua reședință, Griffin le informase că cina urma a le fi trimisă în cameră, apoi dispăruse.

Deşi Justine sesizase că, prin absenţa lui, Griffin intenţionase să îi lase timp să se adapteze noii situaţii, simţea deopotrivă că o evita. O bună parte din drumul spre Sussex se întrebase dacă Griffin avea să insiste ca el să doarmă în camera ei, pentru a susţine aparenţa mariajului lor. El însă nu manifestase nici un interes în acest sens. Nu ar fi avut nici motive, de fapt, de vreme ce toţi servitorii aflaţi în slujba lui Dominic erau angajaţi chiar de el şi, prin urmare, complet de încredere. Şi totuşi, soţul ei nu mai părea deloc dornic să-şi petreacă timpul cu ea sau să-şi continue campania de seducţie. Justine încercase să-şi bage în cap că oricum nu şi-ar fi dorit aşa ceva şi că îi era foarte bine singură. Avea parte de compania lui Rose şi a copilului, care îi ocupau oricum tot timpul. Curtarea ei de către Griffin – fără să conteze dacă o dorea sau nu – nu făcea, cu siguranţă, parte din planul lui Justine.

Mai exista, desigur, şi varianta ca el să se fi săturat de compania femeilor şi a copilului, lucru perfect explicabil după călătorie. Până şi ea era gata să admită că fusese un test îngrozitor.

Povestea începuse destul de bine. Ea şi Griffin luaseră trăsura de oraş spre casa lui Aden şi a lui Vivien la scurt timp după micul dejun, ca pentru o vizită matinală. Se strecuraseră prin grădina din spate şi prin grajduri şi se întâlniseră cu Phelps, cu Rose şi cu copilul, care scăpaseră de o eventuală supraveghere furişându-se prin ieşirea din spate de la Eşarfa Aurie şi luaseră o birjă pentru a merge şi a se întâlni cu ei. Apoi se înghesuiseră cu toţii într-o diligenţă fără nici o inscripţie – şi cu perdeluţe la geam, desigur – şi părăsiseră Londra, sperând să scape neobservaţi prin mulţimea de oameni şi de vehicule care se târau zilnic prin oraş.

Tatăl lui Justine ar fi apreciat pe deplin melodramaticul situaţiei, dar pe ea nu făcuse decât să o enerveze. Rose simţise exact la fel, căci bombănise întruna diferite imprecaţii despre ticăloşi execrabili şi dezavantajele călătoriilor matinale. Nici lui Stephen nu-i priise călătoria, fusese agitat şi plânsese aproape tot drumul spre Sussex. Din fericire, Rose reuşise să mai atenueze din tensiune trăgându-şi în jos corsetul şi punându-l la sânul ei la intervale regulate.

În cele câteva ocazii când tânăra se dezbrăcase atât de dezinvolt în vreme ce Griffin şi Phelps erau la doi paşi, chiar pe bancheta

de vizavi, Justine se simțise mai mult decât jenată. Phelps însă nici nu tresărise, iar Griffin își ridicase în batjocură o sprânceană spre Justine, după care își trăsese pălăria pe ochi și încercase să adoarmă. O exemplificare impresionantă a indiferenței, pe care Justine nu putea decât să o invidieze. Se consolă singură spunându-și că, din moment ce amândoi bărbații lucrau într-un tripou, erau mai mult decât obișnuiți să vadă sâni, chiar și atât de impresionanți ca ai lui Rose.

Până să ajungă la conacul de la Sussex, chiar și Griffin începuse să dea semne de tensiune. După câteva ore petrecute într-o diligență cu un sugar irascibil, patru adulți și o multitudine de cutii și de cufere – și fără să oprească prea des pe drum pentru a reduce riscul de a fi văzuți de cineva care i-ar fi putut recunoaște –, până și cel mai răbdător dintre sfinți ar fi fost pus la încercare. Și, după cum Justine știa foarte bine, nu era nici un sfânt în mica lor gașcă de evadați.

Nu, chiar nu avea cum să-l învinuiască pe Griffin pentru că se făcuse nevăzut la scurt timp după ce ajunseseră. Fusese o zi plină, și bietul om merita un răgaz de la pachetul de griji care îi picase pe cap – în care se includea și ea. Dacă ar avea o brumă de luciditate, s-ar duce la culcare pentru o binemeritată odihnă, lăsându-l pe Griffin în plata Domnului.

Exact asta avea de gând să facă de îndată ce găsea o carte care să o ajute să adoarmă. Mă rog, asta își spusese în sinea ei, pentru că altfel nu avea nici un sens și ar fi fost, oricum, și total necuviincios dacă ar fi încercat, de fapt, să dea de urma unui soț care ar fi putut s-o caute el dacă într-adevăr ar fi vrut să o vadă.

Sau să o seducă.

Justine se boscorodi singură pentru asemenea gânduri scandaloase în drum spre scara de piatră. Poate că Griffin, prins în mreje noaptea trecută, voise să o seducă, dar momentul oportun trecuse. Numai un nebun ar fi regretat.

Phelps cel omniprezent apăru de pe un coridor perpendicular care ducea spre holul de la intrare pătrat și de modă veche unde se afla acum Justine.

– Doamnă Steele, vreți să vă aduc ceva?

La început, fusese mirată că Phelps îi însoțise, dar ar fi trebuit să știe că Griffin nu pleca niciodată la drum fără el. Straniul și amănosul personaj, om bun la toate, valet și majordom în același timp, întotdeauna la dispoziție și gata să ajute în orice situație critică. Oamenii lui Dominic erau de încredere, nu putea nimeni spune asta, dar, în aceste circumstanțe nesigure, lui Justine îi păru bine să vadă un chip familiar și de nădejde.

Faptul că ajunsese să îl privească pe Phelps ca pe cineva de nădejde – el însuși un om care ajutase la administrarea tripourilor și a cluburilor de noapte – îi spunea cât de mult depășise granițele atent controlate ale fostei ei vieți.

Nu, mulțumesc, răspunse ea. Casa unchiului Dominic este foarte confortabilă, nu crezi?

Da, stăpână, foarte confortabilă, zise el cu voce posomorâtă. Dar nu mi-a plăcut niciodată la țară.

Nu? Dar aici e o zonă așa frumoasă.

Justine nu își dăduse seama că Dominic avea un conac tipic de țară. Poate îl utilizase pe parcursul muncii sale, dar părea mai degrabă ca un loc retras la țară destinat domnilor. Nu era mare, dar era bine întreținut și decorat cu gust, deloc ostentativ. Din ce îți dădeai seama, era o căsuță compactă și confortabilă aranjată într-un stil masculin cu culori șterse, lemn lustruit și mobilă clasică și elegantă. Voia neapărat să îi exploreze în cel mai scurt timp interiorul și împrejurimile pe care le ochise din trăsură.

Remarca ei provocă un oftat morocănos din partea lui Phelps.

Știți cum se spune, nicăieri nu-i ca acasă.

Nu, și sunt sigură că vă este dor de doamna Phelps. Ezită o clipă, apoi cedă în fața curiozității. Ați locuit dintotdeauna în Londra?

Da. Eu și doamna am condus pe vremuri o tavernă micuță și drăguță lângă Covent Garden. Domnul Griffin a dat peste noi acolo în ziua în care a venit în Londra. Pufni scurt și amuzat. Un tânăr slăbănog, asta era, doar un flăcău care habar n-avea ce să facă. Lui Ellie a mea i s-a făcut milă de el și i-a dat ceva de mâncare, cât să nu moară de foame. Dar el, domnul Griffin, nu a oftat niciodată. Când a cumpărat Cormoranul, imediat a venit și ne-a oferit de muncă în casa lui, iar noi tare ne-am mai bucurat.

Ne săturasem să le ducem noi pe toate, numai griji și o grămadă de treburi, și am prețuit acest ajutor. Am știut că domnul Griffin o să aibă grijă de noi.

Justine se sprijini de balustradă, fascinată să afle crâmpeie din trecutul lui Griffin.

– Și când s-a întâmplat asta, Phelps? Când ați venit să lucrați pentru el?

Omulețul firav căzu pe gânduri.

– Oh, acum mulți ani, stăpână, zise el și gesticulă vag. Nu-mi mai aduc aminte. Mai bine l-ați întreba pe domnul Griffin dacă chiar vreți să știți.

Ea zâmbi amabil în fața acestui răspuns tipic de ignorare a oricărei întrebări ce îl viza pe Griffin.

– Vă așteaptă în bibliotecă, adăugă Phelps în timp ce ea traversa holul. Vreți să vă aduc ceai?

Justine se poticni din mers, dar cu greu reuși să-și ascundă surprinderea.

– Nu, mulțumesc. E foarte târziu.

Își continuă drumul, crispându-se în sinea ei la gândul că era atât de lamentabil de previzibilă când venea vorba despre Griffin. O parte din ea ar fi vrut să facă stânga împrejur și s-o ia în sus pe scări, dar asta chiar ar fi fost o dovadă de lașitate. Și, pentru numele lui Dumnezeu, ce motive avea să se teamă? Între ei nu urma să se întâmple nimic, era sigură de asta.

Justine intră în încăperea ce părea o combinație de bibliotecă și salon. Era probabil cea mai mare cameră din casă, cu un perete acoperit din podea până în tavan cu rafturi pentru cărți confecționate din lemn lustruit de trandafir. Celălalt perete era dominat de un șemineu imens din marmură, deasupra căruia trona o oglindă magnifică încastrată într-o ramă aurită. Câteva scaune și divane tapițate în nuanțe șterse de verde și galben murdar erau împrăștiate în fața șemineului, iar perpendicular pe rafturile de cărți stătea un birou impresionant din lemn de trandafir, care delimita clar colțul acela de cameră ca loc de studiu sau birou. Toate elementele erau armonizate de un covor moale în tonuri de auriu și bej, ce acoperea aproape toată podeaua. Cu focul care ardea viu în spatele grilajului de aramă, efectul era – în ciuda

camerei spațioase – neașteptat de intim, ca și cum o familie mare și fericită tocmai se dusese la culcare și-și lăsase stăpânul să-și bea liniștit coniacul.

Instalat confortabil într-un fotoliu din fața șemineului și semănând teribil de tare cu stăpânul imaginar al conacului, Griffin își saltă privirea să vadă cine intrase. Se ridică în picioare cu o grație tihnită și își lăsă paharul pe măsuța de lângă fotoliu.

– Chiar mă întrebam când ai să începi să explorezi împrejurimile, zise el. Totu-i în regulă sus?

Ea încuviință din cap și mai aruncă o privire curioasă prin cameră. Ca de obicei, Griffin insistase să aibă la dispoziție în orice încăpere în care urma să-și petreacă timpul o mulțime de lămpi și de lumânări, preferând în mod evident o explozie de lumină și culoare. Ei i se păruse întotdeauna o ironie a sorții pentru cineva care și dusese viața în umbre.

În seara asta totuși, camera era luminată doar de focul care pârâia în șemineu și de câteva sfeșnice cu lumânări răsfirate din loc în loc, colțurile rămânând într-un întuneric aproape deplin. Justine se obișnuise cu culorile luminoase și vibrante din casa lui Griffin și cu freamătul Londrei.

Acum trupul i se relaxase și părea că-și lua o pauză binemeritată. În ultimele săptămâni, avusese parte de asalt după asalt asupra simțurilor și emoțiilor ei. Doar acum, în liniștea pătrunzătoare a acestei încăperi minunate, putea înțelege cât de mult tânjea după pacea și acalmia de la țară.

– Da, răspunse ea în timp ce Griffin o ajuta să ia loc în fotoliul vecin cu al lui. Copilul doarme, iar Rose a încetat în sfârșit cu bombănitul.

– Slavă Domnului! Credeam că, după două ore de mers, Phelps o să o strângă de gât.

Justine își îndreptă privirea spre el.

– Serios? Aș fi putut să jur că tu erai ăla.

Râse.

– *Touché*, Madam Nevastă. Vrei un strop de coniac?

Se duse către bufetul pe care stăteau înșirate sticlele de cristal. Justine oftă.

– Sunt convinsă că n-ar trebui să beau, doar poate o să mă ajute să dorm.

– Da, gândeşte-te că e un medicament.

Îi întinse un pahar, iar ea strâmbă din nas când văzu cât de mult îi turnase.

– Domnule Steele, am impresia că ai un efect dăunător asupra principiilor mele morale.

El îşi propti o mână pe polița de deasupra şemineului şi o studie dintr-o poziție care părea atât elegantă, cât şi periculoasă. Îmbrăcat ca de obicei doar în negru, cu părul lung prins la spate în coadă şi cu cicatricea estompată care îi ajungea până la tâmplă, părea dintr-un alt timp şi spațiu. Oricine şi l-ar fi putut imagina ca pe un tâlhar de drumul mare sau un pirat – sau chiar ca pe mafiotul pe care, de fapt, îl suspectau mulți că era. În acelaşi timp însă, părea şi de-al casei în decorul acesta domestic, ca şi cum de-abia şi-ar fi trimis copiii la culcare şi mai stătea să-şi termine coniacul înainte de a-şi urma soția în dormitorul de la etaj.

Adică pe ea. Tresări, tulburată de valul brusc de dorință care o inundase.

– Să sperăm, şopti el.

Zâmbetul lui păcătos de senzual o făcu să i se taie răsuflarea.

– Hmm, ce să sperăm? întrebă ea, căci pierduse deja şirul discuției.

– Că o să-ți corup principiile morale. Va trebui să-mi dau toată silința.

Se înroşi şi luă o gură de coniac pentru a-şi ascunde confuzia. Din fericire, el nu continuă conversația pe aceeaşi linie pe care ea fusese destul de stupidă să o inițieze, ci îşi fixă privirea înspre foc şi tăcu. Ea se relaxă treptat, lăsând toate tensiunile de peste zi să se prelingă încet.

– Am fost surprinsă să te găsesc stând aici pe întuneric, zise ea într-un final, pentru că am observat că-ți place să vezi arzând toatelumânările şi lămpile dintr-o cameră.

Se uită la ea.

– Prefer lumina, dar nu mă deranjează nici întunericul. Cu siguranță ai observat şi asta.

Şi te simţi în largul tău la ţară? Rose mi-a spus că nu pleci niciodată din oraş. Mă întrebam dacă te-a deranjat să fii exilat cu ţa cu toată gaşca asta pestriţă după tine.

Rose vorbeşte prea mult, zise el sec. Şi nimeni nu mă poate ţa să fac ceva dacă eu nu vreau, Justine, iar asta este un alt u pe care ar fi trebuit să îl ştii până acum.

Serios? zise ea, fără să-şi ascundă îndoielile. Pentru că nu să nu mă gândesc că ai făcut numai lucruri pe care nu le-ai it. Nu mă refer doar la copil, ci şi la faptul că ai fost forţat să însori cu mine.

Venise momentul în care îşi permitea în sfârşit să-şi elibereze u care mocnea adânc în ea, vina că îi tulburase atât de tare via-. Era adevărat că şi viaţa ei fusese în aceeaşi măsură dată peste , dar el se trezise împovărat cu o soţie şi cu responsabilităţile care nu şi le dorise niciodată şi care îi stricaseră toate planurile. ine ştia ce însemna să-ţi fie curmate visele şi ura ideea că asta ouse ea lui.

El pufni cu neîncredere.

Nu fi neroadă, Justine! Nimic din toate astea nu e din vina Mă rog, angajarea în misiunea de salvare de la Eşarfa Aurie şi valuirea identităţii au fost din vina ta, dar nu te învinovăţesc ntru asta. Este clar că nu ai gândit raţional.

Mulţumesc, cred. Nu era deloc de acord cu el, dar nu avea un rost să readucă subiectul pe tapet. În acelaşi timp, îşi dădu ma că nu îi răspunsese la întrebare. Deci nu te deranjează să-ţi ieci vremea la ţară?

El se aşeză, îşi întinse picioarele încălţate cu cizme spre foc şi odihni paharul pe abdomenul lui plat.

Nu e chiar cel mai potrivit moment, ţinând cont de afacerile le neîncheiate, dar nu, nu mă deranjează. Am crescut la ţară. ales să nu mai locuiesc la ţară, dar câteva săptămâni n-o să omoare.

Justine se gândi să profite de ocazie. În sfârşit o portiţă deschisă spre trecutul lui.

Ai crescut în Yorkshire parcă, nu?

El ezită câteva secunde, iar ea se temu că n-avea să-i răspundă.

– Da, zise el în cele din urmă, aproape ca şi cum s-ar fi îndoit de acest adevăr. Într-un sătuc bătut de vânturi, nu departe de South Kilvington. Schiţă un zâmbet. Nici nu cred că ai mai auzit până acum de South Kilvington.

Ea lăsă paharul neatins deoparte, îşi propti coatele pe genunchi şi îşi sprijini bărbia în palme.

– N-am auzit, dar mi se pare un loc cam retras pentru un băiat fără o familie numeroasă. Cine te-a crescut?

Vocea lui răsună cu o răceală calculată.

– Mama unchiului meu. Bunicul meu a murit cu câteva luni înainte de a mă naşte, iar mama a fost trimisă să locuiască cu unchiul Bartholomew până când năştea. Şi, după cum ţi-am mai spus şi altă dată, adăugă el pe un ton scârbit, mama mea m-a abandonat la naştere...

– Da, mi-ai zis, îl întrerupse ea. Instinctul îi spunea că cea mai bună metodă de a se înţelege cu Griffin în chestiunile astea era să facă cât mai puţin caz de ele. Carevasăzică, după ce mama ta a plecat, ai rămas doar cu unchiul?

Pentru o clipă, păru uşor dezorientat, dar îşi reveni rapid.

– Corect. Şi cu administratoarea, desigur. Doamna Patterson a fost cea mai apropiată fiinţă pe post de mamă pe care am avut o alături de mine cât am crescut. A avut mare grijă de mine şi m-a altoit dacă nu eram cuminte. Nu a fost chiar situaţia ideală, dar aş fi putut ajunge şi mai rău.

– Bănuiesc că a fost cam ca mătuşa mea Elizabeth, medită Justine. Mai tot timpul era ocupată cu prietenii ei radicali în loc să fie atentă la Matthew şi la mine, dar cel puţin o aveam acolo să ne poarte de grijă. Şi sunt fericită să spun că nu ne-a altoit niciodată.

Griffin stătuse cu privirea aţintită spre foc, dar acum îşi întoarse capul să se uite la ea.

– Ai avut noroc, zise el cu un surâs.

Ea căzu pe gânduri preţ de o secundă.

– Da, am avut noroc, pentru că măcar mă iubea.

Alungă tendinţa spre melancolie ce ameninţa să pună stăpânire pe discuţie.

Şi unchiul tău cu ce se ocupa? Era doar un moşier local sau făcea comerţ? Ştiu foarte puţine despre familia ta, lucru care cred că este destul de nedemn pentru o soţie.

Acum ea îi văzu licărirea de răutate din privirea întunecată.

— Era vicar.

Se ridică încet, cu privirea aţintită asupra lui.

— Vicar, repetă ea sec.

El încuviinţă din cap.

— Ai fost crescut într-o parohie, zise ea.

Probabil că sunase ca o imbecilă, dar chiar nu-i venea să creadă.

— Într-adevăr, zise el, bucurându-se vădit de şocul ei. Am fost crescut de un preot de modă veche, care propovăduia focul şi pucioasa necredincioşilor. Partea ciudată e că unchiul Bartholomew era un om destul de educat, deşi prefera să bage spaima în congregaţia lui la slujba de duminică decât să studieze teste greceşti şi latineşti. Bunicul meu a fost un intelectual adevărat şi un profesor bun în familia mea, iar unchiul Bartholomew nu era de acord cu asta, mai ales când unele studii interferau cu capacitatea lui de a conduce turma.

Justine simţi că o bufneşte râsul.

— Cât de... ce interesant, zise ea. Trebuie să recunosc că încă îmi e greu să-mi imaginez că ai fost crescut de un vicar de ţară.

— Atunci poţi să-ţi imaginezi cum m-am simţit eu, răspunse el cu un surâs amar. Partea caraghioasă e că, atunci când eram mic, voiam să mă fac preot. Ba chiar am insistat cu asta o perioadă destul de lungă.

Senzaţia de gâdilează coborî încet în pieptul ei, apoi reveni în gât. Înghiţi ca să şi-o stăpânească, dar scoase câteva chicoteli înfundate.

— Din cauza muzicii, să ştii, zise el, simţindu-se obligat să-i explice. Credeam că ceva atât de frumos nu poate fi în totalitate rău, chiar dacă unchiul Bartholomew şi predicile lui erau absolut înspăimântătoare. Şi chiar îmi plăcea cartea de rugăciuni obşteşti.

Justine abia reuşise să se stăpânească, dar ultimul lui comentariu o făcu tot şi izbucni în hohote de râs.

Griffin mîji ochii spre ea, iar ea nu se putu abține să nu-și spună că într-adevăr părea sumbru și clerical, mai ales că era îmbrăcat în negru. Din nefericire, gândul ăsta nu fu de ajutor să-i mai domolească râsetele.

- Zău așa, Justine, zise el. Nu-i chiar atât de amuzant. Probabil și tu ai avut tot felul de idei năstrușnice când erai copilă.

- Ai dreptate, spuse ea și-și șterse ochii umeziți cu degetele în timp ce încerca să-și revină. Nu-i chiar atât de amuzant. Degeaba ideea că Griffin, unul dintre cei mai notorii bărbați din Londra, își dorise să se facă preot când era mic i se părea prea absurdă să fie adevărată. E ilar.

De data asta, când ea începu iar să hohotească, el afișă un zâmbet reținut, aproape jenat. Era atât de fermecător și de autoironic, dar totodată atât de neașteptat de vulnerabil, încât nu-și mai dorea decât să îl sărute.

Gândul acesta alarmant avu un efect mult mai eficace de reducere a veseliei. Sughiță de câteva ori, apoi își recapătă controlul.

- Sunt foarte sigură că ai fi fost un vicar foarte bun, zise ea. În definitiv, îți stă foarte bine în negru, și cu siguranță poți fi foarte serios și înfricoșător dacă vrei.

- Mulțumesc, cred, răspunse el ca un ecou ironic al remarcii ei de mai devreme.

Justine se întinse să-și ia paharul și sorbi o gură de coniac. Îl puse la loc și își netezi fusta cu palmele.

- Și cum ai ajuns în cele din urmă în Londra, atât de departe de tot ce știai?

Zâmbetul îi păli, iar expresia lui deveni din nou gânditoare și privirea pironită undeva de-a lungul poliței.

- Unchiul meu a murit când aveam paisprezece ani. După aceea, nu a mai fost nimic care să mă țină în Yorkshire.

Justine așteptă câteva secunde, simțind că el mai voia să adauge ceva. El însă nu mai spuse nimic, iar profilul lui rămase o linie sumbră în lumina săltăreață aruncată de foc.

- Cred că i-ai dus dorul, îndrăzni ea într-un final.

Observația ei fu primită cu un râs sumbru.

- Nici gând, iubire. Unchiul meu era un infatuat cu inimă de gheață. N-a cruțat nici iaua, n-a cruțat nici copilul. Îi era teamă

s o apuc pe calea diavolească pe care o luaseră părinții mei și
hotărât să mă împiedice, prin absolut orice mijloace, să am o
ta atât de îngrozitoare.

Își întoarse capul să se uite la ea, iar ea simți că i se strânge
ptul când văzu toată durerea care se furișase în spatele privirii
ngrozitor de cinice.

Oh, ce ironic, termină el de vorbit pe un ton calm, dar nu mai
un sardonic.

Îmi pare rău, spuse ea. N-am știut.

Îi venea să-și tragă una pentru că-și lăsase curiozitatea să câș-
e și atinsese subiecte atât de dureroase pentru el. Dar la ce se
eptase? Viața lui fusese complicată. El era un bărbat complicat,
le multe ori era dificil și periculos să te înțelegi cu el. Ar fi fost
ibil oare ca un asemenea om să fi fost produsul unei copilării
itoare și pașnice? Ar fi trebuit să știe că nu. El își termină bău-
a din pahar înainte de a-i răspunde.

Să nu-ți pară. El m-a primit la el în casă când nimeni altcine-
a făcut-o. S-a asigurat că am de mâncare, haine, că sunt în
uranță și m-a educat corespunzător. Dacă nu m-a iubit, Dum-
zeu mi-e martor că nici eu pe el.

Inima lui Justine se chirci de durere pentru băiețelul privat
dragoste, abandonat de cei care ar fi trebuit să îl prețuiască.
acel moment, înțelese cât de norocoasă fusese ea. În ciuda
ții ei neconvenționale și de multe ori haotice, fusese iubită.
ă îndoieli și fără regrete. Lui Griffin îi fusese refuzat acest dar,
asta își pusese vizibil amprenta asupra lui, o amprentă de care
epuse a se îndoi că ar fi putut scăpa vreodată. Nu era de mirare
voia să părăsească Anglia și, odată cu această plecare, și toată
ormința pe care o îndurase.

Griffin lăsă cu zgomot paharul pe masă.

Nu i chiar povestea pe care ți-o imaginai, bănuiesc, zise el.

Cicatricea subțire de pe chipul lui, atinsă de lumina focului,
palidă în comparație cu pielea bronzată, ca un simbol mut al
ror nedreptăților pe care le suferise de-a lungul anilor. Nu se
ea abține să nu se întrebe ce eveniment îngrozitor își lăsase
ma asupra lui.

Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să le ştie despre el, dar nu mai avea energia necesară pentru a sonda şi alte piste, cel puţin nu în seara aceasta. Şi, pe de altă parte, bănuia că oricum nu i-ar mai fi spus mare lucru. Aflase mult mai multe decât anticipase, iar pentru moment era de-ajuns.

– Viaţa nu e niciodată o poveste, răspunse ea în timp ce se ridică.

Fu prima dată când nu se ridică odată cu ea. Atenţia lui era din nou abătută asupra flăcărilor săltăreţe din şemineu.

– Îţi urez noapte bună, sir, zise Justine într-un final.

Nu primi nici un răspuns, aşa că ieşi încet din cameră.

Capitolul 18

Griffin se uită încruntat la paginile ziarului londonez, apoi împinse mai încolo micul dejun mâncat pe jumătate. Era atât de dezamăgit de propria persoană, încât ajunsese în punctul în care aproape îşi pierduse apetitul, iar el nu-şi pierdea niciodată apetitul. Cele mult prea multe luni petrecute aproape leşinat de foame pe străzile Londrei fuseseră o garanţie a faptului că nu urma se mai întâmple aşa ceva. Şi nici nu-şi pusese vreodată întrebări. Dar în ultimele săptămâni constatase că făcea des asta, de ajunsese în punctul în care începuse să se îndoiască de deciziile pe care le luase în legătură cu viitorul lui. Nu era un sentiment plăcut.

Ştia şi pe cine să arunce vina – pe Justine, soţia lui scumpă şi întreprinzătoare.

Până şi faptul că se gândea la ea în termenii ăştia îl uimea. Simplul fapt că se gândea la *ea* îl uimea, mai ales din pricina intensităţii reacţiei lui emoţionale ori de câte ori ea se afla în preajma lui. Griffin nu-şi dorise niciodată o soţie, nu-şi dorise responsabilităţi, nu-şi dorise să fie legat de mâini şi de picioare. Iar o parte din el încă protesta că era însurat, era plină de resentimente faţă de întorsătura neaşteptată pe care o luaseră evenimentele şi care duseseră la încătuşarea lui. Dar o parte şi mai mare din el acceptase

tuația cu inima deschisă. Aproape zi de zi constata că trebuia
ă stăpânească impulsul de a petrece din ce în ce mai mult
mp cu ea sau de a se ține după ea ca un cățel mic și prost care
teaptă să fie băgat în seamă. Oricine ar fi ghicit în ce stare de
rit era s-ar fi tăvălit pe jos de râs - Griffin Steele, unul dintre
i mai temuți bărbați din Londra, plimbat încolo și-ncoace ca un
țeluș ridicol de salon de soția lui drăguță.

Cu siguranță îl dusese de nas noaptea trecută, când reușise să-l
oarcă de secrete pe care nu le împărtășise niciodată cu nimeni.
stine însă poseda talentul rar de a asculta cu adevărat pe cine-
, afișând un interes empatic, indiferent de ce îi auzeau urechi-
. Iar dacă Griffin nu se înșela, era cu adevărat fascinată de el,
estiune pe care o socotea mai degrabă plăcută decât neplăcută.
ese fericit să o încurajeze până la un punct, ba chiar putea
înțeleagă de ce se amuzase când îi dezvăluise visul absurd din
pilarie de a deveni bărbatul cu sutana. La naiba, chiar îl făcuse
pe el să perceapă comicul acelui vis, lucru care nu se mai întâm-
se până atunci.

De câte ori se gândea la copilăria lui, Griffin era profund răs-
lit. Fusese un copil nesăbuit, nevoiaș, care își dorise lucruri pe
re nu le putea avea și care fusese mult prea sensibil în propriul
riment. Unchiul lui îi scosese multe dintre acele idei din cap,
Londra se ocupase de restul. Dar, pentru câteva momente,
în ochii lui Justine își văzuse trecutul într-o altă lumină. Per-
ctiva aceasta avea o mare legătură cu ea și nici una cu el. Pen-
u o femeie care crezuse că nu-și dorește decât o viață științată
onvențională, era extraordinar de înțelegătoare cu defectele și
atele celorlalți. Nu era de mirare că îi fusese atât de ușor să
deschidă în fața ei. Era cea mai sufletistă persoană pe care
unoștea, mărinimoasă și deschisă.

Dar bunătatea și generozitatea ei îl conduseseră pe niște că-
i pe care nu voia să le exploreze, îi readuseseră în prim-plan
inuturi care ar fi fost mai bine să rămână uitate. Recunoscuse
ea târziu pericolul. Oricât de mult o plăcea și voia să fie cu ea,
u și putea permite să o lase să se infiltreze în defensiva lui și
l dezpolească de secrete. Orice om care își dezvăluia secretele

devenea vulnerabil, iar Griffin nu avea de gând să fie vulnerabil în fața nimănui, nici măcar a lui Justine.

Cu atât mai puțin în fața lui Justine. Era soția lui, era adevărat – iar Griffin intenționa să profite de beneficiile care veniseră la pachet cu povara –, dar nu-i putea permite să îl controleze. Prea mulți ani la rând luptase ca să se elibereze de lanțurile impuse de alții. O dorea pe Justine și avea să aibă grijă de ea pentru tot restul vieții, dar nu o putea lăsa să-l încătușeze sau să-l deturneze de la cursul pe care și-l stabilise el. El era stăpânul propriului destin, dar și al ei. Din punctul de vedere al lui Griffin, aceasta era cea mai bună și mai ușoară soluție.

În mod natural, Justine putea să se împotrivească acestei stări de lucruri, dar, din fericire, fascinația ei pentru el – iar el era convins că era în primul rând de natură fizică – putea lucra în avantajul lui. Din ce-și dăduse seama, primul pas pentru a o subordona era să se culce cu ea. După ce reușea să o vâre în pat, toate celelalte aveau să vină de la sine.

Chiar în momentul în care pendula de pe hol bătu ora zece, ușa salonului în care se servea micul dejun se deschise și Phelps intră cu o carafă de cafea. După ce îi turnă lui Griffin o ceașcă de cafea proaspăt făcută, Phelps începu să se fâțâie prin încăperea frumos decorată cu lambriuri de stejar, ba ca să îndrepte argintăria de pe bufet, ba ca să scuture niște firimituri imaginare de sub tava cu pâine prăjită, ba ca să mai tragă perdelele un centimetru astfel încât cerul încărcat și mohorât să mai arunce un crâmpei de lumină în casă.

Griffin recunoștea genul acesta de comportament. Phelps trăsese concluzia că nu era în apele lui, așa că decisese că avea nevoie de mai multă atenție.

– Phelps, încetează cu agitația asta, mormăi el. Te asigur că mă simt foarte bine. De ce nu te duci tu să deranjezi pe altcineva – de exemplu, pe noua ta stăpână?

Omul lui bun la toate făcu mutra aceea de om jignit, la care apela de fiecare dată când Griffin încerca să îl îndepărteze.

– Zău așa, domnule Griffin, nu-i cazul să fiți atât de tăios. Știu cum vă e când simțiți că toate-s cu fundu-n sus, dar n are rost

să vă chinuiți. Sunt sigur că Sir Dominic va rezolva toate lucrurile cât ai bate din palme.

Griffin își dădu ochii peste cap, dar reuși să-și țină gura. N-avea rost să-l cicălească pe Phelps că se purta ca o cloșcă bătrână. El și doamna Phelps își făcuseră tot timpul griji pentru el ca pentru copilul lor.

Tot acum, că se gândea la asta, în lumina discuției cu Justine din seara precedentă, își dădu seama că îi fuseseră părinți mai mult ca oricine altcineva. Dacă n-ar fi fost ei, ar fi murit de foame pe străzile Londrei. Încă de la început îl trataseră cu o bunătate care în timp se transformase într-un devotament feroce. Și nu erau singurii care țineau atât de mult la el – fiica lor, Clara, și soțul ei, Joshua, îi erau la fel de loiali, la fel ca Deacon și Madeline. Într-un fel, toți acești oameni erau familia lui, iar dacă nici asta nu l-ar impresiona profund, nici nu știa ce altceva ar putea-o face. Griffin nu era obișnuit să se gândească în termeni atât de sentimentali, dar și pentru asta știa pe cine să dea vina.

– Chiar așa, unde-i doamna Steele? întrebă el brusc. E cam târziu pentru ea să fie încă în pat.

Phelps se opri din strânsul vaselor unele peste altele.

– Stăpâna a servit micul dejun înainte de ora opt, iar după aceea s-a dus să discute cu Cook despre o cataplasmă pentru copil. Fruntea lui Phelps se acoperi de cute adânci, făcându-l să semene cu un basset. Crede că micuțul s-a ales cu o răceală.

– Asta da, răsturnare neplăcută de situație, comentă Griffin. Cred că mai bine mă duc după ea să văd dacă are nevoie de ceva din sat.

– Nu-i nevoie, zise Justine, apărând pe ușă, cu un zâmbet pe chipul ei drăguț.

Era îmbrăcată cu un costum de călărie verde-închis care contrasta perfect cu părul ei roșu și tocmai își punea niște mănuși cu degete. Peste cârlionții ei strălucitori purta o pălăriuță discretă, o schimbare bine-venită în comparație cu bonetele teribile pe care încă mai insista să le poarte uneori.

Griffin se uită admirativ la silueta ei voluptuoasă.

– Bună dimineața, soția mea. Înțeleg că te-ai dat jos din pat la o oră ridicol de matinală. Este un obicei cât se poate de inutil și de regretabil pentru o femeie cu statutul tău.

– Doar pentru un bărbat care e șef peste tripouri și săli de jocuri, i-o întoarse ea. Și, în afară de asta, suntem la țară. Nu există nici un motiv rezonabil să lâncezești în pat toată dimineața.

Griffin avea în minte un motiv foarte bun, dar nu voia să o șocheze. Cel puțin nu cu Phelps care bântuia prin zonă.

– Te-ai îmbrăcat de călărit, zise el. Sper că nu intenționezi să părăsești moșia.

Ea scutură din cap.

– Nu, dar am înțeles de la omul unchiului Dominic, Parker, că-n grajduri sunt niște mârțoage de soi. A trecut mult de când am călărit ultima dată, zise ea pe un ton melancolic. Mă gândeam că poate ies și eu o oră cât doarme copilul.

Griffin se duse direct la ea, savurând parfumul discret de lămâie și talc, atât de specific ei.

– Și cum se simte copilașul? Am înțeles că este posibil să răcească.

Justine strâmbă din nas.

– E un pic fonfănit, dar vreau să îl tratez din pripă. Cook a pregătit o compresă foarte bună pentru pieptul lui. Rose crede că n-o să aibă probleme, dar o să stea cu el până mă întorc.

Griffin îi mângâie obrazul satinat și se bucură de roșeața subtilă care îi pătase pielea.

– Scumpa mea, nu trebuie să te istovești îngrijind copilul. Sunt o grămadă de oameni aici care pot fi de ajutor.

– Știu, dar îmi place să-mi petrec timpul cu Stephen. Îi zâmbi gânditoare, aproape cu tristețe. Mă doare sufletul când mă gândesc că sărăcuțul nu e cu mama lui. Cine știe dacă-și va vedea vreodată părinții sau dacă va simți mângâierea mamei lui?

Griffin simți un ghimpe în stomac.

– Nu-i asta cel mai rău lucru care i se poate întâmpla, zise el tăios. Și te are pe tine, o are și pe Rose, cel puțin pentru moment. Nu trebuie să-ți faci tu griji în locul lui.

Ea își mijì ochii, iar el își dădu seama că se gândea la discuția din seara precedentă.

Bine atunci, distracție plăcută la călărit, zise el și se retrase. nu ieși de pe proprietate. Și ia un rândaș cu tine.

Rândașul a plecat în oraș după provizii, zise Phelps. Ieșise minut din cameră, iar acum se întorsese cu un vraf de scrisori. se întoarce până-n prânz.

Fir-ar, bombăni Justine, apoi se uită spre Griffin. Oare nu ți tu să mă însoțești? Sunt sigură că te-ai săturat să stai închis casă.

Griffin ezită, apoi ridică din umeri.

Eu nu călăresc.

Ea îl privi nedumerită.

Cum adică? Ai unii dintre cei mai buni cai din Londra.

Era adevărat. Caii lui Griffin erau cei mai buni, și avea și dovezi acest sens.

Sunt pentru trăsurile mele, nu pentru călărit.

Justine se încruntă.

Dar de ce nu călărești?

El rezistă tentației de a se foi de pe un picior pe celălalt.

Pentru că n-am învățat niciodată să călăresc. Unchiul meu nsidera că e o pierdere de timp. După el, pentru un preot erau ajuns un ponei și o cabrioletă.

Justine își mușcă buza ca să nu izbucnească în râs. Fu rândul Griffin să-și mijească ochii spre ea.

Poate într-o zi o să mă lași să te învăț să călărești, zise ea cu mabilitate.

Nu-i căzu în capcană.

Nu astăzi. Și nu vreau să te duci să călărești singură. Ea dădu protesteze, dar el ridică mâna ca să o oprească. Justine, nu e gru. Dacă vrei, poți să te duci să te plimbi în jurul casei. O să vorbesc cu rândașul când se întoarce și o să-l instruiesc ca de acum colo să se asigure că-ți stă la dispoziție în orice moment.

Ea se strâmbă adorabil la el.

Nu mi place deloc să te văd așa rațional. Bine atunci, mă duc mă plimb prin grădină și în jurul casei. Măcar mai fac și eu ultă mișcare. Se duse spre ușă și apoi se opri ca să se uite peste măr și să-i arunce un zâmbet ezitant. Ai vrea să vii cu mine?

Griffin se holbă la ea, tentat să accepte. Dar cu o seară în urmă îi făcuse destule dezvăluiri și bănuia că Justine s-ar folosi și de acest prilej pentru a-i mai stoarce niște secrete.

– Îmi pare rău, dar trebuie neapărat să mă ocup de corespondență. Ne vedem la masa de prânz.

Ea tresări, iar el își imaginâ pentru o clipă că o jignise cu refuzul lui. O secundă mai târziu însă, ea îi zâmbi și își înclină capul cu prietenie, după care ieși din cameră.

Griffin își reținu impulsul de a se duce după ea.

Două ore mai târziu, Griffin își ridică privirea din scrisori. Din ce știa, Justine nu se înapoiase încă, iar cu câteva minute în urmă începuse să plouă. Ploaia rece și torențială o udase probabil până la piele. Fata asta blestemată chiar n-avea de gând să se întoarcă acasă? Împinse hârtiile și ieși pe hol. Parcurse jumătate de coridor, când Phelps apăru de undeva din spatele casei.

– Doamna Steele s-a întors de la plimbare? întrebă Griffin.

– Da, s-a dus până la Rose și la copil acum nici douăzeci de minute, apoi a plecat la grajduri.

– Sper că n-are de gând să călărească, zise Griffin alarmat.

Phelps îi aruncă o privire atât de compătimitoare, încât Griffin se văzu nevoit să scrâșnească din dinți ca să nu-l repeadă pe bietul om.

– Întâmplarea face că rândașul nu s-a întors încă din sat, răspunse Phelps, și nici nu cred că vine cât timp plouă cu găleata. Stăpâna a zis că vrea doar să vadă ce animale are Sir Dominic.

– Fetișcana asta o să se ude până la piele, bombăni Griffin. Mai bine mă duc după ea.

– Găsiți niște pelerine groase atârnate la intrarea servitorilor, îi zise Phelps cu un rânjet viclean.

Griffin n-avea nici o idee ce i se părea așa amuzant omului lui de încredere, așa că se întoarse pe călcâie și o luă pe coridorul care ducea în partea cealaltă a casei. Lângă ușă era un birou mic administrativ, momentan neocupat. Servitorii lui Dominic – majoritatea pensionați de la Serviciul de Informații – erau toți oameni la locul lor. Rar puteau fi văzuți și apăreau doar dacă era vreo problemă sau dacă erau căutați. Lui Griffin îi convenea

aranjamentul, pentru că altfel l-ar fi iritat să i se aducă aminte întruna de cât de dependent era de Dominic pentru a le oferi siguranță lui Justine și copilului. Ura că trebuia să depindă de alții, chiar și de Dominic.

De fapt, mai ales de Dominic, moșul băgăreț și ticălos.

Înhață o pelerină din cuier și și-o aruncă pe umeri, apoi vârî încă una dedesubt.

Phelps avusese dreptate. Ploua cu găleata, iar Griffin își ridică gulerul și țopăi pe lespezile din curte până ajunse la o clădire micuță din cărămidă roșie cu acoperiș de țiglă. Se duse direct la cea mai apropiată ușă, chiar sub deschiderea de sub șură, și se grăbi să intre.

Își scutură haina de apă, apoi își aruncă privirea de-a lungul celor aproximativ douăsprezece boxe, căutând-o pe Justine. Era în ultimul staul și stătea la taifas cu un cal pătat imens care părea la fel de interesat de ea pe cât era și ea de el. Animalul fornăia și pufnea în minunatul ei păr roșu, îi dădu pălăria într-o parte când ea îl mângâie pe grumaz și îi fredonă încet ceva.

Lui Griffin îi trecu prin cap că i-ar fi plăcut să se afle într-o poziție similară, cu mâinile lui Justine dezmierdându-l în timp ce el se juca prin părul ei mătăsos și o săruta în jos pe gâtul subțire, până la sânii generoși.

Odată ideea infiltrată în capul lui, rămase de neclintit, precum mușcătura unui buldog. O lăsase în pace pe Justine câteva zile, încercând măcar o dată în viață să fie un gentleman adevărat, iar tentațiunea începuse să-și spună cuvântul. La urma urmei, era soția lui și avea toate drepturile să o aibă. Dumnezeu le era martor la cât de puține avantaje aveau în urma acestei căsătorii, în afară de cele extrem de evidente. Iar acum se uita la ea, sorbindu-i din priviri chipul dulce și silueta și mai dulce, și îi trecu prin cap că ar fi complet nebun să renunțe la planul de a o seduce și de-a o băga în patul lui – sau al ei, în funcție de situație.

Și de ce nu? În timp ce Justine încă mai credea că era posibil să anuleze căsătoria, Griffin știa cât de ridicolă era ideea asta – la fel și Dominic. Nu, erau legați pentru toată viața, iar ea ar face bine să se obișnuiască rapid cu acest fapt. Acestea fiind spuse, nu exista nici un motiv pentru ca ei să nu se dedea plăcerilor din patul

conjugal. Cu siguranță pe el l-ar fi făcut mult mai fericit, și bănuia că și ei i-ar face un mare bine să-și mai detensioneze nervii. Din experiența lui, partidele frecvente de sex aveau un efect remarcabil de calmare a temperamentului femeii.

Blândă și generoasă, și făcută să încălzească patul unui bărbat, Justine se născuse pentru a fi nevastă. Probabil că Griffin nu ar fi fost chiar alegerea ei ideală, dar el era cel care o luase de nevastă și nu era atât de nebun să ignore o asemenea comoară.

Închise ușa grajdului în urma lui, diminuând astfel zgomotul făcut de ploaia torențială. O privire rapidă de jur împrejur prin grajduri și în cămăruța cu echipamentul îi dădu de înțeles că el și Justine erau singuri cu caii. Simțind o mulțumire crescândă, porni spre ea, oprindu-se puțin să inspecteze perechea de murgi care erau singurele animale din clădire în afară de calul pătat. Justine se uită în direcția din care auzi pași și rămase cu gura căscată de mirare. Înainte să o închidă, își umezi buzele cu limba ei roz, ca și cum ar fi fost nervoasă. Un gest atât de simplu, dar care captă toată atenția lui Griffin.

– Oh, nu te-am auzit venind, zise ea pe un ton sfidător.

El aruncă pelerina peste bara boxei goale de lângă.

– Erai ocupată cu șoptitul secretelor la urechea tipului ăstuia straşnic.

Se întinse să bată animalul pe grumaz, iar brațul lui atinse în treacăt partea din față a corsajului ei. Griffin își stăpâni un zâmbet când o văzu cum inspiră profund.

– Cine-ar fi crezut c-o să ajung să fiu gelos pe animalele lui Dominic? zise el și oftă teatral.

În colțul gurii ei se cuibări un zâmbet, ce creă o gropiță perfectă în obrazul stâng. Ce ciudat, până acum nu o remarcase. Dar, de fapt, Justine nu zâmbea prea des. Era adevărat că nici nu prea avea motive, dar el decise că venise vremea să încerce să schimbe starea aceasta nefericită.

– E cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată, zise ea. Cum să fii gelos pe un cal?

El își fixă mâna pe perete, blocând-o înăuntru.

– Sunt gelos pe orice îți distrage atenția de la mine, murmură el.

Griffin își lăsă privirea să-i coboare pe buzele ei pline, fără să se deranjeze să-și mascheze intențiile. Justine încremeni și încercă să nu facă nici o mișcare, asemenea unui animal micuț care încearcă să scape de urmărirea unui prădător. Din nefericire pentru ea, efectul fu că îi trezi lui cele mai rapace instincte.

Privirea îi alunecă pe haina pe care el o pusese pe gardul dintre boxe.

E pentru mine? întrebă ea cu vocea sugrumată. A început să plouă chiar când am intrat aici. M-am gândit că mai bine aștept până se oprește.

Da, pentru tine e, dar nu-i nici o grabă să ne întoarcem în casă.

Ea își fixă privirea într-un punct din spatele lui, iar Griffin o atinse în treacăt întâi pe umăr, apoi pe bărbie. Îi săltă capul cu două degete și o obligă să se uite la el.

Sunt fericit că am ocazia să petrec ceva timp singur cu soția mea, zise el, cu o voce încărcată de aluzii sexuale. Fără să fim întrerupți de copii smiorcăiți sau de servitori băgăcioși.

Ochii ei albaștri ca safirul îl săgetară din nou, umbriți de o emoție care îl făcu să tresară. I se păru că este tristețe sau poate dorul după ceva ce nu putea avea. Sentimentul ăsta își croi drum până în inima lui, de parcă ea ataşase o panglică și acum strângea tare.

Aș vrea să nu te amuzi pe seama mea, răspunse ea într-un final. Nu e foarte frumos din partea ta.

El se încruntă, încurcat de replica ei. Nu pentru că n-ar fi fost adevărată parțial – el nu era o persoană drăguță, iar ea își dăduse sigur seama până acum. Dar, când venea vorba despre ea, era pe deplin conștient că intențiile îi erau cât se poate de serioase. Indiferent de ce cuvinte nepăsătoare îi ieșeau din gură, adevărul era că nu putea lua în glumă faptul că voia să fie cu ea, la fel cum nu putea întoarce timpul și șterge toată urâciunea trecutului său.

De obicei, Griffin privea lumea cu un cinism batjocoritor, dar nu și în ceea ce o privea pe Justine. Deși asta ar fi trebuit să îl surprindă din cale afară, nu îl mira deloc. Caracterul ei era la fel de fin și de curat fasonat precum cea mai delicată sticlă venețiană, dar

mult mai rezistent. Generozitatea și decența care făceau parte din ea l-ar fi mișcat până și pe cel mai cinic dintre cinici.

Se simți dintr-odată umil și-și deschise degetele pentru a-i cuprinde bărbia.

– Vreau să mă crezi, Justine, zise el încet, că nu te iau peste picior. În momentul ăsta, mă consider extrem de norocos că ești soția mea. Te doresc mai mult decât am dorit orice altă femeie.

Ochii ei se căscară, iar obrajii i se colorară într-o nuanță mai închisă de roz. Dovada aceasta de vulnerabilitate avu un efect contrar asupra lui, de vreme ce tot sângele din capul lui dădu năvală spre vintre. Excitația lui, mocnită cu câteva clipe în urmă, țâșnise acum în valuri fierbinți. Dintr-odată, nu mai putea aștepta nici o clipă să o aibă.

– Dar nici unul dintre noi nu și-a dorit acest mariaj, zise ea, sfâșiată între uimire și supărare. Nu ai vrut să te însori cu mine. Nu ai avut de ales, și nici eu nu am avut.

El își lăsă degetele să alunece pe gâtul ei, savurând textura de petale de flori a pielii ei.

– Poate că atunci așa a fost, dar asta nu înseamnă că nu te-am dorit. Iar aceste sentimente sunt acum mult mai puternice.

Se aplecă încet și-și frecă buzele de buzele ei. Ea își ținu răsuflarea și își furișă o mână pe pieptul lui pentru a se cuibări pe sub eșarfa lui, ca o pasăre micuță care-și caută adăpost pe timp de furtună.

După ce se opri din sărutul acela blând și incitant, se retrase câțiva centimetri. Simți un fior de satisfacție când îi văzu privirea nedumerită și expresia ușor uluită de pe chip.

– E adevărat? șopti ea. Adică vrei să spui că ce s-a întâmplat în trăsură nu a fost doar o încercare de a profita de anumite circumstanțe? Eu chiar cred că a avut legătură mai mult cu faptul că te-am enervat decât cu orice altceva.

El se prefăcu a nu fi auzit a doua parte a comentariului ei, deși era parțial adevărat. Dar nevoia lui de a o domina era doar un aspect al relației lor complicate. În plus, trebuia și să admită că asta nu avea să-l ajute prea tare. Justine nu era genul de femeie care să facă sluj în momentul în care un bărbat, fie el și soțul ei, pocnea din degete.

Dar ce anume, mai exact, găseşti tu ca fiind convenabil în situaţia asta, scumpa mea? întrebă el. Tot ce ţine de mariajul ăsta reprezintă cel mai nebunesc cumul de circumstanţe nefavorabile pe care am avut ocazia să-l trăiesc vreodată şi mă aştept ca şi tu să simţi la fel. Dar asta nu m-a oprit să te doresc în toate felurile în care un bărbat îşi doreşte soţia şi nici pe tine să mă doreşti pe mine. Nu văd nimic greşit în asta. El îşi opri mâna la baza gâtului ei, vădit conştient de pulsul ei agitat care se simţea prin materialul transparent care ieşea din partea superioară a corsajului. Şi tu mă doreşti pe mine, nu-i aşa? o provocă el în timp ce o privea direct în ochi.

Pulsul ei zvâcni sub degetele lui. Deşi buzele i se întredeschiseseră, părea a nu-şi găsi cuvintele. Justine nu era o laşă. Genele ei groase, maro-roşcate, coborâră pentru a-i ascunde ochii de căutătura lui, dar apoi încuviinţă încet din cap.

– Da, te vreau, zise ea cu voce pierdută, de parcă nici nu i-ar fi venit să creadă. Nu ar trebui, dar te doresc. Scutură din cap, refuzând încă să se uite la el. Cred că asta mă coboară la rangul de nebună.

El îi ridică bărbia cu tandreţe.

– Credeam că am stabilit deja că o să fim doi nebuni, ţi-aduci aminte?

Ea clipi spre el, apoi îl lăsă complet bulversat cu un zâmbet frumos care îi depărtă buzele şi îi aduse o scânteie în ochi. Puterea acelui zâmbet îl doborî precum un cal în fugă.

– Şi la ce anume te gândeşti? întrebă ea pe un ton care nu avea nici urmă de amuzament.

Griffin îşi petrecu o mână în jurul taliei ei şi o lipi de el, ridicând-o pe vârfuri. Ea scoase un icnet, dar el o reduse la tăcere cu gura lui, năpustindu-se între buzele ei mânat de o dorinţă fierbinte. Calul pufni, scuturâ din cap şi se dădu mai în spate, agitat fără doar şi poate de momentul inedit. El înjură şi o trase afară din boxă.

– Că veni vorba despre cai, bombăni el, enervat că nu fusese mai atent.

Justine îşi propti palmele pe pieptul lui pentru a-şi păstra echilibrul.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, zise el. Aruncă încă o privire rapidă prin grajd. Mai e cineva pe aici? Locul mi se pare pustiu.

În afară de calul din staulul din spatele lor şi perechea de murgi din capătul celălalt al rândului, el se gândi că erau singuri. Şi, ţinând cont şi că afară încă turna cu găleata, nu se aştepta ca rândaşul să se întoarcă prea curând din sat.

Justine clătină din cap.

– Derek face nişte comisioane în sat pentru Cook, iar Potter s-a dus la Horsham să se intereseze de ceva reparaţii pentru faetonul unchiului Dominic.

Griffin o trase către aripa dinspre cămăruţa cu echipament.

– Cine naiba sunt Derek şi Potter?

– Derek e rândaş, iar Potter este vizitiului unchiului Dominic, zise ea. Mă mir că nu-i cunoşti, pentru că amândoi lucrează de mulţi ani pentru el.

El o îngrămădi în cămăruţă şi trase zăvorul în urma lui.

– E destul de rău că îl cunosc pe Dominic. Chiar trebuie să memorez numele tuturor celor care lucrează pentru el?

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar zâmbetul ei cu jumătate de gură îi spunea că înţelesese că doar glumea.

Când îşi aruncase mai devreme privirea în interiorul cămăruţei, ochise patul de campanie improvizat într-un colţ, cu păturile aranjate într-un capăt. Îşi puse braţul în jurul taliei lui Justine, o ridică pe ea deasupra mesei de lucru pline de ţinte şi de tot felul de unelte şi se opri lângă pat.

– Ce faci? îl întrebă ea printre chicote uşor nervoase.

Ţinând cont că nu o mai auzise niciodată chicotind, sunetul produs era neaşteptat de plăcut.

– Pentru că acesta este singurul loc de pe toată moşia asta afurisită unde pot fi singur cu nevastă-mea, mă gândeam să profit de ocazie ca să fac dragoste cu ea.

O întoarse cu faţa spre el şi începu să-i desfacă hainele cu degete stranii de nepricepute, probabil din pricina grabei de a o vedea odată dezbrăcată. Dacă nu se urca mai repede pe ea, avea impresia că urma s-o ia razna.

Ea rămase cu gura căscată.

Vrei să faci dragoste cu mine în grajd?

Uimirea din vocea ei îl făcu să se oprească brusc, iar mâinile îi rămaseră la mijlocul corsajului. Se uită în jur şi în sfârşit se trezi şi el la realitate. Căpestre, şei, unelte, toate atârnau pe pereţi, alături de multe alte ustensile pentru prinderea potcoavelor. Locul era măturat bine, curăţel şi, dacă era să ţină cont şi de ziua urâtă de iarnă, aproape confortabil şi păstrase căldura datorită cărbunilor depozitaţi în sobiţa din colţul camerei. Până şi patul părea curat şi foarte comod.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, erau în grajd. Ce fusese în capul lui? Doar o brută şi-ar fi posedat nevasta în condiţiile astea, tratând-o cu acelaşi respect cu care un elev enervant ar trata o bucătăreasă.

Sau aşa cum o tratase tatăl lui pe mama lui.

I se făcu scârbă. Îşi retrase mâna de pe hainele ei şi o strânse în pumn.

Iartă-mă, Justine, spuse el, încercând să-şi reţină amărealã din voce. Am uitat complet de maniere. Nu că aş fi avut prea multe oricum, după cum ai şi remarcat.

Ea se uită în sus la el şi-şi încreţi uşor fruntea. Atmosfera dintre ei deveni apăsătoare, încărcată cu genul de tensiune care dădea de înţeles că urma un moment în care avea să se ia o decizie importantă. În afară de zgomotul produs de ploaie pe acoperişul de ţiglă, auzea respiraţia ritmată şi calmă a lui Justine şi îşi dădu seama că el îşi ţinuse răsuflarea. Se forţă să dea aerul afară, iar buzele ei se curbară într-un zâmbet diavolesc, atât de inocent de seducător, că lui Griffin i se ridică tot părul de pe ceafă.

Presupun că am putea să ne întoarcem în casă, zise ea şi-şi duse contemplativ un deget la bărbie. Dar sunt sigură că ai dreptate. Sunt şanse mari să fim întrerupţi de cineva, chestie foarte enervantă, de altfel. Şi în afară de asta...

Când se opri, Griffin trebui să-şi reprime dorinţa nebună de a geme. Oricât de mult ar fi vrut să o întindă pe patul acela şi să-i ridice fustele, să o posede în cel mai primitiv mod, voia – ba nu, avea nevoie – ca Justine să fie sigură. Dintr-odată, părea esenţial ca ea să aleagă să meargă pe acest drum mânată de propria

dorință, știind că nu mai era cale de întoarcere. Atât mintea, cât și trupul lui respingeau ideea seducerii ei forțate.

– Și în afară de asta? o îndemnă el să continue, crispându-se din cauza nerăbdării.

Ea ridică încântător din umeri, ca și cum trebuia oricum să cedeze în fața sorții.

– Plouă cu găleata. N-am vrea să ne facem fleașcă alergând înapoi în casă, nu?

Griffin își calmă în sfârșit animalul de pradă din el și se întinse spre ea.

– Nu, scumpa mea. În nici un caz.

Capitolul 19

Când Griffin o captură în brațele lui – iar cuvântul „captură" descrie perfect ceea ce îi făcu –, picioarele lui Justine începură să tremure. De fapt, tot trupul i se cutremura, din pricina unei combinații de poftă, nervozitate și excitație.

Tremurul începuse undeva în adâncul ei în clipa când îi auzise pașii pe podeaua grajdului și îl văzuse apoi venind spre ea ca și cum ar fi ieșit la o plimbare tacticoasă prin împrejurimile canalului într-o zi ploioasă. Dar sclipirea de animal prădător din ochii lui îi spusese mai bine decât cuvintele de ce o căuta, iar asta fusese o surpriză destul de mare. Domnul să o aibă în pază, era fericită că o dorea, la un nivel care sfida orice urmă de judecată pe care o avusese vreodată. Dar corpul ei urma o logică doar de el știută, iar mintea nu putea găsi nici un contraargument care să aibă puterea să o combată.

Cât privește inima ei, Justine prefera să nu examineze prea amănunțit ce se întâmpla acolo, de frică să nu constate că era încă și mai nesăbuită decât corpul.

Vocea lui Griffin era la fel de fină și de întunecată ca obsidianul lustruit. Îi șopti la ureche cât de frumoasă era în timp ce o așeză pe pat. Îngenunche lângă ea și se apucă să-i desfacă din nou

corsajul, iar Justine avu un atac brusc și enervant de pudoare. Își puse brațele în jurul gâtului lui și se agăță de el, prinzându-i mâinile între ei. Își ascunse fața în umărul lui, inspirând mirosul curat de ploaie de pe haina și din părul lui și ocărându-se în gând pentru că se purta ca o fecioară de șaptesprezece ani.

Perspectiva de a face dragoste cu Griffin tot intimidantă i se părea. În afară de emoțiile pe care o mireasă obișnuită – iar circumstanțele numai obișnuite nu fuseseră – era de așteptat să le aibă, mai simțea și povara de a-și expune ignoranța în fața unui bărbat care cu siguranță știa tot ce era de știut despre relațiile intime, inclusiv lucruri de care bănuia că nu auzise în viața ei. Nu conta absolut deloc că în general era de așteptat ca soțul să aibă mai multă experiență. În cazul lui Griffin, diferența de cunoștințe dintre ei era pur și simplu prea copleșitoare.

Mâinile lui alunecară pe spatele ei și o mângâiară de-a lungul coloanei vertebrale.

– Departe de mine intenția de a te critica, zise el cumva ca o scuză, dar cred că lucrurile ar decurge mai lin dacă m-ai lăsa pe mine să te dezbrac. Asta dacă nu ai tu o altă idee despre cum ne-am putea descurca altfel.

Justine nu-și putu stăpâni un râs mocnit.

– Bănuiesc că ai dreptate, zise ea lipită de umărul lui, în continuare prea rușinată ca să se uite la el.

– Păi da, cam așa ar trebui să decurgă lucrurile. Sigur, am putea pretinde că tu ești servitoare, iar eu grăjdarul, și aș putea să ți-o trag direct pe sub fustă. Ar fi distractiv. Dacă mă gândesc mai bine însă, nu cred că aș recomanda asta pentru prima ta experiență.

Vocea lui o tachină cu o căință politicoasă.

Justine se trase de lângă el și zâmbi cu amărăciune. Chiar dacă ochii lui mocneau în continuare de pasiune, viziunea încordată, aproape sălbatică, asupra trăsăturilor care o neliniștea atât de tare la el deveni acum amuzată.

– Zău, e caraghios, zise ea și-și odihni palmele pe pieptul lui.

– Ai fi surprinsă să descoperi cât de distractiv poate fi ceva caraghios.

Se lăsă pe călcâie şi-şi puse palmele pe coapsele lui zvelte şi musculoase. Arăta atât de relaxat, încât nodul de tensiune din pieptul lui Justine începu să se desfacă.

Asta până când privirea ei căzu pe umflătura substanţială din dreptul şlițului. Îşi mută rapid privirea înapoi spre faţa lui, iar el o privi cu o înduioşare crispată.

– E normal să fii nervoasă, dar o să-ţi treacă destul de repede, promit. Ridică arogant o sprânceană. Ştiu ce fac.

Ea răsufla zgomotos, exasperată.

– Asta e şi problema. Tu ştii, dar eu nu. Când el făcu ochii mari, ea flutură din mâini. Sigur, ştiu tehnica de bază, dar tu ştii mult mai mult. Tu ştii toate...

– Mişcările fine? completă el ironic.

Încercă să nu dea înapoi, deşi căldura îi inundase obrajii. El râse încet, apoi se întinse pentru a-i desface corsajul.

– Partea tehnică e cea mai puţin importantă, crede-mă. Este o artă să ştii să faci dragoste, Justine, iar acum vei avea parte de prima ta lecţie.

Când îi trase fişiul de pe umeri, dezvelindu-i lenjeria şi partea superioară a sânilor, ei i se tăie răsuflarea. Atât felul în care se holba la trupul ei, ca şi cum ar fi vrut să reţină tot ce vedea, cât şi zvâcnirea din maxilarul lui încordat îi transmiteau o senzaţie de căldură în burtă.

– Şi în ce constă prima lecţie? şopti ea în timp ce degetele lui trasau conturul de sus al lenjeriei.

Indiferent de locul în care o atingea, simţea fiori.

– În a învăţa să ai încredere, zise el, fără să-şi ia ochii de la corpul ei. Ai încredere în mine, Justine?

Ea închise ochii şi se gândi preţ de câteva secunde. Răspunsul nu întârzie să apară.

– Am încredere în tine, deşi nu ştiu sigur de ce.

– O să ne stoarcem creierii cu întrebarea asta interesantă mai târziu. Acum însă te rog să deschizi ochii. Când ea se supuse, buzele lui se desfăcură într-un zâmbet larg care o orbi, atât de fermecător era. Dacă ai încredere în mine, atunci totul o să fie bine.

De data asta, când începu să o dezbrace, îl ajută şi ea. Şi, chiar dacă mâinile îi tremurau puţin, căldura din ochii lui şi privirea

lacomă spre trăsăturile lui frumoase îi dezlănțuiau o dorință care creștea în ea și care se războia cu nervii ei.

Fără prea mare agitație, în scurt timp, Griffin îi dăduse jos hainele de deasupra. Ea se așeză pe marginea patului de campanie, îmbrăcată doar în cămășuță și ciorapi, cu ghetuțele băgate dedesubtul patului. El îi puse hainele într-o grămadă ordonată pe un scaun de răchită, de parcă ar fi ajutat-o în fiecare zi să se dezbrace. Dar privirea de pe chipul lui în vreme ce o studia și mâinile strânse în pumni îi accelerară la maximum răsuflarea. Nimic din ce se întâmpla acum nu se asemăna cu ceva ce mai trăise ea sau îndrăznise măcar să-și imagineze.

– Iar acum? întrebă ea cu vocea subțiată, când îl văzu că se ridică.

– Acum mă dezbrac eu.

Își dăduse deja jos mantoul de lână, iar acum își scoase toate celelalte haine, mai puțin pantalonii. Își împături în grabă cămașa, haina și eșarfa de la gât și le așeză peste costumul ei de călărie. Lui Justine îi venea să chicotească, șocată de intimitatea reconfortantă a scenei. Cine ar fi crezut că un nemernic precum Griffin Steele avea să o dezbrace pe mireasa lui neexperimentată, după care avea să împăturească frumos toate hainele? Deja părea om normal, un om ca toți ceilalți, nicidecum exotic sau periculos.

Dar, când se întoarse înapoi spre ea și începu să se desfacă la pantaloni, deja afirmația ei nu mai avea nici un sâmbure de adevăr. Trupul lui era dur, zvelt și musculos fără să fie exagerat și avea o eleganță masculină ce nu avea nici o legătură cu siguranța ei. Emana o senzație de putere care părea un fel de o a doua piele.

Și mai era și tatuajul. Creatura frumos conturată în nuanțe de albastru și negru era grațioasă și feroce deopotrivă, cu capul cu cioc ascuțit ce ajungea pe sternul lui, cu aripile întinse larg și coada lungă răsucită pe umăr. Exotică și evocatoare, îl definea cu o perfecțiune ciudată pe bărbatul pe care era desenat, scoțându-i în evidență echilibrul dintre piele, oase și mușchi. Justine îl considerase întotdeauna un bărbat chipeș, dar doar acum putea aprecia pe deplin motivele pentru care fetele de la Eșarfa Aurie erau atât de dornice să îl ispitească în paturile lor.

Dar nu doar trupul lui părea conceput să submineze puterea de autocontrol a femeilor. Ochii lui întunecați, atât de atotștiutori și de vicleni, trăsăturile elegante și arogante, gura lui fermă și senzuală – toate vibrau undeva în adâncul ei, ceva care parcă prindea sens acum. Simplul fapt că îl privea făcea ca zonele ei intime să devină moi și umede, ceea ce o făcu să se rușineze de reacțiile atât de vizibile.

Și totuși, era soțul ei, așa că teoretic nu era un lucru rău că îl dorea, în ciuda nervozității ce viza partea... tehnică. Era prima dată când Justine era mai mult decât fericită să se lase pradă unui comportament ce putea fi taxat drept deloc responsabil, cel puțin din punctul ei de vedere.

Griffin își dădu repede pantalonii jos și rămase doar în lenjeria intimă, probabil doar de dragul inocenței ei. Oricum era ca și cum n-ar fi avut nimic pe el, pentru că erecția lungă și groasă presa material chilotului și evadase în partea superioară, dezvăluindu-se ca un fruct frumos și interzis.

– Vrei să îl atingi? întrebă el cu voce gâtuită.

– Ah, poate mai târziu, zise ea. Voia, dar încă nu avea suficient curaj și încredere în ea. Dar îți mulțumesc că m-ai întrebat, adăugă ea, încercând să nu pară profund neliniștită.

El izbucni în râs când o auzi ce gogomănie a scos pe gură, iar ea își ascunse capul în mâini și gemu.

O clipă mai târziu, mâinile lui erau pe ea. O întinse pe pat și se așeză lângă ea, înghesuind-o pe margine. Justine țipă și începu să dea din mâini, convinsă că avea să cadă. Griffin o săltă cu o forță perfect controlată și, o secundă mai târziu, ea era călare pe el, iar el întins pe spate.

– E mai bine așa, zise el.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet de satisfacție când o aranjă mai bine peste el. Prea uimită ca să opună rezistență, Justine îl lăsă să facă întocmai cum voia el. Tresări în sinea ei când își dădu seama că lenjeria ei intimă era undeva în jurul șoldurilor acum. Asta însemna că zonele ei cele mai intime – *despuiate* – erau strâns lipite de mădularul lui tare.

Se răsuci ca un vierme, jenată să fie atât de ostentativ expusă, și simți un spasm neașteptat venit din zona ei cea mai sensibilă

îi plăcu atât de tare, încât icni şi se apucă de braţele lui, ca să-şi revină.

Ah, mi-a plăcut asta, toarse el ca o pisică. Ţie ţi-a plăcut, Justine?

Vocea lui o mângâie precum o eşarfă de mătase şi o făcu să se răsucească din nou.

Să înţeleg că am făcut ce trebuia, zise ea cu un zâmbet palid.

Era adevărat, mai experimentase senzaţii plăcute acolo jos şi înainte, dar nu aşa. Nu atât de intense încât să îi vină să se lipească de el, să se frece de mădularul lui rigid. În mintea ei uniunea sexuală era o treabă mai degrabă murdară şi neplăcută. Era prima dată când începea să se simtă atrasă de acea idee.

Dar doar cu Griffin.

Da, zise el cu un zâmbet misterios. Nu te-ai atins niciodată acolo? Nu ţi-ai produs niciodată plăcere singură?

Ea căscă ochii cât cepele.

Sigur că nu! Serios, Griffin, de unde-ţi vin ideile astea? Când el deschise gura să-i răspundă, ea gesticulă frenetic din ambele mâini. Nu, nu-mi spune. Nu vreau să ştiu.

Oh, dar cred că vrei să ştii ce vreau să te învăţ. Mâinile lui se prelinseră pe coapsele ei şi alunecară pe sub tivul cămăşuţei. Vârfurile degetelor lui, uşor aspre, se simţeau dumnezeieşte pe pielea ei. Scoate-ţi cămăşuţa, iubire, ca să putem începe prima lecţie.

Pulsul i se acceleră când îi văzu dorinţa din ochi şi simţi că o ia ameţeala de la atâta încântare. Nu-şi închipuise niciodată că poate fi atât de indecentă. Dar cu Griffin i se părea... ceva firesc.

Nu voia totuşi să despice firul în patru acum, aşa că îşi trase cămăşuţa peste cap înainte să-i piară curajul. Încă prea tulburată ca să se uite la el, se roti puţin şi o aruncă peste celelalte haine.

Auzi un şuierat care o făcu să tresară şi se întoarse spre el.

Ce e? întrebă ea, privindu-l îngrijorată. Ochii lui deveniră două fante strălucitoare, iar gura se strânse într-o linie încordată. Te-am rănit?

Dumnezeule, nu, zise el. Vocea lui, joasă şi aspră, răsuna de parcă vorbele îi ieşeau scoase cu cleştele. Iisuse, Justine. Eşti cel mai perfect lucru pe care l-am văzut în viaţa mea.

Ea se înroşi şi îşi coborî privirea concomitent cu degetele lui care ajunseseră în partea superioară a ciorapilor şi se jucau cu jartierele. Inima îi tresăltă când îşi văzu sânii, sfârcurile roz şi tari, cârlionţii roşcaţi ghemuiţi peste erecţia lui, ascunsă prea puţin de chiloţii lui.

– Mulţumesc, zise ea, simţindu-se din nou intimidată. Şi eu cred la fel despre tine.

Sprâncenele lui se arcuiră brusc.

– Crezi că sunt perfect? întrebă el şi chicoti. Ai constitui o minoritate formată dintr-o singură persoană, dacă ar fi adevărat.

– Nu dacă le pui la socoteală şi pe femeile de la Eşarfa Aurie, îl tachină ea în timp ce îi mângâie ezitant braţele, după care îşi lăsă unghiile să urmeze drumul spre pieptului lui. Îi exploră coastele, apoi trasă conturul bestiei mitice desenate pe pielea lui. Muşchii lui păreau a tresălta în întâmpinarea atingerii ei. Justine zâmbi.

– Te-a durut când ţi l-ai făcut? întrebă ea. E destul de mare.

– Dumnezeule, da. A trebuit să mă străduiesc din răsputeri să nu plâng ca un copil, răspunse el.

– Păi, şi atunci de ce ai făcut-o?

Mâinile lui continuară să îi exploreze trupul, alunecând pe interiorul coapselor ei, unduindu-se spre cârlionţii care îi ascundeau feminitatea.

– Îmi plăcea munca artistului respectiv, răspunse el cu mintea în altă parte. Şi îmi plăcea ce spunea tatuajul despre mine şi despre ce am devenit.

Justine se încruntă, nefiind sigură la ce se referea. Dar apoi degetele lui se pierdură printre firele ei creţe şi îi pătrunseră în pliticul de carne pentru a-i mângâia mugurul ascuns acolo. Ea trase repede aer în piept, şocată de acea senzaţie, şi-şi arcui instinctiv spatele în timp ce el freca încet. Îl apucă de antebraţe, răvăşită de intensitatea senzaţiilor, fără să încerce totuşi să îl oprească.

– Atât de frumoasă, şopti el şi continuă să îi dezmierde carnea udă şi delicată. Lasă-ţi trupul să-şi urmeze voia, scumpa mea. Lasă-l să se mişte în voie.

Ea gemu şi-şi lăsă capul să-i cadă pe spate. O secundă mai târziu, el îi sugeră fără vorbe să se apuce de pătura de sub ei şi nu de mâinile lui. După aceea, mâinile lui reveniră la explorarea cărnii

mede, căutându-i iarăşi cea mai sensibilă parte a trupului pen-
u a o excita din nou.

Mângâie şi-şi frecă degetele de punctul acela extraordinar, iar
a se umezi şi se înmuie şi mai tare, cu impulsuri voluptuoase
are păreau transmise direct din învelişul care îl înconjura. În tot
impul acesta, el îi şoptea cuvinte de încurajare cu voce răguşită
i joasă, îi spunea cât de frumoasă era şi că de-abia aştepta să se
funde în ea.

Nu dură mult până când Justine ajunse într-un punct de o ase-
enea intensitate încât se simţea aproape înnebunită de dorinţă.
a voia să-şi arcuiască spatele pentru a se îndepărta de el, ba se
mpingea cu tot corpul în mâinile lui, încercând cu disperare să
mărească presiunea. Griffin însă o controla cu atenţie, cu o mână
nsă bine pe coapsa ei şi cu cealaltă furişată prin faldurile ei
mede, pentru a o ajuta să păstreze un oarecare echilibru în timp
e îşi dorea din ce în ce mai mult.

Griffin, te rog, gâfâi ea cu o voce care parcă nu era a ei. Tot
upul îi era cufundat în plăcere, dar, cumva, tot nu era de-ajuns.

El se uită în sus spre ea, ochii lui negri strălucind cu o intensi-
te feroce, cu trăsăturile încordate şi sălbatice de dorinţă.

Apleacă-te spre mine, iubire, gemu el. Asta-i tot. Doar aplea-
ă te puţin.

Ea îşi sprijini cu stângăcie braţele de pat şi se întinse în faţă.
Mâna lui rămasă pe coapsă se ridică să-i prindă un sân. I-l strânse
i îi mângâie sfârcul cu degetul mare. Ea gemu la atingerea de-
icioasă, care părea că o străbate din punctul acela întărit până
n pântece.

Îl cuprinse sânul cu palma, apoi i-l supse brusc şi ferm cu gura.
Din gâtul ei se rupse un strigăt sugrumat, şi începu să se zbată,
neputând să stea liniştită sub acest asalt delicios. Cealaltă mână
ajunse pe şira spinării şi o trase spre el până când sânii îi atârnară
ei pe el. În timp ce îi sugea un sfârc, ca mai apoi să tragă de mu-
unul întărit sau să-l dezmierde cu limba, cealaltă mână ajunse pe
elălalt sân. Îi strânse încet vârful dureros şi i-l învârti între dege-
e. Incapabilă să se mai stăpânească, Justine se lipi de el, îşi des-
ă picioarele şi mai mult şi se frecă de erecţia lui tare. Senzaţia o
upr inse într-o spirală ameţitoare şi orice gând raţional din capul

ei fu risipit de furtuna provocată de el în timp ce îi sugea sfârcurile și se juca cu sânii. Îi simțea plini și tensionați. Într-adevăr, tot trupul tânjea după o nevoie ce putea fi satisfăcută doar de el.

Un val de dorință carnală trecu vijelios prin ea, atât de intens, că amenința să o cotropească. Dar, chiar când credea că a atins toate limitele, că fiecare terminație nervoasă este electrizată, una din mâinile lui se strecură din nou între picioarele ei și găsi ghemotocul micuț de carne, extrem de fierbinte și incredibil de sensibil. Apoi degetul lui alunecă peste el și intră încet în trupul ei, despărțindu-i faldurile și penetrându-i membrana.

Simți o senzație arzătoare, dar care se transformă rapid într-o durere plăcută ce îi strânse instinctiv mușchii interni în jurul degetului. Griffin mormăi de plăcere. Își mișcă mâna încet și calculat, apăsând-o înlăuntrul ei înainte de a-și scoate degetele afară pentru a le trece peste bobocul întărit. O singură atingere fu de-ajuns pentru ca toți mușchii din corpul ei să se încordeze și apoi să se relaxeze într-un ritm vibrant magnific, care o făcu să scoată un țipăt strangulat. Se cutremură și se împinse în mâna lui pentru a absorbi contracția delicioasă până la epuizare.

Udă toată, răvășită și uimită peste măsură de senzațiile pe care i le provocase, Justine se prăbuși încet pe pieptul lui Griffin.

– Oh, Dumnezeule, gâfâi ea.

Se întinse stângace peste el, dar nu avu energia să facă mai mult de atât. Griffin o mută puțin, îi întoarse capul într-o parte și îi desfăcu picioarele cât să îi cuprindă șoldurile.

– O să iau acest comentariu drept un semn de aprobare, șopti el și o mângâie pe spatele transpirat.

– N-am mai simțit niciodată așa ceva, crede-mă, reuși ea să îngaime, încercând să înțeleagă experiența profund cutremurătoare. Dacă aș fi știut că o să fie așa, aș fi fost mult mai receptivă la avansurile tale în noaptea nunții.

Râsul lui vibră prin ea, provocându-i fiori de plăcere. Oftă și se ghemui și mai aproape, savurând atingerea mâinilor și a picioarelor lui care o împresurau, pielea încinsă și mușchii încordați și erecția ce o înghiontea între picioare. Nu se simțise niciodată atât de relaxată, atât de încărcată fizic sau atât de... în siguranță.

Justine picoti așa câteva minute, după care conștientiză două lucruri. Primul era că spatele și picioarele, goale, se răceau cu repeziciune din cauza aerului. Al doilea era că trupul lui Griffin era la fel ca oțelul, tensionat sub ea, deși încă o mângâia cu tandrețe. Își mângâia capul. Ochii lui mocneau, iar trăsăturile lui frumoase erau încordate, ca și cum ar fi fost enervat sau suferind.

– Ce e? Se simți cuprinsă brusc de nervozitate. Îți pare rău că ai făcut asta? Vrei să ne oprim?

El se înseninâ și izbucni în râs.

– Sigur că nu. De-abia am început, iubire. Doar te lăsam să-ți iau sufletul înainte, zise el insinuant.

– Înainte de a ne consuma mariajul? șopti ea.

Griffin încuviință din cap cu o privire atât de intensă, încât lui Justine i se uscă gura. Nu mai încăpea nici o îndoială că următoarele minute aveau puterea de a-i schimba pentru totdeauna viața.

– Ți e frig? o întrebă el, brusc îngrijorat.

Asta iubea la el. Griffin era cel mai turbulent și mai mândru bărbat pe care îl întâlnise, dar, cu toate astea, întotdeauna se gândea la confortul ei.

– Puțin, recunoscu ea. Cred că soba s-a răcit.

– Să vedem ce putem face în privința asta, bine?

Crezând că se referise la atâtatul focului în sobă, Justine începu să se foiască. Icni când el o luă pe neanunțate și o rostogoli, după care se urcă deasupra ei.

Patul de campanie se balansă periculos, iar ea își ținu răsuflarea, așteptându-se din clipă-n clipă să cadă pe podea.

Griffin se suci din nou și-și puse antebrațele de fiecare parte a umerilor ei pentru a stabiliza patul.

– Mare minune dacă n-o să cădem până la urmă, bombăni Justine.

El îi zâmbi, iar expresia de pe chipul lui se îmblânzi, deși era în continuare aspră din pricina excitației.

– N-o să îngădui să pățești nimic.

Își coborî capul până când buzele lor se întâlniră într-un sărut umed care o lăsă năucă. Acum i se părea ceva foarte firesc să se afle goală în fața lui. Limbile lor se jucară, se înlănțuiră și se gustară

reciproc, cu mişcări lente şi senzuale. Justine îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui, oftă de plăcere şi absorbi toată pasiunea cu care el o hrănea încetul cu încetul.

Apoi el se retrase câţiva centimetri. Buzele ei tremurară sub presiunea caldă a lui, o presiune pe care de-abia aştepta să o simtă din nou.

– Eşti pregătită?

Vocea lui calmă era în dezacord cu strălucirea din ochii de vultur şi cu roşeaţa apărută pe pomeţii lui proeminenţi.

Justine se uită fix la el, neştiind ce să-i răspundă. Nu ştia dacă era într-adevăr pregătită pentru aşa ceva – să se lege de Griffin la un nivel atât de profund. Dar la fel de bine ştia că nu putea spune că nu. Voia – îl voia pe el – mai mult decât orice altceva îşi dorise vreodată.

I se puse un nod în gât, aşa că se mulţumi să încuviinţeze din cap, sperând ca el să vadă în ochii ei ce simţea – încredere, da, dar şi o oarecare doză de nelinişte legată de ce anume le rezerva viitorul. Şi, poate chiar mai importante, pofta şi nevoia de el, pe care nu şi le mai putea nega.

Ceva se revărsă din ochii lui când ea mişcă uşor din cap – o emoţie feroce şi vie. Apoi îi depărtă picioarele şi se lăsă greu între ele, iar capul mare al erecţiei pătrunse cu uşurinţă între labiile ei umede. Începu să se împingă încet în ea, invadându-i carnea cu grijă.

Justine inspiră profund şi se trase instinctiv în direcţia opusă împunsăturii în acelaşi timp în care se strânse în jurul lui. Se uită fix la el, remarcând tensiunea de pe trăsăturile lui încordate, şi îşi înfipse unghiile în umerii lui tari ca stânca, iar el se retrase uşor.

Griffin o sărută încet şi liniştitor pe buze. Îşi băgă mâna pe sub genunchiul ei.

– Ridică-ţi picioarele, Justine. Da, aşa.

Ea se conformă şi răsufla încet când durerea începu să se mai domolească. De fapt, când începu să se legene încet în ea, cedă total impulsului de a-şi ridica genunchii cât mai sus pentru a se deschide în faţa lui.

El gemu şi îşi înclină adânc capul, părul începu să-i evadeze din şnurul de piele, iar pieptul să i se ridice şi să coboare odată

u respirația accelerată. Ea îi luă fâșia de material din păr și o az-
rli cât colo, apoi își afundă degetele printre șuvițele groase și
ngi pe care i le mângâie spre spate. Justine se simțea ca pierdută
ntr-o lume de senzații și emoții – și nu-și dorea decât să o explo-
eze în continuare.

Dumnezeule, Justine, icni el, apoi depuse un sărut dogoritor
e gura ei.

După aceea mișcările se accelerară, și o umplu cu erecția lui.
ustine simțea dorința cuibărindu-i-se în pântece. Își strânse
oarele pe lângă el și mâinile în jurul gâtului, își apăsă sânii
e el, disperată să îi simtă orice părticică lipită de ea. Se simți
flcărată în vreme ce el o poseda, topindu-se toată, inundată de
lăcerea de a-l avea pe Griffin în ea, în jurul ei, ajungându-i până
adâncul sufletului.

El își schimbă poziția și începu să o penetreze adânc și repede,
mpingându-și mădularul tare în cea mai sensibilă parte a ei.
se arcui înspre el când simți mici spasmuri plăcute și se agăță de
cu toată forța pe care o mai avea. O clipă mai târziu, el își mișcă
oldurile cu o ultimă împunsătură adâncă, zdruncinând-o până în
ădăncul ei. Gemu cu forță și se opri, cutremurându-se în brațele
cu toată forța eliberării lui. Încet și controlat, se lăsă peste ea
ână când o acoperi complet, iar pieptul lui greu o împinse între
ături. Justine îi mângâie părul lung și începu să clipească des
entru a-și stăvili valul de emoții care îi adusese lacrimi în ochi.
u avea sens să înceapă să plângă, mai ales că îi plăcuse experien-
. Momentul însă părea de o sensibilitate copleșitoare, cel puțin
entru ea. Instinctul îi spunea totuși că Griffin n-ar fi încântat de
semenea izbucnire emoțională și sigur ar fi insistat ca ea să-i
plice motivul.

În cele din urmă, el se trase de pe ea ca să o privească.
lui îi erau somnoroși și tensiunea îi dispăruse de pe chip,
ea își închipui că aceasta trebuia să fie însăși imaginea satis-
ției masculine.

Îi zâmbi ezitant, neștiind ce se aștepta exact din partea ei.

Ah, mireasa mea virgină, murmură Griffin, ușor ironic.

Ea strâmbă din nas spre el.

– E de domeniul trecutului.

El zâmbi, dar apoi ceva îi umbri privirea. Când vorbi din nou, vocea îi era aspră și serioasă.

– Ochii ei mari safire orbitoare,/ Fruntea bibelou de fildeș,/ Obrajii ca merele date în pârg de soare,/ Cireșe ispită pentru fiecine buzele ei.[1]

Inspirat de cuvintele poetului, se aplecă și îi ciuguli buza de jos. Justine simți din nou că o părăsesc toate puterile și se luptă încă o dată cu amestecul tumultuos de emoții. Cine ar fi crezut că un om ca Griffin Steele avea să-i recite poezii de dragoste soției lui, mai ales în asemenea momente?

– Spenser? întrebă ea cu un zâmbet. E foarte romantic.

El rânji spre ea, după care se tolăni pe pat, trăgând-o lângă el ca să încapă amândoi.

– Ai ghicit, doamnă Steele. Da, e din *Epithalamion*.

Ea izbucni în râs, mirată.

– Ce potrivească! Dar îmi vine greu să cred că ai investit timp să înveți poezii. Să nu-mi spui că o știi pe toată.

– Nu, doar pasajele senzuale. Că, de fapt, asta e, un poem despre sex. Degetele lui se plimbară pe umerii ei, desenând mici modele pe piele. Și ai fi surprinsă să afli cu ce mă ocup în timpul meu liber.

Se încruntă ca reacție la tonul lui rece, aproape distant. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi crezut că vorbele ei l-au jignit.

– Citeai multe poezii când erai copil?

– Milton și Donne, dar unchiul meu m-ar fi altoit cu nuiaua dacă mi-aș fi pierdut vremea cu Spenser. Nu, mi-am completat educația după ce am ajuns în Londra. Și în sfârșit m-am apucat să fac bani, termină el pe un ton sec.

Justine era prea surprinsă ca să îi răspundă. Griffin avea o reputație variată, dar nu și de erudit sau colecționar de cărți. Înțelese pentru a nu știu câta oară că nu știa multe despre soțul ei. Era clar că ținea unele amănunte doar pentru el și nu le spunea nici celor mai apropiați.

[1] Fragment din *The Bride (Mireasa)*, Edmund Spenser (1552?–1599) (n.t.)

El oftă și o înghionti în picior cu talpa.

Cred că mai bine ne-am îmbrăca. Ploaia o să se oprească în curând și n-avem de unde să știm când apare grăjdarul să ne prindă în flagrant. La ce noroc avem, e foarte probabil.

Ai dreptate, răspunse Justine cu o urmă de regret.

Dintr-un motiv oarecare, nu voia să plece de aici, poate pentru că tot nu știa cum ar trebui să se poarte unul cu celălalt. Acum era soție în toată regula. Oare Griffin avea să o trateze în consecință? Sau se presupunea că aveau să revină la relația anterioară, până când misterul părinților lui Stephen avea să fie în cele din urmă rezolvat?

Griffin o ajută să se ridice și ea în capul oaselor, iar Justine tresări când simți senzația neobișnuită de arsură dintre coapse.

Îmi pare rău, scumpa mea, zise el, tresărind și el din compasiune. O să te simți mai bine după ce faci baie.

Se ridică, dar ea îl apucă de mână.

Griffin.

El ridică întrebător dintr-o sprânceană.

Da, iubire?

Inima îi zvâcni la auzul apelativului aruncat neglijent, dar își stăpâni emoția.

Acum ce se întâmplă?

Rămase nedumerit o secundă, apoi zâmbi.

Ne întoarcem în casă, facem baie, apoi mergem să mâncăm ceva.

Nu, vreau să zic ce se întâmplă cu noi? insistă ea, având grijă să păstreze un ton neutru.

O fixă cu privirea în timp ce își trecu mâinile prin păr, pe care le dădu nervos înspre spate. Stând așa în fața ei, dezbrăcat și cât se poate de masculin și de puternic, arăta ca un războinic primitiv care poate cu un preot druid. Inima îi tresări iarăși cu putere, iar de data asta Justine nu-și mai putu stăpâni durerea.

Durerea provocată de faptul că știa că se îndrăgostea de Griffin, iar el nu avea să simtă același lucru pentru ea.

Asta rămâne de văzut, zise el fără ocolișuri. Cu excepția unui singur lucru.

Care?

– Acum nu se mai pune problema unei cereri de anulare, Justine. Nu se mai poate.

Se întoarse să aducă hainele, iar ea rămase să se întrebe dacă i-o spusese cu încântare sau pur și simplu cu resemnare.

Capitolul 20

Justine grăbi pasul pe hol în timp ce își prindea mâneca din mers. Întârziase teribil la cină, după cum îi amintise Phelps când venise să-i ciocănească în ușă. Nu avea nici o scuză, Rose o gonise mai devreme din camera copilului și îi spusese să se ducă să se schimbe. Justine nu fusese de acord să îl părăsească pe Stephen, a cărui fornăială evoluase într-o răceală urâtă.

– Nu-i prima oară când am grijă de un sugar bolnav, îi spusese Rose. Dacă te consolează cu ceva, poți să stai cu el în prima parte a nopții. Așa o să apuc și eu să închid un ochi.

Ușurarea dată de faptul că găsise o scuză pertinentă pentru a evita să-și petreacă noaptea cu Griffin îi spunea că trebuia neapărat să afle ce era în capul ei după experiența cutremurătoare din grajduri. Oricât de glorioasă fusese prima ei experiență sexuală, emoțiile îi erau în continuare răvășite și îi era groază să rămână singură cu el.

După ce se întorseseră în casă, Griffin îi depusese un sărut afectuos pe vârful nasului și o trimisese sus să se îmbăieze. Simțindu-se din cale afară de penibil, îi zâmbise recunoscător și se îndreptase spre scară. Când ajunsese la etaj și se întorsese să arunce o privire, constatase cu stupoare că ochii lui Griffin erau ațintiți asupra ei. Zâmbetul îi dispăruse, iar privirea lui impasibilă barase orice fel de emoție. Ea se înfiorase, dar nu din cauza frigului sau a hainelor udate de ploaie.

Faptul că făcuseră dragoste schimbase totul, ștersese cu buretele planurile abia schițate și de altminteri naive ale lui Justine de a obține o anulare. De vreme ce habar nu avea ce simțea acum

pentru ea – omițând faptul că era încântat de trupul ei –, gândul acesta era profund neliniștitor.

Cât privește starea minții sau a sufletului ei... era reconfortantă. Consumarea mariajului îi demonstrase cât se poate de clar că se îndrăgostise de soțul ei. Nu intenționa să recunoască acest lucru. Instinctul îi spunea că Griffin ar fi privit o asemenea etalare a emoțiilor drept un sentimentalism incomod.

Ajunse în capul scărilor, iar Phelps apăru din spatele ei pentru a-i arăta unde trebuia să se ducă.

– Domnul Griffin vă așteaptă în salonul pentru dineuri, stăpână. A zis să servesc masa de îndată ce coborâți.

Justine schiță un zâmbet la adresa lui, înțelegând că îl obligase pe Griffin să o aștepte cu masa. Nu se putea abține să nu se strecoare că își târa pașii la fel ca un copil bântuit de vină care se teme să se confrunte cu consecințele faptelor sale. Se bombăni în sinea ei pentru că se purta ca o netoată și își forță un zâmbet pe chip, hotărâtă să pară cât se poate de stăpână pe sine și pe situație. Era până la urmă soția lui și nu făcuse nimic altceva decât să-și petreacă după-amiaza cu cel care legal îi era soț. Faptul că își petrecuseră timpul antrenați în acțiuni sexuale delicioase, în grajd, nu conta nimic, nu avea nici o legătură cu situația actuală sau cu sosirea ei întârziată la cină.

Phelps îi răspunsese la zâmbetul senin cu o înclinare ambiguă din cap și cu câteva cuvinte mormăite în barbă, de unde Justine trase concluzia că nu reușise să-l amăgească. Oftă și intră în salon știind că arăta, foarte probabil, tulburată și deloc în apele ei.

Ah, iubirea mea, ai venit, zise Griffin pe un ton ușor ironic și se ridică de la masă. Începeam să mă întreb dacă n-ar trebui să trimitem un polițai să-ți dea de urmă.

Îmi pare rău, zise ea. M-am lungit cu îmbăierea, foarte egoist din partea mea, recunosc, iar după aceea am vrut să stau puțin și cu copilul. Nu se simte bine, să știi, și sunt cam îngrijorată din cauza lui. Rose spune că-mi fac prea multe griji, dar nu se știe niciodată cu bolile astea ale copiilor. Dacă nu sunt tratate cum trebuie, imediat se pot transforma în ceva cu adevărat grav.

Chiar dacă lui Griffin i se părea cam incoerentă, nu comentă nimic. Lăsă cuvintele să treacă pe lângă el în timp ce traversă încăperea micuță, dar plăcută și o conduse la scaunul ei.

Conveniseră de comun acord încă din prima zi că sufragerie oficială era mult prea mare doar pentru ei, așa că se mutaseră într-unul dintre saloanele mai micuțe. Camera era intimă și confortabilă, cu lambriuri de stejar și draperii de catifea de un roșu burgund care țineau la distanță frigul iernii. Masa de dimensiuni reduse le permitea să stea de vorbă fără eforturi, nu să strige unul la celălalt peste masa formală din sufragerie. În seara asta însă, Justine aproape își dorea să fi avut douăzeci de metri de mahon lăcuit între ei.

Se așeză, iar Griffin o surprinse cu un sărut pe creștet înainte de a se întoarce la scaunul lui. Se înroși, dar junghiul din piept i se mai atenuă. Nu părea câtuși de puțin tulburat de evenimentele petrecute mai devreme – semn bun, după părerea ei. Cel puțin spera că era un semn bun, nu un semn că, după consumarea mariajului, care avea atât de multe semnificații, Griffin urma să o înlocuiască rapid cu o serie lungă de partenere doritoare.

Gândul acesta sinistru îi reduse la tăcere orice impuls ar fi avut să vorbească. Din fericire, în cameră intră Phelps cu primul fel de mâncare, și orice comentariu deveni de prisos. Servitorul bun la toate servi supa și aranjă alte farfurii pe masă, schimbă cu Griffin câteva replici acide despre starea lamentabilă a vremii și despre starea deplorabilă a drumurilor. Deși cu o seară în urmă îi spusese altceva, traiul la țară nu era deloc pe placul lui Griffin.

De îndată ce Phelps ieși cu supiera, Griffin își îndreptă atenția spre ea. Cu toate că părea complet relaxat, Justine observă expresia lui în vreme ce o studia.

– Justine, te simți intimidată pentru că am făcut dragoste? o întrebă el. Sper că înțelegi că nu-i cazul. Nu cu mine.

Întrebarea lui veni atât de brusc, încât ea fu cât pe ce să se înece cu supa nemțească din care tocmai gusta.

– Nu, sigur că nu, zise ea, încercând să nu pară stupefiată. Dar ce ți-a venit să mă întrebi așa ceva?

Păi, văd că nu mă poți privi în ochi, zise el în timp ce rupse nițel o bucată de pâine crocantă. Și ești atât de îmbujorată, încât s-ar zice că tu ai febră, nu copilul.

Începea să o scoată din sărite stilul ăsta degajat al lui.

Ce s-a întâmplat în după-amiaza aceasta între noi poate să nu înseamnă prea mult pentru tine, dar eu nu am mai făcut așa ceva niciodată. Dacă vrei să știi adevărul, pentru mine a fost o experiență cutremurătoare.

De îndată ce cuvintele îi zburară de pe buze, își dori să le ia înapoi. Se forță însă să-l privească în ochi, chiar dacă se simțea înfiorzitor de vulnerabilă.

Griffin își lăsă bucata de pâine pe farfurie. Justine avu senzația că se gândea ce să-i răspundă. Constată că aștepta cu sufletul la gură să audă ce avea de zis.

Nu, și pentru mine a însemnat ceva, zise el. Un surâs palid și trist îi curbă buzele. Nu sunt în stare să exprim exact în cuvinte anume, cel puțin nu încă. Dar și asta ar trebui să-ți spună ceva despre cât de tare m-ai tulburat.

Serios? șopti ea, iar în piept i se înfiripă o umbră de speranță.

El își înclină capul și se uită cu atenție la ea.

Nu ți-ai dat seama?

Ba da, da, cred că da, se bâlbâi ea. Oricum, așa am sperat.

Rămase tăcută, complet nepregătită pentru genul acesta de discuție și îngrozită să își dezvăluie temerile exagerate. Indiferent ce ar fi putut spune Griffin într-o tentativă de calmare a nervilor ei, tot nu credea că ar aprecia o declarație de dragoste din partea ei.

Încuviință din cap în cele din urmă.

Mă bucur. Acum spune-mi despre copil. Ce te îngrijorează?

Justine răsuflă ușurată în sinea ei că Griffin schimbase subiectul, deoarece începuse să se simtă ca prinsă într-un desiș de minciuni. Avea multe motive de îngrijorare, în special din pricina bărbatului din fața ei, dar pentru moment, prioritatea o constituia copilul. Orice altceva ar fi fost doar o răzgâială din partea ei.

Stephen se simte mai rău decât de dimineață, zise ea. Rose e de părere că e doar o răceală urâtă la cap, dar inflamațiile astea la nivelul capului pot degenera foarte repede.

Griffin părea sincer îngrijorat.

– Vrei să trimit după doctor?

– Poți? Cunoști pe cineva de încredere? Pentru că nu trebuie să uităm că nimeni nu trebuie să afle de existența lui.

Griffin se uită spre Phelps, care apăruse tiptil în cameră cu un platou cu șuncă și cartofi fierți.

– Ei, Phelps, ce zici? Știm pe cineva de încredere?

– Da, răspunse omul bun la toate și lăsă platoul în fața stăpânului lui. Întâmplător, deja m-am interesat. Doamna Moore... Se opri ca să-și dea ochii peste cap când văzu ce mutră uimită făcuse Griffin. Este bucătăreasa domnului Dominic și administreazădăria, lucru pe care l-ați fi putut afla cu ușurință dacă v-ați fi deranjat să întrebați. Griffin se mulțumi să rânjească la el, iar Phelps continuă pe același ton extrem de afectat: Doamna Moore zice că e în Horsham un doctor bun și de încredere. Sir Dominic a mai apelat la dânsul și în trecut.

– Slavă Domnului, zise Justine și dădu să se ridice. Mă duc să vorbesc cu Rose să văd ce zice și ea. Știu că o să mă simt mai bine după ce o să vină cineva să-l vadă pe bietul copil.

– Te rog ia loc și termină de mâncat, zise Griffin. Phelps se poate duce să discute situația cu Rose.

– Dar...

– Stai jos, Justine, zise el pe un ton care nu accepta contraziceri. Nu este absolut deloc necesar să fugi încoace și încolo ca o servitoare. Trebuie să mănânci și să te odihnești ca lumea, altfel o să te îmbolnăvești și tu.

Înainte de a scoate măcar o silabă, Griffin îi aruncă o privire lui Phelps, care încuviință din cap și ieși în grabă din cameră.

– Sunt perfect capabilă să mă ocup de această situație, zise indignată Justine. Nu e nevoie să-mi ordoni tu ce să fac.

– Ba se pare că e, zise el și o servi cu o felie de șuncă.

Lălița și își încrucișă brațele pe piept, iar Griffin oftă.

– Justine, e timpul să încetezi să te mai porți ca o bonă. Ești soția mea, și trebuie să înveți să te comporți în consecință.

Afirmația lui ridică o serie de întrebări în mintea ei. În același timp, îi reaviva în mare forță anxietatea stârnită de schimbarea survenită în relația lor.

– Dar nici nu știu ce înseamnă asta, se răsti ea. Sau ce trebuie să fac.

– Ca să ce?

– Ca să-ți fiu soție.

Dură doar o secundă până când licărul viclean să reapară în ochii lui negri.

– Ai avut un început foarte promițător în după-amiaza aceasta.

– Vorbesc serios, Griffin, zise ea. Nu am nici cea mai vagă idee ce facem sau cum o să fie de-acum încolo. Te-am întrebat și după-amiază ce o să se întâmple mai departe și nu mi-ai putut da un răspuns.

Griffin luă unul dintre cuțite și începu să se joace cu el, un semn de ezitare ce nu-l caracteriza.

– Nu ți-am putut răspunde pentru că nu cunosc răspunsul.

Ea scutură din cap.

– Nu mă simt confortabil cu genul acesta de nesiguranță.

– Prea bine, zise el și lăsă cuțitul. Ce anume ai vrea să știi mai exact?

Voia să știe foarte multe, dar în capul listei trona o singură întrebare.

– După ce situația cu Stephen se rezolvă...

Se întrerupse, năucită de revelația că o parte din ea nu voia ca situația să se rezolve. Cu fiecare zi care trecea, ura și mai tare ideea ca Stephen să fie încredințat unei străine care să aibă grijă de el.

– Da? o îmboldi Griffin.

În minte îi răsună vocea tatălui ei: „Ia-le pe rând, fata mea. Câte o problemă odată, așa o să le rezolvi".

– După ce situația lui Stephen se rezolvă, continuă sigură pe ea, ce planuri imediate ai?

– Planurile mele imediate sunt să îmi încheie afacerea cu Madeline și cu partenerele ei, să închiriez casa de pe Jermyn Street și să fac pregătirile pentru a pleca din Anglia.

Justine simți că stomacul i se întoarce pe dos.

– Pleci?

Griffin ezită, dar apoi îi aruncă un zâmbet mai degrabă precaut decât amabil.

– *Vom* pleca, dacă eşti de acord să mi te alături. Mi-ar face mare plăcere să călătoreşti cu mine, Justine. Nu doar că s-ar putea să-ţi placă, dar cred că ar fi cel mai înţelept lucru pe care l-ai putea face.

Ea se încruntă.

– Nu sunt sigură că am priceput.

Buzele lui se strânseră, iar nările îi fremătară un pic. Era o expresie cu care Justine începuse să se obişnuiască şi care îi semnala că soţul ei avea să se ţină tare pe poziţie.

– În pofida capacităţii mele de a-ţi asigura o situaţie confortabilă, fie la oraş, fie la ţară, o să rămâi fără protecţia soţului tău, răspunse el. Numele meu va avea doar o putere limitată de a te proteja dacă nu sunt şi eu acolo să veghez la bunăstarea ta.

– De ce aş avea nevoie de protecţie? interveni ea şi dădu a lehamite din mână. Da, da, înţeleg că tot felul de bărbaţi fără onoare mă vor percepe ca pe o ţintă suculentă şi vor încerca să mă seducă, mai ales din pricina... hmm... naturii neobişnuite a căsniciei noastre. Dar sunt convinsă că nu crezi că m-aş deda la aşa ceva.

El nu răspunse, iar ea simţi o nouă strângere de stomac.

– Griffin, doar nu crezi că aş fi capabilă de aşa ceva, se agită ea. Nu te-aş trăda niciodată.

O urmă de zâmbet îi luminâ chipul.

– Ştiu. Eşti demnă de toată încrederea, scumpa mea, mult mai mult decât oricine altcineva.

Un sentiment de profundă uşurare îi îngădui să respire din nou.

– Îţi mulţumesc, zise ea, primind cu modestie complimentul lui. Dar atunci ce te îngrijorează? După cum ştii, o să mai am încă prieteni şi familia lângă mine. În absenţa ta, mă pot bizui pe ajutorul lor. „Doar că îmi doresc să nu pleci – nicio dată."

Justine îşi dădu toată silinţa să-şi ignore această dorinţă zadarnică.

El îşi reluă joaca distrată cu cuţitul, iar Justine avu o presimţire foarte urâtă.

– Griffin, ce este?

Lăsă ustensila jos și oftă cu obidă.

– Mi-am făcut mulți dușmani de-a lungul timpului, Justine. Dușmani puternici. Dacă nu sunt aproape de tine ca să te protejez, atunci oricare dintre aceștia se poate decide să se folosească de tine pentru a mă pedepsi sau a se răzbuna pe mine. Poate Dominic va reuși să te ferească de unii dintre ei, dar el nu te poate apăra cum aș face-o eu.

Justine nu reuși decât să se holbeze la el. I se părea o nebunie să discute așa ceva într-un asemenea decor intim. Dar, pentru prima dată, începea să priceapă ce însemna să fie măritată cu un bărbat precum Griffin Steele. La câte lucruri era forțată să renunțe, printre care se numărau și mult căutata și prețuita ei liniște și ordinea tihnită a zilelor.

El îi susținu în continuare privirea, iar în adâncurile întunecate din ochii lui ea îi văzu cinismul. Deși nu avea nici treizeci de ani, părea dintr-odată mult îmbătrânit.

– Justine, am avut puține motive să regret alegerile pe care le-am făcut de când am venit în Londra. Ce regret însă este impactul acestor alegeri asupra vieții tale și problemele pe care ți le-au cauzat. Își frecă fața cu palmele, vrând parcă să mai alunge din durerea provocată de toate acestea. Apoi își puse mâinile pe masă și o privi cu un fel de resemnare extenuată care o făcu să simtă un junghi în inimă.

– Nu e vina ta, cel puțin în privința mea, spuse ea. În definitiv, nu e ca și cum ai fi vrut să te căsătorești cu mine. Și știu că ai făcut tot ce era omenește posibil pentru a mă proteja. Încercă să schițeze un zâmbet. Sunt sigură că totul va fi bine. Trebuie doar să mai cugetăm asupra faptelor, asta-i tot.

Cel puțin atâta vreme cât dușmanii lui Griffin nu încercau să o omoare.

– Poate ar trebui să vorbim cu unchiul Dominic, zise ea, sperând să-și mai înăbușe durerea de stomac. Ne-a promis oricum ajutor.

– Nu ești responsabilitatea lui Dominic, zise încet Griffin. Ești a mea.

Justine știa că și afirmația asta era greșită. Doar ea era responsabilă pentru viața ei, dar nu avea rost să se certe cu Griffin, un om care părea din fire menit să-i protejeze pe cei pe care îi considera ca fiind ai lui.

Categorie în care se părea că o inclusese și pe ea.

– Și unde intenționezi să călătorești? întrebă ea, încercând să se limiteze la aspectele practice.

Sprâncenele lui se ridicară când auzi întrebarea.

– În Italia și-n Grecia, poate și prin Egipt. Mi-ar plăcea să vizitez și Constantinopolul și poate și Orientul Îndepărtat. Dar nu e nimic stabilit cu precizie.

Justine trebuia să admită că i-ar fi plăcut să viziteze Italia și Grecia. Dar Egiptul și Imperiul Bizantin i se păreau prea exotice pentru ea. Dacă era să fie sinceră cu ea, și Griffin era prea exotic pentru ea.

– Dar nu sunt zone periculoase?

Ridică nepăsător din umerii lui lați, așa cum făcea de obicei.

– Pentru mine nu, și, prin extensie, nici pentru tine. Trebuie să știi că nu aș permite niciodată să ți se întâmple ceva.

Îl credea din tot sufletul că ar fi făcut totul să o protejeze, dar nici Griffin n-ar fi putut face ceva împotriva vreunui naufragiu sau a unor bandiți puși pe jaf.

– Și cam cât timp crezi că o să fii plecat? Ce planuri ai pentru când o să te întorci în Anglia?

Privirea lui sumbră zăbovi asupra ei.

– Nu am, cel puțin nu pentru viitorul apropiat.

Ei nu-i veni nici un răspuns coerent în minte, așa că se limită să se uite fix la chipul lui impasibil și frumos. Îi propunea să-și dea complet viața peste cap, să renunțe la tot ce cunoscuse până acum. Nu se putea hotărî care risc era mai mare – să rămână în Anglia ca posibilă țintă pentru dușmanii lui sau să renunțe la orice măsură de precauție și să-și urmeze soțul într-o călătorie nebunească pe tărâmuri îndepărtate.

Griffin o luă prin surprindere când ocoli masa și se așeză într-un genunchi în fața ei. Îi luă cu delicatețe mâna și o convinse tacit să se uite la el.

– Hai să fugi cu mine, scumpa mea Justine, zise el cu voce sugrumată şi extraordinar de emoţionată.

O mângâie pe obraz, iar ea se abţinu cu greu să reziste impulsului de a-şi freca nasul de palma lui. Ori de câte ori o atingea cu o asemenea tandreţe, toată rezistenţa i se topea precum zăpada de pe crestele munţilor într-o zi caldă de primăvară.

– Nu va trebui să dăm socoteală nimănui sau să ne pese şi de altcineva în afară de noi, zise el, ca şi cum ar fi fost un cadou interzis şi extrem de promiţător.

El se aplecă şi o sărută cu delicateţe pe gură. Justine se agăţă de umerii lui, ameţită de nervozitate şi de o excitaţie de origine ciudată.

– Gândeşte-te la toate aventurile de care ne-am putea bucura, doar noi doi, şopti el foarte aproape de buzele ei.

„Aventuri."

Cuvântul o readuse brusc cu picioarele pe pământ. Aşa numea şi tatăl ei fiecare plecare într-o misiune – aventură. Iar ultima lui *aventură* îl ucisese. Griffin sesiză imediat schimbarea ei de dispoziţie, pentru că se retrase încruntat.

– Ce e?

Nu mai apucă să răspundă, pentru că uşa se deschise şi Phelps dădu buzna înăuntru. Griffin trase o înjurătură şi se ridică.

– Ce e, Phelps? întrebă el tăios.

Omul bun la toate se uită la Justine şi se strâmbă.

– Micuţul nu se simte deloc bine. Rose a zis că ar fi bine să trimiteţi după doctor.

Capitolul 21

Justine intră din camera copilului în dormitorul ei şi închise uşor uşa. Griffin nu se lăsă însă păcălit. Drăguţa lui soţie era nervoasă la culme – fulgerele din ochii ei albaştri şi obrajii roşii îi erau martori. Îl văzu stând lângă fereastră şi se duse direct la el, gata să se ia la harţă.

– Înainte să sari la mine, zise el, vreau să iei loc și să mănânci ceva. După aceea poți să mă sfâșii după bunul-plac.

Îl cântări bine cu o privire care mocnea de furie, după care ochi tava de ceai pe care Cook o pusese pe măsuță. Justine era flămândă și epuizată.

De-abia apucase să doarmă în ultimele două zile cât îngrijise copilul bolnav și nu mai mâncase nimic de dimineață. Acum se apropia ora șase, și era o minune că încă nu căzuse leșinată.

O conduse la fotoliul pe care îl trăsese lângă masă.

– Știi că, până la sosirea medicului, Cook poate să o ajute pe Rose.

– Așa mi-a zis când m-a dat afară din cameră, se plânse Justine. E ridicol. Mă simt foarte bine.

Nu se simțea deloc bine. Deși obrajii îi erau roșii de furie, era palidă și încercănată, iar fruntea de obicei senină îi era acum plină de riduri de îngrijorare. El știa că nu-i plăcea să-l lase pe copil nici o secundă fără ea, așa că fusese forțat să apeleze la artileria grea sub forma doamnei Moore, bucătăreasa formidabilă a lui Dominic și o femeie pe care ajunsese să o aprecieze în ultimele zile. Moore și Phelps se ocupaseră de treburile gospodăriei, în timp ce Griffin își dedicase atenția lui Justine și copilului. Bineînțeles că nu putuse fi prea mult de ajutor. Nu știa mare lucru despre copii și despre boli. Făcuse însă ce putuse să-i mai ușureze povara lui Justine, obligând-o să mănânce și să se odihnească măcar câteva ore. De fiecare dată fusese necesar să-i promită că avea s-o asiste pe Rose și că, la nevoie, avea să o cheme și pe ea.

Fusese la fel de util ca o bucată de cărbune când stătuse de veghe alături de Rose, care se îngrijise cu bunătate și competență de copil. Și slavă Domnului pentru asta, căci altfel l-ar fi durut crâmpeiul ăla de inimă care-i mai rămăsese în piept să-l vadă pe bietul micuț abia scâncind. Rose îl asigurase că Stephen urma să fie „sănătos tun", dar grijile pe care și le făcea Justine erau departe de a fi nerezonabile. Copiii mici, și în special bebelușii, sunt extrem de vulnerabili în fața bolii și a febrei, după cum învățase din experiența sumbră oferită de tripourile londoneze.

– Nu câştigi nimic dacă refuzi să mănânci, îi spuse Griffin soţiei sale. O să te îmbolnăveşti, apoi o să mai fie un pacient de îngrijit în casa asta.

Ea pufni exasperată.

– Nu-mi place când eşti atât de rezonabil.

– Eu sunt întotdeauna rezonabil, iubire. Trase şi pentru el un scaun în partea cealaltă a mesei. Ceva schimbări în bine? întrebă el în timp ce îi turnă nişte ceai.

– Eu şi Rose credem că da, deşi mi-e şi frică s-o spun cu voce tare. Întinse nişte smântână groasă pe un biscuit de orz. Sper că medicul va putea să pună un diagnostic mai clar.

El îi zâmbi încurajator.

– Par veşti bune. Iar domnul Langton a spus că se va întoarce în seara asta să îl mai consulte o dată, aşa că nu avem mult de aşteptat.

Tentativa ei firavă de a-i zâmbi îl spintecă precum cea mai ascuţită lamă. Îl termina psihic să vadă că suferea şi era frustrat că nu putea face mare lucru pentru a o alina. Învăţase măcar un lucru din această criză: şi anume, că ar face orice îi stătea în puteri pentru a-i uşura viaţa lui Justine. Care era impactul acestei decizii asupra planurilor lui de viitor era ceva la care nu se simţea deocamdată îndeajuns de pregătit să se gândească.

Vorbiră puţin, iar Griffin era mulţumit să o privească. Ea îi oferi un zâmbet timid şi plin de recunoştinţă o dată sau de două ori, dar se concentră mai mult asupra farfuriei, forţându-se să mănânce în continuare. Când ceasul micuţ de pe poliţa şemineului bătu ora fixă, se privi agitată spre uşa camerei copilului, după care se ridică de la masă.

– Nici să nu-ţi treacă prin cap, zise Griffin. Cook o să stea cu Rose până la venirea doctorului.

Justine îşi propti pumnii în şold şi se încruntă.

– Şi eu ce fac?

Se ridică şi veni lângă ea, ca să îi pună palmele pe umeri.

– Ai putea încerca să te întinzi puţin. Se aplecă şi îşi frecă nasul de nasul ei. Cred că abia te ţii pe picioare.

Justine îşi îngădui să se sprijine de el.

– Aşa e, dar sunt prea neliniştită ca să dorm.

O trase mai aproape şi-i cuprinse spatele în braţe, bucurându-se de felul în care curbele ei se mulau atât de perfect pe el.

– Cum pot să te ajut?

– Dacă nu mă laşi să mă întorc acolo, ai putea să stai de vorbă cu mine. Asta mi-ar mai alunga gândurile negre.

– Despre ce să vorbim?

O simţi dintr-odată tensionată şi toate simţurile i se treziră, alertate.

Îşi ascunse faţa în vesta lui, iar cuvintele îi răsunară înfundate:

– Despre tine. Despre trecutul tău.

Respinse automat propunerea ei, retrăgându-se instinctiv de lângă ea.

– Nu vorbesc niciodată despre asta.

– Nu mă lua pe mine cu d-astea, Griffin Steele, spuse ea. Sunt soţia ta. Am dreptul să ştiu.

– Credeam că vrei să fii soţie doar cu numele, replică el sec. Acum te-ai gândit să-ţi revendici privilegiile?

Ea rămase fermă pe poziţie şi îl fixă cu o privire provocatoare.

– Cred că ştim amândoi că-ţi sunt soţie nu doar cu numele, Griffin. Mi se pare mie sau amândoi ne-am revendicat privilegiile...

Aici n-avea cum să o contrazică, deşi nu era neapărat de acord că ea – sau altcineva – avea dreptul să scormonească prin trecutul lui.

Justine oftă.

– Mi-ai cerut nu doar o dată să am încredere în tine. Tu nu poţi avea încredere în mine? Măcar un pic?

Nu îi răspunse. Îşi petrecuse prea mulţi ani construind în jurul vieţii sale ziduri înalte, care nu se lăsau prea uşor doborâte.

– Nu întreb doar din simplă curiozitate, zise ea. Am avut mult timp la dispoziţie zilele astea să stau să mă gândesc. La noi, la viaţa noastră împreună. Cum ne-ar fi împreună.

– Şi la ce concluzie ai ajuns, Madam Nevastă? întrebă el, găsind refugiu în sarcasm.

– Că am acelaşi drept ca tine să îţi cer să ai încredere în mine, zise ea încet. Iar dacă nu putem avea încredere unul în celălalt, atunci nu avem nici o şansă să depăşim stadiul de străini politicoşi care împart din când în când acelaşi pat.

Griffin se duse lângă fereastră pentru a scăpa de privirea ei sfredelitoare. Îi ceruse să aibă încredere în el – în ziua în care îi ceruse să se mărite cu el și în ziua în care o luase de nevastă. Voia să aibă suficientă încredere în el cât să părăsească Anglia, să facă o schimbare majoră în viața ei. Îi putea cere așa ceva fără a-i oferi același lucru în schimb?

Dar, Iisuse, asta însemna să scurme prin toată urâciunea pe care se străduise atât de mult să o îngroape. Și de unde putea ști ce avea să creadă despre el de îndată ce afla adevărul gol-goluț?

Justine nu scoase o vorbă. Și tăcerea ei era o provocare, provocarea de-a o lăsa să pătrundă în viața lui în loc să o repeadă și să se ascundă de trecut ca un băiețel speriat. Al naibii să fie dacă o lăsa să creadă așa ceva despre el.

Se întoarse cu fața spre ea.

– Ce anume vrei să știi?

Arătând oarecum zdruncinată, Justine se lăsă la loc pe scaunul ei.

– Păi... cine era mama ta și ce s-a întâmplat cu ea?

Mama lui. Inima întregii probleme.

– Bine, atunci. Își întoarse privirea și puse o mână pe cadrul ferestrei. O chema Chloe Steele. Tatăl ei era un erudit și profesor de engleză la casa regală de la Kew. Trăiau într-o căsuță lângă Green, nu departe de reședința prințului.

– Ah. Deci acolo l-a întâlnit mama ta pe Dominic.

– Corect.

Griffin nu știa multe despre anii de început ai lui Dominic, în afară de faptul că fusese crescut la curtea regală în calitate de companion al odraslelor mai tinere ale copiilor regelui George. Tot timpul suspectase că fusese un aranjament cam ciudat, despre care lui Dominic nu-i făcuse niciodată plăcere să vorbească. Cam la fel cum nu-i făcea nici lui plăcere să-și dezvăluie trecutul.

– Și tot la Kew l-a cunoscut mama ta pe prințul Ernest, bănuiesc.

– Da. Bunicul meu a fost profesorul lui de germană. Numai faptul că se gândea la tatăl lui și la ce făcuse îi dădea fiori, așa că se grăbi să termine mai repede: Nu-i nevoie să auzi toate detaliile, e suficient să știi doar că mama mea era foarte tânără

și că prințul a sedus-o. Când s-a descoperit că era gravidă, a fost trimisă la Yorkshire să locuiască împreună cu unchiul ei – bărbatul care m-a crescut după aceea.

– Unchiul Bartholomew?

El încuviință din cap.

– Din ce mi s-a spus ulterior, a fost la fel de dur cu ea cum a fost și cu mine. Cred că a fost o mare lovitură pentru îngâmfatul ăla bătrân să o primească la el, dar n-a avut încotro, pentru că ea n-avea unde să se ducă în altă parte.

– Câți ani avea ea?

– Paisprezece când a fost sedusă, cincisprezece când m-a născut pe mine.

Justine tresări.

– Atât de tânără? Și prințul Ernest câți ani avea?

– Cincisprezece, dar asta nu-l scuză cu nimic, zise el și se holbă enervat la ea.

Ea scutură din cap.

– Sigur că nu, dar poate explica oarecum lipsa atât de evidentă de judecată. Iar biata ta mamă... cred că s-a simțit îngrozitor de singură și de speriată.

Privirea ei se îmblânzi de compasiune.

– A fost singură, zise el încet. Din ce mi-a spus Dominic, s-a simțit devastată că a trebuit să-l părăsească pe bunicul meu, care a și murit câteva luni mai târziu.

Nu se gândise niciodată până acum la asta, dar mama lui fusese forțată să plece de lângă cei pe care îi iubea la aceeași vârstă la care el rămăsese singur pe lume. Detaliul acesta ar fi putut crea o legătură între ei dacă ea nu l-ar fi abandonat între timp.

– Ce s-a întâmplat după ce mama ta a născut? De ce nu i s-a permis să te crească?

Griffin își sprijini umerii de cadrul ferestrei.

– Unchiul Bartholomew considera că sângele meu era deja contaminat de păcatele părinților mei. Influența nefastă a lui Chloe ar fi contribuit și mai mult.

Justine strâmbă din nas.

– Ce tâmpenie sinistră. Pe cuvânt, Griffin, mă întreb dacă unchiul tău era în toate mințile. E complet irațional ca un om educat să creadă așa ceva despre o copilă inocentă.

Oricât de tare îi displăcea să vorbească despre propriul trecut, Griffin nu-şi putu reţine un zâmbet. Soţia lui era cea mai sufletistă dintre toţi oamenii pe care îi cunoscuse.

– Nu toată lumea îţi împărtăşeşte firea generoasă, dragostea mea.

– Ar fi bine s-o facă, bombăni ea. Dacă lui Chloe nu i s-a permis să te crească, ce s-a întâmplat cu ea după aceea?

– A fost trimisă la o şcoală cu internat undeva în apropiere de Leeds. Era o instituţie foarte strictă şi înregimentată, unde şi-a putut ispăşi păcatele în timp ce a fost instruită să se facă servitoare.

Justine lovi cu palmele în masă.

– A fost trimisă în sclavie, ea, o fată dintr-o familie aleasă şi bine-crescută? Tare greu îmi vine să cred că unchiul tău a putut fi atât de crud.

– Ba să crezi. Nenorocitul ăla bătrân n-a vrut să aibă de-a face cu ea. A fost de acord să plătească pentru educaţia ei şi să vadă că-şi găseşte locul undeva, dar la fel de hotărât a fost şi s-o ţină departe de mine.

Justine îşi acoperi ochii.

– E îngrozitor. După o clipă, îşi coborî mâna, iar Griffin îi văzu ochii scăpărând de furie – o furie în numele lui şi al mamei lui. Şi ţie ce ţi-a spus unchiul că s-a întâmplat cu ea? se interesă ea cu voce sumbră. N-ai încercat niciodată să o cauţi?

Griffin se strâmbă.

– Când eram suficient de mare cât să încep să pun întrebări despre ea, unchiul meu a susţinut că a murit înainte să împlinească optsprezece ani. Se forţă să ignore icnetul revoltat al lui Justine. Mai târziu, când m-am făcut şi mai mare, mi-a zis despre descendenţa mea şi mi-a dat foarte clar de înţeles că era cel mai bine pentru toată lumea că mama mea a murit atât de tânără. În felul acesta, zise el, incapabil să-şi stăvilească amărăciunea, a fost ferită să mai păcătuiască şi mai mult.

Toată furia lui Justine se risipi, iar ochii ei de culoarea safirului păreau acum blânzi şi înnegurati.

– Îmi pare atât de rău, Griffin. A fost un lucru îngrozitor să trebuiască să asculţi aşa ceva.

Ruşinea atât de adânc îngropată – ruşinea pentru mama lui şi pentru el – îl făcu să-şi încleştеze pumnul.

– Nu vreau să-ţi fie milă de mine, Justine, şi n-am nevoie de mila ta. S-a întâmplat cu mult timp în urmă şi acum nu mai contează.

Tresări surprinsă, dar gura i se strânse într-o linie egală cu încăpăţânarea şi de-a dreptul adorabilă. Se ridică şi veni spre el.

– Tu, dragul meu domn, confuzi mila cu empatia. Eşti cel mai puţin vrednic de milă om pe care îl cunosc şi sunt sigură că mai sunt şi alţii care pot susţine acest lucru.

Nu se putu abţine să nu se uite urât la ea.

– Nu încerca să mă manipulezi, Justine. N-o să-ţi meargă.

Îl apucă de mâneca hainei şi îl scuturâ bine. Era un gest atât de specific nevestelor, încât pe Griffin îl bufni râsul.

– Ţie îţi e milă *de mine* pentru copilăria pe care am avut-o? întrebă ea. Mamă n-am avut, iar tata era mai mult plecat şi îşi risca viaţa, fără să-i pese de cum îi afecta asta pe copiii lui.

– Sigur că nu.

– Îţi e milă de mine pentru că tata a murit în circumstanţe atât de marcate de violenţă?

Era tentat să-i spună că situaţiile lor nu puteau fi comparate, dar se strădui să se gândească mai bine la cuvintele ei. În anumite privinţe, erau la fel, amândoi fiind educaţi la şcoli dure şi neiertătoare. Nu-i luă mult să-şi dea seama că făcuse câteva presupuneri despre ea care nu-i stăteau în caracter. Justine nu cădea niciodată pradă sentimentalismelor ieftine, aşa că nu prea avea sens să-şi imagineze că o apucase taman acum, mai ales când era vorba despre el.

– Prea bine, ţi-ai expus punctul de vedere. Îmi cer scuze că am fost atât de obtuz, răspunse el apelând din nou la sarcasm pentru a-şi masca uşurarea că Justine nu îi plângea de milă după ce aflase cele mai sordide detalii din viaţa lui.

În ochii ei răsărise un zâmbet jucăuş.

– Sper să vorbeşti serios. Eşti bogat, puternic şi respectat – ba chiar temut. Nu văd nici un motiv de compătimire în asta. Dar, zise ea – şi palma îi alunecă de pe mâneca lui şi se răsuci încet printre degetele soţului ei –, să ştii că îmi pare foarte rău

că mama ta a murit. Știu ce gol dureros poate lăsa această absență în viața cuiva.

– Ah, păi, vezi tu...

Se opri, încercând să găsească o modalitate prin care să mai atenueze șocul. Mai mult de dragul lui, deși îi era rușine să recunoască asta. N-avea nici o îndoială că Justine urma să se supere pe el pentru că îi ascunsese ceva ce ea considera, mai mult ca sigur, că era o informație vitală.

– Da? îl îmboldi ea cu un surâs prietenos.

– Mama mea nu e moartă, Justine.

– Vă mulțumesc, domnule Langton, zise Justine în timp ce îl escorta pe doctor în hol. Nici nu știți cât de tare m-am liniștit. Nu știu ce ne-am fi făcut fără dumneata.

– Prostii, doamnă Steele, zise bărbatul morocănos, dar bun la suflet. Dumneavoastră și Rose ați făcut toată treaba și sunteți vrednice de laudă. L-ați îngrijit excelent și n-am nici o îndoială că o să se însănătoșească. Nu mai face febră, așa că în câteva zile o să se simtă straşnic.

– Slavă Domnului, spuse ea.

O luase amețeala de cât de ușurată se simțea, și, după stresul ultimelor zile, era mai mult decât dornică să se târască în pat și să doarmă cel puțin zece ore. Din nefericire, mai avea o problemă presantă de rezolvat – soțul ei plin de secrete, încăpățânat și îngrozitor de enervant.

– E greu să nu-ți faci griji cu âștia mici, zise domnul Langton. Dar genul âsta de inflamații, dacă nu se ivesc complicații, trec destul de repede. Să-l țineți la cald, să-i suplimentați mesele cu ceai de orz și-o să fie bine.

Justine îi mai mulțumi o dată și îl lăsă în grija lui Phelps, care aștepta în capul scărilor. Rămase locului cam un minut, ca să se adune pentru discuția pe care urma să o aibă cu soțul ei. Confruntare, mai bine zis, pentru că bănuia că el deja regreta că îi povestise despre mama lui. Apariția doctorului îl păsuise pentru un timp, dar Justine nu avea de gând să-l lase să evite subiectul. Spera doar să nu trebuiască să întoarcă toată casa cu fundul

în sus ca să îl găsească, cunoscându-i tendința de a evita pe toată lumea cu care nu voia să vorbească.

Spre surprinderea ei, Griffin era încă în dormitor și strângea resturile gustării care le fusese servită.

– Vrei să sun să ți se mai aducă? îl întrebă ea cu o ironie reținută. Sunt sigură că n-ai mâncat destul azi.

– Ei, haide, Justine, zise el și se ridică. Nu trebuie să fii țâfnoasă. Iar dacă trimiți înapoi o tavă neatinsă, Cool o să se simtă jignită.

– Asta nu se poate întâmpla cu tine prin preajmă, bombăni Justine ca pentru ea.

Râjetul lui fără urmă de spășire îi spuse că nu bombănise suficient de încet și că, da, lăsase impresia că era o femeie rea de gură, dar din punctul ei de vedere avusese un scop nobil.

Veni să o ia de mână, făcând-o să se lipească cu spatele de speteaza scaunului.

– Da, știu că am o fire teribilă, și da, știu că ai o mie de întrebări. Și o să-ți răspund la toate, chiar dacă n-o să-mi convină, de îndată ce-mi spui ce-a zis doctorul. Se face bine copilul?

Preocuparea lui sinceră îi alină supărarea. Putea Griffin să pretindă cât voia că nu-i păsa de copii bolnavi în general și de Stephen în particular, dar ea știa că nu era adevărat. Ca majoritatea bărbaților, nu avea nici o dorință să facă pe dădacă, dar se arătase mai mult decât dispus să o ajute pe Rose ori de câte ori Justine voise să fure câteva ore de somn. Bunătatea lui o surprinsese și o mișcase și nu făcuse decât să-i grăbească aruncarea ei precipitată în brațele dragostei.

– Nu mai are febră, așa că domnul Langton e de părere că se însănătoșește, zise ea în timp ce Griffin îi turna o ceașcă de ceai proaspăt făcut. Oftă și îl acceptă cu recunoștință. Mă bucur foarte tare că acest chin a luat sfârșit.

O contemplă cu un zâmbet estompat.

– Așa e. Iar tu, soțioara mea, ai mare nevoie de un somn bun. Bănuiesc că degeaba aș încerca să te conving să amânăm discuția pe mâine-dimineață.

– Sper că nu te deranjează, zise ea cu fermitate.

– Eu aş prefera să nu mai deschidem deloc subiectul, dar am impresia că m-ai bate la cap până aş ceda nervos, zise el.

– Da, aşa aş face, spuse ea şi se întristă puţin.

Griffin profitase de sosirea doctorului pentru a-şi recăpăta controlul asupra emoţiilor. Acum era calm şi uşor sardonic, iar tensiunea pe care o simţise ea mai devreme se disipase. Măcar acum era deschis să stea de vorbă, ceea ce era un progres. În mod normal, dacă Griffin declara că un subiect era tabu, nici că se mai răzgândea.

– Bine, zise el şi se aşeză în faţa ei. Poziţia lui obişnuită şi dezinvoltă îi dădea de înţeles că se simţea din nou stăpân pe el. Ce-ai vrea să ştii?

– Când ai aflat că mama ta este în viaţă?

– La scurt timp după cea de-a paisprezecea aniversare. Unchiul meu era pe patul de moarte după o criză de apoplexie care aproape îl ucisese. Cred că-l mustra conştiinţa, pentru că, înainte să-şi dea duhul, mi-a zis că de fapt mama nu a murit de febră. După ce terminase şcoala, fusese angajată în slujba unei femei care locuia pe lângă Leeds. Bineînţeles că unchiul meu ştiuse tot timpul, dar, în înţelepciunea lui infinită, decisese că era mai bine să mă cred orfan decât să mă întinez în vreun fel luând contactul cu mama mea.

Justine simţi un junghi în inimă atât pentru băieţelul de atunci, cât şi pentru bărbatul care stătea în faţa ei. Griffin era în stare să-şi controleze cu succes emoţiile, dar tot îi putea sesiza amărăciunea din voce şi tristeţea din privire.

– Unchiul tău a fost un om hain, zise ea direct. E un miracol că tu te-ai descurcat atât de bine în viaţă, deşi ai avut parte de influenţa lui nefastă.

Răspunsul ei îl luă prin surprindere.

– Bănuiesc că era convins că făcea ce era mai bine pentru mine.

– Tu eşti mult mai indulgent ca el, zise ea. Şi ce ai făcut când ai aflat?

El o privi insistent, cu o expresie ciudată pe chip, dar îşi reveni repede.

– Am scotocit prin hârtiile lui și am găsit adresa unde lucra. Și m-am dus să o caut.

Justine se zgâi înspăimântată la el.

– Te-ai dus la Leeds de unul singur?

– Sigur.

– Cum ai ajuns acolo? De unde ai avut bani?

El îi oferi un zâmbet pieziș.

– I-am golit pușculița. N-avea mulți bani acolo, dar suficient cât să îmi pot rezerva un loc în diligența poștei și să-mi plătesc o masă caldă. I-am șutit și câteva dintre bunurile personale – tot ce-am putut lua cu mine pentru a amaneta ulterior.

Justine își propti fruntea în palmă, ezitând între groază și amuzament.

– Pentru un băiat crescut într-o parohie, ai apucat-o destul de repede pe calea fărădelegii.

– Se pare că aveam un talent înnăscut, zise el sec.

– Așa se pare. Ai reușit să-ți găsești mama?

Zâmbetul îi păli.

– Nu, din nefericire. Femeia care o angajase, o anume doamnă Lamotte, murise de câțiva ani. Fusese bogată, dar destul de pustnică, o quaker[1] care trăise retrasă. La scurt timp după moartea ei, casa a fost închisă, iar servitorii mutați în alte posturi.

– Și nu ai mai auzit nimic despre mama ta?

Ridică din umeri, iar privirea i se mută de la ea spre bezna nopții de iarnă de afară.

– Nu am reușit să mai aflu nimic. Dar eram doar un băiețandru, nu aveam prea multe mijloace la dispoziție. Am vorbit cu câteva persoane care și-o aduceau aminte pe doamna Lamotte, dar nimeni nu auzise de vreo Chloe Steele.

Justine scutură din cap.

– Dar nu înțeleg. De ce nu a încercat mama ta să dea de tine? Chiar dacă unchiul tău era decis să vă țină la distanță, sigur putea găsi ea o cale.

Îi întâlni privirea, iar ce văzu acolo o făcu să se înfioreze.

---

[1] Membru al Societății Religioase a Prietenilor, o sectă protestantă înființată la jumătatea secolului al XVII-lea (n.tr).

– Este evident că nici măcar nu a încercat. Ce femeie sănătoasă la cap ar vrea ca o astfel de greşeală să-i fie aruncată în faţă în fiecare zi a vieţii ei afurisite? Fie asta, fie avea o inimă de piatră.

Justine se revolta cu toată fiinţa ei împotriva acestei interpretări, dar se îndoia că Griffin putea fi convins că nu aşa stătuseră lucrurile. Trecuseră prea mulţi ani în care nu avusese nici o dovadă că mamei lui chiar îi păsase de el.

– Ce-ai făcut când ai văzut că nu ai găsit nici un răspuns în Leeds? întrebă ea.

– Nu mai aveam de ce să mă întorc în Yorkshire, aşa că m-am dus în Londra.

– Cunoşteai pe cineva acolo?

– Nu, nu chiar, zise el. Răspunsul lui fusese evaziv, dar nu o lăsă să intervină, ci continuă: Bineînţeles că, în momentul în care am ajuns în capitală, nu mai aveam decât câţiva şilingi în portmoneu. La nici o lună de la sosirea mea acolo, era să mor de foame, idiot cum eram.

– Oh, Griffin, îmi pare atât de...

El miji ameninţător ochii spre ea, iar ea îşi înghiţi cuvintele.

– N-o să vin acum să pretind că mi-a fost uşor, spuse el, vădit dezinteresat de vreo reacţie empatică, sau că n-am petrecut multe nopţi infecte tremurând prin noroi, flămând şi pe jumătate înghemat. Dar am supravieţuit, spre deosebire de mulţi alţii.

Ea încuviinţă din cap.

– Phelps şi soţia lui.

– Şi Deacon. Am încercat să-i fur portofelul într-o zi când mânca în taverna lui Phelps. Zâmbi slab când îşi aduse aminte. Phelps mi-a tras o chelfăneală zdravănă pentru asta, dar apoi l-a convins pe Deacon să-mi dea o slujbă.

Justine zâmbi, chiar dacă descrierea atât de prozaică a experienţelor din copilăria lui îi sfâşia inima.

– Deci aşa l-ai întâlnit.

– Pe vremea aceea Deacon era portar la Cormoranul şi mi-a făcut rost de o slujbă de curier.

În cele din urmă, am preluat şi alte sarcini, apoi am avansat la etaj, unde făceam calcule şi tabele. Rânjetul i se lăţi pe toată faţa.

Se pare că instinctele mele în privința banilor erau la fel de ascuțite ca instinctele criminale.

– Oare de ce nu mă mir? replică Justine. Carevasăzică, așa ți-ai câștigat existența în lumea aceea.

Griffin încuviință din cap.

– Când proprietarul a murit, câțiva ani mai târziu, eu aveam douăzeci și doi de ani și strânsesem suficient bănet să cumpăr locul direct de la moștenitorii lui.

Ea clătină din cap, uluită, admirând în tăcere motivația și abilitatea care îi permiseseră să ajungă bogat și puternic la o vârstă atât de fragedă.

Tocmai se pregătea să-și manifeste verbal aprecierile, când un alt gând o făcu să se încrunte. Griffin își încrucișă leneș picioarele.

– Cunosc privirea asta, zise el. Ce e?

– E vorba despre unchiul Dominic, spuse ea. Îți cunoștea situația, nu? De ce nu te-ai dus la el când ai ajuns în Londra? Sigur te-ar fi ajutat.

El începu să se foiască, ușor deranjat.

– Pentru că nu îl cunoșteam. Îi scrisese unchiului meu de câteva ori, dar nu știusem niciodată. Găsisem câteva scrisori când scotocisem prin biroul unchiului Bartholomew. Din ce mi-am dat seama atunci, Dominic nu mai scrisese de ceva vreme. Și, oricum, de unde era să știu cum ar fi reacționat dacă se trezea cu un plod orfan la ușă?

– Sunt sigură că te-ar fi primit.

El respinse ideea cu o fluturare enervată din mână.

– Nu aveam de unde să știu.

– Așa e, zise ea, nevrând să se certe. Și cum a dat până la urmă de tine?

Pufni zeflemitor.

– E spion, Justine, și oricum nu mi-a explicat niciodată cum de mi-a dat de urmă. M-a găsit cam la un an după ce începusem să muncesc la Cormoranul. Scuturâ din cap. Voia să mă duc să locuiesc cu el. I-am spus că nici nu-mi trecea prin cap așa ceva.

Justine se încruntă.

– De ce nu? Ți-ar fi fost mult mai ușor dacă te-ai fi dus.

– Mi-au trebuit ani ca să scap de sub gheara unchiului meu. Nu aveam de gând să mă las la mila ajutorului oferit de Dominic. E ca o bătrână băgăreață, după cum bine știi. Voia să mă trimită departe la școală, apoi la universitate, dacă poți să crezi așa ceva.

Ea îl privi cu insistență.

– Unchiului Dominic îi pasă de tine, Griffin, și vrea să te ajute. Asta face el.

El strânse cu încăpățânare din dinți.

– N-am nevoie de ajutorul nimănui.

Nici de al ei, presupuse Justine, dar nu avea rost să mai insiste asupra amănuntului litigios și deprimant.

– Unchiul Dominic știa că mama ta trăia?

– De la mine a aflat. A fost singura dată când l-am văzut șocat de-a binelea. Se încruntă. Mă rog, nu chiar singura dată. A fost destul de luat prin surprindere și de treaba asta cu Stephen, după cum ai remarcat și tu.

Justine își puse palmele împreunate pe măsuță.

– Da, dar cred că nu o să știm niciodată de ce.

Griffin părea dornic să mai spună ceva, dar renunță.

– Ce e? întrebă ea.

– Nimic. Ai terminat cu interogatoriul?

Ea strâmbă din nas.

– Aproape. Mă mai întrebam doar dacă unchiul Dominic a făcut vreo încercare de a o găsi pe mama ta.

– Sigur că a încercat. Nici el n-a aflat nimic, în ciuda cunoștințelor și a resurselor lui.

Justine se uită încurcată la el.

– Deci până la urmă nu știi dacă mama ta mai trăiește sau nu?

El ezită, apoi umerii i se lăsară în jos sub povara unei resemnări sumbre.

– Nu, cred că nu. Dominic este convins că trăiește, dar probabil doar confundă dorința cu realitatea. Și-a petrecut o bună parte din viață căutând-o. Numai Dumnezeu știe de ce.

Justine înțelesese de ce – era evident că Dominic o iubise pe Chloe Steele și refuzase să renunțe la ea. Pe de altă parte, Griffin nu cunoscuse niciodată mângâierea mamei și nici nu avusese vreo dovadă a dragostei ei. Pentru el, familia însemna

un comportament dur și respingere, iar în cazul părinților lui – abandon complet. Ce-ar fi putut să simtă pentru o mamă care nu încercase niciodată să îl găsească?

– La ce te gândești? întrebă el încet.

Ea trase aer în piept și încercă să găsească cuvintele potrivite.

Mărturisirea lui, făcută fără tragere de inimă, era deopotrivă extraordinară și cutremurătoare. Chiar dacă și ea avusese o copilărie atipică, cu greu putea înțelege profunzimea poverii emoționale pe care o cărase Griffin după el atâta amar de vreme.

– Mă gândesc la cât de rău îmi pare că nu ai avut parte de dragostea pe care o meritai în copilărie. Că ai fost trădat cu cruzime de cei care ar fi trebuit să te ajute. Se văzu nevoită să se întrerupă un moment, pentru a-și stăvili lacrimile care amenințau să o podidească. Și mă doare sufletul că ai fost atât de singur când ai venit în Londra, că a trebuit să trăiești pe stradă, unde ai făcut foamea și aproape ai murit de frig.

Se uită urât la ea.

– Justine, ți-am spus deja...

Se opri când o văzu că se ridică de pe scaun și se așază în genunchi în fața lui. Făcu ochii mari de mirare, dar închise gura și o privi circumspect.

– Nu, m-ai înțeles greșit, îi mărturisi ea cu sinceritate. Sunt uluită să aflu ce ai făcut... ce fel de viață ți-ai clădit din nimic. Știu că probabil nu e corect din partea mea să spun așa ceva, având în vedere genul de viață pe care l-ai dus și cum ți-ai făcut averea, dar sunt mândră de tine, Griffin. Ți-ai croit singur un drum în viață și ai avut grijă de oamenii care se bazează pe tine. Le-ai câștigat cu mult mai mult decât dragostea și respectul.

Un strop de culoare apăru dintr-odată în obrajii lui.

– Nu cred că e vorba chiar despre dragoste, zise el ușor jenat. Ei cred pur și simplu că sunt un angajator darnic, asta și nimic mai mult.

– Și lui Dominic îi pasă foarte tare de tine, declară ea înflăcărată și-și puse palmele pe genunchiul lui.

– Moșul bâgăreț, bombăni el.

Cu toate acestea, nu o contrazise.

– Şi te înţelegi foarte bine cu vărul tău, Aden, precum şi cu Vivien. Serios, dacă stai să te gândeşti, sunt o mulţime de oameni cărora le pasă de tine.

Griffin îşi dădu ochii peste cap.

– Justine, nu-ţi imagina că ai să reuşeşti să mă domesticeşti. Dominic a încercat de mai multe ori, şi n-o să funcţioneze în veci.

– Nu, cred că nu. Oftă, iar privirea îi căzu asupra degetelor pe care le ţinea pe coapsa lui musculoasă. Dar ar fi frumos dacă măcar ai înţelege că nu eşti chiar atât de singur pe lume cum crezi că eşti.

Îi prinse degetele şi i le lipi strâns de piciorul lui. Muşchii de sub palma ei erau tari ca granitul. Cu cealaltă palmă îi înălţă cu gingăşie bărbia, obligând-o să se uite la ea.

– Dar tu, soţia mea? Tu ce simţi pentru mine? o provocă el.

În ochi îi lucea o emoţie feroce şi complexă pe care nu i-o putea descifra. Era clar însă că voia ceva de la ea – ba nu, că avea nevoie de ceva din partea ei, ceva ce ea bănuia că îi lipsise prea mult. Probabil ar fi negat dacă ea ar fi rostit acel cuvânt, dar asta nu însemna că nu tânjea cu disperare după acel lucru.

Simţi că o podidesc iarăşi lacrimile în vremea ce admira chipul lui frumos şi dur. Era atât de mândru, atât de hotărât să demonstreze întregii lumi că nu avea nevoie de nimic şi de nimeni în viaţa lui. Dar Justine îi ştia acum secretele şi înţelesese că ceva din băiatul care se transformase într-un bărbat în toată firea mai stătea încă pitit undeva în sufletul lui.

– Ţin la tine, Griffin, şopti ea. Inima îi bătea cu putere, iar cuvintele se lăsau cu greu rostite. Foarte mult.

El îi cercetă chipul cu o privire fierbinte şi devoratoare. Era posibil să nu fie niciodată în stare să-şi declare dragostea pentru ea – sau măcar să recunoască sentimentul –, dar ea ştia că avea să o protejeze şi chiar să o preţuiască, pentru că acum era a lui. Logic, nu avea nici un sens, dar aşa era el. Palma lui se depărtă de bărbia ei şi îi cuprinse obrazul.

– Sunt foarte bucuros să aud asta, zise el cu voce sugrumată.

Se aplecă spre ea şi-i depuse pe buze un sărut atât de tandru că îi descătuşă lacrimile lui Justine. Închise pleoapele ca să le oprească,

de teamă ca el să nu o considere o sentimentală caraghioasă. Ce simțea ea acum nu avea însă nimic de-a face cu sentimente copilărești, ci doar cu dragostea.

Gemu și-și deschise larg gura în timp ce își înfipse degetele în coapsa lui puternică. Dorința o inundă și o făcu să se cutremure. Înainte de a apuca să se afunde în îmbrățișarea lui, el își băgă mâinile pe sub brațele ei și se ridică odată cu ea. Până să-și dea seama ce se întâmplă, era deja în brațele lui.

– Ce faci? îngăimă ea.

– Cum interogatoriul s-a încheiat, zise el în timp ce se îndrepta spre ușă, aș fi deosebit de încântat ca acum să fac dragoste cu soția mea.

– Oh, ce bine, zise ea tulburată.

Probabil ar fi trebuit să protesteze, ținând cont de faptul că situația dintre ei rămăsese în continuare încurcată, dar nu reuși să găsească nici un argument logic pentru a face așa ceva.

Griffin își coborî privirea spre ea și se opri în dreptul ușii. Ridică din sprâncene.

– Am terminat cu întrebările, sper?

– Mai am încă una, zise ea, făcându-și curaj. Dacă nu te deranjează.

– Sigur că nu, răspunse el pe un ton exagerat de răbdător și o dădu puțin la o parte cât să poată deschide ușa. Haide, întreabă, draga mea.

Ea îi atinse cicatricea estompată de pe obraz.

– De unde ai asta?

O clipă, Griffin păru a nu înțelege la ce se referea.

– Cicatricea? Am căzut din copac când aveam opt ani. M-am agățat în cădere de o cracă și m-am zgâriat la față. Ieși pe hol, strângând-o bine la piept. A fost ditamai tâmbălăul, iar unchiul mi-a zis că așa mi-a trebuit dacă m-am cățărat în copaci în loc să-mi fac lecțiile.

Justine îl privi fix, apoi izbucni în râs. Tot timpul își imaginase cele mai groaznice scenarii care să explice cicatricea, dar nu fusese decât un accident mai mult decât banal din copilărie. Era ca un contrapunct ironic la povestea impresionantă pe care tocmai i-o spusese, duios în normalitatea lui.

– Dacă ți se întâmpla ție, n-ai mai fi râs, zise el cu un zâmbet strâmb.

– Sunt sigură că ai dreptate, admise ea și se întinse să-l sărute.

El o strânse și mai tare în brațe.

– Griffin, unde mergem? îl întrebă ea când văzu că se îndrepta spre cealaltă aripă a casei.

– În dormitorul meu, răspunse el și mări pasul. Cred că este singurul loc din casă unde nu o să fim întrerupți. Mă rog, în afară de grajduri.

Se ghemui la pieptul lui.

– Sună bine.

Mai mult decât bine. Raiul pe pământ, nu altceva, mai ales după tensiunile din ultimele zile. O fi fost doar un moment de pauză de la problemele pe care le aveau de confruntat, dar măcar își putea găsi pe moment refugiul în brațele puternice ale soțului ei.

În spatele lor se auziră niște pași grăbiți, iar Justine oftă în sinea ei.

– Domnule Griffin, așteptați.

Înjurând pe sub mustață, Griffin se întoarse mânios spre Phelps, care venea în grabă spre ei.

– Ce e? se răsti el.

– Un mesaj din partea lui Sir Dominic, zise Phelps. S-a găsit familia micuțului.

Capitolul 22

Griffin își privea soția plimbându-se prin salon ca o pisică nervoasă.

– Justine, te rog stai jos, jur că mă termină nervos toată fâțâiala asta a ta.

Ea îi aruncă o privire enervată.

– Nimic nu te poate termina nervos.

Deşi afirmaţia era adevărată în majoritatea cazurilor, de data asta frustrarea lui Griffin era atât de zdruncinată de faptul că o vedea pe Justine la un pas de un atac de panică, încât mai avea puţin şi-şi ieşea din minţi. Din nefericire, până la sosirea lui Dominic, care avea să le ofere informaţiile referitoare la copil, nu putea face mare lucru ca să o calmeze.

Justine se opri din nou lângă fereastră şi trase de draperie ca să se uite pe Jermyn Street.

– De ce întârzie atât unchiul Dominic? Ne-am întors de câteva ore în oraş.

Griffin oftă şi se ridică.

– Nu s-a făcut încă cinci, ora când Dominic şi contele Marzano şi-au anunţat vizita.

Ea îi aruncă o privire nemulţumită, încă nefericită că el îi tăra se pe ea şi pe copil înapoi în Londra. Justine îi spusese fără nici un echivoc că nu avea deloc încredere în brusca reapariţie a rudelor micuţului Stephen – în special în lumina tuturor evenimentelor care se petrecuseră, inclusiv a atacului din casa lui. Griffin înclina să-i dea dreptate, dar învăţase să aibă încredere în judecata lui Dominic, chiar dacă nu prea îl trăgea inima să recunoască.

Mesagerul lui Dominic fusese cât se poate de clar. Familia lui Stephen fusese găsită, iar părinţii insistau ca bebeluşul să le fie înapoiat fără întârziere. Justine încercase să se opună, spunând că Stephen nu putea face faţă unei călătorii, iar Griffin acceptase amânarea plecării cu o zi. Tonul biletului de la Dominic îi dăduse însă cât se poate de limpede de înţeles că orice amânare nu făcea decât să complice situaţia, generând chiar probleme pe plan politic.

Justine se opri în mijlocul camerei, cu mâinile încleştate strâns în dreptul burţii.

– Chiar nu înţeleg de ce a trebuit să dăm fuguţa înapoi, mai ales că Stephen este în convalescenţă. Ce-o fi fost în mintea unchiului Dominic?

– O să aflăm în curând, scumpa mea, zise el pe un ton alinător îi luă cu delicateţe pumnii de pe stomac. Hai să stai jos. Îţi torn un pic de vin de Xeres cât aşteptăm.

– Vrei să mă manipulezi, zise ea uşor mânioasă.

Îl lăsă totuşi să o conducă spre unul dintre fotolii.

– Nici n-aş îndrăzni să încerc măcar, zise el în timp ce îi turna un păhărel dintr-una dintre sticle. Un efort sortit eşecului încă din start.

Remarca lui îi stârni un chicot de râs. Griffin se aşeză lângă ea, îşi puse braţul pe după umerii ei şi încercă să o tragă spre el. Se opuse o clipă, apoi se apropie cu un oftat de el, cu toate curbele ei line şi mirosul reconfortant de talc şi lămâie care avea să i aducă de-a pururi aminte de ea.

– Îmi pare rău că sunt aşa o pacoste, răsună înfundat vocea ei. Ştiu că ultimele zile n-au fost deloc uşoare nici pentru tine.

– N-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa mea, Justine. Sunt bine.

Exceptând faptul că fusese nevoit să renunţe la planurile de o lua captivă în patul lui. De îndată ce primiseră ordin din partea lui Dominic să se întoarcă în Londra, tot entuziasmul ei de a face dragoste cu Griffin se risipise. Îşi petrecuse fiece minut înainte de a reveni în oraş doar cu copilul, pe care îl supraveghease la fel cum îşi supraveghează leoaica puii. Un lucru înţelesese Griffin cât se poate de clar – era neapărată nevoie să rezolve situaţia lui Stephen, pentru că altfel soţia lui ajungea o epavă, iar el ar fi înnebunit din pricina frustrării sexuale.

Ciocănitul care se auzi în uşa de la intrare o făcu să tresară. Dădu să sară în picioare, dar el o apucă de mâini şi o trase la loc.

– Justine, trebuie să încerci să te calmezi. Lasă-l pe Dominic să spună ce are de zis şi stai şi ascultă.

Justine se crispă toată.

– N-am de gând să mă las intimidată şi să tac, să nu zic nimic de toate grijile pe care mi le fac pentru Stephen.

El îi masă umerii.

– Îţi sugeram doar să aflăm mai multe despre intenţiile lui observând şi ascultând, nu stârnind o ceartă. Dacă te laşi copleşită de emoţii, atunci vei fi cât se poate de vulnerabilă. Înţelegi ce ţi spun?

Bineînţeles că voia să-l contrazică, dar mormăi că era de acord.

– Exact asta mi-ar fi spus şi tata, ca să vezi ce ironie.

– Atunci se pare că nu-s singurul care gândește așa. Vreau să-l observi cu mare atenție pe contele Marzano. Lasă-mă pe mine să fiu sursa oricărui disconfort pe care l-ar putea el resimți. După cum știi, mă pricep de minune la asta.

– Oh, foarte bine atunci, zise ea cu un oftat.

– Bună fată! O sărută pe vârful nasului și se ridică chiar când Phelps îi conducea pe musafiri în cameră. Ah, Dominic, zise el. Te așteptam cu mare nerăbdare. Mesajul tău criptic ne-a pus curiozitatea la grea încercare.

– Sunt sigur, replică ironic Dominic. Își îndreptă atenția către Justine. Nu, nu te ridica, draga mea, zise el cu un surâs. Arăți foarte bine. Să înțeleg că noul tău soț nu ți-a dat mari bătăi de cap?

Justine reuși să schițeze un zâmbet.

– Este extrem de bun și de generos.

Sprânceana stângă a lui Dominic se curbă imediat.

– Mă bucur să aud asta. Iar acum aș vrea să-mi permiteți să vi-l prezint pe contele Marzano, membru al consiliului din Marco, duce de San Agosto, un ducat din statele nordice italiene. Cred că v-ați mai văzut.

Griffin îl studie pe bărbatul care făcea o plecăciune grațioasă și cam bombastică în fața lui Justine. Nu era nici o surpriză, era același gentleman care fusese implicat în altercația de la Eșarfa Aurie ce dusese la descoperirea identității lui Justine și care se folosise în mod evident de acea oportunitate pentru scopurile lui necinstite.

Justine abia îi răspunse la salut, comportamentul ei suspicios fiind în contrast puternic cu manierele amabile ale italianului.

– Doamnă Steele, zise contele cu un accent blând și elevat. Sunt încântat să vă cunosc în circumstanțe mult mai potrivite. Regret cu sinceritate episodul nefericit care a avut loc aici, alături, atât de neplăcut pentru dumneavoastră.

– N-am nici un dubiu, răspunse ea cu asprime.

– Acum, că am depășit momentul introducerii formale, interveni cu tact Dominic, poate ar trebui să ne așezăm pentru a discuta despre copil. Sunt sigur că domnul și doamna Steele

de-abia aşteaptă ca situaţia micuţului Stephen să se rezolve în favoarea lui.

– Suntem doar ochi şi urechi, zise Griffin uşor ironic şi luă loc lângă Justine.

Îi apucă mâna şi i-o puse pe genunchiul lui, fără să-i dea drumul. Degetele ei zvâcniră, apoi se răsuciră în jurul degetelor lui.

– Mai întâi vreau să vă spun că ducele vă este foarte recunoscător pentru că aţi avut grijă de fiul lui, începu contele. A fost extrem de îngrijorat că Stephen a ajuns într-o situaţie îngrozitoare.

– Atât de îngrijorat, de fapt, încât de-aia s-a şi întâmplat să-l lase nesupravegheat şi să dispară, răspunse Griffin.

– Vreţi să-mi spuneţi că Stephen este fiul unui duce italian? întrebă Justine cu duritate, uitând de promisiunea pe care o făcuse mai devreme. Şi atunci cum Dumnezeului a ajuns la uşa unui străin? Mi se pare prea ridicol pentru a fi adevărat.

Contele Marzano se crispă, vădit jignit, iar Dominic interveni din nou:

– Poate ar fi bine să încep cu punctul culminant. Deşi Stephen, sau Stefano, este copilul ducelui, este ilegitim, fiind rodul legăturii cu fiica unui negustor şi proprietar de magazin. Astfel, confuziile apărute în situaţia dată sunt iscate de acest fapt.

Griffin se aplecă în faţă şi îşi miji ochii la Dominic.

– Cu alte cuvinte, faptul că este copilul ilegitim al unui membru al familiei regale scuză abandonul lui la uşa mea? Chiar crezi că o asemenea aiureală mă poate face mai înţelegător vizavi de toată povestea asta?

Justine îl strânse de mână ca să-i dea de înţeles că era de acord cu el, iar el îi aruncă rapid o privire. În mod surprinzător, şi ea se uita încruntată la Dominic.

– Dragul meu domn, aţi înţeles greşit, interveni contele. Ducele a fost devastat când fiul lui a dispărut. Nu a precupeţit nici un efort şi nu s-a uitat la bani pentru a-l găsi.

– Printre eforturi se numără, desigur, şi pătrunderea prin efracţie în casa mea şi atacul asupra oamenilor mei, replică Griffin.

Contele Marzano clătină din cap.

– Nu știu nimic de acest atac și vă asigur că Maiestatea Sa nu ar fi niciodată de acord cu un act atât de brutal.

Griffin nu credea o iotă din ce auzea. Înainte de a se repezi din nou să îl provoace, Dominic clătină încet, dar foarte sugestiv din cap înspre el.

– Atunci ce căutați la Eșarfa Aurie? întrebă Justine, care rata semnalul lui Dominic. Și vă rog să nu-mi insultați inteligența pretinzând că prezența dumneavoastră a fost doar o coincidență.

Italianul își înclină capul.

– Nici nu aș îndrăzni, scumpă doamnă. După cum bine ați intuit deja, mă aflam acolo pentru a aduna informații despre Stefano. Aflasem că fusese ascuns într-un tripou. Venisem doar pentru a verifica informația. Aș vrea să adaug că Eșarfa Aurie nu a fost singurul loc de această factură pe care l-am vizitat.

– De ce nu ați venit pur și simplu la mine să mă întrebați? insistă Griffin.

Contele își întinse mâinile într-un gest autodepreciativ.

– De frica scandalului, domnule Steele. Am încercat din răsputeri să îl evit.

– Conte Marzano, poate cel mai bine ar fi să începem cu începutul, îi sugeră Dominic. Apoi mai vedem.

Italianul zâmbi.

– Înțelepciunea dumneavoastră în aceste chestiuni este irepro șabilă, Sir Dominic, după cum am fost atât de fericit să constat.

– Oh, Dumnezeule, bombăni Griffin.

Justine îl ciupi de degete.

– Vă rog să continuați, domnule.

– Cu plăcere, dragă doamnă. După cum s-ar putea să știți, ducele, mama dânsului – ducesa – și curtenii lor trăiesc în exil de câțiva ani, fiind alungați de pe tronul care li se cuvenea de drept de către Bonaparte. Deși prima rezidență din exil a fost Viena, ducele și-a petrecut o parte din anul trecut în Anglia. Mama lui și-a dorit ca el să călătorească, atât pentru a-și desăvârși educația, cât și pentru a întări relațiile cu cel mai mare aliat al nostru, Coroana Britanică.

Justine se încruntă.

– Dar câți ani are ducele?

– Acum a împlinit douăzeci și trei de ani, răspunse contele. Tatăl Domniei Sale a murit acum câțiva ani, iar ducesa este în prezent regentă. După cum vă puteți lesne imagina, în ultimii ani toată energia contesei a fost concentrată pentru restituirea ducatului de San Agosto în mâinile fiului său, moștenitorul de drept.

– Și care este legătura lui Stephen cu toată povestea asta? întrebă Griffin.

– În timp ce se afla în Londra, Alteța Sa a avut o legătură cu o tânără, fiica unui negustor. Nefericitul rezultat a fost acest copil, zise contele, strâmbându-se dezgustat. Ducele este un bărbat gentil, cu un caracter rafinat, și i-a fost imposibil să reziste ispitelor manifestate de această Circe englezoaică și tentațiilor de o virtute îndoielnică la care aceasta l-a supus.

Griffin nu știa dacă să râdă de retorica arogantă a acestui idiot sau să-i tragă una peste ochi.

– Adevărul este, interveni Dominic pe un ton auster, că Sophia Bennett era, conform spuselor tuturor, o tânără încântătoare, dintr-o familie bună. Tatăl ei este un prosper comerciant de materiale textile, iar Sophia a primit o educație bună într-un seminar pentru fete. A fost o zi tristă pentru ea când pașii i s-au intersectat cu cei ai ducelui.

Gura contelui Marzano se curbă într-o expresie disprețuitoare.

– Mă tem că nu sunt de acord cu dumneavoastră asupra acestui aspect, Sir Dominic, dar vă apreciez loialitatea față de conaționala dumneavoastră.

– Ce s-a întâmplat cu Sophia? întrebă nerăbdătoare Justine.

Dominic aruncă o privire spre Griffin, apoi răspunse fără prea mare tragere de inimă:

– Când părinții ei au descoperit că era gravidă, au renegat-o.

Justine scoase un icnet.

– Au dat-o afară din casă?

Dominic încuviință din cap.

– Da, din păcate.

Griffin înghiți în sec și-și stăpâni impulsul de a pocni ceva sau pe cineva – contele era taman potrivit, dar n-ar fi ajutat cu nimic în situația de față. Preferă să-și retragă mâna din strânsoarea caldă a lui Justine și să se ridice pentru a se duce lângă fereastră.

Se prefăcu a se uita de-a lungul străzii, în timp ce se chinuia să-şi înăbuşe furia care-i ardea pieptul. Iisuse, încă o femeie inocentă abandonată de cei care ar fi trebuit să îi protejeze pe ea şi pe copilul ei.

– O reacţie cât se poate de justificată a părinţilor ei, spuse contele Marzano. Dar să ştiţi că domnişoara Bennett nu a fost lăsată să moară de foame. În mărinimia lui, ducele a instalat-o într-o căsuţă, unde a avut de toate cele necesare la dispoziţie, până a născut.

– Slavă Domnului, suspină Justine. Dar tot nu înţeleg cum de a ajuns micuţul Stephen la uşa casei noastre. De ce a făcut domnişoara Bennett aşa ceva dacă ducele i-a oferit tot ce îi trebuia?

Griffin tresări când o auzi cu ce lejeritate spusese „casei noastre" şi se întoarse să se uite la ea. Ea era în continuare absorbită de contele Marzano.

De data asta răspunse Dominic:

– Pleci de la premisa că Sophia era femeia cu voal. Din ce i-a spus ducele contelui Marzano, Sophia a murit de friguri la doar o lună de la naşterea copilului.

– Oh, nu! Justine îşi acoperi gura cu palma de supărare.

O parte din Griffin ar fi vrut să stea cât mai departe posibil de ceilalţi şi de această poveste urâtă. Însă nu putea să facă asta în timp ce Justine suferea. Se aşeză lângă ea şi îşi petrecu un braţ în jurul ei. Ea îşi lipi apăsat palma de pieptul ei, într-un gest ce oferea şi totodată căuta alinare.

– Putem trece direct la concluzia acestei poveşti triste, conte Marzano? întrebă Griffin. După cum puteţi observa, o tulbură foarte tare pe soţia mea.

– O să încerc să fiu succint, răspunse contele. Ducele a fost foarte întristat de moartea acestei tinere, în ciuda faptului că începuse să regrete această aventură nefericită. În nici un moment însă nu a avut intenţia de a renunţa la responsabilitatea faţă de Stefano. A vrut să evite scandalul, mai ales de dragul mamei lui – ducesa este o catolică devotată, ca de altfel toţi cetăţenii oraşului San Agosto –, dar în acelaşi timp ducele a vrut să se ocupe de viitorul acestui prunc. În acest scop a apelat la serviciile unei

femei respectabile pe post de dădacă, pentru a avea grijă de copil și a încerca să găsească o familie potrivită care să dorească să se ocupe de copil, evident contra unei sume de bani.

– Sigur că da, răspunse Griffin, incapabil să-și mascheze tonul sarcastic.

Cu toate acestea, ducele nu i se părea chiar un mizerabil. Spre deosebire de tatăl lui Griffin, măcar el se arătase interesat de soarta copilului. Bănuia că și asta conta totuși.

– Și cum de a ajuns Stephen aici? insistă Justine.

Fu pentru prima dată când contele își cam pierdu atitudinea de om sigur pe el.

– Femeia pe care Alteța Sa a angajat-o să supervizeze îngrijirea copilului nu era cine pretinsese. A luat copilul și a dispărut cu el acum câteva săptămâni, iar de atunci o tot căutăm.

Griffin simți cum Justine se crispează. Nu o putea condamna. Era o explicație extrem de dubioasă, cum rar i se întâmplase să audă.

– De ce naiba ar fi făcut așa ceva? Nu are nici un afurisit de sens, zise el.

Contele se arătă ofensat, dar Griffin era convins că tot comportamentul ăsta al lui era doar de fațadă.

– Nu pot răspunde, zise italianul, la această întrebare, de vreme ce femeia nu a fost găsită încă. Nu încape îndoială că nu era în toate mințile. Sau poate a vrut să-l șantajeze la un moment dat pe duce și a amânat până găsea un moment prielnic. Dar, după cum vă puteți imagina, ducele a fost foarte tulburat de răpire. Mi-a scris de urgență în Viena și mi-a cerut să mă ocup de conducerea investigațiilor. Mai făcu un nou gest autodepreciativ. Sigur, în cea mai mare discreție, astfel încât să nu o supărăm pe mama dânsului sau pe alți membri ai curții.

În sfârșit Dominic se arătă deranjat.

– Deși vă înțeleg perfect dorința de a păstra discreția, regret că nu m-ați abordat pe mine – sau pe un alt membru al guvernului – mai devreme. Această situație ar fi putut fi rezolvată mult mai simplu, fără prea multe inconveniente pentru toate părțile implicate.

Justine scoase un sunet strangulat. Încruntat, Griffin se uită spre ea. Ea își ridică privirea spre el, palidă toată, apoi și-o mută în altă parte. Îngheță în sinea lui când își dădu seama la ce se gândea – prin „inconvenient", Dominic făcuse referire la mariajul lor forțat, care îi schimbase complet viața lui Justine.

– Este cel mai mare regret al meu, zise contele pe un ton jalnic.

Griffin încercă să-și ia încet mâna de pe umerii lui Justine. Ea îi aruncă o privire speriată, apoi se uită iarăși spre ceilalți. Griffin strânse pumnul, încercând să ignore faptul că i se părea un semn de respingere.

– Că veni vorba despre inconveniente, voi cum v-ați cunoscut? îl întrebă pe Dominic cu subînțeles. Sunt convins că nu ați dat unul peste celălalt din întâmplare.

– Nu chiar, răspunse Dominic. Investigațiile pornite de la inelul cu sigiliu m-au făcut să cred că familia în chestiune era familia regală din San Agosto. După ce-am făcut această descoperire, nu mi-a luat mult să aflu că bărbatul pe care îl văzuserăți la Eșarfa Aurie nu era un reprezentant al nunțiului papal, ci un membru al curții din San Agosto, deci fără o autoritate oficială aici în Anglia. Mi-am luat apoi libertatea de a-l căuta pe contele Marzano. După o oarecare reținere inițială, mi-a explicat până la urmă misterul legat de descendența lui Stephen.

Griffin îl mai auzise pe Dominic vorbind pe tonul acela. Avea la fel de multă încredere în conte pe cât avea și Griffin – cu alte cuvinte, deloc.

– Dar femeia aceasta, zise Justine. De ce a lăsat un inel atât de valoros?

– Asta, din păcate, doamna mea dragă, nu pot ști, răspunse contele. Nu cred că vom afla vreodată care i-a fost motivația, din moment ce a dispărut și nu e de găsit.

– Ce convenabil, mormăi Justine ca pentru ea.

– Scuză-mă, Justine. Ce-a fost asta? întrebă Dominic.

Ea scutură din cap.

– Nimic. Pot să vă întreb, conte Marzano, de ce nu a venit dumneavoastră în persoană să-și ia fiul?

– Alteța Sa a fost chemat înapoi în ducatul San Agosto, doamnă Steele. Odată cu prăbușirea monstrului corsican[1], ducatul este din nou în mâinile cetățenilor lui de drept, iar prezența Alteței Sale a fost solicitată acasă. Acesta a decis ca eu să rămân aici și să-l caut pe Stefano. Scoase un oftat dramatic. Alteța Sa a fost tare mâhnit că s-a văzut nevoit să-l lase pe bietul copil aici, în asemenea circumstanțe ambigue. Doar gândul că am rămas eu aici să îl caut i-a mai oferit alinare.

– Sigur că da, răspunse Justine. Ei bine, acum, că l-ați găsit, ce intenționați să faceți? Mai vreți să îl plasați unei familii aici, în Anglia?

Neliniștea din vocea ei îl făcu pe Griffin să o ia automat de mână. Când degetele ei îl strânseră tare, răceala din vintrele lui se mai domoli.

Contele scuturâ din cap.

– Ducele nu mai este încântat de un asemenea aranjament, ținând cont de acest episod nefericit. Din păcate, nici bunicii pe linie maternă nu și-au manifestat dorința de a-l accepta pe copil în casa lor. Prin urmare, Alteța Sa insistă acum ca Stefano să fie adus în Italia, unde se va putea ocupa personal de siguranța și de educația lui. Aceasta este singura turnură acceptabilă a acestei acțiuni.

– Dar Stephen ar putea să rămână aici cu noi, izbucni Justine. Am fi fericiți să avem grijă de el, nu-i așa, Griffin?

Se roti spre el și îl privi cu o speranță plină de disperare. Îl durea sufletul că nu avea un răspuns pregătit, dar ce-ar fi putut spune? Dacă ducele era într-adevăr tatăl lui Stephen, nu avea el dreptul să-și asume responsabilitatea pentru fiul lui? Indiferent dacă bietul micuț era legitim sau nu, se părea că omul acesta simțea ceva pentru fiul lui.

– Justine..., începu el.

Ea își trase mâna, sesizându-i șovăiala. Sări în picioare și porni iute spre Dominic.

– Unchiule Dominic, chiar ai încredere în omul acesta după tot ce s-a întâmplat? Nu-mi vine să cred că tu...

[1] Referire la Napoleon (n.tr.)

– Liniştește-te, draga mea, replică Dominic.

Se ridică şi o luă de mână. Se ridică şi Griffin, care rezistă impulsului de a-i da un brânci lui Dominic ca să o ia pe Justine în braţe. Se ridică şi contele Marzano, iar trăsăturile lui distinse erau de o aroganţă rece acum.

– Decizia a fost deja luată, doamnă Steele, spuse contele. Copilul îmi va fi încredinţat mie, apoi vom călători spre adevărata lui casă, unde puteţi fi sigură că Stefano va avea parte de cea mai bună îngrijire. Este însă dreptul nostru de a-l revendica. Atâta vreme cât familia mamei lui nu vrea să aibă nimic de-a face cu el, nu mai există nici un dubiu.

Griffin îşi frecă fruntea, neputând să ignore propriile instincte sau tulburarea lui Justine.

– Dominic, tu eşti sigur?

Dominic ezită, apoi se strâmbă.

– Nu încape îndoială că ducele de San Agosto este tatăl copilului. Aş vrea totodată să adaug că domnul conte Marzano, după prima întâlnire cu mine, a solicitat asistenţă din partea Coroanei în rezolvarea rapidă a acestei chestiuni. O atinse pe Justine pe umăr. Îmi pare rău, draga mea, dar nu pot face nimic.

Griffin se apropie şi îşi petrecu braţul pe după mijlocul soţiei lui.

– Vino, scumpa mea, stai cu mine.

Ea îi aruncă o privire sfredelitoare, cu ochii aproape în lacrimi, dar nu i se opuse când o conduse înapoi la fotoliu. Contele Marzano îşi drese ironic vocea, cu o atitudine marcată de o aroganţă plină de satisfacţie.

– Acum, că lucrurile s-au clarificat, nu vă voi mai deranja, Domnule Steele, mai am câteva chestiuni de rezolvat privitoare la îngrijirea copilului, dar voi reveni de dimineaţă cu o dădacă.

– Nu! se răsti Justine. Este în convalescenţă după o răceală teribilă, iar călătoria înapoi în oraş l-a extenuat. Nu ar fi indicat pentru el să părăsească această casă măcar câteva zile.

Contele dădu să ridice obiecţii, dar Griffin i-o reteză scurt:

– Soţia mea are dreptate. Sunt convins că nu aţi vrea ca Stephen să se îmbolnăvească din nou, nu-i aşa? Nu cred că ducele ar fi prea încântat.

Griffin rânji provocator.

- Mi se pare rezonabil, interveni discret și Dominic. Nu cred că aveți obiecții, nu-i așa, dragul meu conte?

Italianul păru enervat câteva momente, dar reuși să-și potolească repede furia.

- Este evident că nu-mi doresc să pun viața copilului în pericol. Prea bine, doamnă Steele, mă voi întoarce să îl iau poimâine pe Stefano. Sunt convins că până atunci se va însănătoși complet.

Justine își miji ochii, dar nu mai apucă să răspundă, pentru că Griffin o strânse de talie.

- Ne vedem atunci, conte Marzano, zise el.

Dominic îl conduse la ușă și-l lăsă apoi pe mâna lui Phelps, care până atunci se tot vânturase pe hol și evident trăsese cu urechea. Se întoarse, se prăbuși într-un fotoliu și oftă din toți rărunchii.

- Unchiule Dominic, cum ai putut să faci așa ceva? se revoltă Justine, evadând din îmbrățișarea lui Griffin. Doar știi că omul ăsta nu spune adevărul! Cum ai putut să i-l dai pe Stephen?

- Draga mea, nu am avut de ales. Ducele este tatăl copilului. Nu există nici un motiv pentru a-i nega drepturile, nu fără o dovadă clară că siguranța lui Stephen este amenințată direct de el. Se strâmbă. Și probabil nici atunci, îmi pare rău s-o zic.

- Dar cum rămâne cu femeia care l-a adus aici? întrebă ea cu o voce tremurată care-ți sfâșia sufletul. Nu ai aflat absolut nimic despre ea?

Dominic își trecu mâna prin păr, un gest de manifestare a frustrării ce nu-l caracteriza.

- Nu am putut să-i dau de urmă, îmi pare rău. O s-o mai caut, dar...

- Dar trebuie să poți face ceva! exclamă Justine dând din mâini.

- Dominic, ești absolut sigur că nu avem de ales? se interesă Griffin.

Bărbatul mai în vârstă îl privi cu neîncredere.

- Tu crezi că eu vreau să se întâmple asta? Am primit ordin direct de la prim-ministru legat de chestiunea asta. Nimeni nu vrea să-l pună pe duce într-o situație jenantă, mai ales dacă este vorba despre ceva perceput ca o chestiune privată și relativ trivială.

– Trivială!

Justine strigă cuvântul acesta infam și își acoperi gura ca să-și rețină un suspin. Griffin se întinse spre ea, dar ea îl împinse și se ridică.

Dominic oftă și se ridică și el.

– Draga mea, știu că te-ai atașat de copil și îmi pare sincer rău. Dar...

Ea se răsuci spre el, cu chipul ei drăguț înfierbântat.

– Nu are nimic de-a face cu sentimentele mele pentru Stephen. Sunt convinsă că este în pericol și cred că și tu ești.

– Nu știu dacă putem fi siguri de asta, în ciuda incidentelor ciudate din jurul lui, zise Dominic cu un calm ce aducea aminte de stilul lui imperios obișnuit. Și nici tu. Îți promit că îmi voi continua investigația și că o să fac tot ce-mi stă în puteri pentru a mă asigura că micuțul este în siguranță. Dar trebuie să mă crezi când îți spun că în momentul ăsta nu am de ales.

– Ba întotdeauna există încă o variantă, i-o întoarse ea, apoi se roti pe călcâie și ieși vijelios din cameră, trântind ușa în urma ei.

– Oh, perfect, Dominic, mârâi Griffin și dădu să plece după ea.

– Mai bine o lași în pace, spuse Dominic. Are nevoie de timp să se calmeze.

– Poți să-ți bagi sugestia asta drept în fund, îi aruncă Griffin peste umăr și ieși din cameră.

Capitolul 23

Rose aruncă o singură privire spre chipul lui Justine și îl plasă cu grijă pe Stephen în brațele ei.

– I-am dat să mănânce și tocmai a ațipit, șopti ea.

Justine se mulțumi să încuviințeze din cap în timp ce accepta ghemotocul în brațe, după care se așeză pe balansoarul de lângă pătuțul copilului. Avea un nod atât de mare în piept și în gât, că se mira cum de mai putea respira. De vorbit, nici pomeneală. Nu și-ar fi imaginat niciodată că Dominic o putea abandona atât

de abrupt, refuzând să se folosească de puterea pe care o avea pentru a lua decizia corectă. Până și puterea lui avea limite, deși o parte din ea încă refuza să accepte așa ceva. Dacă viața acestui copil era în pericol, iar ea era convinsă de acest fapt, atunci Dominic ar fi trebuit să fie mai mult decât dornic să-l confrunte și pe diavol în persoană pentru a proteja un suflet inocent. Cât despre soțul ei, părea la fel de suspicios ca ea în ce-l privea pe contele Marzano, dar nu făcuse mai nimic pentru a schimba cumva mersul lucrurilor. Doar acum îi venise ideea că poate de fapt nici nu voise să facă ceva. Pentru că adevărul era că nu-și dorise niciodată o nevastă și nu dăduse vreodată de înțeles că și-ar dori copii. Chiar dacă Justine și-ar fi dorit foarte mult ca el să vrea copii, pur și simplu nu era cazul.

Iar atitudinea asta de respingere, chiar dacă Griffin nu vedea așa lucrurile, o făcea să vrea să ia copilul și să fugă cu el. Să se ascundă de toți bărbații care îi complicaseră atât de tare viața și i-o făcuseră atât de dificilă.

Rose se lăsă pe vine lângă balansoar, iar pe chip și în ochii căprui i se citea compasiunea.

– Ei, hai, iubire, șopti ea. Nu poate fi chiar așa rău. Arăți de parcă vine sfârșitul lumii.

Justine se uită spre copilul din brațele ei, ale cărui genele negre și groase clipeau des peste ochii somnoroși. Nu voia să-l lase să plece, dar ar fi putut îndura asta dacă ar fi știut că urma să fie în siguranță și iubit.

– Ba să știi că exact așa mă simt... de parcă e sfârșitul lumii, zise ea printre suspine.

Rose o strânse de mână, dar apoi își ridică privirea peste umărul ei când ușa din spatele lor se deschise. Griffin intră în cameră, iar Rose se ridică și îi ieși în întâmpinare, dar doar pentru a-l opri din drum cu un deget înfipt în pieptul lui.

– Nu știu ce se întâmplă aici, șopti ea feroce, dar să nu cumva să o superi pe domnișoara Justine mai mult decât e deja. Și să nu îndrăznești să trezești copilul.

– Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai ține pentru tine observațiile despre *soția mea*, Rose, replică el, tot cu o șoaptă șuierată printre

dinți. Iar dacă ai avea vreo brumă de judecată, n-ai îndrăzni să-mi dai ordine sub acoperișul casei mele.

Rose pufni.

– Asta da, amenințare menită să bage spaima-n om. Ignorându-l pe Griffin, care spumega de furie, îi zâmbi lui Justine. Dau o fugă până jos să fac un ceai, iubire. Mă întorc într-o clipă să văd ce mai faceți. Iar tu, mormăi spre Griffin în timp ce îl sfredelea cu privirea, să te porți frumos.

Griffin scutură din cap în timp ce Rose ieșea tiptil din cameră.

– Cred că-ncep să-mi pierd din prestanță dacă fetele astea îndrăznesc să mă amenințe fără nici o jenă.

– Nu pari stăpân pe situație, cel puțin nu în cazul ăsta, zise Justine încet, conștientă de amărăciunea din vocea ei.

Ochii negri ai lui Griffin scăpărară periculos ca reacție la comentariul ei neadevărat.

– Justine, asta e...

Fu întrerupt de copil, care tresări în brațele ei, iar Justine îi săgetă cu privirea.

– Șșș, șuieră ea. Lasă-mă să-l adorm și vorbim apoi.

El se conformă, bombănind cum că nu era deloc fericit și că nu pleca de acolo. Justine oftă, se strădui să facă abstracție de masculul enervant și încruntat care emana valuri de putere rănită și frustrată în timp ce ea nu voia decât să legene copilul până-l adormea.

Pe parcursul acestui interludiu, în cameră se instală o pace fragilă. Griffin se sprijini de perete, tăcut și nemișcat, și îi privi pe Justine și pe copil cu o expresie gânditoare întipărită pe chipul lui frumos. În momentul acela, Justine chiar avea senzația că erau o familie, uniți de o afecțiune autentică, nu de împrejurări. Dar asta nu avea să se întâmple, și probabil că era una dintre ultimele dăți când îl mai legăna pe Stephen în brațele ei, cu un soț aproape, care să le ofere amândurora protecție.

Probabil își lăsase emoțiile să iasă la suprafață, pentru că Griffin se dezlipi brusc de perete.

– Justine, dragostea mea, începu el.

Ea scutură din cap.

– A adormit. Lasă-mă să-l pun în pătuț.

Cu inima sfâșiată, îl puse pe Stephen în pătuț și trase ușor păturica moale de lână peste el. Ochii i se umplură de lacrimi, încețoșând imaginea adorabilă a fețișoarei lui.

Griffin își puse mâinile pe umerii ei.

– Vino, scumpo, șopti el. Putem vorbi în dormitorul tău.

Era prea epuizată și demoralizată ca să mai protesteze în vreun fel în timp ce el o conduse în camera cealaltă. Când Griffin se întoarse să închidă ușa în urma lor, ea se desprinse de el și se duse să se așeze la măsuța de toaletă, hotărâtă să stea la distanță de el.

Griffin ridică dezaprobator din sprâncene, dar nu se duse după ea.

– Justine, știu că ești dezamăgită.

Ea nu se putu abține să nu izbucnească într-un hohot batjocoritor de râs.

– Dezamăgită? Sunt *furioasă* și îngrozită de ce o să i se întâmple copilului ăstuia nevinovat. Tu chiar l-ai crezut pe omul ăla, pe conte, când a zis că are cele mai bune intenții? Ai de gând să îmi spui că ai înghițit baliverna aia că n-a avut nici o legătură cu spargerea casei tale? Serios, Griffin, n-aș fi zis niciodată că ești fraier, dar se pare că m-am înșelat.

Emoțiile acumulate în ochii lui explodară de furie, deși trăsăturile lui rămaseră la fel de impasibile ca stânca. Justine înghiți în sec, înțelegând că poate exagerase. Dar Griffin rămase unde era, chiar dacă ea bănuia că el ar fi vrut să o zgâltâie zdravăn ca să-și vină în fire.

– Să mă ierți că n-am scos pistolul să-l împușc în cap, nevastă, zise el enervat. Știu că tu n-ai probleme de-astea, dar, în pofida reputației mele, încă mai am mare respect pentru lege. Mai mult decât tine, evident.

Apoi frustrarea explodă în el, și Griffin își trecu mâinile prin păr, scoțându-l aproape pe tot din fâșia de piele cu care era prins.

– Doamne, Justine. Bineînțeles că și eu cred că e un mincinos și toată situația asta îmi displace la fel de tare ca ție. Și nu sunt deloc încântat să mă simt neajutorat în propria casă. Dar dacă Dominic zice că nu putem face nimic, cel puțin în acest moment, atunci înseamnă că nu putem face nimic. Și știi și tu asta.

Disperarea amenință să pună pe deplin stăpânire pe Justine, care se prelinse cu totul în scaunul din fața măsuței de toaletă.

– Nu l-am mai văzut niciodată pe unchiul Dominic să renunțe atât de ușor. E pur și simplu uimitor.

Griffin traversă încet camera și se opri în fața ei, cu mâinile prinse la spate și cu privirea ațintită în covor.

– Nu cred că a renunțat ușor. Cred că nu a avut de ales și că asta i-a displăcut total.

– Mie nu mi s-a părut deloc așa, ripostă ea, încă prea rănită pentru a ceda.

– Nu a vrut să-și arate frustrarea în fața unui membru al unui guvern străin. Să știi că are și Dominic mândria lui.

– Mândria nu are ce căuta în această chestiune, nici din partea lui, nici din a ta.

Afirmația asta îl făcu să-și ridice privirea.

– Despre ce vorbești?

Trebui să se forțeze să scoată cuvintele împotriva nodului care i se pusese în gât:

– Știu că nu ți-ai dorit nimic din toate astea, dar credeam că până la urmă o să... ajungem la un fel de consens.

– O să ajungem. O să ajungem, zise el cu o încruntătură de nedumerire.

– Dar, cu toate astea, nu ai făcut nici un efort să mă susții când am propus să-l ținem noi pe Stephen. Să îl luăm în casa noastră. De ce n-ai făcut-o?

El își strânse buzele într-o linie sumbră, semn că nu voia să răspundă. Orice speranță cât de mică pe care Justine o păstrase cu grijă în inimă ei muri în secunda aceea, împreună cu visul ei copilăresc că urma să aibă o viață adevărată alături de Griffin.

– Las-o baltă, zise ea și se întoarse ca să se uite pierdută în oglindă. Nu contează.

– Ba contează, ripostă el.

O apucă de umeri și o întoarse cu blândețe, dar hotărât, spre el cu tot cu scaun, ca să îl confrunte direct. Se lăsă pe vine în fața ei și-și puse mâinile pe brațele scaunului, prinzând-o ca într-o cușcă. Emoțiile ei învălmășite păreau să-i tulbure inima, pe care o făceau să se lovească cu putere de coșul pieptului.

– Justine, înțeleg cât de tare te-ai atașat de Stephen și prețuiesc acest lucru, spuse el. Dar are și el un tată care pare dornic să își asume responsabilitatea pentru el. Indiferent de rezervele noastre privind acțiunile prioritare ale ducelui și modul dezastruos în care a tratat această situație, cine suntem noi să îi luăm dreptul de a-și recupera fiul?

Ea se uită fix la el, observând aerul lui grav și sinceritatea absolută din ochii lui.

Îi era limpede că Griffin avea propriile îndoieli, dar acum înțelegea de ce preferase să nu iște o ceartă. Părinții lui îl trădaseră cu cruzime în condiții similare, așa că Justine nu se mai mira de faptul că pledoaria ducelui atrăsese compasiunea lui Griffin. Dacă ea ar fi crezut că pledoaria acestuia era sinceră, atunci ar fi fost de partea lui. Instinctele îi atrăgeau însă cu vehemență atenția că ceva era profund greșit în toată treaba asta. Dacă învățase măcar un lucru în toți acești ani, grație tutelajului tatălui ei, era că nu trebuie să-ți ignori niciodată instinctele. Chiar și în situațiile cele mai periculoase, instinctele puteau salva viața oricui.

Sau puteau salva viața unui copil.

Justine se întinse să atingă în treacăt obrazul lui Griffin. El se lipi de palma ei și își frecă bărbia țepoasă de încheietura ei delicată, făcând-o să se înfioare.

– Înțeleg de ce te simți așa, spuse ea. Și aș fi fost de acord dacă într-adevăr aș fi crezut că ducele și contele Marzano sunt sinceri. Dar nu sunt. Sunt sigură. Și... Ezită, pentru că nu voia să-l rănească, dar era ceva ce trebuia spus. Și cred că propriile tale experiențe și emoții te împiedică să înțelegi cu limpezime asta.

El se trase deoparte.

– Nu are nimic de-a face cu mine, Justine, zise el cu asprime. Aș simți la fel și dacă părinții lui Stephen ar fi mineri, nu de viță regală. Tatăl are dreptul și obligația să îi poarte de grijă fiului său.

– Dar...

El se ridică iute, cu o mișcare bruscă și grațioasă.

– Nu, Justine, nu are nici un rost să ne mai certăm pe tema asta. Dominic a dat limpede de înțeles că nu avem de ales și că trebuie să acceptăm lucrurile așa cum sunt.

Ea sări ca arsă și îl săgetă cu privirea.

– Ei bine, eu nu accept așa ceva și cred că nici tu. Este ceva putred cu situația asta, și o știi foarte bine.

Griffin își încrucișă brațele.

– Dominic a promis să facă tot posibilul pentru a rezolva orice probleme s-ar putea ivi. Sunt convins că se va interesa de copil cum va putea mai bine, ca să se asigure că este în siguranță.

– Dar nu înțelegi? izbucni ea, abținându-se cu greu să nu-l zgâlțâie. S-ar putea să fie prea târziu. O să plece din Anglia până la sfârșitul săptămânii, iar apoi, ce mai poate Dominic să facă? Lui Stephen i se poate întâmpla orice!

Trebuia să își ferească privirea de el. O mie de posibilități îngrozitoare îi mișunau prin creier, copleșind-o, distrugând-o.

– Iubirea mea, te rog, nu face asta, zise Griffin cu un oftat și veni lângă ea. Sunt sigur că totul va fi bine.

Vru să o apuce de talie, dar ea se răsuci și îl împinse cât colo.

– Ba n-o să fie bine! se răsti ea. Nimic n-o să mai fie bine.

Și, înainte ca el să mai poată adăuga un alt cuvânt, fugi în camera copilului.

Soțul ei nu o urmă.

Justine se plimba pe aleile din Green Park și tremura pe sub paltonul greu de lână. Era o dimineață vântoasă și ploioasă de februarie și o oră prea matinală pentru a se aventura cineva pe acolo, în afară de cei câțiva trecători care alegeau să-și scurteze drumul luând-o prin parc. Ea avea norocul că trecuse deja pe aleea asta de trei ori și cunoștea cărarea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să atragă atenția. Trebuia să reziste impulsului de a se uita din nou la ceasul de buzunar pe care îl pusese în poșetă. Mai erau doar câteva minute până la ora zece, iar corespondentul ei misterios tot nu apăruse. Instrucțiunile din scrisoarea pe care o primise prin poșta națională de dimineață fuseseră explicite – să fie pe aleea aceasta la nouă patruzeci și cinci. Misiva succintă o avertizase și că viața lui Stephen era în pericol și că cel care o scrisese era un prieten care voia să ajute.

Justine era sigură că „prietenul" era de fapt femeia cu voal care lăsase copilul la ușa lui Griffin.

Pașii ei încetiniră când gândurile îi fură întrerupte de imaginea soțului său. Nu-l mai văzuse de cu o zi în urmă, de când îl abandonase în dormitorul ei, după ce se certaseră. Deși la un anume nivel rațional înțelegea poziția lui Griffin, știa că instinctele pe care le avea vizavi de pericolul în care era copilul nu o înșelau. Dar el era hotărât să-i ignore aceste instincte, la fel cum Dominic și le ignora pe ale lui. Oricât ar fi încercat, îi era imposibil să nu se simtă profund trădată. Cei doi bărbați în care avusese cea mai mare încredere refuzaseră să o asculte și puseseră un copil inocent în pericol. Acțiunile lui Griffin o dureră chiar mai tare decât ale lui Dominic. Nu doar că refuzase să-i asculte rugămințile de a-l ajuta pe Stephen, dar o respinsese și pe ea. Nu o căutase să-și ceară scuze nici seara și nici în dimineața aceasta. Până și acest lucru era gata să-i ierte și să-l pună pe seama orgoliului lui masculin, dar nu putea să-l ierte pentru că refuzase să o asculte când îi vorbise despre siguranța copilului. Decizia lui o lăsase stupefiată, și se întreba ce viitor aveau ei doi împreună.

Se temea că nu mai aveau nici unul.

Justine se opri și trase adânc aer în piept, să se mai liniștească. Acum nu mai conta nimic în afară de copil, așa că nu putea decât să se roage că persoana care îi trimisese scrisoarea avea să îi poată oferi ajutorul atât de necesar.

Tocmai se pregătea să se mai uite o dată la ceas, când o femeie zveltă, îmbrăcată simplu, dar elegant cu un palton verde-închis apăru pe cărare și înaintă grăbită înspre ea. Privirea ei se fixă asupra lui Justine și nu se abătu defel.

Justine rămase locului, observând-o pe femeia care se apropia. Era mai înaltă cu câțiva centimetri decât ea, avea o siluetă suplă și un mers grațios. Înainta cu hotărâre spre ea. Hainele erau bine croite, dar lipsite de zorzoane, iar părul ei castaniu era dat pe spate într-o coafură simplă și acoperit cu o pălărie mai degrabă drăguță decât la modă. N-ar fi atras atenția în mulțime, se gândi Justine – asta până când femeia ajunse în dreptul ei.

Era frumoasă într-un mod delicat, aproape melancolic, avea trăsăturile palide poate un pic prea rafinate, dar era binecuvântată cu un ten neted și perfect. Ochii ei extraordinari însă captau atenția oricui – mari, cu gene bogate, de culoarea vinului

de Xeres. Ochii aceia părea că pătrund prin Justine și ajung până în adâncul sufletului ei, de parcă femeia ar fi văzut dureri cumplite și ar fi supraviețuit doar prin puterea voinței. Emana putere, dar atât de subtil, încât era aproape imposibil de sesizat. Justine bănuia că femeii îi convenea acest lucru.

După aprecierea lui Justine, părea să aibă cam treizeci și cinci de ani, poate puțin mai mult.

– Doamnă Steele, vă mulțumesc că ați venit, spuse ea. Vă rog să mă iertați că v-am făcut să așteptați.

Justine clipi când îi auzi vocea extraordinar de bogată și ușor aspră. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost pe loc vrăjită doar datorită acestei voci. Era frumoasă și ușor dezgustată, ca și cum ar fi știut absolut totul despre această lume. Justine nu spuse nimic, iar femeia își înclină capul și o cercetă cu o sclipire amuzată în privire. Privirea i se păru atât de familiară lui Justine, încât simți furnicături pe ceafă.

– Vreți să facem o plimbare, doamnă Steele? Aruncă pe furiș o privire în jur. N-ar fi bine să ne facem remarcate.

– Oh, da, desigur. Iertați-mă. În ce parte să mergem, ce ziceți?

Tresări când se auzi cum se bâlbâie, dar femeia era prea politicoasă pentru a da de înțeles că băgase de seamă.

– Departe de Piccadilly.

Se întoarse și se îndreptă în direcția din care venise, iar Justine se grăbi să țină pasul cu ea. După câțiva metri, femeia se uită în urmă și încetini.

– Iertați-mă, spuse ea. Mi s-a spus că întotdeauna sunt pe fugă. Nu sunt deloc persoana ideală de scos la o plimbare.

– Sunteți un pic mai înaltă decât majoritatea femeilor, ceea ce poate fi o explicație.

Femeia îi zâmbi, iar Justine avu din nou senzația aceea stranie că o cunoștea de undeva.

– Așa este, dar, cum nici una dintre noi nu a venit aici pentru o plimbare obișnuită în parc, vă sugerez să discutăm despre motivul real al întâlnirii. Mă refer la siguranța copilului.

Justine aprobă cu o înclinare a capului.

– Dumneavoastră sunteți femeia care l-a lăsat la ușa noastră, așa este?

– Da. Viața copilului era în pericol, iar eu nu-i mai puteam asigura protecția. Era necesar să îl las undeva unde putea fi protejat, undeva unde Marzano nu se gândea să îl caute. Pufni dezgustată. Evident, nu am fost destul de prevăzătoare, dar eram îngrozitor de presată de timp. Pregătirile mele au fost, din nefericire, precipitate.

Justine îi studie hainele. Erau simple, dar scumpe și bine croite.

– Contele v-a angajat să aveți grijă de copil?

– Asta v-a spus? Că eram dădacă și că am plecat cu copilul?

– Da, cam așa ceva.

Femeia râse amuzată.

– Și v-a spus cumva și care mi-a fost scopul?

– Posibil șantaj, dar că mai degrabă nu erați în toate mințile.

Se uită la Justine, iar sprâncenele ei fine se ridicară.

– Credeți așa ceva?

Justine se opri, obligând-o pe femeie să facă la fel. Justine o privi fix, iar buzele femeii se curbară într-un zâmbet subtil. Nu spuse nimic, ci o lăsă pe Justine să o evalueze din ochi.

– Nu, nu cred, răspunse Justine în cele din urmă. Cred că vreți să-l protejați pe Stephen.

Femeia îi oferi un zâmbet aprobator.

– Da.

– Așadar, nu ați lucrat niciodată pentru conte sau pentru duce.

– Cu siguranță nu, răspunse femeia și își reluă mersul. Am cunoscut-o pe mama copilului. Am luat-o în grija mea când părinții ei au abandonat-o.

– Atunci înseamnă că ducele nu a intenționat niciodată să aibă grijă de mama copilului?

Femeia ezită.

– A făcut tot ce-a putut, dar circumstanțele au fost complicate. La un moment dat, el și Sophia au putut să trăiască împreună.

Justine se încruntă.

– Credeam că se săturase de ea. Vreți să spuneți că a aranjat să locuiască undeva cu ea?

– Vreau să spun că erau căsătoriți, răspunse femeia.

Justine se opri brusc.

– Poftim?

Femeia își mai continuă drumul câțiva pași înainte să observe că Justine se oprise. Se întoarse, o luă de brat pe Justine și o porniră din nou.

– Da, eram sigură că domnul conte Marzano a uitat să menționeze acest amănunt.

Justine scutură din cap, uimită.

– Nu înțeleg. De ce și-ar fi abandonat ducele propriul fiu? Nu are sens.

– Cred că nu a vrut, dar a fost convins. Marco este un tânăr retras, cu oarece maniere, și are o mare aversiune față de conflicte, mai ales față de cele cu mama lui, ducesa. În situația aceasta particulară, nu l-a ajutat deloc.

– Dar contele spunea că ducesa nu știa de copil.

– Ba știa, zise femeia mohorâtă. Și era hotărâtă să elimine orice dovadă a căsătoriei sau a existenței lui Stephen.

– Dar de ce...

Femeia o întrerupse cu o bătaie impacientată cu palma ei înmănușată.

– Îmi pare rău, dar nu avem timp de asta. O să vă explic totul mai târziu, dar acum este absolut necesar ca mai întâi să-l scoatem pe Stephen din Londra. Se opri și se uită de jur împrejur. Înțeleg că nu aveți motive să vă încredeți în mine, dar trebuie să vă cer să faceți asta. Este evident că ați avut anumite suspiciuni privind motivele contelui Marzano, pentru că altfel nu v-ați fi întâlnit cu mine așa, singură, după cum v-am solicitat în scrisoare.

Lui Justine nu-i convenise deloc faptul că trebuise să se strecoare din casă fără să sufle nimănui o vorbă, cu excepția lui Rose. Și pe ea o mințise însă, dar considerase că nu era necesar să-i dezvăluie motivul plecării.

– Da, am o mulțime de suspiciuni și cred că Stephen este în pericol.

– Bine. Acum spuneți-mi, când intenționează contele să ia copilul?

– Mâine-dimineață, zise ea și simți cum i se strânge stomacul.

Femeia răsuflă greu, dar ușurată.

– Atunci mai avem timp.

– Ce plan aveți? Justine începea să se simtă frustrată că nu știa prea multe.

– Să îl scoateți pe Stephen afară din oraș, nu mai târziu de seara asta. O să vă dau bani și o să vă instruiesc unde să vă duceți, apoi o să vin și eu acolo cât de repede pot.

Justine scutură din cap.

– Cum aș putea face asta? Și aveți vreo dovadă despre căsătoria dintre Sophia și duce?

– Da, am. Una de necontestat.

Justine simți că i se ia o mare povară de pe umeri.

– Dacă așa stau lucrurile, atunci înseamnă că îi putem spune și soțului meu. O să ne ajute. La fel și unchiul Dominic. El este...

Se opri brusc când chipul femeii fu străbătut de un spasm de durere. Se albise atât de tare, încât Justine se temu că avea să leșine. O apucă repede de cot.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu putem face asta. Sau, mai bine zis, nu puteți face asta. O s-o fac eu, de îndată ce scăpăm copilul din ghearele răului. O să-i explic eu totul lui Dominic după aceea.

Justine încremeni cu totul.

– Îl cunoașteți.

Femeii îi zvâcni un mușchi al obrazului. Încuviință din cap.

– Atunci știți că o să ne ajute, mai ales că îi oferim și dovada! exclamă Justine. Putem să mergem chiar acum la el.

– Nu ar fi un lucru prea înțelept, draga mea, zise femeia cu glas tremurător. Prezența mea... va complica lucrurile. Siguranța copilului poate fi compromisă din pricina confuziei generate.

Se uită fix la chipul palid al femeii, absorbind durerea nesfârșită din ochii aceia extraordinari. Din nou, senzația aceea de familiaritate îi zdruncină simțurile.

Avu sentimentul unei nenorociri iminente, care i se strânse ca o bandă în jurul pieptului.

– Cine sunteți? șopti ea.

Preț de o clipă, în ochii femeii licări groaza. Apoi vorbi pe un ton calm:

– Sunt Chloe Steele. Mama soțului dumitale.

Capitolul 24

O combinație profană de furie și teamă îi întunecă vederea lui Griffin în clipa în care bătu în ușa casei lui Dominic. Justine și copilul plecaseră, iar ea îi lăsase un bilet concis, scris cu o mână tremurată. Ultima frază îl sfârtecase asemenea unui glonț.

Nu știu dacă ne vom mai revedea vreodată, dar vreau să știi că îți voi fi veșnic recunoscătoare și că sper din tot sufletul să-ți găsești fericirea pe care o meriți cu adevărat.

Era semnată de Justine Steele.

Ei bine, doamna Steele era pe cale să afle că tentativa ei pripită de a scăpa de el era condamnată eșecului.

Tocmai era cu pumnul în aer să mai bată o dată, când ușa se deschise și în pragul ei apăru majordomul lui Dominic.

– E acasă? se repezi Griffin în timp ce trecu rapid pe lângă Smithwell și intră în hol.

– Este în birou, dar are o vizită. Ar trebui să așteptați, zise majordomul cu un glas straniu.

Griffin îi aruncă o privire nerăbdătoare, remarcând în treacăt că Smithwell cel de obicei impasibil arăta la fel de palid ca laptele prins.

– Chestiunea aceasta nu suferă amânare.

Se îndreptă spre scări.

– Dar, sir, strigă Smithwell în timp ce venea după el, nu puteți da buzna! Dați-mi voie să îl înștiințez pe Sir Dominic că sunteți aici.

Griffin urcă câte trei trepte deodată. Smithwell îl urmă văicărindu-se, dar Griffin nu avea de gând să stea după el sau după nimeni altcineva. Deși era de furios pe Justine, acum era mânat doar de teama pentru siguranța ei și a copilului. Nu avea nici o îndoială că mărșavul conte și lacheul său se apropiau de ei chiar acum.

Deschise larg ușa biroului și pași înăuntru. Dominic stătea în spatele pupitrului său și se uita încordat la femeia înaltă și suplă din fața lui.

– Mă scuzați de deranj, zise Griffin, fără să pară a regreta cu adevărat, dar am ceva urgent.

Dominic își mută încet atenția către Griffin. Trăsăturile lui austere erau ciudat de inexpresive, iar privirea îi era deconcertată. Ce îl șocă însă pe Griffin mai mult decât orice altceva fu paloarea lui Dominic de sub bronzul lui obișnuit și fruntea acoperită de broboane de sudoare. De fapt, arăta ca și cum mai avea puțin și vomita. Griffin se încruntă, dar apoi se adună rapid. Nu știa ce probleme îl frământau pe Dominic, dar puteau să mai aștepte.

– Avem o problemă, Dominic. Una mare de tot.

Dominic izbucni într-un râs ca un scârțâit de roți pe pietriș.

– Nici n-ai idee.

Femeia din fața biroului înlemni și se întoarse spre Griffin cu un icnet poticnit în gâtlej. Griffin se încruntă și se uită insistent la ea. La rândul ei, îl studie cu o intensitate feroce, care mai că îl făcu să se dea un pas mai în spate.

Era înaltă – aproape cât el –, dar foarte zveltă, cu trăsături frumoase și elegante. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani, iar părul des coafat cu simplitate îi scotea în evidență tenul palid și perechea extraordinară de ochi căprui.

Ochii aceia se holbau la el de parcă viața i-ar fi depins de el.

Griffin simți un fior rece de premoniție prelingându-i-se pe șira spinării.

– Ce se petrece aici? îl întrebă el pe Dominic. Cine este această femeie?

Dominic dădu să-i explice, dar se opri și-și drese glasul. O luă de la capăt:

– Griffin, ea este mama ta.

Preț de câteva secunde lungi, cuvintele nu avură nici un sens. Timpul și chiar și răsuflarea lui rămaseră suspendate în vreme ce creierul lui se zbătea să priceapă acele cuvinte.

– Chloe Steele, adăugă Dominic, cu o nedumerire ce o egala pe a lui Griffin.

Sunetul numelui ei rezonă cu putere în Griffin, făcându-i sângele să-i clocotească prin vene. Stomacul părea să-i fi urcat până în gât, și fu nevoit să înghită de câteva ori în sec înainte de a putea vorbi.

– Mama mea e moartă.

– Nu, fiul meu, spuse femeia. Sunt chiar aici, cu tine.

Griffin închise ochii când auzi aceste cuvinte și emoția sinceră din vocea ei caldă. Nu avea nici un fel de apărare în fața lor – în fața acestei întâlniri nebănuite –, și se împletici câțiva pași înapoi pentru a păstra o oarecare distanță între ei.

– Griffin, îmi dau seama că este un șoc pentru tine, zise Dominic, întru câtva alarmat. Poate ar fi mai bine să iei loc.

Vocea bărbatului mai în vârstă acționă ca un tonic. Ochii lui Griffin se deschiseră brusc și se întoarseră spre femeia care trebuia – care ar fi trebuit – să nu însemne nimic pentru el, cel puțin nu *acum*. Nimic altceva nu mai conta până când nu o știa pe Justine în siguranță.

– Nu vreau să iau loc, gemu el. Nici n-am timp de reuniuni de familie melodramatice. Soția mea, fir-ar ea să fie, a fugit, și vreau s-o găsesc.

– Da, știu, spuse Dominic. De aceea a venit și Chloe.

Griffin rămase cu gura căscată de mirare în fața acestui nou șoc. Privirea i se mută rapid spre mama lui.

– Cum de ești implicată în asta? Ce știi de Justine?

– Am ajutat-o să fugă cu copilul, răspunse ea.

El avu nevoie de un moment pentru a absorbi această informație.

– Ce ai făcut?

Făcu un pas spre ea.

– Griffin, să nu te atingi de ea! se răsti Dominic alarmat.

Înmărmurit, Griffin îi aruncă o privire contrariată. Privirea lui Dominic alunecă sugestiv către palmele lui Griffin, strânse în mod inconștient în pumni.

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-aș face niciodată rău unei femei, și știi și tu, zise Griffin.

Asta nu însemna că nu simțea că se aprindea și mai tare la față.

– Nu te-aș învinovăți dacă ai face-o, spuse Chloe. Deși era albă ca varul la față, îl înfruntă cu o demnitate calmă. O merit.

Spațiul dintre sprâncenele lui Griffin se micșoră.

– M-am înșelat. Asta nu e vreo melodramă, ci o farsă.

Mama lui ridică din umeri, dar un colț al gurii i se curbă într-o expresie ușor amuzată.

– Nu că n-aș aprecia o farsă bună, continuă Griffin, dar trebuie să o găsim pe soția mea. E în pericol, așa că, dacă știi unde se află, trebuie să-mi spui imediat.

Chloe clătină din cap.

– Te asigur că am ascuns-o într-un loc sigur. Și nu pot spune nimănui unde este atâta vreme cât insiști ca Stephen să fie dat pe mâna contelui Marzano.

Griffin se holbă la ea cu un început de groază.

– Doamne, Dumnezeule, tu ești femeia misterioasă cu văl.

Ea tresări în fața acestei descrieri.

– Vinovată.

– Dar cum de ai știut unde să mă găsești? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Ea îi surâse cu timiditate.

– Te urmăresc din umbră de câțiva ani, Griffin. Vocea îi fu sugrumată de emoție, de parcă ar fi cuprins în ea o viață plină de suferință.

Mintea lui amorțită nu-i putea pricepe răspunsurile.

– Și unde ai trăit în toți anii ăștia în care m-ai urmărit din umbră?

– Am un conac chiar în afara orașului, în Camberwell. Din când în când, mai ajung și prin Londra cu treburi. Nu mi-a fost niciodată greu să mă interesez discret de viața ta.

Chloe îl țintui în continuare cu privirea, dar ochii ei păreau să implore ceva. Iertare? Chiar se aștepta la așa ceva din partea lui după ce nu existase pentru el în toți acești ani?

– Doamne, Dumnezeule, bombăni enervat Dominic. Chiar sub nasul meu.

Atenția ei se mută pe dată spre Dominic, iar obrajii ei palizi se îmbujorară.

– Îmi pare rău, dar am considerat că așa a fost cel mai bine.

– Să ne lași să credem că ai murit? o întrebă Griffin cu scepticism. Cum e posibil să fie cel mai bine așa?

Ea vru să-i răspundă, dar el dădu a lehamite din mână.

– Las-o baltă! Nu vreau să aud nimic. Ce vreau să știu e de ce te-ai gândit să-mi răpești nevasta și să o duci într-un loc de care știi numai tu.

– Sigur, răspunse ea. Dar nu e o poveste deloc simplă.

– Vai, ce surprins sunt să aud așa ceva, replică Griffin plin de sarcasm și de frustrare.

Dominic ocoli biroul și o luă cu blândețe de braț pe Chloe. Griffin observă imediat cum tresări când o atinse și cum se îmbujoră și mai tare.

– Hai, stai jos, spuse amabil Dominic și o conduse la unul dintre fotoliile din fața șemineului. Lasă-mă să sun după niște...

– Dominic, dacă suni după ceai, jur că te strâng de gât, îl amenință Griffin. Nu avem vreme de așa ceva.

Dominic îi aruncă o privire enervată, iar Chloe ridică mâna.

– Nu vreau ceai și sunt de acord că suntem contracronometru.

– Bine atunci, bombăni Dominic. Griffin, nu te mai holba la maică-ta și așază-te undeva. Nu rezolvi nimic dacă ești obraznic.

Mama lui îi zâmbi timid, dar incredibil de binevoitor.

– Da, te rog stai lângă mine, dragul meu.

Așteptară cu calm ca Griffin să ia o hotărâre, de parcă urma să aibă o discuție obișnuită și tihnită. De parcă mama lui nu tocmai se întorsese din morți și îi răvășise viața într-o clipită.

– Bine, se răți el și se întinse spre un scaun. Dar se pare că sunteți amândoi ticniți.

Dominic clătină dezaprobator din cap și se întinse peste birou, preluând din nou controlul asupra situației. Griffin habar n-avea cum de reușise, căci știa ce eforturi depusese Dominic pentru a o căuta pe Chloe. Fusese misiunea lui sacră, așa că atitudinea calmă și detașată pe care o afișa Dominic acum era un mister complet neelucidat pentru Griffin.

– Prea bine, *mamă*, zise el. Te rog frumos spune-mi ce mama dracului se întâmplă.

În loc să se crispeze din cauza limbajului lui, îi oferi unul dintre cele mai fericite zâmbete din câte văzuse el vreodată. În gât i se puse brusc un nod de mărimea unui bolovan.

– Sigur, fiul meu. Se opri o clipă pentru a-şi face ordine în gânduri. După cum spuneam, am un adăpost în Camberwell, începu ea. Este o casă pentru fetele nemăritate care au rămas însărcinate şi nu au unde să se ducă. Nu e nici şcoală, nici instituţie publică de caritate. Majoritatea fetelor care află de mine îşi doresc foarte tare ca situaţia lor să rămână secretă, pe cât se poate. Multe pot reveni la viaţa lor de îndată ce le găsesc familii bune pentru pruncii lor. Mai sunt, sigur, şi câteva care vor să-şi păstreze copiii, şi bineînţeles că şi pe ele le ajut.

Lui Griffin nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

– Mare păcat că n-ai putut face acelaşi lucru şi pentru fiul tău.

Îi venea să moară de necaz din pricina situaţiei acesteia ironice şi crude.

Chloe îi privi cu sinceritate.

– Griffin, să nu crezi nici o clipă că nu am vrut să te păstrez. Mi-am dorit asta din tot sufletul meu. Dar unchiul Bartholomew nu a permis aşa ceva.

– Şi a fost ideea lui să-mi spună că ai murit la nenorocita aia de şcoală unde te trimisese? se răsti el.

Ochii ei erau ca o fântână nesecată de tristeţe ce ameninţa să îl tragă în adâncurile ei.

– Da. A crezut că aşa era cel mai bine pentru tine, iar eu nu l-am putut contrazice. Nu aveam nimic să-ţi ofer în afară de ruşinea mea. Îmi pare rău dacă am luat decizia greşită, Griffin.

El îşi aduse aminte de toţi anii aceia în care se simţise părăsit şi singur. De lunile în care îngheţase şi aproape murise de foame pe străzile Londrei, în timp ce mama lui locuia la doar câţiva kilometri distanţă.

– Nu contează, zise el, înăbuşindu-şi emoţiile îndărătnice. Nu contează decât să o găsesc pe Justine.

Ea încuviinţă cu o resemnare tristă.

– Chloe, interveni discret Dominic, cum ai făcut rost de fondurile necesare înfiinţării acestui refugiu şi întreţinerii tale în toţi aceşti ani?

Schimbarea subiectului o făcu să tresară.

– Oh, a fost posibil grație doamnei Lamotte, femeia pentru care am lucrat ca însoțitoare în Leeds. Am fost trimisă acolo imediat după școală, la vârsta de șaptesprezece ani, și pe parcursul anilor ne-am apropiat foarte tare. Cum dânsa nu avea familie, mi-a lăsat mie averea, cu condiția să fie folosită în beneficiul tinerelor care au îndurat o soartă similară cu a mea.

– Așadar, mai ești și bogată, se minună Griffin. Eu muream de foame prin Londra, și pe tine te dădeau banii afară din casă.

Poziția mamei o copie inconștient pe a lui, cu palmele încleștate în pumnii sprijiniți de coapse.

– Griffin, după moartea unchiului Bartholomew, mi-a luat mai mult de un an să te găsesc. Iar când te-am găsit, erai deja în siguranță, iar Dominic veghea asupra ta. Își coborî privirea spre pumni, își desfăcu degetele și le întinse pe genunchi. Nu aveam de unde să știu că mă vei mai accepta vreodată în viața ta.

– Așa că te-ai ascuns bine de mine și de Dominic. Cum de-ai putut crede că asta era cel mai bun lucru de făcut?

Fu nevoit să facă eforturi supraomenești pentru a-și ține în frâu furia care amenința să explodeze cu putere.

Ea făcu o grimasă.

– Este o chestiune foarte complicată, fiule.

Dominic își ridică mâna pentru a-i face semn lui Griffin să nu riposteze.

– Voi doi aveți multe de lămurit, dar acum haideți să revenim la subiectul cel mai important. La momentul de dinainte celui în care contele Marzano vine să caute copilul și decide să provoace un incident internațional.

– Sigur, spuse Chloe cu un surâs jenat. Deși mă îndoiesc că va face așa ceva, după cum cred că veți înțelege de îndată ce vă voi explica totul.

Trase adânc aer în piept și-și recăpătă stăpânirea de sine, de parcă trăsese pur și simplu o mantie peste ea. Griffin îi admira această putere impresionantă de autodisciplină.

– Sophia Bennett a venit să caute ajutor la mine prin intermediul unei prietene comune, spuse ea. Era însărcinată în cinci luni. Tatăl ei o dăduse afară din casă când nu-și mai putuse ascunde

burta, iar Marco plecase la Viena cu o lună în urmă, așa că era singură. Ducele trebuia să se întoarcă în Londra, dar fusese reținut pe continent.

– Cât de convenabil pentru el, comentă Griffin. Bănuiesc că ducele nu voia să aibă nimic de-a face cu fata după ce descoperise că era gravidă.

– Nu așa stau lucrurile, răspunse Chloe. Vedeți voi, Marco și Sophia erau căsătoriți. Era mai mult decât hotărât să se întoarcă în Anglia să-și ia soția – asta *după* ce-și convingea mama să o accepte.

Luat prin surprindere, Griffin se uită spre Dominic. Sprâncenele negre ale lui Dominic se ridicară întrebător.

– Căsătoriți? Ești sigură?

Ea dădu aprobator din cap.

– Da. Am vorbit cu preotul care a oficiat ceremonia. Sigur, fusese posibilă cu o dispensă specială. Din motive absolut evidente, și-au ținut secretă căsătoria.

– Pentru că ea nu era de viță nobilă? se interesă Griffin. Dar ce-ar fi contat? El e conducătorul ducatului ăluia afurisit. Cine-l putea opri dacă voia să se însoare cu o fată de negustor?

Dominic scutură din cap.

– Există un impediment destul de serios, dar nu poate complica prea mult situația, cred. A fost o ceremonie catolică sau anglicană.

– Anglicană.

Fruntea lui Dominic se descreți.

– Ah, păi însemna că mariajul ar fi fost declarat nul și neavenit până la urmă, cel puțin în ducatul San Agosto, pentru că Sophia nu era catolică. În cazul acesta, strict vorbind, micuțul Stephen ar fi fost considerat ilegitim.

– Și nu ar fi putut moșteni ducatul, spuse Griffin. Știm deja asta. Nu-l plac pe Marzano mai mult decât tine, dar, vorbind strict la obiect, omul n-a mințit.

– Trebuie să recunosc, zise Dominic către Chloe, că nu înțeleg de ce-a fost nevoie de toate minciunile astea. E drept că acest conte n-a fost nici pe departe dispus să coopereze cu noi, dar Griffin are dreptate. Copilul, care poate fi considerat poate

un motiv de jenă, nu reprezintă o amenințare la adresa familiei regale din ducat. Scandalul legat de naşterea lui se va atenua cu timpul. Se întoarse spre Griffin şi îl privi cu asprime. Aşa cum se întâmplă de fiecare dată.

În vreme ce Griffin ezita dacă să-i zică sau nu lui Dominic vreo două, Chloe scutură din cap.

– Nu şi în cazul acesta, spuse ea. La scurt timp după căsătorie, Sophia s-a convertit la biserica de rit catolic. Mariajul lor trebuia în continuare celebrat de un preot catolic, dar sunt sigur că sunteți de acord că schimbarea religiei ei a complicat situația. Buzele ei se întredeschiseră într-un zâmbet visător. Sophia era o fată foarte frumoasă şi dulce, şi nu încape nici o îndoială de ce ducele o iubea. S-a dus la Viena să-şi informeze mama că se căsătorise şi i-a spus despre intențiile lui de a o aduce la un moment dat pe Sophia acasă, în Italia.

Dominic pufni.

– Sunt sigur că aceasta a primit veştile cu un entuziasm debordant.

– Nu prea, zise sec Chloe. Ducesa era în mijlocul negocierilor cu un grande spaniol extrem de bogat, care voia să-şi dea fata de nevastă fiului ei. Din ce mi-a spus mie Marco, mama lui a insistat cu vehemență ca el să rupă orice legătură cu Sophia. A făcut mari presiuni, ajungând până în punctul în care a recurs la amenințări extrem de tulburătoare.

Griffin se încruntă.

– Ce fel de amenințări?

Chloe scutură din cap.

– Ducele n-a intrat în amănunte, dar mi-a fost clar că era profund afectat de ele.

– Şi tu mi-ai amestecat soția în toată povestea asta? întrebă exasperat Griffin. Îți mulțumesc foarte mult.

Chloe se grăbi să-l liniştească.

– Nu, m-am asigurat că sunt în siguranță. Contele nu îi va putea găsi.

El se aplecă şi o țintui cu privirea.

– Contele a trimis pe cineva să îmi supravegheze casa. Nu am nici un fel de îndoială că nenorocitul a pus deja un om pe urma lui Justine.

Privirea lui Dominic scăpără scântei.

– Marzano a pus pe cineva de veghe pe Jermyn Street? De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că nu părea să conteze, i-o întoarse Griffin. Habar n-aveam că soția mea și blestemata de mama vor complota pentru a scoate pe ascuns copilul din Londra chiar de sub nasul meu. Doamne, ce haos!

Chloe se foi încordată.

– Nu m-am gândit la asta.

Griffin se ridică, simțind că nu mai era timp de pierdut. Se aplecă înspre mama lui.

– Vreau să-mi spui imediat unde este Justine. Gata cu toate tărăgănările astea.

Chloe își ridică tulburată privirea spre el.

– Nu-ți pot spune decât dacă accepți să fii de ajutor. Ducesa și oamenii ei trebuie împiedicați să ajungă la Stephen, și asta la recomandarea propriului ei fiu.

Griffin înjură enervat, iar Dominic se repezi la el.

– Stai jos și încearcă să te controlezi cât îi dau de cap. După câte se pare, Justine a părăsit orașul. Aruncă o privire întrebătoare către Chloe, care încuviință din cap. Bun. Sunt sigur că va dura ceva până când omul lui Marzano se va întoarce în Londra să-și alerteze stăpânul, asta dacă plecăm de la premisa că a urmărit-o pe Justine.

Lui Griffin îi venea să-l strângă de gât, dar Dominic avea dreptate. Mama lui trebuia să le dezvăluie totul pentru a putea fi cu adevărat de ajutor pentru Justine. Scrâșni din dinți și se trânti pe scaun.

Dominic se aplecă peste birou și o luă pe Chloe de mâini, iar trăsăturile lui dârze se topiră într-un zâmbet atât de tandru, încât Griffin mai că rămase cu gura căscată. Mama lui îl strânse de degete și îl privi în ochi cu atâta emoție, că Griffin trebui să reziste impulsului de a-și muta privirea. Oare ce fusese odinioară între Chloe și Dominic?

– Draga mea, sunt un pic confuz de ordinea în care s-au petrecut evenimentele, zise Dominic. Când ai vorbit cu ducele despre toate acestea – înainte sau după moartea Sophiei?

– După. Înainte ca el să se poată întoarce în Anglia, Sophia a suferit o căzătură. Asta i-a provocat naşterea prematură. Chloe scutură din cap. Nu şi-a mai recăpătat niciodată forţele. La o lună după naşterea copilului, a făcut febră mare şi a murit.

Griffin nu putu să facă abstracţie de linia încordată a maxilarului mamei lui, care încerca din răsputeri să-şi controleze emoţiile.

– În mod firesc, copilul a rămas la mine. I-am scris ducelui la Viena, iar el a venit cât a putut de repede. A fost devastat, la fel ca noi toţi, de altfel. Sophia a fost o tânără inocentă care merita o soartă mai bună.

Durerea aceea veche răsări din nou în pieptul lui Griffin, dar cu o intensitate evidentă datorată prezenţei femeii care suferise o durere şi o umilire similare aducându-l pe el pe lume. Mama lui îşi dedicase, aşadar, viaţa încercării de a oferi un adăpost sigur celor care îi împărtăşiseră soarta.

Şi oricât de tare ar fi vrut să se împotrivească acestui sentiment, nu putea să nu fie supărat pe ea pentru că nu încercase niciodată să îl aducă şi pe el în acel adăpost.

Chloe îşi retrase o mână ca să-şi şteargă lacrimile, iar Dominic scoase o batistă din haină şi i-o dădu.

– Mulţumesc, zise ea şi îşi tamponă ochii.

În câteva momente, îşi recăpătase stăpânirea de sine.

– Ce s-a întâmplat când ducele a revenit în Londra? întrebă Dominic.

– Era, firește, mâhnit – şi incapabil să-şi asume responsabilitatea unui copil. În acelaşi timp, era speriat de reacţia pe care ar fi avut-o mama lui la aflarea veştii că avea un copil născut dintr-o uniune legitimă, deşi încărcată de complicaţii legale. Trebuie să înţelegeţi că încă nu-i spusese mamei lui că Sophia era însărcinată şi cu certitudine nu avea de gând să mai spună ceva după moartea ei.

– Mi se pare că e cam idiot, comentă Griffin. De ce naiba nu s-a dus să o confrunte pur şi simplu?

– Nu toată lumea are tăria ta de caracter, Griffin, replică mama lui. Marco are o fire extrem de delicată, e de-a dreptul timid. E un soi de erudit, dar se pare că nu e un duce prea bun.

– Din ce știu eu, interveni Dominic, mama lui e de fapt cea care conduce din umbră. A muncit asiduu să recapete poziția de drept avută în San Agosto de familia ei după căderea lui Bonaparte. Au trecut doar câteva luni de când s-a mutat cu toată curtea înapoi în Italia.

Chloe încuviință din cap.

– Corect. Ducele a părăsit Londra aproape imediat, pentru a se întoarce în San Agosto, după ce a făcut toate aranjamentele ca fiul lui să rămână cu mine.

– Dar eu tot nu înțeleg ce-i cu tot misterul ăsta de doi bani, zise Griffin. De ce să nu-și ia copilul acasă și să vadă apoi care-i situația lui legală?

– Pentru că situația din San Agosto, ca în multe alte state din Italia, este încă într-o continuă schimbare după război, îi explică Dominic. Au loc multe frământări radicale și tot felul de mișcări pentru a consolida Italia într-o republică. Sunt mulți cei care detestă ideea restaurării vechilor regate și ducate, cum e San Agosto, și care luptă activ împotriva ei.

– Da, spuse Chloe. Ducele tocmai a fost repus pe tron. Dacă s-ar fi știut că se căsătorise cu o englezoaică dintr-o familie protestantă – fără să mai punem la socoteală că era și fată de negustor – și că mai avea și un potențial moștenitor, scandalul ar fi fost enorm. Puterea radicalilor s-ar fi consolidat fără doar și poate dacă familia regală ar fi fost târâtă în scandal și dacă s-ar fi cunoscut complicațiile de ordin legal.

Griffin scutură din cap.

– Așadar, Măria Sa, nenorocitul de duce, a decis că e mai bine să uite că are un fiu?

Chloe dădu aprobator din cap.

– I-a fost într-adevăr frică de ce i-ar fi putut face mama lui copilului, mai ales dacă îl lua cu el în Italia.

– Înțeleg că ducesa e un fel de Lucrezia Borgia a zilelor noastre, zise dezgustat Griffin. Am avut dreptate – toată situația asta este nebunie curată.

– Dar e și cât se poate de reală, spuse Dominic. Nu am înțeles chiar foarte bine ce ar face ducesa dacă ar pune mâinile pe copil, dar poate e mai bine să nici nu încerc să aflu.

Chloe se uită la el cu speranță.

– Atunci înseamnă că mă crezi?

Un zâmbet ciudat curbă colțurile gurii lui Dominic.

– Nu am făcut-o întotdeauna, prietena mea dragă?

Ea își plecă ușor capul, încercând să-și stăpânească lacrimile. Griffin se foi, jenat de starea ei. De fapt, era atât de jenat de toate emoțiile astea, că nici să mai gândească nu mai era în stare.

Încercă să-și găsească refugiul în lucruri concrete.

– Bine, deci suntem toți de acord că ducesa reprezintă un pericol. Dar dacă ducele a fost atât de hotărât să îl țină ascuns pe Stephen, cum de a aflat ea de existența copilului?

Chloe își întinse mâinile într-un gest de neajutorare.

– Cred că la un moment dat a interceptat scrisorile Sophiei către duce, care era la Viena la momentul respectiv. Sau scrisorile mele. Tot ce pot să vă spun este că acest conte Marzano, care este cel mai de încredere consilier al ducesei, nu a apărut la ușa mea decât după ce Marco a plecat în Italia. În lumina a ceea ce știam deja și a instrucțiunilor primite de la duce, insistența lui Marzano de-a lua copilul mi-a ridicat o grămadă de suspiciuni.

– Așa că ai refuzat, spuse Dominic.

– Da, iar următorul pas a fost că m-am trezit cu casa și biroul sparte, și asupra mea au fost lansate imediat tot felul de acuzații. Din fericire, în ziua aceea nu eram acasă și luasem și copilul cu mine.

Lui Griffin i se strânse stomacul când se gândi la Justine, singură și probabil în pericol chiar acum, în timp ce ei stăteau de vorbă.

– Așa că ți-ai zis că ai putea să-mi pasezi mie problema.

Mama lui oftă cu năduf.

– Mi s-a părut cel mai sigur loc în care puteam să-l las. La urma urmei, cine ar căuta un copil de viță regală într-un tripou? zise ea cu amărăciune. Apoi m-am ascuns și eu. A fost singura soluție pe care am găsit-o pentru a proteja copilul.

– Dumnezeule, Chloe, zise Dominic. Ai fi putut veni la mine.

– N-am... n-am crezut că ar fi fost înțelept, se bâlbâi ea. Nu după...

Griffin spintecă autoritar aerul cu mâna.

– Ajunge! Puteți să vă jucați dramoleta asta sinistră și fără mine. Acum vreau un singur lucru – să știu unde e Justine.

Chloe se crispă.

– Numai după ce Dominic îmi promite că va avea grijă ca micuțul să nu cadă pe mâini greșite.

– Lasă asta în seama mea, zise Dominic pe un ton grav. Sunt sigur că pot purta o discuție rezonabilă cu Marzano, de îndată ce situația îi va fi pe deplin explicată.

Chloe scoase un oftat tremurat de ușurare, iar Griffin se ridică iute.

– Mulțumesc, șopti Cloe, iar trăsăturile ei fine se luminară de recunoștință când se uită spre Dominic. Apoi își mută atenția către Griffin. Justine și copilul sunt la hanul Hedgerow, la est de Peckham. E cazată acolo sub numele de doamna Piper.

Griffin se încruntă.

– Asta este numele de fată al mamei tale.

– Și l-am folosit și eu mulți ani, răspunse ea încet.

Dominic își acoperi ochii.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Ce idiot sunt!

– Asta-ți spun și eu de ani buni, comentă Griffin. Acum rezolvă tot ce e de rezolvat cu Marzano. Eu mă duc să-mi iau nevasta.

Mama lui se ridică și ea, cu o mișcare bruscă și grațioasă, și îi puse palma pe braț.

– Ia-mă și pe mine cu tine. Pot fi de ajutor.

Atingerea fusese ușoară, dar impactul fusese mult mai mare. Furie, uimire și un fel de bucurie năvalnică, toate la un loc. Nu avea timp de toate astea. Nu avea timp pentru ea. Doar Justine și copilul contau. Până nu îi vedea în siguranță, nu se putea gândi la altceva.

Îi luă mâna de pe mânecă.

– Mamă, singurul lucru pe care îl vreau acum de la tine e să te dai din calea mea.

Forțându-se să ignore durerea din ochii ei, se întoarse pe călcâie și ieși din cameră.

Capitolul 25

– Mai doriți și altceva pentru dumneavoastră sau pentru copil, doamnă Piper? o chestionă nevasta hangiului în timp ce îi zâmbea lui Stephen, care se lăfăia în pătuțul împrumutat.

– Nu, dar vă mulțumesc, răspunse Justine după un moment de ezitare. Cred că avem tot ce ne trebuie.

Nu se obișnuise nici măcar cu adevăratul ei nume de femeie măritată, cu atât mai puțin cu născocitul Piper, o doamnă văduvă din Bath care călătorea pentru a-și vizita rudele prin alianță. Era limpede că nu moștenise talentele cele mai exotice ale tatălui ei, deoarece toată șarada cu nume și identități false o termina psihic.

Cu toate astea, începea să creadă că, în ceea ce privea comportamentul nesăbuit, se asemăna cu tatăl ei. Faptul că răpise un copil și fugise de la soțul ei era exact genul de acțiune care exemplifica acest lucru.

– Dacă mai aveți nevoie de ceva, zise amabila doamnă Parks, ieșiți și strigați pe scară. Cineva va veni într-o clipită.

Justine îi mai mulțumi o dată, deși n-avea de gând să strige nici pe scară, nici în altă parte. Chloe Steele îi spusese foarte clar că secretul care pentru micuțul Stephen însemna diferența dintre viață și moarte trebuia păstrat cu sfințenie. Justine nu putea decât să spere că hanul acesta retras de lângă Peckham era pe atât de sigur și de ferit pe cât părea.

Se așeză pe scaunul tare cu spătar drept de lângă leagănul copilului. În cap i se învârteau toate evenimentele petrecute pe parcursul zilei – care începuse cu scularea din proverbiala moarte a soacrei ei. Justine nu fusese în stare să formuleze nici măcar un gând coerent cu privire la revelația aceasta. Iar când își recăpătase în sfârșit capacitatea de a vorbi, se împotmolise într-un teren mlăștinos plin de întrebări, urmate de o dorință sălbatică de a o duce pe sus pe mama lui Griffin în casa de pe Jermyn Street. Chloe preluase însă în mod decisiv controlul asupra situației. Îi promisese să-i răspundă la toate întrebările, dar doar după

ce copilul era ascuns undeva în afara Londrei. La început, Justine se opusese cu vehemență acestui plan și insistase să se ducă mai degrabă la Dominic pentru a-i cere ajutorul. Argumentele stăruitoare ale lui Chloe reușiseră în cele din urmă să o convingă să fie de acord cu ea. Nu fusese nevoie ca soacra ei să ducă mai mult de lămurire pentru a o convinge că Stephen era în pericol. Singura întrebare în momentul acela fusese cum să răpească un copil chiar de sub nasul servitorilor vigilenți și al unui soț cu o intuiție extraordinară. Bine, mai avusese o întrebare, cea care le punea pe toate celelalte pe planul doi – cum să îl părăsească pe Griffin, bărbatul de care se îndrăgostise? Bărbatul pe care probabil nu avea să îl mai vadă niciodată.

Și, chiar dacă l-ar mai fi văzut, oare Griffin ar mai fi vrut să aibă de-a face cu ea? Justine nu știa dacă el era furios că fugise sau ușurat că scăpase de două responsabilități nedorite. Oricare ar fi fost răspunsul, bănuia că oricum nu ar mai fi vrut să mai aibă de a face cu ea. Mariajul lor se încheiase și, cu cât accepta mai repede, cu atât mai bine.

În cele din urmă, după ce copilul era în siguranță și se stabilea și ea undeva, viața ei avea să revină la normal. Totul avea să fie din nou bine, spera, deși habar nu mai avea ce însemna bine fără ca Griffin Steele să mai facă parte din viața ei.

Simțind că era pe punctul de-a se lăsa doborâtă de un puvoi nestăvilit de lacrimi, se concentră asupra copilului adormit, pe care începu să-l legene. Doar Stephen conta acum. Îi promisese lui Chloe – și ei înseși – că nu avea să permită să i se întâmple ceva rău. Era pregătită să facă orice pentru îndeplinirea acestui scop.

Scoase un oftat prelung și-și lăsă privirea să rătăcească prin cămăruța confortabilă situată sub streașina micuțului han până ajunse în dreptul patului. Probabil nici n-avea să-l folosească, cu tot aspectul lui confortabil, cu baldachin și cuverturi moi, confecționate manual. Chloe promisese să i se alăture înainte de căderea serii. Apoi aveau să pornească din nou la drum, călătorind spre nord ascunse într-un poștalion, ca să se îndepărteze cât mai mult de contele Marzano. Era cu siguranță un plan care îi măcina nervii, dar până acum toate merseseră struna.

Lui Justine nu-i venea încă să creadă cu ce uşurinţă reuşise să evadeze, mai ales cu un copil care se vânzolea întruna în braţe şi cu o geantă de voiaj după ea. Chloe îi dăduse asigurări că urma să fie aşteptată de o trăsură privată după colţul casei de pe Jermyn Street, gata să o ducă împreună cu Stephen departe de oraş. Tot ce trebuia să facă era să se întoarcă acasă, să ia copilul şi să se strecoare afară din casă.

Făcuse toate acestea cu inima cât un purice. Aşteptase ca Rose să iasă din casă şi ca servitorii să fie adânciţi în treburi prin spatele casei. Cea mai mare temere a ei fusese că avea să dea nas în nas cu Griffin. Justine nu se pricepuse niciodată să mintă şi ştia că n-ar fi avut nici o şansă să-l prostească pe soţul ei. Mai ales că o parte din ea – o parte foarte mare – n-ar fi vrut decât să i se arunce în braţe şi să-l implore să o ajute.

Dar, după tot ce se întâmplase în ultimele zile, ştia cât de periculos ar fi fost să îşi dezvăluie slăbiciunea pentru el. Nu mai putea avea încredere nici în Griffin şi nici în Dominic. Acum se simţea mai singură ca oricând, chiar şi decât se simţise în zilele negre de după moartea tatălui ei.

Aşa că, în loc să ceară ajutorul unui soţ care nu-i arătase decât respect şi bunătate, îndesase obiectele de primă necesitate şi nişte haine în geantă, înfăşurase copilul într-o pătură călduroasă şi o ştersese din casă. Şi iată cum reuşise să-şi mai schimbe încă o dată cursul vieţii într-un mod pe care nu şi l-ar fi imaginat vreodată. Nu avea nici o îndoială că mariajul cu Griffin Steele o schimbase – şi poate nu neapărat în bine. De-abia se mai recunoştea acum drept femeia calmă şi atentă care fusese odinioară.

Când orologiul bisericii din apropiere bătu ora fixă, se uită pe fereastră şi se încruntă când văzu că începea să se întunece. Dacă Chloe nu ajungea în scurt timp, era posibil să se facă prea târziu pentru a mai putea pleca la drum. Gândul ăsta o făcu să devină şi mai neliniştită. Tocmai încerca să se decidă dacă ar fi cazul să comande o masă frugală – nu mâncase nimic toată ziua –, când auzi huruit de căruţă. Sări de la locul ei şi se duse direct la fereastră. Din nefericire, camera era într-o laterală a clădirii, aşa că nu zări decât o părticică din trăsura trasă în dreptul intrării principale. Auzea tropăitul cailor şi voci tăfnoase de bărbaţi, dar nu vedea

absolut nimic. Instinctele i se activară din nou, însă nu deslușì decât un murmur de voci ridicându-se din cârciuma de dedesubt. Ascultă încă un minut sau două și trase în sfârșit concluzia că nou-sosiții erau niște drumeți obișnuiți care voiau să mănânce sau să caute adăpost aici.

Vădit nemulțumită de starea lamentabilă a nervilor ei, dădu să se apropie de leagăn, când auzi o bufnitură puternică, urmată de o voce ridicată venind de la parter – întreruptă brusc de un țipăt – ce o făcu să înlemnească. Zgomotele acestea alarmante fură urmate de niște pași și mai alarmanți ce tropoteau chiar pe scara ce ducea la camera ei.

Într-o clipă, fu lângă pat și deschise larg geanta, apoi începu să cotrobăiască prin amestecul de haine și lucrușoare de copil după pistol. În ușa camerei se auzi o bătaie puternică în timp ce ea scotocea frenetic. Atinse în sfârșit cu vârful degetelor metalul rece și ridică iute arma. Cea de-a doua izbitură grea în ușă reuși să îl facă pe Stephen să se trezească și să țipe speriat.

Justine se roti pe călcâie când ușa se deschise în forță și aproape sări din balamale. Dădu să se apropie de pătuț cu pistolul încurcat prin poalele fustei, dar se opri brusc când în cameră năvăli o brută masivă încotoșmănată în niște haine urâte. Lângă el stătea însuși contele Marzano, îmbrăcat de drum lung, în cizme, pantaloni și o mantie grea.

Rămase instinctiv pe poziție, cu pistolul ascuns în faldurile fustei.

– Cum îndrăzniți să dați buzna în camera mea? țipă ea ca să acopere plânsul copilului. Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceți aici?

Marzano începu să rotească la întâmplare un bastonul cu vârf de argint în timp ce o privea cu un zâmbet îngâmfat.

– Ați îndrăzniți să-l răpiți pe fiul ducelui de San Agosto, doamnă Steele? Acțiunea aceasta constituie o nelegiuire gravă, având în vedere că guvernul dumneavoastră este la curent cu faptul că ducele și-a recunoscut fiul.

Justine aruncă o privire spre mardeiașul care-i stătea alături. Bărbatul era imens, cu umeri masivi, pumni cărnoși și o mutră de boxer profesionist. Mai rău, ochii lui de un căprui murdar erau reci

și goi, aproape plictisiți. Și, judecând după rânjetul nemilos care îi curba buzele, Justine bănuia că n-avea nici o reținere să execute orice comandă i-ar fi dat stăpânul lui, oricât de groaznică.

– Ce-ați făcut cu hangiul și cu soția lui? întrebă ea, încercând să tragă de timp.

Chloe ar fi trebuit să ajungă din clipă în clipă, și trăgea nădejde că nu avea să vină neînsoțită.

– Oamenii mei i-au închis în cârciumă, zise Marzano. El o privi cu ochii mijiți sinistru. Nu vor păți nimic și nici dumneata nu vei păți nimic – dacă ai înțelepciunea de a mi te da din cale.

Justine se apropie tiptil de leagăn și își coborî privirea. Plânsetele lui Stephen se liniștiseră la nivelul unor scâncete cu sughițuri, dar chipul lui brăzdat de lacrimi și roșu îi sfâșie inima. Deși nu-și dorea nimic mai mult decât să-l ia în brațe, trebuia să rămână cu mâinile libere.

– Nu vă las să luați copilul, zise ea pe un ton sfidător. Secretul dumneavoastră a ieșit la iveală, domnule. Am vorbit cu aparatoarea acestui copil, și-mi este clar că ați mințit încă de la început. Dorința ducelui este ca acest copil să rămână în Anglia, în grija doamnei Piper.

– Ah, dar această dorință nu mai este de actualitate. Ducele s-a răzgândit, înțelegeți dumneavoastră, răspunse Marzano. Își dorește ca băiatul să vină în Italia, pentru întregirea familiei.

– Nu cred nici o clipă așa ceva, i-o întoarse ea. Ați venit la ordinul ducesei, și știu că scopul ei este de a elimina scandalul produs de nașterea copilului. De fapt, sunt sigură că Stephen nu va ajunge niciodată în Italia dacă încape pe mâinile dumneavoastră.

Aruncase ultima afirmație ca pe un reproș. Expresia surprinsă care se ivi pe chipul lui Marzano îi confirmă absolut toate gândurile legate de planurile lui în ce-l privea pe Stephen.

– Dumnezeule, zise ea cu răsuflarea tăiată, aproape sufocată de groază, vreți să-l ucideți, nu-i așa?

El pufni plin de dispreț.

– Sunteți o femeie absurdă dacă vă gândiți la asemenea lucruri fără sens. Să o acuzați pe ducesă că vrea să-și omoare...

– N-aveți decât să negați cât vreți, zise ea cu sălbăticie în timp ce făcu un pas în spate și rămase lângă leagăn. Nu o să vă las să vă atingeți de acest copil.

Trăsăturile distincte ale contelui se preschimbară complet când acesta își arătă colții.

– Chiar sunteți absurdă, doamnă Steele.

Cu o singură răsucire abilă a încheieturii, scoase o lamă îngustă și letală din baston. Justine icni. Începu să asude din greu pe sub haine, pe șira spinării. Marzano îi făcu semn din priviri lacheului său.

– Ia copilul!

Matahala nu apucă să facă decât un pas, căci Justine ridică pistolul și îl îndreptă spre pieptul lui. Într-un colț îndepărtat al minții, își auzea tatăl șoptindu-i vorbe de încurajare și sfătuind-o să țină arma cât mai drept și mai nemișcată.

Bruta se opri și aruncă o privire speriată spre Marzano.

Contele încremenise, dar din ochi îi săreau scântei de mânie. O studie bine, luând în calcul toate riscurile.

– Lăsați arma, doamnă Steele, înainte să mă văd obligat să vă rănesc.

Justine ridică din sprâncene.

– Și totuși, mi se pare că sunt singura persoană din cameră care are un pistol.

El îi zâmbi cu o răceală care-i îngheță sângele în vine.

– Dar nu l-ați folosit niciodată. Nici măcar dumneata nu poți fi atât de nesăbuită să îți închipui că poți ucide un reprezentant legal al ducatului San Agosto, aliat al Coroanei britanice. Beneficiez de sprijinul personal al regentului. Nimeni nu v-ar putea salva în aceste circumstanțe, nici măcar mult iubitul dumneavoastră Sir Dominic. Râse. Și cu siguranță nici soțul dumneavoastră.

Marzano mai aruncă o privire către omul lui. Matahala porni către leagăn.

– E posibil, zise Justine. Dar pot să îl împușc *pe el*.

Apăsă pe trăgaci, iar pistolul sări cu recul în mâna ei. Urechile îi țiuiră, dar apucă să vadă cum namila se prinde de umăr și se clatină spre scaunul de lângă leagăn, se împiedică de el și se prăbușește la podea. Țipetele stridente ale copilului repetară

ca un ecou zgomotul asurzitor produs de armă. Preț de o fracțiune de secundă, Justine și Marzano încremeniră într-o scenă înfiorătoare. Apoi el își agită pumnalul, cu fața roșie de furie.

– Diavoliță, șuieră el. Acum te voi ucide.

Îndoi genunchii pentru a se pregăti să sară la ea, dar nu mai apucă, pentru că cineva intră în mare grabă pe ușă și îl dărâmă la podea. Bufnitura produsă de ciocnirea trupurilor lor cutremură podeaua.

„Griffin."

Justine rămase cu gura căscată în timp ce soțul ei se lupta cu Marzano pentru a pune stăpânire pe pumnal, încă încleștat în mâna italianului. Îngrozită că lama lucitoare de oțel ar putea să îl atingă pe Griffin, porni spre ei.

– Stai locului! se răsti soțul ei cu o voce mai degrabă exasperată decât sugrumată. Am situația sub control.

Și, cu un efort considerabil, chiar reuși. În câteva secunde, îl apucase pe Marzano de încheietură și i-o răsucise cu brutalitate la spate. Justine auzi zgomotul lugubru de oase rupte ce acoperi țipătul contelui. Pumnalul aterizâ într-un colț al camerei, iar Griffin reuși să se ridice ca o umbră fluidă. Se aplecă și îl înhăță pe Marzano de haină cu o mână, ridicându-l puțin de la podea. Apoi, cu cealaltă mână îi trase un pumn devastator în falcă. Ochii lui Marzano se dădură peste cap, iar Griffin îi dădu drumul, lăsându-l pe conte să se prăvălească înapoi la podea. Griffin se îndreptă de spate și-și aranjă haina. În afară de părul lung care îi ieșise din coadă și de obrajii îmbujorați – și de julitura de pe pumnul drept –, soțul ei arăta aproape întreg. Justine se holbă la el cu gura căscată, bulversată de repeziciunea și eficacitatea cu care își anihilase adversarul.

Adversarul *înarmat*. Se părea că Griffin Steele își câștigase pe drept reputația de om letal.

Justine auzi un fel de geamăt-mărâit în spatele ei și se suci pe călcâie. Uitase de celălalt individ, care izbutise să se ridice în genunchi. Griffin traversa deja camera. Îl apucă de păr și îl izbi cu capul de perete. La fel ca în cazul stăpânului, ochii bărbatului se dădură peste cap, iar el se prăvăli înapoi pe podea.

Griffin se aplecă să studieze firicelul de sânge care curgea prin materialul gros al hainei bărbatului. Apoi îi aruncă o privire șireată lui Justine.

-Ei bine, doamnă Steele, în sfârșit ai împușcat și tu pe cineva.

MARIA MARIA

Capitolul 26

Tonul sec al lui Griffin o smulse pe Justine din starea de șoc.

-În ciuda părerii tale, ambiția vieții mele nu era să împușc pe cineva, zise ea și se grăbi să ajungă la leagăn.

Își strecură mâinile pe sub copilul care plângea și-l ridică în brațe, apoi îl mângâie și îl alină cu șoapte nearticulate. Stephen își îngropă capșorul în gâtul ei, iar Justine, a cărei inimă încă bătea nebunește, își găsi la rândul ei alinare în trupușorul cald și cât se poate de real.

-Dar, până la urmă, zise Griffin după ce veni lângă ea, ce poveste grozavă o s-avem de povestit nepoților, nu crezi?

Lui Justine nu-i veni în minte nimic care să se poată materializa într-un răspuns la o asemenea declarație neașteptată. Nu putea decât să stea și să se holbeze la el, confuză și îngrozită, plină de speranță.

Griffin se întinse și îi mângâie obrazul, iar linia fermă a gurii lui se transformă într-un zâmbet tandru și pișicher.

-Drăguța mea caraghioasă, ce-a fost în capul tău de ai fugit de mine?

Justine își smulse cu greu cuvintele din gura încleștată.

-Am crezut că este singura cale pentru a-l apăra pe Stephen. Și, în afară de asta, eram sigură că nu mai vrei să mai ai niciodată de-a face cu mine, după o asemenea trădare din partea mea. Ți-am dat atâtea bătăi de cap.

El își îndoi genunchii pentru a o putea privi ochi în ochi. Căldura și intimitatea din privirea lui o lăsară fără aer în plămâni.

– Eu am fost cel care a trădat, zise el calm. Tu voiai să salvezi viața unui copil. Îți promit că nu o să mai fac așa ceva niciodată, Justine. Nu o să te mai părăsesc niciodată când o să ai nevoie de mine. Ai cuvântul meu.

Ea clipi des pentru a-și reține lacrimile.

– Este adevărat?

El încuviință din cap, dar imediat adoptă o expresie severă.

– Dar nici tu să nu mai fugi așa. Să vii întotdeauna la mine dacă ai vreo problemă sau nevoie de ajutor. Ne-am înțeles?

Făcu o grimasă și ridică bebelușul confait mai sus pe umăr. Lacrimile lui Stephen se opriseră din fericire, iar acum își freca și-și împingea căpșorul de umărul ei.

– Am vrut să vin la tine, îi mărturisi ea. M-a durut sufletul că n-am putut. Dar, după tot ce mi-a spus mama ta, am considerat că nu am de ales.

Ceva se schimbă în expresia lui. Se îndreptă de spate, cu o mină sumbră.

– Da, îmi pare rău. Ar fi trebuit să poți avea încredere în mine, în loc să accepți ajutorul unei străine.

– Zău, nu-i chiar o străină. La urma urmei, este mama ta.

Un zâmbet vag îi înseninâ expresia severă.

– Nu-mi aduce aminte. Dar, dincolo de detaliul acesta nesemnificativ, de acum încolo promit să fac tot ce-mi spune nevasta mea să fac.

Ea izbucni în râs.

– Da, parcă te și văd, zise ea, încercând să vorbească degajat. Inima îi stătu însă puțin locului la gândul că Griffin chiar începuse să aibă sentimente serioase vizavi de mariajul lor, la fel ca ea.

– Iar tu, micuțule, murmură Griffin, mângâindu-l pe creștet, ești sursa multor griji și supărări. Ce ne facem noi cu tine?

Stephen scoase un chicot și se răsuci în brațele lui Justine ca să-și întindă palmele dolofane spre Griffin. Când bebelușul o lovi cu picioarele în stomac, Justine îl prinse mai bine.

– Ia dă-mi-l mie, zise Griffin, până nu-l scapi. Și aș vrea să te așezi înainte să cazi.

Fără a protesta, Justine îi pasă copilul înainte de a trage scaunul de lângă leagăn și a se prăbuși pe el. Inima i se predă

într-o manieră sentimentală ruşinoasă în faţa priveliştii soţului ei puternic şi periculos, îmbrăcat în negru ca un pirat, care se ocupa acum de micuţul acela ud cuibărit la el în braţe. Dintr-odată, Justine nu-şi mai putu imagina ceva ce şi-ar dori mai mult decât să-şi petreacă viaţa alături de Griffin, să crească o familie cu el şi să-l iubească pentru tot restul zilelor ei. Nu-i păsa dacă ar fi trăit într-o vilă din Italia sau într-un cort în Egipt. Ştia doar că nu mai voia să-l părăsească niciodată.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă el când îi surprinse privirea.

– Absolut nimic, zise ea. Mă întrebam doar ce se mai întâmplă acum. Sări brusc pe scaun. Am uitat complet de proprietarul hanului şi de soţia lui! Contele Marzano zicea că i-a încuiat.

– Deacon şi Joshua au situaţia sub control. De fapt...

Se întrerupse în momentul în care Joshua Lewis intră pe uşă.

– Mă iertaţi, domnule Griffin, zise Joshua, dar domnul Deacon se întreba ce să facă cu cei doi bărbaţi de jos. Aruncă o privire spre Marzano şi spre lacheul lui, încă inconştienţi, apoi rânji spre stăpânul lui. Văd că aţi avut grijă de nătărăii ăştia doi. Cer scuze pentru limbaj, doamnă Steele, adăugă el după câteva momente de gândire.

– N-ai de ce să-ţi ceri scuze, căci îţi împărtăşesc părerea, zise Justine. Mă întreb ce facem cu ei.

Griffin îşi înălţă capul şi ciuli urechile.

– Cred că ajutorul e pe drum.

Ca un făcut, exact în momentul acela Chloe intră în grabă în cameră, urmată o clipă mai târziu de Dominic.

– Unchiule Dominic! exclamă Justine şi i se aruncă în braţe. Naşul ei o strânse într-o îmbrăţişare puternică şi familiară, iar ea aproape izbucni în lacrimi.

– Eşti teafără, copila mea? O mai eliberă din strânsoare ca s-o studieze îngrijorat. Marzano nu ţi-a făcut nimic?

– Nu, sunt întreagă, zise ea şi-i zâmbi cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Griffin i-a tăvălit bine de tot pe ticăloşii ăştia doi.

– Dar şi tu l-ai împuşcat pe unul din ei în umăr, dragostea mea, zise Griffin în timp ce transfera cu grijă copilul în braţele lui Chloe. Asta mi-a simplificat mult treaba.

Dominic îl inspectă pe bărbatul prăbuşit lângă perete.

– Bravo, dragă mea. Ai ţintit la fel de sigur ca de obicei. Dar cred că ar fi bine să chem un doctor înainte să sângereze până moare aici.

– Am avut grijă să nu-l nimeresc în vreun organ vital, se scuză Justine. Dar şi eu sunt de părere că ar fi bine să-l vadă un doctor.

Chiar atunci, Deacon îşi iţi capul pe uşă.

– I-am legat fedeleş pe indivizii de jos, Sir Dominic, zise el. Cu ăştia ce vreţi să fac?

Dominic se aplecă şi îl apucă pe Marzano, care începu să geamă.

– Hai să-i ducem jos în cârciumă. Îl îmbrânci pe conte în braţele de mărimea unor bucăţi de şuncă ale lui Deacon. Trebuie să am o discuţie scurtă cu contele. După ce-şi vindecă toate rănile, o să-i trimitem pe toţi înapoi în Londra.

Justine şi Chloe schimbară o privire neliniştită când Joshua şi Deacon începură să-l târască mai degrabă decât să-i care în braţe pe conte şi pe celălalt bărbat.

– Crezi că-i bine să-i trimiţi aşa pur şi simplu? întrebă Chloe. Dacă Marzano n-o să vrea să te asculte?

– O s-asculte, zise Dominic, personificarea întruchipată a unui spion serios şi puternic.

– Dar dacă..., încercă Chloe să protesteze.

Dominic o atinse pe obraz, iar ea tăcu brusc.

– Nu ai de ce să te temi, te asigur, spuse el. Sunt complet stăpân pe situaţie.

Preţ de o clipă, el şi Chloe se uitară unul la celălalt, ea îngrijorată şi vulnerabilă, iar el extrem de calm. Justine nici nu îndrăznea să-şi imagineze ce fel de emoţii şi ce trecut comun le nuanţa relaţia, dar bănuia că viaţa nasului ei avea să se schimbe radical după ziua de azi. În cele din urmă, Chloe îi oferi un zâmbet nesigur.

– Bine, Dominic. Îţi voi încredinţa ţie siguranţa lui Stephen.

Chloe se întoarse spre Griffin, iar inima lui Justine aproape se sfărâmă când văzu expresia de durere care transfigurase pentru o secundă trăsăturile impasabile ale lui Dominic. Nu putea decât să spere că viitorul lui cu Chloe – oricare avea să fie – urma să fie mult mai fericit decât trecutul lui.

Chloe îl ținu pe copil cu o mână și o întinse pe cealaltă spre Griffin.

– Îți mulțumesc, băiatul meu.

Spre surprinderea lui Justine, acesta luă mâna mamei lui și o strânse.

– Nu pentru tine am făcut-o, dar cu plăcere.

Era în continuare neprietenos cu ea și se ținea cu mare grijă la distanță.

– Înțeleg. Surâsul lui Chloe era profund melancolic. Dar sper că într-o zi vei putea să mă ierți. Îmi doresc foarte mult să se întâmple asta.

Se țintuiră reciproc cu privirea în timp ce se cântăriră unul pe altul. Atât de diferiți în multe privințe, și totuși la fel de evident mamă și fiu. Justine vedea lucrurile astea în forma maxilarului și în trăsăturile bine definite și elegante ale fețelor lor. Își ținu răsuflarea, așteptând cu sufletul la gură ca soțul ei să-i răspundă și rugându-se să o facă cu indulgență și compasiune.

Griffin își înclină capul, iar gura i se mai destinse puțin.

– Cred că ar trebui să aflu mai multe despre ceea ce ți s-a întâmplat ca să pot face asta. Ceea ce, desigur, înseamnă că trebuie să purtăm o discuție.

Pleoapele lui Chloe clipiră des, apoi buzele ei se curbară într-un zâmbet atât de cuceritor, încât păru a lumina toată încăperea. Până și Griffin părea ușor vrăjit, ceea ce era de înțeles.

Justine avu nevoie de toate forțele pentru a nu începe să plângă de fericire.

– Cu siguranță o vom avea, spuse Chloe. Dar mai întâi trebuie să-l duc pe micuțul acesta la el acasă.

Justine scoase probabil un sunet ciudat, pentru că cealaltă femeie se întoarse încet și veni spre ea.

– Vei putea, sunt sigură, să îl vizitezi oricând pe Stephen, îi spuse ea cu toată seriozitatea. Apoi aruncă o privire sfioasă spre Griffin. Și sper că vom putea să venim și noi în vizită la voi.

Justine îi îmbrățișă pe ea și pe copil. Nu-i convenea că trebuia să-l lase să plece, dar înțelesese că locul lui era alături de Chloe, femeia care îi fusese mamă încă de la început.

– Mi-ar plăcea tare mult, spuse ea, apoi îl sărută pe creştet pe Stephen. Ne vedem în curând, micuţule. Promit.

Copilul susură fericit în braţele lui Chloe. Justine râse printre lacrimi şi până şi Chloe începu să suspine uşor.

– Oh, Doamne, bombăni Griffin. Du-mă departe de femei şi de copii mici.

– Lasă că te obişnuieşti tu, replică Dominic cu ironie. Acum vă sugerez să ne pregătim de plecare. Mă duc până la Marzano, apoi o să-i conduc pe Chloe şi pe copil acasă.

– Ce idee genială, zise Griffin, ţinându-se după Dominic şi după Chloe în drum spre uşă. Nu-ţi face griji pentru noi. Vă prindem din urmă.

Justine se încruntă şi se opri din strânsul lucrurilor.

– Îi prindem?

– Un pic mai târziu, răspunse el ferm. De fapt, o să ne petrecem noaptea aici.

Dominic se opri în pragul uşii şi aruncă o ocheadă în camera sărăcuţ mobilată.

– Aici? De ce naiba nu vă duceţi acasă? întrebă el mirat din cale afară.

– Pentru că Justine are nevoie de odihnă, răspunse Griffin. Sunt sigur că are nervii zdruncinaţi.

– Nervii mei sunt foarte bine, protestă Justine.

Griffin îi aruncă o privire exasperată.

– Da, bine, atunci nervii *mei* sunt zdruncinaţi.

– Ba n-ai nimic, protestă Dominic, şi mi-ar prinde bine ajutorul...

Se întrerupse brusc când Chloe îl ciupi de mână şi îi şuieră ceva la ureche. Dominic tresări speriat, apoi oftă.

– Bine atunci, o să mă descurc singur.

Mai aruncă o privire îmbufnată spre Griffin, iar Chloe îl trase de mânecă.

– Să ai grijă de soţia ta, Griffin, că altfel o să-mi dai socoteală.

Griffin trânti uşa după ei.

– Ce pacoste şi baba asta de Dominic, bombăni el.

Justine se uită la el, încă debusolată.

– Nu vreau să par nesuferită, dar de ce n-ai vrut să mergem acasă?

El veni lângă ea, iar privirea îi scăpără scântei fierbinți ce se răspândiră pe suprafața trupului ei.

– Oh, suspină ea. *Acum* înțeleg.

– Înțelegi? zise el în timp ce-și scoase haina și îi dădu drumul pe jos. În câteva secunde, îi urmă și vesta, după care se ocupă de lavalieră. Mă bucur că cineva înțelege ceva, pentru că mie propria-mi viață mi se pare o enigmă afurisită. Dar, ce e și mai important, am șansa nesperată de a fi singur cu soția mea, ca să nu mai zic că suntem într-o cameră care are și pat.

Apoi o cuprinse în brațe și o strânse atât de tare, că Justine de-abia mai putea respira.

– Nu o să-ți mai dau drumul niciodată, Justine, zise el cu vocea sugrumată de emoție. Cred că o să înnebunesc dacă te mai pierd vreodată.

Justine nici nu mai știa de câte ori fusese pe punctul de a plânge în acea zi. Declarația lui însă îi puse capac. Se cuibări la pieptul lui musculos.

– De ce plângi, iubirea mea? Totul este bine.

Ea scoase un hohot de râs înecat, pentru că da, totul *era* bine. Chiar mai mult decât bine. Era minunat.

– Trebuie să recunoști că a fost o zi foarte tulburătoare.

El îi ridică bărbia și îi sărută tandru lacrimile de pe obraji.

– Știu. Nu glumeam deloc când am zis că am nervii zdruncinați. Trebuie să ne băgăm în pat să ne odihnim și să ne refacem.

Fără să mai stea pe gânduri, Justine se repezi la dantela cămășii lui.

– Nervii tăi nu-s niciodată zdruncinați, și mă îndoiesc că o să apucăm să ne odihnim vreun pic. Dar ce-i cu Deacon și cu Joshua? N-o să stea să ne-aștepte?

El se încruntă și se întinse să-i ia pălăria de dantelă de pe cap, pe care o aruncă peste umăr. Degetele lui abile începură să-i desfacă rochia.

– O să se veselească vreo oră prin cârciumă. Dumnezeu mi-e martor că-i plătesc cu vârf și îndesat oricum. Îi desfac cu spatele rochiei și își strecură mâinile calde înăuntru.

Justine se înfioră când mâinile lui începură să-i descheie corsetul.

– Credeam că o să stăm peste noapte? şopti ea.

Râsul lui cu poftă îi făcu genunchii să se înmoaie.

– Ai dreptate, la fel ca întotdeauna, draga mea. Toată noaptea, atât stăm.

Apoi o roti atât de repede, încât ea scoase un icnet. O ridică în braţe şi se duse direct spre pat.

– Ţine-te de stâlp, zise el pe un ton aspru şi impunător în timp ce o lăsa jos.

Cu mâinile tremurânde, ea se conformă în timp ce el se mişcă iute şi o lăsă în cămăşuţă şi ciorapi. Când ea îşi desprinse mâinile de pe stâlpul patului pentru a-l ajuta să scape şi de restul hainelor, el îşi prinse mâinile în jurul taliei ei şi o puse la loc.

– Nu da drumul la stâlp, Justine.

Ea înghiţi în sec şi de-abia fu în stare să încuviinţeze din cap. Apoi el îngenunche în faţa ei şi îşi strecură mâinile pe sub cămăşuţă, făcând-o să tresară. El bombăni ceva în barbă, dar atingerea mâinilor lui calde şi uşor aspre mişcându-se pe interiorul picioarelor ei o făcu să tremure. Când se împinse încet în coapsele ei, obligând-o să-şi depărteze picioarele, ea-şi simţi sexul înmuindu-se şi umezindu-i-se.

– Piele ca mătasea şi caimacul, şopti el absent în timp ce îi desfăcea jartierele.

O puse să-şi scoată picioarele din ciorapi, apoi îşi lipi din nou mâinile de coapsele ei. Le făcu să alunece în sus şi le strecură în cele mai moi cute ale ei, sondând mai întâi, apoi strecurându-le în umezeala strânsă acolo.

– Griffin, gemu Justine.

– Ţine-te bine, zise el.

Ordinul senzual o făcu să se cutremure de încântare. Auzi un geamăt prelung drept răspuns, apoi îl simţi cum se apleacă peste ea şi o strânge de fund.

– Griffin Steele, ce faci? scânci ea şi se întoarse să se uite la el.

Zâmbetul lui era sălbatic, iar trăsăturile încordate de pasiune. Căldura mocnită din ochii lui negri însă îi făcu fiecare nerv

din corp să vibreze. Arăta ca și cum voia să o devoreze – încetul cu încetul.

– Oh, Dumnezeule, șopti ea.

Privirea lui căzu pe fundul ei, expus din clipa când îi ridicase cămășuța. Își plimbă degetul de-a lungul despărțiturii.

– Ți-am zis vreodată ce fund minunat ai, Justine?

– Ah...

Nu mai apucă să răspundă, că el se lipi strâns de ea. O prinse bine de șolduri, îi arcui spatele și o determină să se deschidă sub atingerea lui. Poziția o făcu să se simtă foarte vulnerabilă și extraordinar de indecentă.

– N-am sta mai confortabil pe pat? întrebă ea, fără să reușească să-și rețină un chicot nervos. Precis treaba asta...

El își strecură mâna printre faldurile ei și apoi apăsă un deget în interiorul canalului ei lunecos, iar ea icni.

– Hai mai bine să încercăm asta, zise el, cu răsuflarea fierbinte pe gâtul ei.

Apoi mâna lui dispăru, și el era în ea, gros, și greu, și tare. Justine scoase un țipăt și se ridică în vârful picioarelor.

– Oh, oh!

Se prinse de stâlp cât putu de bine.

Tot trupul lui Griffin era lipit de al ei, iar degetele îi erau răsfirate în partea de jos a șoldurilor. Lâna pantalonilor lui se freca de fundul și de dosul picioarelor ei, înfiorând-o cu noi senzații. Îi putea simți căldura dogoritoare a trupului prin cămașa din pânză.

– E prea tare? o întrebă el, cu vocea aspră de pasiune.

Ea clătină din cap, dar nu putu răspunde. Tot ce putea să facă era să se împingă în spate ca să mărească presiunea, cerând tot mai mult.

El îi oferi ce voia, mai încet la început, apoi cu mișcări lungi și în forță. Justine începu să gâfâie pe măsură ce presiunea creștea, încercând să se contorsioneze, dar prinsă fără milă între trupul lui și stâlpul patului.

– Mai tare, icni ea. Vreau mai tare.

El îi fredonă la ureche:

– Ești atât de lacomă, soțioara mea hapsână.

Justine i-ar fi zis vreo două dacă ar fi fost în stare. Dar, când mâna lui alunecă și se scufundă în cârlionții ei pentru a căuta nodul acela de carne ce zvâcnea, orice gând rațional i se spulberă. O mângâie, îi frecă mugurul tumefiat în timp ce o pătrunse adânc. Se cutremură cu tot corpul până ajunse în punctul culminant, când spatele i se curbă. Capul îi căzu pe umărul lui și strigă când valuri de spasmuri glorioase se contractară în jurul membrului lui rigid afundat adânc în ea.

– Dumnezeule, Justine, gemu el.

Se înfipse pentru ultima dată în ea, cât de adânc putu, apoi ajunse la punctul culminant.

Rămaseră suspendați într-o eternitate dulce. Apoi Griffin îi readuse pe amândoi la podea într-o cădere încetă și controlată, cu Justine întinsă peste el, gâfâind și încercând să-și recapete suflul.

– Ai avut dreptate, reuși într-un final Griffin să zică. Patul ar fi fost mult mai confortabil. Dar n-aș fi pierdut așa ceva pentru nimic în lume.

Ea răsuflă cu nesaț, suprasaturată de satisfacție.

– A fost complet indecent, dar bănuiesc că nici nu mă puteam aștepta la altceva din partea remarcabilului domn Steele.

El o săltă cu o ușurință impresionantă și o așeză peste el. O sărută pe vârful nasului.

– Așa e, dar de acum încolo voi fi notoriu doar cu doamna Steele.

Ea își rezemă brațele pe pieptul lui, se uită la chipul lui frumos, apoi își lăsă privirea să plutească de-a lungul creaturii mitice desenate cu cerneală pe pieptul lui, care se asemăna atât de tare cu el – feroce, protector și incredibil de independent.

Colțurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet întrebător.

– Justine?

– Te iubesc, Griffin Steele, spuse ea. Știu că nu asta ți-ai dorit, dar sper din suflet să nu te deranjeze.

Ea își plecă ușor capul, simțindu-se dintr-odată rușinată. Ultimul lucru pe care și-l dorise vreodată era să îl facă să se simtă mai puțin decât era – mai puțin decât luptase din greu să fie.

Nu putea suporta ideea ca mariajul să fie vreo capcană sau ceva care să-i modifice felul lui de-a fi.

– Justine, uită-te la mine, zise el în timp ce o mângâia pe spate.

Se strădui să își ridice privirea.

– Tu, zise el. Privirea lui întunecată strălucі de concentrare. Tu ești *tot* ce îmi doresc. Nu vreau nimic altceva, acum și pentru totdeauna.

Lacrimile o podidiră din nou, așa că se văzu iar nevoită să clipească des.

– Vai de mine, zici că m-am transformat în stropitoare azi, șopti ea.

Buzele lui se deschiseră într-un zâmbet la fel de uimitor ca acela pe care îl afișase mama lui nu cu mult timp în urmă. Cumva, părea indiciul unui nou început pentru toți.

– Te iubesc, Justine Brightmore Steele. Asta n-o să se schimbe niciodată.

Ea suspină ușor, știind că ar fi cea mai fericită să se scalde de-a pururi în căldura zâmbetului lui.

Dar imediat el se crispă și începu să se foiască sub ea.

– Nu vreau să mă plâng, iubirea mea, zise el. Dar ziceai ceva de un pat confortabil...

Epilog

Justine lăsă deoparte lucrul de mână în momentul în care soțul ei intră în salon. Se ridică și se duse la etajeră să ia o sticlă din care turnă un strop de coniac într-un pahar delicat de cristal.

– De unde ai știut? întrebă el și-i luă paharul.

– Ai stat închis cu Dominic o oră *și* tocmai ai condus-o pe mama ta la trăsură. Sigur cel puțin unul dintre evenimentele astea te-a dat peste cap.

Griffin oftă melodramatic și o trase lângă el pe divan.

– Mă cunoști atât de bine, iubire. Între predicile obișnuite ale lui Dominic și șuvoiul nesfârșit de scuze al mamei mele, mai aveam puțin și făceam o criză de isterie.

– Săracutul de tine, răspunse Justine, încercând să nu râdă de exagerările lui teatrale. Să înțeleg că vizita lui Dominic n-a fost chiar plăcută.

– Oh, ba chiar ne-a făcut plăcere să discutăm despre evacuarea precipitată a contelui Marzano din Anglia. Acum nu mai reprezintă o amenințare la adresa copilului sau a altcuiva din familia asta.

– Slavă Domnului! Chloe chiar își făcea griji.

Griffin zâmbi cu jumătate de gură.

– Și tu nu?

– Oh, nu. Cu Dominic și Aden lucrând împreună, eram sigură că prințul regent se va lăsa convins că avem dreptate. Cum ar fi putut să reziste eforturilor lor conjugate?

El râse.

– E adevărat. Oricât i-ar displăcea vărului meu să-și petreacă vremea cu dragul lui tată, a devenit expert în manevrarea lui Prinny. Aproape la fel de expert ca mine, de fapt.

– Asta doar pentru că Maiestatea Sa îți datorează o sumă atât de mare de bani, zise ea sec.

Singurul lui răspuns fu un alt rânjet pieziș.

– Să înțeleg că Dominic e mulțumit că nu vor exista repercusiuni de ordin politic?

– Poate unele minore, nimic pentru care să ne facem griji. Dar, la insistențele lui Dominic, am fost de acord – fără tragere de inimă, aș putea să adaug – să mai rămânem în Anglia câteva luni, până când se limpezesc lucrurile. O să plecăm în Italia și în Grecia pe la sfârșitul lui mai.

– Oricum n-ar fi foarte plăcut să pornim la drum în momentul ăsta al anului. Pe Justine o îngrozea ideea de a călători iarna. Și, în afară de asta, vei putea să petreci până atunci mai mult timp cu mama ta.

Mîji ochii spre ea, dar nu spuse nimic, ci doar își termină de băut coniacul. Justine oftă în sinea ei. Deși spera că soțul ei avea să se arate binevoitor cu mama lui, își dorea ca el să devină mai relaxat în prezența acesteia. El se arăta însă precaut, iar Justine nu îl putea învinovăți prea tare pentru asta.

– A menționat cumva Dominic dacă lui Chloe i se va permite să rămână tutorele copilului? se interesă ea.

Griffin lăsă paharul pe masa din fața lor și își întinse mâna de-a lungul spătarului divanului, pentru a o prinde pe Justine pe după umeri. Ca de obicei, atingerea soțului ei o umplu de o căldură delicioasă și de o senzație profundă de siguranță.

– Da, deși prințul regent a insistat ca Dominic să se implice în supravegherea bunăstării și a siguranței lui Stephen. Așadar, se pare că mama și Dominic își vor petrece destul de mult timp împreună.

– O să fie interesant, meditâ Justine cu voce tare. Pentru doi oameni care odinioară au fost apropiați, nu prea știu cum să se comporte unul cu celălalt.

Griffin încuviință absent din cap, în timp ce se juca absent cu volănașul de la mâneca ei.

– Nu l-am mai văzut pe Dominic niciodată atât de bulversat. Trebuie să mărturisesc că pe mine, unul, mă distrează situația lor.

Justine se roti ca să se uite la el, hotărâtă să-l înfrunte chiar atunci și acolo.

– Dar tu, dragostea mea? Tu ce simți în privința lui Chloe, acum, că a trecut ceva timp?

El ridică din umeri, dar pe chipul lui frumos se vedea o expresie meditativă.

– Oricât m-aș strădui s-o disprețuiesc, constat că nu pot. Mi se pare atât de... vulnerabilă. Oftă. Și atât de al naibii de plină de regrete. De câte ori începe o nouă rundă de scuze, am o acută senzație de vinovăție, dacă poți să crezi așa ceva. Îmi vine *mie* să-mi cer umil scuze.

Justine își puse liniștitor o mână pe pulpa lui, dorindu-și să îl poată ajuta cumva să o ierte pe mama lui și, spera ea, să înceapă să o iubească. Dacă aflase ceva în ultimele zile, asta era că Chloe merita din plin să fie iubită.

– Ea chiar a crezut că lucrul cel mai bun pentru tine era ca el să dispară din viața ta, spuse Justine.

El pufni nemulțumit.

– Da, dar s-a înșelat.

– Acum își dă și ea seama de asta.

Mai pufni o dată și se întoarse spre ea. Justine se cuibări imediat în îmbrățișarea lui.

– Mă rog, n-are nici un rost să fac pe supăratul, spuse Griffin. În definitiv, dacă m-ar fi găsit, probabil m-ar fi trimis înapoi la Yorkshire. Sau m-ar fi pus să lucrez la fundația aia de caritate, ceea ce ar fi fost și mai rău. E la fel de insistentă ca o misionară când vine vorba despre treburile alea.

– Cine știe? zise Justine și îl bătu pe piept. Până la urmă, poate ai fi ajuns preot.

El râse, apoi îi ridică bărbia să o facă să se uite la el. Ea nu văzu nici urmă de regret în privirea lui întunecată – doar dragoste și o sclipire vicleană de amuzament.

– Oricât de blasfemator ar suna, scumpa mea, zise el, în clipa de față aș venera o singură persoană, și aceea ești tu. Și de preferat să fii și dezbrăcată.

Ea îi cuprinse chipul în palme și-și puse în zâmbet toată dragostea ce-i umplea inima.

– E o *mare* obrăznicie ce zici tu acolo, dar bănuiesc că așta e genul de compliment tipic unui soț cu reputația ta, domnule

Steele. Doar eu sunt de vină pentru antrenarea în genul acesta de comportament nesocotit.

Iar când el se aplecă să o sărute, Justine îi mulțumi lui Dumnezeu pentru viața cu care o binecuvântase.

Mulțumiri

Ca de obicei, port în primul rând recunoștința soțului meu, care este atât un bărbat minunat, cât și un partener de scris grozav.

Mulțumiri pline de recunoștință lui Debbie Mason, care-mi oferă tot timpul o critică constructivă, și surorilor mele în ale scrisului de la Rock*It Reads și The Jaunty Quills.

Trebuie să le menționez în mod special pe Katharine Ashe și Shana Galen, două doamne încântătoare și binevoitoare care au fost de acord să-mi citească romanele.

De la Kensington, le rămân de-a pururi recunoscătoare Videi Engstrand, băieților de la Publicitate și marketing și lui Ross Plotkin. Mulțumiri speciale Departamentului artistic de la Kensington, care a reușit de fiecare dată să-mi creeze coperte excepționale.

În final aș dori să le mulțumesc agentului meu, Evan Marshall, și editorului meu, John Scognamiglio, pentru sprijinul lor susținut. Sunt doi dintre cei mai eleganți bărbați pe care îi cunosc și sunt profund îndatorată pentru că am avut șansa să lucrez cu ei.